

Giới thiệu Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân

Thể loại: cổ trang, xuyên không, giang hồ, cung đình, hài, HE

Hắn: “Người gặp nàng đầu tiên là ta, người cùng chung sống với nàng suốt một năm trời cũng là ta nhưng tại sao nàng lại ko hề động lòng một chút nào vậy?”

Hắn: “Nếu ta nói với nàng ta có thể phê bỏ tất cả những người phụ nữ kia thì nàng có đồng ý ở lại bên ta ko?”

Hắn: “Nàng là thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc sống đen tối của ta”

Hắn: “Vương Phi Yến, dù nàng có chạy đến chân trời góc bể nào thì ta nhất định cũng sẽ lôi nàng về cho bằng được!”

Hắn: “Nếu như ta ko có được nàng thì những kẻ khác cũng đừng hòng!”

Một người qua đường sẽ nói: “Nhan sắc như vậy thật là hại nước hại dân mà!”

Người ghen ghét nàng sẽ nói: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân gì chứ! Ta thấy cô ta giống như một con hồ ly tinh thì đúng hơn!”

Người có mưu đồ lợi dụng nàng thì nói: “Không chế được nàng ta thì giống như có trong tay cả thiên hạ!”

Người ta vốn nói hồng nhan thì nhất định sẽ họa thủy nhưng nàng nhất quyết mặc kệ.

Các người dựa vào đâu mà đổ hết mọi tội lỗi lên đầu ta! Các người tưởng chỉ số 200 IQ của ta là dễ làm kiểng chắc! Ta, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân – Vương Phi Yến ko dễ bị ăn hiếp đâu!

Tính cách nữ chủ của chúng ta: kiên cường, ko thích nghe sự sai bảo của người khác, thích làm boss, là người mà ko biết viết chữ khiêm tốn là như thế nào! Bề ngoài là một con cừu nhưng thật ra là một con sói. Nếu ko ai chọc thì ko có vấn đề gì nhưng lỡ đụng vô rồi thì...

Nam chủ: haha cái này thì bí mật!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Rơi xuống liền gặp phải tiên nhân

Vương Phi Yến nhìn vào CF trong TV mà cảm thấy rất hạnh phúc vì một lí do rất đơn giản là nhân vật xinh đẹp trong đó chính là cô. Cô cực kì thỏa mãn với cuộc sống bây giờ của mình. Nhờ vào diện mạo xinh đẹp và chỉ số IQ 200 mà cô chỉ mới có 15 tuổi nhưng đã là người mẫu hàng đầu trong nước và đang học tại một trường đại học danh tiếng.

“Phi Yến, chẳng phải hôm nay con phải quay quảng cáo sao? Xe đã tới rồi đó, con mau đi đi!” Người mẹ xinh đẹp và dịu hiền của cô đứng ngay cửa phòng dịu dàng nói.

“Con biết rồi! Buổi chiều con có một trận đấu taekwondo nên sẽ về trễ một chút!” Phi Yến ôm mẹ mình nói rồi chạy vội ra ngoài.

Địa điểm quay quảng cáo của cô là bên cạnh một vách núi hết sức hùng vĩ nên trong khi đợi mọi người chuẩn bị một mình Phi Yến ra ngoài ngắm cảnh. Hình dạng Phi Yến bây giờ giống hệt một tiên nữ mới hạ trần vì bộ y phục cổ trang màu trắng cô đang mặc và mái tóc dài đang xõa ra bay trong gió. Nhờ hình tượng trong quảng cáo lần này là tiên nữ nên cô mới được mặc thử đồ cổ trang nên ko ngờ rằng mình lại mặc đồ cổ trang lại đẹp đến vậy.

“Mày đã cướp bạn trai của tao rồi còn cướp luôn cả quảng cáo này của tao sao?” Một giọng nữ cay độc vang lên sau lưng Phi Yến.

“Tôi ko hề cướp đi bất kì thứ gì của chị cả! Nếu như chị có năng lực thì những thứ đó sẽ thuộc về chị thôi!” Phi Yến ko cần quay lưng lại cũng biết người ở đằng sau lưng mình là Đình Nghi. Đình Nghi là người mẫu nổi tiếng nhưng từ khi Phi Yến làm người mẫu thì độ nổi tiếng của cô ta bị giảm rất nhiều nên cô ta rất căm thù Phi Yến. Còn chuyện bạn trai cô ta thì... làm ơn đi, bạn trai cô ta là ai Phi Yến còn chưa biết nữa thì làm sao mà cướp được với lại Phi Yến ghét nhất là đụng đến tình yêu nam nữ phức tạp đó.

“Ranh con, mày là ai mà dám nói chuyện với tao như vậy chứ? Mới tí tuổi đầu mà đã biết đi mê hoặc đàn ông! Nếu ko phải tại mày thì tao và bạn trai tao làm sao chia tay nhau chứ!” Đình Nghi tức giận mà bắt ngờ xô Phi Yến một cái thật mạnh.

Phi Yến ko ngờ Đình Nghi lại xô mình nên ko cảnh giác và cũng quên rằng sau lưng nàng là vực thẳm. Phi Yến chỉ mới sống được có 15 năm mà thôi nên

cô hoàn toàn ko muốn chết. Phi Yến có thể cảm nhận được mình đang rơi xuống càng ngày càng nhanh và bất chợt một giọt nước mắt rơi xuống. Ôn nuôi dưỡng của cha mẹ thì Phi Yến đành để kiếp sau báo đáp vậy! Định Nghi, cô dám xỏ tôi xuống vực thì chuẩn bị tinh thần bị cha tôi hành hạ đến sống ko bằng chết đi!

Phi Yến cảm thấy mình đã rơi rất lâu rồi mà còn chưa rơi đến đáy với lại vực núi phải có rất nhiều chỗ đá nhô ra và có mấy cành cây chìa ra ngoài chứ nhưng từ lúc nàng rơi xuống thì xung quanh trống trơn (Ta cũng phục người ghê! Sắp chết đến nơi rồi mà còn suy nghĩ nhiều!). Ngay lúc này nàng liền cảm thấy có một bàn tay rắn chắc đỡ lấy nàng và ôm nàng vào lòng. Lòng ngực người này thật ấm áp nha! Khoan đã, làm sao có người có thể đỡ được nàng từ độ cao như vậy? Phi Yến mở mắt ra thì thấy một khuôn mặt hết sức...tuyệt nĩ. Lông mày đậm và thẳng, đôi mắt như bầu trời mùa thu trong xanh và dịu dàng và làn da trắng như bạch ngọc như đang tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời. Nàng từ trước tới giờ có khả năng miễn dịch với nĩ nam rất là cao nhưng người đang ở trước mặt nàng đây cực kì đẹp.

“Tiểu cô nương, nàng có sao ko?” Thanh âm ôn nhuận như ngọc đó phát ra từ miệng nĩ nam đã kéo nàng ra khỏi suy nghĩ của mình.

Phi Yến biết mình nãy giờ đang nhìn chăm chăm vào người ta nên nhanh chóng khôi phục lại thái độ bình tĩnh mà trả lời: “Cảm ơn, ta ko sao!”

Người này thấy như vậy liền thả nàng xuống. Phi Yến bây giờ mới nhìn kĩ được toàn bộ bộ dạng của người này. Khoan, nĩ nam trước mặt có mái tóc dài và đang mặc một bộ y phục cổ trang màu trắng giống hệt như mấy tiểu thuyết cổ đại mà bạn nàng hay đọc. Bất quá tất cả những điều này làm cho nàng cảm thấy người này hệt như một tiên nhân ko nhiễm bất kì bụi trần nào. Người này ăn mặc như vậy chẳng lẽ nàng đã...xuyên không như mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết sao? Bây giờ 90% là nàng đã xuyên không rồi nhưng nàng vẫn cần phải xác nhận lại một chút đã

Phi Yến nở một nụ cười giống như trong mấy cái quảng cáo của nàng rồi nhẹ nhàng hỏi: “Xin hỏi, ta đang ở thời đại nào vậy?”

Tiên nhân ca ca nhìn ta với vẻ mặt thoáng ngạc nhiên rồi rất nhanh lấy lại vẻ bình thường mà trả lời: “Đây là Thanh Long hoàng triều còn chỗ chúng ta đang đứng là Tiêu Dao cốc của ta!”

Phi Yến khề thờ dài, vậy là nàng đã xuyên không rồi sao! Thôi kệ, xuyên không thì sao chứ! Dựa vào chỉ số thông minh của nàng thì nàng ko tin rằng mình ko sống nổi ở cái thời cổ đại này. Bây giờ nàng phải nghĩ xem làm cách nào để sống ở đây mà trên người nàng ko có một xu dính túi với lại dựa vào đai đen taekwondo tam đẳng của nàng thì ko thể nào tự mình đi ra ngoài được vì nàng biết cái thời cổ đại này cao thủ có rất nhiều. Nàng chợt ngược nhìn lên thì thấy tiên nhân ca ca đang quan sát nàng. Haha...người trước mặt nàng vừa đẹp trai mà lại có khí chất tao nhã nên chắc là người có tiền với lại có thể đỡ được nàng lúc nàng đang rơi thì chắc chắn phải có võ công. Vương Phi Yến nàng quyết định vì kế sinh nhai nên tạm thời bám theo tên này thôi.

Phi Yến nhẹ nhàng cất tiếng nói phá vỡ đi bầu không khí im lặng: “Đa tạ công tử đã cứu giúp! Ta tên Vương Phi Yến. Ko biết công tử nên xưng hô như thế nào?”

“Ta tên Từ Ly” Từ Ly nhẹ nhàng trả lời. Hắn đang thổi sáo thì nhìn thấy từ trên trời có một bóng trắng rơi xuống mà nhìn kĩ lại thì ra đó là một cô nương nên ko suy nghĩ mà dùng khinh công đỡ nàng ấy. Hắn còn đang ko hiểu vì sao cô nương này lại từ trên trời rơi xuống thì đã choáng váng trước nhan sắc của nàng. Hắn quan sát nàng kĩ thì đoán được tiểu cô nương này khoảng 15 tuổi. Nàng chỉ mới 15 tuổi mà nhan sắc đã hút hồn như vậy thì chắc chắn sau này sẽ trở thành một mĩ nhân khuynh quốc khuynh thành. Tiểu cô nương đang đứng trước mặt hắn có khuôn mặt trái xoan, hàng lông mày thanh tú, đôi mắt đen to tròn trong suốt, cái mũi cao thẳng, đôi môi anh đào cùng với làn da trắng như bạch ngọc. Ở trên người nàng lại toát ra cái khí chất rất thanh cao nhưng lại có nét ngây thơ và hồn nhiên.

“Nếu như cô nương muốn ra khỏi cốc thì chỉ cần đi theo hướng đông thì sẽ đi vào thành. Ta còn có việc nên xin phép cáo từ!” Từ Ly nói rồi thì định quay lưng bỏ đi nhưng còn chưa kịp đi thì tay áo của mình đã bị nắm kéo lại. Hắn quay đầu lại nhìn thì thấy Phi Yến đang nắm góc tay áo của mình và đang nhìn hắn bằng đôi mắt to tròn tội nghiệp.

“Người có thể cho ta ở lại Tiêu Dao cốc được ko? Ở thế giới này ta đã ko còn bất kì người thân nào nữa rồi với lại ta là thân nữ nhi yếu đuối lờ như ra ngoài gặp phải chuyện bất trắc thì sao?” Phi Yến cố gắng nhớ ra vài giọt nước mắt và dùng bộ dạng đáng thương nhất nói. Nàng đã dùng tới cách này rồi mà nam nhân trước mặt nàng vẫn đang tính toán một cái gì đó. Trời, hắn còn đang suy nghĩ cái gì chứ? Chẳng lẽ nàng chưa đủ đáng thương sao? Nàng nhớ lúc trước cũng đã dùng bộ dạng này để xin ông nội khó tính của nàng làm người mẫu và đã rất thành công mà!

“Ta và cô nương ko hề quen biết nhau nên làm sao ta có thể tin tưởng cô nương được” Từ Ly vẫn bình thản nói. Tuy bộ dạng của Phi Yến hiện giờ có thể làm cho mọi nam nhân muốn che chở nàng nhưng tiểu cô nương này lại tự nhiên từ đâu rơi xuống nên hắn tốt nhất vẫn phải đề phòng nàng.

Hừ, cái tên này sao lại đa nghi thế nĩ? Phi Yến thu hồi lại dáng vẻ tội nghiệp của nàng và đứng thẳng lưng, đồng đặc nói: “Cùng lắm thì người cứ coi như ta ở nhờ rồi đợi sau này ta nhất định sẽ trả lại cả vốn lẫn lời cho người. Nếu như người sợ ta có ý đồ gì khác thì cứ yên tâm đi, ta chỉ là một tiểu cô nương yếu đuối ko thể nào làm gì được người có võ công cao cường như người đâu!”

Từ Ly nhìn thấy Phi Yến thay đổi thái độ nhanh như vậy nên thoáng ngạc nhiên một chút. Nhưng hắn lại thích bộ dạng bây giờ của nàng. Phi Yến bây giờ đều toát lên khí thế khiến người khác phải nể sợ, một khí thế rất giống với bậc đế vương. Từ Ly nhìn thẳng vào đôi mắt trong trẻo ấy rồi mỉm cười nói: “Được thôi!”

Từ Ly liền xoay người bước đi mà ko nói thêm bất kì điều gì với Phi Yến. Phi Yến thấy Từ Ly đã đồng ý nên trong lòng rất vui vẻ đi theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Cuộc sống mới bắt đầu

Phi Yến đi theo Từ Ly đến trước một biệt uyển, trên cửa còn treo một cái biển ghi 3 chữ “Tiêu Dao Cốc”, một gia đình mở cửa cho bọn họ vào. Từ Ly nói với gia đình: “Người hãy đi chuẩn bị một phòng cho Vương tiểu thư!”

Người gia đình đỏ mặt lúng túng nói: “Vâng! Mời... tiêu... thư đi... lỗi này” và vội vàng đi về phía trước. Đây là lần đầu tiên chủ tử của bọn họ đưa một cô nương về hơn nữa còn là một mỹ nhân a!

Phi Yến nhìn Từ Ly gật đầu nhẹ một cái rồi đi theo tên gia đình kia. Tên gia đình dẫn nàng tới một gian phòng rồi vội vàng cáo lui. Phi Yến hết sức hài lòng với căn phòng rộng rãi và thoáng mát này hơn nữa gần phòng nàng là một hồ sen tuyệt đẹp. Nàng ngồi xuống ghế và thoải mái ngắm cảnh xung quanh. Haha... từ đầu nàng đã nhìn ra là Từ Ly tiên nhân kia ko tầm thường rồi mà! Một biệt uyển lớn như vậy cùng với nhiều người hầu như thế thì chắc chắn thân phận của hắn cũng ko tầm thường. Thôi mặc kệ, dù sao thì nàng cũng ko rảnh rỗi để quan tâm đến chuyện người khác. Trước tiên nàng cần phải đi tìm hiểu về cái thế giới này đã rồi tìm cách nào đó để học võ công. Thời cổ đại này thì cần phải có quyền lực và sức mạnh để sinh tồn được nhưng quyền lực thì nàng ko có rồi còn sức mạnh thì...Ai, nếu như là thời hiện đại thì nàng rất yên tâm vì dù sao nàng cũng biết taekwondo và bắn súng nhưng thời này thì hai cái đó coi như vô dụng. Tên Từ Ly kia tuy rằng có võ công nhưng lại ko tin tưởng nàng cho lắm nên việc kêu hắn dạy võ cho nàng là điều ko thể nào vì vậy nàng phải nghĩ cách khác thôi!

“Vương tiểu thư! Nó tí tên là Thanh La. Từ nay nó tí sẽ hầu hạ tiểu thư!” Một giọng nói dịu dàng vang lên làm cắt đứt mọi suy nghĩ của Phi Yến. Nàng ngước mắt lên thì thấy một nữ tử thanh tú khoảng 16, 17 tuổi đứng trước mặt mình. Hầu hạ? Theo nàng thấy là giám sát thì đúng hơn nhưng ko biết tại sao mà nàng lại có hảo cảm với cô gái trước mặt mình.

“Thanh La tỷ, tỷ đừng gọi ta là Vương tiểu thư mà hãy gọi ta là Phi Yến đi với lại cũng đừng xưng là nô tì! Ta ko thích như vậy! Ta đang cảm thấy buồn chán vì ở đây ko có ai hết may mà có Thanh La tỷ đến làm bạn với ta!” Phi Yến cười ngọt ngào nói với Thanh La.

“Ồ...dạ, Vương tiểu...” Thanh La đang định nói thì thấy Phi Yến nhìn mình nên vội vàng sửa lại “Phi Yến tiểu thư, người có muốn đi tắm và thay y phục ko?”

“Cũng được, dù sao ta cũng cảm thấy hơi mệt mỏi rồi!” Phi Yến uể oải trả lời. Ngày hôm nay nàng đã phải tiếp nhận những chuyện kì lạ nên cũng cần thư giãn tinh thần một chút.

“Vậy người chờ ta đi chuẩn bị một chút!” Thanh La mỉm cười rồi quay đi

Một lát sau có người mang vào phòng một cái thùng gỗ lớn bên trong là nước nóng và có rải cánh hoa hồng lên mặt nước.

“Tiểu thư, ta hầu hạ người tắm!” Thanh La trên tay cầm một bộ y phục bước vào.

“Ko cần đâu, tỷ ra ngoài trước đi! Ta ko quen tắm trước mặt người khác” Phi Yến mỉm cười từ chối. Nàng thật ko hiểu tại sao mấy cô nhân ở đây lại thích được người khác hầu hạ như vậy.

A, cảm giác ngâm mình trong nước nóng thật là tuyệt mà! Tinh thần nàng nhờ vậy mà đã tốt hơn rất nhiều. Ko biết ba mẹ và anh nàng sau khi biết được tin nàng rút xuống vực thăm sẽ như thế nào nhỉ? Bây giờ nàng chỉ mong rằng họ sẽ sống thật tốt!

Phi Yến bước ra khỏi bồn tắm và mặc y phục vào người. Nàng đang lau khô mái tóc thì Thanh La đi vào và thất thần nhìn nàng. Phi Yến lại gần Thanh La để trêu chọc: “Thanh La tỷ tỷ, tỷ còn nhìn ta nữa thì ta sẽ tưởng tỷ yêu ta rồi đấy!”

“Tiểu thư, người đừng trêu ta! Chẳng qua là ta bị nhan sắc của tiểu thư hợp hồn thôi! Từ nhỏ tới lớn đây là lần đầu tiên ta thấy một nữ nhi đẹp đến như vậy!” Thanh La đỏ mặt nói. Lúc bước vào phòng nàng đã bị hình ảnh của Phi Yến thu hút rồi. Trước đó lần đầu Phi Yến trắng như bạch ngọc nhưng sau khi tắm xong thì hai má lại ửng hồng cùng với mái tóc dài buông xõa còn ướt và vài giọt nước vẫn còn đọng lại trên vầng trán cao của nàng đã làm cho Thanh La phải ngơ ngẩn một hồi.

“Haha...Thanh La tỷ tỷ, tỷ đang đỏ mặt sao?” Phi Yến cười rạng rỡ nói. Nàng càng ngày càng thích Thanh La rồi! Quãng thời gian còn lại nàng sẽ ko buồn chán nữa bởi vì có người cho nàng trêu chọc rồi.

“Tiểu thư a, người cười như vậy thật sự rất đẹp. Nếu như người cười như vậy thì sẽ khiến chon am nhân trong thiên hạ chết hết đấy!” Thanh La đỏ mặt nói. Khi Phi Yến cười thì lộ ra hai lúm đồng tiền hết sức đáng yêu với lại nụ cười đó hết sức chói sáng.

“A, mùi gì thơm thế nhỉ?” Phi Yến bị một mùi thơm phức từ bên ngoài thu hút. Ngửi thấy mùi này làm nàng đói bụng quá đi!

“Bên ngoài đã chuẩn bị đồ ăn rồi! Tiểu thư, người mau ra ăn đi” Thanh La thăm thò phào vì Phi Yến đã chuуển hết sự chú ý sang thức ăn nên mới ko trêu chọc nàng nữa.

Phi Yến ngồi xuống ăn một cách ngon lành và nói: “Thanh La tỷ, tỷ ngồi xuống ăn cùng ta đi! Đồ ăn nhiều như vậy một mình ta ăn thì buồn lắm!”

“Ko được đâu tiểu thư! Thanh La ko thể ngồi ăn cùng người được!” Thanh La hết sức ngạc nhiên khi nghe Phi Yến nói như vậy. Nàng cảm thấy Phi Yến thật tốt bụng vì từ trước tới giờ chưa có một vị chủ tử nào kêu người hầu ngồi ăn cùng mình cả

“Nếu tỳ ko ngồi xuống thì ta cũng ko ăn nữa!” Phi Yến buông đũa xuống nói.

Thanh La thấy như vậy liền ngồi xuống ăn. Dù mới quen biết nhau có một ngày nhưng trong lòng nàng đã coi Phi Yến như một chủ tử của mình.

“Thanh La tỳ, ở đây có chỗ nào mà chứa nhiều sách ko? Ta muốn đọc sách” Phi Yến cảm thấy mình nên tiếp thu thêm nhiều kiến thức ở thời đại này một chút sẽ tốt hơn nhiều.

“Có, nơi đó là tàng thư các. lát nữa sau khi ăn xong ta sẽ dẫn tiểu thư đi!”

Sau khi ăn xong Thanh La dẫn nàng đi dọc một hành lang dài rồi quẹo trái thì đến một gian phòng lớn mà trên đó có treo tấm bảng ghi “Tàng Thư Các”. Phi Yến đi vào trong thì thấy có rất nhiều kệ sách được đặt trong đó và trong đây có rất nhiều cuốn sách cổ. Nàng tin rằng thế nào mình cũng tìm ra được vài thứ hay ho ở đây. Phi Yến lấy rất nhiều sách rồi đem về phòng đọc.

Về tới phòng thì nàng kêu Thanh La đi ra ngoài rồi vùi đầu vào đọc sách. Nàng lấy một cuốn sách có tiêu đề là “Tứ quốc” ra đọc trước. Nàng biết được ở thế giới này có 4 nước lớn nhất là: Thanh Long, Bạch Hồ, Huyền Vũ và Chu Tước. Trong đó, Thanh Long nằm ở hướng đông, Chu Tước hướng nam, Bạch Hồ hướng tây và Huyền Vũ hướng bắc. Ngoài 4 nước này ra thì còn nhiều nước nhỏ khác nhưng các nước nhỏ này đều trở thành thuộc địa của 4 nước lớn. Bốn nước này vì sức mạnh và tài nguyên như nhau nên ko xảy ra chiến tranh nhưng nàng chắc chắn một điều rằng 4 nước này đều muốn thôn tóm lẫn nhau. Chắc là tạm thời thì sẽ ko có chiến tranh nhưng nếu có thì cũng chẳng liên quan gì đến nàng vì nàng đâu phải người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lão ngoan đồng

“Chủ tử, ba ngày nay Phi Yến cô nương ngoài việc thỉnh thoảng đi ra hồ sen dạo thì đều ở trong phòng đọc sách, ko có gì lạ cả với lại thuộc hạ từng thử cô nương ấy nhưng sự thật là cô ta hoàn toàn ko biết võ công” Thanh La kính cẩn nói. Trước mặt nàng là người nam nhân như tiên nhân hạ phàm đang thư thái vẽ tranh, thần thái người này giống như ko hề quan tâm đến bất kì việc gì trên thế gian này cả

“Uhm, ta cũng đoán được nàng ấy ko có ý đồ gì đặc biệt hết nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận! Ngươi lui xuống đi, sau này ko cần bẩm báo với ta nữa!” Từ Ly vẫn đang chăm chú vào vẽ bức tranh của mình. Sau khi Thanh La đi rồi hần mới hoàn thành xong bức tranh. Trong tranh là một bạch y nữ tử đang đứng cạnh hồ sen, nàng có vẻ đẹp thanh khiết như hoa sen nhưng cũng ko kém phần rực rỡ như mẫu đơn.

“Ko ngờ người ta vẽ lại là nàng!” Từ Ly thoáng chốc ngỡ ngàng khi nhìn vào bức tranh.

Ba ngày nay Phi Yến đã đọc rất nhiều sách. Nàng đã học được cách châm cứu và còn nghiên cứu và điều chế được một số loại thảo dược. Ngoài ra nàng cũng điều chế khá nhiều thuốc độc để phòng trường hợp khẩn cấp. Trong tàng thư các Phi Yến đã phát hiện ra rất nhiều sách dạy võ công nên nàng đã học theo đó nhưng mấy cuốn sách này chỉ giúp cho nàng luyện nội lực và một số quyền pháp đơn giản, nhờ vậy mà nàng đã có một chút ít nội lực nhưng chỉ như vậy thôi thì ko thể nào yên tâm được. Nếu muốn có võ công cao cường thì phải có cao nhân chỉ dạy nhưng nàng biết tìm cao nhân ở đâu chứ?

Ai, tại sao tới nay lại khó ngủ đến như vậy? Nàng nằm từ nãy tới giờ rồi mà vẫn chưa ngủ được. Phi Yến đang mãi mê suy nghĩ thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa. Tiếng bước chân này ko phải là Thanh La tỳ, vậy thì ai lại vào phòng nàng giờ này chứ? Phi Yến cảm thấy được người này càng ngày càng tiến lại gần giường của nàng, cũng tốt, đã lâu rồi nàng ko có đánh người. Nghĩ vậy Phi Yến liền bật dậy giơ chân đá người kia nhưng người đó lại nhanh nhẹn né được. Nàng lần lượt sử dụng hết khả năng taekwondo trong vòng 10 năm của mình ra nhưng người kia vẫn đỡ được. Phi Yến biết mình đã gặp cao thủ nên định la lên thì người kia đã điểm huyệt của nàng. Cổ nhân thật đáng ghét, lúc nào cũng lấy chiêu điểm huyệt này ra!

“Ko ngờ nữ nhân xinh đẹp mà tiểu tử lãnh đạm Từ Ly kia mang về lại biết võ công! Nha đầu, ai dạy ngươi võ công kì lạ này vậy? Ta cũng rất muốn học. Được rồi, ta quyết định đem ngươi đi để ngươi dạy võ công cho ta!” Một giọng nam nhân vang lên. Có lẽ người này đã ngoài tứ tuần nhưng sao cách nói lại giống một đứa con nít như vậy? Thế là Phi Yến bị người này vác lên vai rồi dùng khinh công bay ra ngoài.

Lão già chết tiệt, ta ko thích bị vác đi như thế này! Mặc dù tức giận nhưng Phi Yến chỉ có thể la hét trong lòng. Đi một đoạn thì lão già chết tiệt này cũng thả nàng xuống một cánh đồng trống rồi giải huyệt cho nàng. Người đứng trước mặt nàng là một lão già hơi lùn và béo một chút còn một điều rất đặc biệt là bộ dạng lão già này mang lại cho nàng cảm giác giống như một hài tử. Phi Yến cảm thấy người đứng trước mặt nàng giống hệt như lão Ngoan Đồng trong truyện của Kim Dung.

“Thật ko ngờ tiểu tử kia lại tìm được một nha đầu xinh đẹp như vậy! Nha đầu, ngươi mau mau dạy cho ta công phu kì lạ hồi nãy của ngươi đi!” Lão Ngoan Đồng nôn nóng kéo kéo tay áo của nàng nói.

Lão già trước mặt nàng chắc chắn có võ công rất cao cường cho nên...Phi Yến chỉ cần nghĩ như vậy thôi thì hai mắt đã sáng lên. Nàng làm bộ kiên quyết nói: “Ko được, lúc dạy ta sư phụ đã nói ta ko được dạy lại cho người khác ngoại trừ đó là đệ tử hay người thân của ta thôi cho nên ta ko thể dạy lão được!”

“Cái gì? Vậy ngươi hãy mau nhận ta làm đệ tử đi!” Lão Ngoan Đồng nóng ruột nói

“Càng ko được! Ngươi lớn tuổi như vậy làm sao ta có thể nhận ngươi làm đệ tử được!” Phi Yến kiên quyết nói.

“Ta ko biết! Ngươi nhất định phải dạy cho ta” Lão Ngoan Đồng tức giận dậm chân giống như một hài tử 3 tuổi. Phi Yến cảm thấy rất buồn cười nhưng nằng phải cố nhịn.

“Uhm... Hay là ngươi nhận ta làm đệ tử đi! Đối với ta sư phụ cũng giống như người thân vậy nên ta có thể dạy ngươi được! Ta dạy võ công của ta cho ngươi còn ngươi thì dạy võ công của ngươi cho ta. Như vậy rất là công bằng nha! Ngươi yên tâm, nhận một đồ đệ thông minh như ta thì sẽ ko thiệt thòi đâu! Thế nào? Ngươi có rất nhiều lợi ích đó!” Phi Yến làm bộ suy nghĩ một chút rồi nói

“Hào, ngươi tên gì?” Lão Ngoan Đồng vui mừng hỏi

“Vương Phi Yến” Haha, thế là nàng đã tìm được một sư phụ tài giỏi rồi!

“Từ nay Vương Phi Yến sẽ trở thành đồ đệ của Hoàng Bá ta! Được rồi, nha đầu mau dậy sư phụ đi!” Hoàng Bá vui vẻ nói rồi nhanh chóng hối thúc Phi Yến.

Thế là từ ngày hôm đó vào mỗi buổi tối Phi Yến đều cẩn thận thổi thuốc mê vào phòng Thanh La rồi lén lút ra ngoài luyện công. Sư phụ dạy cho nàng võ công cả đời của ông ấy và còn dẫn nàng tới một cái hồ đầy được thảo dược ngâm. Sư phụ nói hàng ngày ngâm mình ở trong đó thì có thể gia tăng công lực. Phi Yến cũng bận rộn dạy taekwondo cho sư phụ.

“Nha đầu, sau này con ko cần ra ngoài luyện công với ta nữa! Con đã học hết võ công cả đời của ta trong 3 tuần này rồi!” Hắn thật ko ngờ nha đầu này tư chất lại thông minh đến như vậy. Hắn chỉ cần giải thích một lần thì nha đầu đã lĩnh hội đầy đủ mọi tâm pháp trong đó rồi.

“Haha... sư phụ con đã nói với người là con vốn dĩ có tư chất thông minh rồi mà!” Phi Yến cười rạng rỡ nói.

“Hừ, nha đầu ngươi ko nên dùng võ công của ta ở ngoài vì sẽ có rất nhiều người tới gây phiền phức cho ngươi! Nha đầu, cái này ta tặng ngươi” Sư phụ đưa cho nàng một cây sáo bằng bạch ngọc rất đẹp. Nàng vừa nhìn qua là biết cây sáo này là hàng cực phẩm rồi.

“Sư phụ, sao người biết con biết thổi sáo mà tặng vậy?” Phi Yến chăm chú nhìn cây sáo tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ ngạc nhiên nói

“Ai tặng cho ngươi đồ thổi chứ? Mau xoay nhẹ đầu sáo rồi rút nó ra thử đi!” Sư phụ có vẻ ko kiên nhẫn nói

Phi Yến làm y như lời sư phụ nói. Đầu cây sáo khi được nàng rút nhẹ ra liền biến thành một cây kiếm: “Sư phụ, cây kiếm này thật kì diệu nha!” Nàng ngạc nhiên nhìn cây kiếm trong tay mình nói. Nàng đã từng nhìn thấy nhiều vật kì lạ nhưng chưa có vật nào kì lạ như cây kiếm này.

“Nha đầu, ngươi đem cây kiếm này bên mình thì sẽ ko ai phát hiện ra hết! Ta phải đi xa một thời gian nên ngươi phải tự bảo trọng lấy! Nha đầu, khi nào chúng ta gặp lại ta sẽ cùng ngươi đấu cái gì tae...” Tuy thời gian ở bên đồ đệ này ko nhiều nhưng hắn thật sự thích đồ đệ này!

“Là taekwondo” Phi Yến mỉm cười nói

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Minh nguyệt

Từ lúc sư phụ đi thì cuộc sống của Phi Yến hết sức buồn chán, sách trong tầng thư các thì nàng đã đọc gần hết rồi nên ko có việc gì làm hết. Phi Yến chưa bao giờ cảm nhận được sự quan trọng của TV và máy vi tính như bây giờ.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Thanh La bước vào phòng thì đã thấy Phi Yến ngồi thẫn thờ bên cửa sổ nên lo lắng hỏi

Phi Yến khẽ thở dài rồi nói với một giọng điệu hết sức chán chường: “Ai, ko sao hết! Chỉ là ta đang sắp chán đến chết rồi”

“Hay là chúng ta đi dạo đi! Trong Tiêu Dao Cốc này vẫn còn nhiều chỗ tiểu thư chưa đi mà!” Thanh La thật ko muốn thấy Phi Yến ủ rũ như vậy nên mới quyết định rủ nàng đi dạo

“Được rồi, vậy chúng ta đi thôi!” Phi Yến lập tức đứng dậy và đi ra ngoài

Hai người các nàng đi dạo một hồi thì đi tới chuồng ngựa. Trong chuồng ngựa này có rất nhiều ngựa nhưng có hai con thu hút sự chú ý của nàng nhất đó là một con ngựa màu đen nhìn rất dũng mãnh và một con màu trắng nhìn điềm tĩnh. Nàng đưa tay lên vuốt đầu hai con ngựa.

“Lông chúng thật là mượt và bóng nha! Hai con ngựa này chắc là được công tử nhà các người thích lắm!” Phi Yến thật thích thú khi vuốt ve hai con ngựa

“Đúng vậy, hai con ngựa này là hai con mà chủ từ thích nhất! Tiểu thư, người thích chúng sao?” Thanh La nhìn thấy ánh mắt của Phi Yến liền biết nàng rất thích hai con ngựa này

“Phải, ko những thích mà ta còn muốn cưỡi chúng nữa!” Phi Yến đã lâu rồi ko có cưỡi ngựa nên thật ngớ cảm giác ngồi trên lưng ngựa.

“Nhưng hai con ngựa này rất quý giá nên ko ai được phép cưỡi ngoài chủ. ...” Thanh La chưa kịp nói xong thì đã Phi Yến ngắt lời: “Chủ từ của tỷ đang ở đâu?”

“Chắc là đang ở trong rừng trúc...” Thanh La một lần nữa chưa nói hết thì Phi Yến đã chạy mất rồi.

Phi Yến chạy về phía rừng trúc để hỏi mượn Từ Ly một trong hai con ngựa đó. Nàng tin chắc rằng hần sẽ đồng ý cho nàng mượn. Phi Yến vừa chạy đến rừng trúc thì thấy Từ Ly đang luyện kiếm. Hình ảnh Từ Ly luyện kiếm làm cho nàng ngây người trong chốc lát. Từng đường kiếm của Từ Ly vừa mạnh mẽ nhưng lại ko kém phần ôn nhu, tà áo màu xanh lam của y khẽ bay nhẹ lên và trên trán có mấy giọt mồ hôi đọng lại. Nếu như bây giờ mà có bút và giấy thì nàng sẽ vẽ khung cảnh này lại ngay lập tức. Phi Yến chợt nhớ tới nguyên nhân mình đến đây nên tiến lại gần một chút để gọi Từ Ly.

Phi Yến dùng giọng thật lớn để thu hút sự chú ý của Từ Ly: “Từ Ly, huynh có thể cho ta mượn một trong hai con ngựa của huynh ko?”

Từ Ly dừng tay lại và nhìn Phi Yến: “Nàng biết cưỡi ngựa sao?”

“Đương nhiên” Phi Yến nhìn Từ Ly với ánh mắt mong chờ

“Vậy thì được nhưng ta sẽ đi cùng nàng” Từ Ly gật đầu đồng ý rồi cùng Phi Yến tiến về phía chuồng ngựa. Hần ko hiểu tại sao mình lại đồng ý với nàng nữa. Từ trước tới giờ hần chưa cho phép người nào đụng vào hai con ngựa đó và cũng chưa cho phép ai quấy rầy hần luyện kiếm nhưng nàng lại trở thành ngoại lệ duy nhất.

Thanh La hết sức ngạc nhiên khi thấy chủ từ của mình đi cùng Phi Yến bởi vì nàng cứ nghĩ chủ từ sẽ ko cho phép Phi Yến cưỡi ngựa.

“Nàng muốn cưỡi Hắc Phong hay Bạch Phong?” Từ Ly nhẹ nhàng vuốt ve Hắc Phong rồi quay đầu lại qua hỏi Phi Yến

“Ta muốn cưỡi Hắc Phong!” Phi Yến thích thú chỉ vào con ngựa màu đen

Từ Ly liền dắt Hắc Phong ra ngoài và đang định đỡ Phi Yến lên thì nàng đã lắc đầu từ chối: “Tự ta có thể lên được” Phi Yến vừa dứt lời thì đã nhẹ nhàng leo lên lưng ngựa. Nàng mà cần người khác đỡ mới leo lên lưng ngựa được sao? Phi Yến nàng 9 tuổi đã có thể cưỡi ngựa rồi thì việc leo lên là hết sức dễ dàng.

Phi Yến nhẹ nhàng thúc ngựa chạy ra ngoài. Khi Hắc Phong chạy ra ngoài thung lũng mênh mông thì nàng càng giục nhanh hơn. Nàng thích cảm giác ngồi trên lưng ngựa và hưởng thụ từng cơn gió thổi qua mặt nàng.

Từ Ly nhìn theo bóng dáng Phi Yến cưỡi ngựa mà bất giác mỉm cười. Hần thật ko ngờ nàng lại cưỡi ngựa giỏi như vậy!

Phi Yến dừng ngựa bên một con suối nhỏ để nghỉ ngơi một chút. Từ Ly cũng xuống ngựa và đến bên cạnh nàng.

“Sau này nếu như nàng muốn cưỡi ngựa thì ko cần hỏi qua ta nữa!” Từ Ly nhẹ nhàng vuốt đầu Bạch Phong

“Thật sao? Huynh thật là tốt bụng, Từ Ly tiên nhân” Phi Yến ko giấu nổi sự phấn khích của mình mà nhảy cẫng lên.

“Từ Ly tiên nhân?” Từ Ly ngạc nhiên nhìn Phi Yến. Đây là lần đầu tiên có người gọi hần như vậy

“Phải, bởi vì lần đầu tiên ta gặp huynh thì ta liền cảm thấy huynh rất giống tiên nhân hạ phàm” Phi Yến nói thẳng ra suy nghĩ trong đầu nàng

“Ta lại ko thấy mình giống như vậy! Ta cảm thấy nàng so với ta giống tiên nhân hơn! Lúc đầu nhìn thấy nàng từ trên trời rơi xuống ta còn tưởng nàng là tiên nữ hạ phàm nữa” Từ Ly mỉm cười dịu dàng nhìn Phi Yến nói

Phi Yến nghe thấy như vậy liền bật cười: “Trời ko còn sớm nữa chúng ta mau quay về thôi”

Sau khi về phòng được một lát thì nàng lại cảm thấy chán, sao nàng mau chán thế này? A, hình như hôm nay là trăng rằm thì phải! Cuối cùng thì nàng cũng nghĩ ra được việc làm rồi!

“Thanh La tỷ, tỷ có thể mang về đây cho ta một ít giấy và nan tre được ko?” Nàng hào hứng nói với Thanh La

“Được, nhưng người định làm gì vậy?” Thanh La tò mò hỏi

“Tỷ cứ lấy về cho ta rồi sẽ biết! Tỷ nhớ lấy loại giấy nào càng nhẹ, càng mỏng nha” Phi Yến hối thúc Thanh La ra khỏi cửa rồi quay về phòng ngồi

Một lát sau Thanh La mang về những thứ mà nàng đã dặn, Phi Yến kiểm tra một lượt rồi mới giải thích: “Ta sẽ chỉ tỷ cách làm đèn Không Minh để tối nay có thể thả lên trời”

“Tiểu thư, đèn Khổng Minh là gì vậy?” Từ trước tới giờ nàng chưa nghe tới đèn Khổng Minh bao giờ hết

“Tỷ có thể ghi những điều ước của mình lên đèn Khổng Minh rồi thả lên trời, đây cũng là một cách để cầu nguyện” Phi Yến giải thích

Nàng và Thanh La tỷ cùng nhau làm đèn Khổng Minh nên rất nhanh đã làm xong. Phi Yến hài lòng nhìn những chiếc lồng đèn mà đang đã vắt và làm trong 3 canh giờ: “Thanh La tỷ, tỷ mau ghi nguyện ước của mình lên lồng đèn đi rồi đợi cho trăng lên thì chúng ta đi ra ngoài thả!”

Phi Yến cũng bắt đầu cầm bút lông lên ghi trên lồng đèn của mình. Nàng cầu mong cho ba mẹ, anh nàng và ông bà nội luôn mạnh khỏe. Nàng còn mong cho cô bạn thân nhất của mình – San San sẽ tìm được bạch mã hoàng tử và còn cầu cho kẻ đã xô nàng xuống vực – Đinh Nghi sẽ có cuộc sống sống ko bằng chết (Àch, cái đó là nguyên rủa người ta đó). Sau khi viết xong nàng còn dùng màu nước để vẽ lên mỗi chiếc lồng đèn một bông hoa sen rồi để chúng qua một bên và đi ăn.

“Thanh La tỷ, trăng đã lên rồi! Chúng ta ra hồ sen để thả đèn Khổng Minh đi” Phi Yến cầm hai cái lồng đèn rồi vui vẻ chạy ra ngoài.

“Trăng hôm nay thật đẹp!” Phi Yến nhìn mặt trăng tròn vành vạnh trên bầu trời và phát ra thứ ánh sáng dịu dàng làm tỏa sáng cả một vùng mà ko nhìn được thốt lên một lời khen. Hôm nay thời tiết đúng là rất thích hợp để thả đèn mà!

Phi Yến đốt mấy cái đèn lồng rồi từ từ thả chúng lên bầu trời. Những chiếc đèn Khổng Minh bay lên càng cao thì chúng càng giống như những ngôi sao nhỏ trên bầu trời.

đây là đèn Khổng Minh nha mấy nàng!!

“Woa, tiểu thư người nhìn kia! Thật là đẹp quá!” Thanh La ở bên cạnh Phi Yến mà ko nén được trầm trồ khen ngợi.

Đây là lần đầu tiên Phi Yến thả đèn Khổng Minh vì lúc ở hiện đại nhà cửa chật chội nên nàng có muốn thả đèn cũng ko làm được. Khung cảnh này đẹp đến nỗi làm cho nàng ko kiềm lòng được mà cất tiếng hát:

“ Bao giờ trăng mới sáng

Nâng chén rượu hỏi trời cao

Chẳng biết thiên cung nay năm nào

Ta muốn cười gió quay về

Lại sợ quỳnh lâu ngọc vũ nơi cao sẽ giá lạnh...

Phi Yến đang hát giữa chừng thì nghe thấy tiếng sáo thổi lên hòa theo giai điệu của mình. Phi Yến nghe tiếng sáo một hồi rồi bắt đầu hát lại từ đầu:

“Bao giờ trăng mới sáng

Nâng chén rượu hỏi trời cao

Chẳng biết thiên cung nay năm nào

Ta muốn cười gió quay về

Lại sợ quỳnh lâu ngọc vũ nơi cao sẽ giá lạnh

Hoa lệ mà cô quạnh

Sao sánh bằng chốn nhân gian

Ánh trăng rọi trên gác tía lầu son

Xuyên thấu tấm màn lụa

Vầng vặc khiến ta mất ngủ

Không ưng chi hận

Biệt ly lâu dài nào được viên mãn

Làm người ai chẳng có lúc thăng trầm

Trăng cũng có âm tình tròn khuyết

Chỉ mong người trường cửu

Thiên lý cộng thiên quyên.”

Minh Nguyệt Mọi người click vào đây để nghe bài này nha

Thế là trong đêm tối yên tĩnh, tiếng hát trong trẻo cùng với tiếng sáo như hòa làm một với nhau. Sau khi bài hát kết thúc, Phi Yến quay đầu lại nhìn người vừa thổi sáo cho nàng hát thì thấy nam tử tựa như tiên nhân kia đang nhìn nàng chăm chú: “Bài hát này thật là hay! Ta ko thật ko ngờ nàng lại có một giọng hát hay như vậy! Tên bài hát này là gì?” Hắn đang đi dạo thì thấy bầu trời có rất nhiều đèn lồng nên liền đi về hướng đó. Hắn vừa đến gần thì thấy Phi Yến cất tiếng hát nên đã lấy sáo ra thổi cùng với tiếng hát của nàng.

“Tên bài hát này là “Minh Nguyệt!”” Phi Yến nhìn Từ Ly cười nói.

Từ Ly ngơ ngẩn nhìn nụ cười trong sáng của Phi Yến. Ánh trăng chiếu xuống làm cho hắn có cảm giác quanh thân Phi Yến đang phát ra ánh sáng: “Nàng có thể hát cho ta nghe một lần nữa ko?”

“Được thôi!” Phi Yến lại một lần nữa cất tiếng hát

Nếu như ta có thể làm cho thời gian ngừng lại mãi mãi ở giây phút này thì hay biết mấy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Vừa xuất cốc thì đã gặp một tên điên

Ko hiểu sao dạo này Từ Ly lại thường xuyên đến gặp nàng như vậy? Từ Ly thường xuyên đến nói chuyện với nàng rồi còn cùng nàng đi cưỡi ngựa, vẽ tranh, ngâm thơ và đi tìm các thảo dược với nàng. Tuy là có Từ Ly chơi với nàng nhưng nàng rất muốn rất muốn đi ra ngoài chơi. Nàng thật sự muốn đi tham quan thế giới này mà! Nàng nghe Thanh La tỷ tỷ nói Tiểu Dao Cốc nằm rất gần kinh thành. Thanh La tỷ còn kể trong kinh thành mọi thứ đều rất náo nhiệt và có rất nhiều thứ để chơi. Nàng cũng từng đề cập việc này với Từ Ly nhưng lại bị huynh ấy từ chối một cách thẳng thừng. Từ Ly nói nào là nàng là thân nữ nhi yếu đuối nên lỡ như gặp phải kẻ xấu thì sẽ như thế nào rồi nào là nàng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương nên ko nên xuất đầu lộ diện ở bên ngoài. Ài, thật ra nàng đâu phải là một cô nương yếu đuối bởi vì nàng có võ công mà với lại nếu ko dùng võ công thì nàng có cả đồng thuốc độc và điều quan trọng hơn là chỉ số IQ của nàng tới 200 lận nên làm sao nàng có thể đắm cổ nhân này lừa gạt được nhưng mấy điều này nàng lại ko thể nào nói với Từ Ly được. Thật là bực bội mà! Lúc đầu nàng còn tưởng Từ Ly là người ít nói và lãnh đạm chứ, ko ngờ hắn cũng có lúc nói nhiều như vậy!

A, nàng nhớ ra rồi! Vào ngày 15 hàng tháng thì Từ Ly đều đi ra ngoài tới mấy ngày mới trở về và hôm nay là ngày 15. Nàng sẽ đợi tới buổi tối rồi ra ngoài đi chơi.

Vì ý nghĩ lát nữa sẽ được nhìn thấy đường phố cổ đại nên hôm nay Phi Yến vô cùng vui vẻ. Nàng còn đi tắm và ăn sớm hơn mọi ngày một chút. Phi Yến nhìn Thanh La đang đứng cạnh mình mà suy nghĩ. Nàng nhất định phải lôi kéo được Thanh La tỷ đi cùng với nàng.

“Thanh La tỷ tỷ xinh đẹp, nếu như ta có ước nguyện gì thì tỷ có thể cho ta toại nguyện được ko?” Phi Yến làm bộ đáng nũng nịu kéo kéo tay áo của Thanh La

“Tiểu thư, người muốn gì?” Thanh La nhìn bộ dạng của Phi Yến mà trong lòng cảm thấy kì lạ

“Ta muốn vào thành chơi!” Phi Yến ngọt ngào nói

“Ko được! Chủ tử ko đồng ý cho người đi đâu!” Thanh La dứt khoát từ chối

“Nhưng Từ Ly đâu có ở đây đâu! Ta chỉ muốn ra ngoài chơi một chút thôi! Việc này ta ko nói, tỷ cũng ko nói thì làm sao Từ Ly biết được! Thanh La tỷ, từ trước tới giờ ta chưa được nhìn ngắm kinh thành như thế nào hết nên ta thật sự muốn ra ngoài một chút thôi!” Phi Yến hết dụ dỗ rồi tới năn nỉ

“Nhưng mà... Thôi được rồi!” Thanh La nhìn thấy đôi mắt khẩn lẹ của Phi Yến nên ko khổng chế được đồng ý. Ài, nếu chủ tử biết được thì nàng chết chắc.

“Hay quá, Thanh La tỷ tỷ vạn tuế!” Phi Yến reo lên

“Nhưng tiểu thư phải cải nam trang” Thanh La bất lực nói. Tiểu thư của nàng mà ra ngoài với bộ dạng này thì sẽ đại loạn mất.

“Được, được! Ta đều làm theo ý tỷ hết!” Phi Yến đồng ý vô điều kiện

Thanh La đi chuẩn bị rồi quay lại thay y phục và chải lại tóc cho Phi Yến. Thanh La ngơ ngẩn nhìn vào nam tử trước mặt mình.

“Tiểu thư, người ngay cả cải nam trang mà vẫn rất mê hoặc lòng người nha! Cứ như vậy thì nữ nhi trong kinh thành sẽ chết vì người mất!” Thanh La trầm

trò khen ngợi. Nếu như ko phải nàng biết tiểu thư là nữ nhi thì nàng cũng sẽ mến mộ tiểu thư lắm.

“Haha... đương nhiên rồi!” Phi Yến hài lòng nhìn vào hình ảnh của mình trong gương. Trong gương là hình ảnh của một nam tử hào hoa, phong lưu, diện mạo đẹp tựa Phan An.

“Thanh La tỷ, chúng ta đi thôi!” Phi Yến cố đè thấp giọng mình xuống để nghe cho giống giọng nam nhân hơn và bước tiêu sái đi ra ngoài.

Nàng và Thanh La tỷ dùng xe ngựa để xuất cốc. Trên đường đi Phi Yến mãi mê suy nghĩ xem nên tới nơi nào đầu tiên. Nàng gõ cây quạt nhẹ nhàng vào tay rồi bật chợt gõ mạnh một cái. Nàng đã biết nên đi đâu đầu tiên rồi!

“Tiểu thư, người sao vậy?” Thanh La nhìn hành động hồi nãy của Phi Yến nên tò mò hỏi.

“Không sao, không sao!” Phi Yến mỉm cười lắc đầu

Bên ngoài xe ngựa bắt đầu có tiếng ồn ào nên nàng biết là nàng đã vào thành rồi. Phi Yến vén rèm xe lên để quan sát. Không hổ danh là kinh thành nha! Khắp mọi nơi đều treo đèn lồng rực rỡ, những sạp hàng bày bán đông đúc và trên đường phố thì rất nhiều người.

“Thanh La tỷ, ta muốn ăn kẹo hồ lô! Tỷ ra ngoài mua cho ta được ko?” Nàng nghĩ nên lừa Thanh La tỷ đi chỗ khác nên mới kiếm cớ kêu tỷ ấy đi mua kẹo hồ lô

“Được, tiểu thư ngồi trong này chờ ta! Ta sẽ quay lại liền!” Thanh La cẩn thận dặn dò rồi đi ra khỏi xe ngựa

Phi Yến nhìn thấy Thanh La đi được một quãng rồi mới bước xuống xe ngựa. Phù! Cuối cùng thì nàng cũng thoải mái đi dạo một mình.

Phi Yến vừa đi vừa nhìn ngắm hết cái này rồi tới cái kia mà ko để ý đến việc từ lúc nàng vừa bước xuống xe ngựa thì đã có rất nhiều cặp mắt nhìn nàng. Phi Yến tìm một nam tử đang đi đường để dò hỏi: “Vị công tử này, cho ta hỏi ở đây kĩ viện nào nổi tiếng nhất?”

Nam tử ngơ ngẩn nhìn nàng một lát rồi ấp úng trả lời: “Là... Nguyệt... Hoa việnnnn”

“Đa tạ!” Phi Yến cảm ơn xong thì tiêu sái đi tiếp mà ko nhìn thấy nam tử đó vẫn còn nhìn nàng

Phi Yến đi một hồi thì nhìn thấy một tòa viện thật lớn. Nàng nhìn lên bảng hiệu thì thấy đề 3 chữ: “Nguyệt Hoa Viện”. Đúng là kĩ viện nổi tiếng có khác! Rất trang nhã, ko giống như mấy cái kĩ viện tầm thường khác. Kĩ viện này ko có những cô nương đứng ở ngoài mời khách mà vẫn có rất nhiều khách quan đi vào. Cũng may là trước khi đi nàng có lấy trộm một túi tiền của Thanh La tỷ nên mới có thể đi vào những chỗ này. Phi Yến đang định bước vào trong thì có một bàn tay nắm lấy cánh tay mình. Nàng quay đầu lại nhìn thì thấy một nam tử thân hình cao lớn, làn da hơi sạm một tí, mày kiếm mũi cao, đôi mắt ánh lên vẻ chính trực và trên tay còn cầm một thanh kiếm. Vừa nhìn là nàng đã biết người này là người giang hồ ko những vậy mà còn có võ công cao cường. Nam tử này cũng là một soái ca nha!

Phi Yến đang đánh giá nam tử này thì tự nhiên hắn lại mở miệng nói một câu mà nàng muốn té xỉu: “Ta đói bụng!”

“Ngươi đói bụng thì liên quan gì tới ta” Phi Yến tức giận nói. Hừ, nàng có quen biết gì hắn đâu mà lại nói với nàng câu này

“Ngươi ăn mặc sang trọng, lại định bước vào Nguyệt Hoa Viện thì chắc chắn rằng ngươi rất giàu có! Cho nên ngươi mời ta ăn cơm đi!” Tên này vẫn nắm chặt tay áo nàng ko buông

Thiên a, tên điên này ở đâu chui ra vậy? Tựa hồ nàng phú quý thì từ nhỏ vừa khi sinh ra đã như vậy rồi nhưng bây giờ nàng chỉ ở nhờ nhà người ta thôi vậy mà hắn còn kêu nàng đãi hắn ăn: “Ngân lượng của ngươi đâu? Ta ko quen biết gì ngươi hết! Tại sao ta phải mời ngươi ăn cơm?”

“Ngân lượng của ta thuộc hạ ta đã cầm rồi mà hắn lại đi đâu mất rồi! Ta là Hoàng Dung Triệt. Ngươi tên gì?”

Phi Yến bị bất ngờ hỏi như vậy nên hơi do dự một chút. Cái tên điên này, tự nhiên lại hỏi tên của nàng. A, nàng nghĩ ra rồi “Ta tên Vương Phi Vũ” Haha, cái tên này chính là tên của anh nàng

“Chúng ta đều đã biết tên nhau cả rồi với lại nãy giờ chúng ta nói chuyện cũng đã lâu nên coi như ta và ngươi có quen biết! Đi thôi huynh đệ, ta biết Nguyệt Hoa Viện này có nhiều món ngon lắm!” Nàng chưa kịp đồng ý thì tên điên này đã khoát vai nàng rồi kéo nàng vào trong.

Woa, bên trong chỗ này cũng rất sang trọng nha! Trên những bức tường đều treo các bức tranh thủy mặc, nhìn lên trần nhà thì sẽ thấy được treo rất nhiều lồng đèn đỏ rực rỡ và quan trọng nhất là ở đây ko quá ồn ào như những kĩ viện nàng thấy trong phim. Phi Yến nhìn quanh một vòng thì thấy các khách nhân ở đây đa số là những người giàu có, thuộc tầng lớp thượng lưu. Ai, chẳng trách mà đồ đạc ở đây đều thuộc loại mắc tiền!

Dung Triệt kéo nàng ngồi vào một bàn ở giữa rồi hắn tự tiện gọi vài món ăn và một bình nữ nhi hồng.

“Huynh đệ, ngươi hãy ăn đi! Đừng khách sáo! Đồ ăn và rượu ở đây rất tuyệt!” Dung Triệt ăn vội vàng những thứ ở trên bàn và uống liền một hơi ly rượu của hắn

Đừng khách sáo? Bộ hắn sẽ trả tiền bữa ăn này sao? Nếu như lúc này ko có người thì nàng đã đá cho hắn vài cước rồi!

Phi Yến đang bận chửi rủa Dung Triệt trong bụng mà ko để ý tới việc xung quanh nàng bắt đầu có những tiếng xôn xao.

“Này, vị công tử kia là người nào vậy?”

“Ta ko biết! Chắc là người từ nơi khác đến”

“Ta chưa bao giờ gặp một công tử tuấn mã như thế bao giờ!”

“Nếu như hấn mà là nữ nhi thì hay biết mấy!”

Ở một bàn trong góc có hai vị nam tử tuấn mã đang nhìn Phi Yến một cách dò xét:

“Haha...xem ra thập đại nữ nam trong thiên hạ lại phải thêm một người vào rồi! Hoàng huynh a, ta thấy tên tiểu tử kia có thể đánh bại vị trí thứ hai của huynh rồi đấy!” Một vị nam tử tuấn mã có đôi mắt màu hồ phách sáng khoải nói với nam tử bên cạnh mình

“Mĩ nam? Cái này thì chưa chắc đâu?” Nam tử có đôi mắt màu xanh ngọc bích mỉm cười. Hấn hôm nay chỉ định ra ngoài dạo một chút vậy mà lại gặp được một điều thú vị như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Giúp mĩ nhân thổi một khúc nhạc

“Ai da, Dung Triệt công tử đã lâu ko gặp! Hôm nay công tử mang theo quý nhân nào vậy?” Một người phụ nữ trung niên trang điểm lòe loẹt, ăn mặc sặc sỡ cười rạng rỡ với bọn họ.

“Hong ma ma, đây là vị Vương công tử ta mới quen! Ma ma, hôm nay tại sao lại có nhiều vương tôn quý tộc ở đây vậy?” Vừa mới bước vào thì hấn đã thấy rất nhiều người có chức quyền ở đây rồi! Bình thường Nguyệt Hoa viện cũng có nhiều quý tộc tới nhưng hôm nay lại có nhiều hơn bình thường.

“Công tử rời kinh thành lâu rồi nên ko biết, vào ngày này mỗi tháng chúng tôi đều tổ chức bán đấu giá. Các cô nương của chúng tôi có thể treo biển bán đấu giá. Các nàng ấy có thể lựa chọn giữa việc dành một đêm xuân của mình hoặc dành cả đời ở bên người ra giá hợp lí. Hôm nay đông như vậy là vì Mầu Đơn cô nương đã treo biển dành một đêm của mình cho vị công tử may mắn ngày hôm nay” Bà ma ma này một hơi nói liên tục mà ko cần nghỉ

“Mầu Đơn cô nương là ai vậy?” Phi Yến tò mò nhìn Hong ma ma

“Vị công tử này ko biết Mầu Đơn cô nương ư? Mầu Đơn cô nương của chúng tôi là thiên hạ đệ nhị mĩ nhân trong tứ quốc! Nàng ấy vừa xinh đẹp mà lại tài hoa, cầm kì thi họa cái gì cũng tinh thông hết!” Ma ma tự hào nói rồi chốc chốc lại nhìn Phi Yến đỏ mặt. Thật đáng tiếc a, nếu như ta trẻ lại 20 tuổi thì đã đồng ý đi theo vị công tử này rồi! (già rồi mà còn mê zai)

“Uhm, ở đây ko có chuyện của bà nữa lui ra đi!” Dung Triệt đưa tay làm dấu hiệu kêu ma ma lui ra

Phi Yến thật muốn nhìn thấy thiên hạ đệ nhị mĩ nhân là như thế nào nha!

“Buổi bán đấu giá này ko phải người mua sẽ bị lỗ sao? Dù sao bọn họ cũng là kĩ nữ mà” Phi Yến cắn một miếng bánh quế hoa rồi nhìn các cô nương đang múa trên đài. Bánh quế hoa ở đây thật ngon a! Thanh mát, dịu nhẹ mà ko ngọt gắt làm cho nàng muốn cắn thêm một miếng nữa

“Người mới từ trên núi xuống hả? Tại sao lại ko biết các cô nương ở đây ko giống với các kĩ viện khác, họ đều bán nghệ chứ ko bán thân! Này, người từ đâu tới mà mấy chuyện ở đây đều ko biết vậy?” Hấn cảm thấy tên tiểu tử này cứ như mới lần đầu tiên được ra ngoài vậy!

“Có người mới ở trên núi xuống! Ta từ đâu tới thì mặc kệ ta, người cứ lo ăn bữa ăn này của người đi!” Sự bức bối đã thể hiện ra rõ trong giọng nói của nàng. Tốt nhất sau bữa ăn này nàng sẽ ko bao giờ gặp hấn nữa

Dung Triệt đang định nói gì đó thì giọng của Hong ma ma vang lên: “Các vị, bây giờ là buổi đấu giá của Nguyệt Hoa viện chúng tôi! Người lên vũ đài đầu tiên là Phi Linh”

Một nữ tử khoảng 19 tuổi e lệ bước lên sân khấu. Dáng người nàng thanh thoát, ngũ quan tú lệ, mái tóc được búi hờ lên để lộ chiếc cổ thon dài trắng ngần, có thể nói cô nương này mang vẻ đẹp dịu dàng, e ấp làm cho người ta càng muốn bảo vệ nàng. Phi Linh đứng ở giữa sân khấu và người nhạc công đang sau lưng nàng bắt đầu gảy đàn. Phi Linh uyển chuyển múa theo từng tiết tấu của bản nhạc.

Bản nhạc đang tới khúc cao trào thì bỗng dung dây đàn lại bị đứt. Phi Linh đang say sưa múa thì thấy tiếng đàn dừng lại nên bị vấp ngã mà té xuống. Hong ma ma thấy vậy nên vội vàng chạy ra: “Các vị xin thứ lỗi! Hôm nay Linh Phi sẽ ko treo biển nữa! Chúng ta sẽ bắt đầu với vị cô nương tiếp theo!”

Linh Phi cuối đầu thật thấp và khó khăn đứng lên. Nàng chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ như thế này.

Phi Yến nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Linh Phi nên quyết định rat ay cứu nữ nhân một lần vậy: “Ma ma a, nàng ấy còn chưa biểu diễn xong mà!”

Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía chàng thiếu niên tuấn mã mặc bạch y.

Hồng ma ma lung tung nhìn Phi Yến: “Nhưng mà... Công tử, dây đàn đã bị đứt rồi!”

“Ta sẽ thổi sáo cho nàng ấy! Cô nương còn múa được nữa ko?” Phi Yến lộ ra một nụ cười có tính sát thương rất cao.

Linh Phi đỏ mặt gật đầu. Hồng ma ma lui xuống và Phi Yến lấy cây sáo của mình ra để thổi lên những giai điệu đầu tiên. Tiếng sáo của nàng dịu dàng mà thanh thoát như nước hồ mùa thu, làm cho người nghe có cảm giác thư thái và dễ chịu. Thực ra thì bản nhạc này nàng vừa mới nghĩ ra khi thấy Phi Linh, nàng cảm thấy khúc nhạc này giống như con người của Phi Linh vậy! Mọi người đều chìm đắm trong tiếng sáo và điệu múa mà dường như quên mất việc lúc này. Khúc nhạc chấm dứt thì nhận được nhiều tràng vỗ tay tán thưởng.

Hồng ma ma bước lên vũ đài: “Bây giờ là thời gian đấu giá của Linh Phi cô nương. Mời các vị bắt đầu ra giá!”

Linh Phi ánh mắt mong chờ nhìn Phi Yến.

“Ta ra 50 lượng”

“70 lượng”

“90 lượng” Một vị nam tử ăn mặc nho nhã ngồi bên trái la lên.

Chà, 90 lượng! Một con số ko nhỏ nha!

“Nè, sao ngươi ko ra giá?” Dung Triệt tự nhiên lại huych vào tay nàng một cái

“Tại sao ta phải ra giá?” Trời, ngân lượng hôm nay là nàng trộm của Thanh La tỷ nên lấy đâu ra nhiều ngân lượng để mua nàng ta chứ?

“Lúc này ngươi đã giúp nàng ấy còn gì, với lại người ta đôi mắt ngắn lệ đang nhìn ngươi kìa!” Hắn thật sự ko hiểu tên tiểu tử này đang nghĩ gì trong đầu nữa

“Ta giúp nàng ta là vì ta tốt bụng còn việc có ra giá hay ko thì ko phải chuyện của ta!” Nàng vẫn từ từ ăn mấy miếng bánh quế hoa. Nàng và nàng ta đều là nữ nhi thì mua nàng ta làm cái quái gì cơ chứ? Với lại nàng ko thích dạng nữ nhi yếu đuối hay rơi lệ, họ rất phiền phức!

“Có vị nào ra giá cao hơn ko?” Hồng ma ma đợi một chút rồi nói: “Váy đêm nay của Linh Phi cô nương sẽ thuộc về vị công tử này”

Vị nam tử vừa ra giá vui vẻ dặt tay nữ nhân đi lên lầu trên. Trước khi đi Linh Phi còn nhìn Phi Yến với ánh mắt đau lòng.

“Tiếp theo xin mời Lan Hoa cô nương”

Người tiếp theo bước lên là một vị... tiểu cô nương khoảng 14 tuổi. Trời, Phi Yến ko thể tin được rằng lại có thể để cho một tiểu cô nương lên đài đấu giá. Mấy người này mà ở chỗ của nàng thì đã bị tổng vào tù từ lâu rồi. Nhưng mà, tiểu cô nương này gương mặt lạnh lợi, dáng vẻ nhanh nhẹn, chắc lớn lên cũng là một nữ nhân thanh tú và trên tay nàng ta đang cầm một cây kiếm. Mọi người tò mò nhìn tiểu cô nương vừa mới lên. Tiểu cô nương bắt đầu múa kiếm theo tiếng trống. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng từng đường kiếm của nàng ta đều rất dứt khoát và nhanh nhẹn, có thể thấy được nàng ta từng lăn lộn trên giang hồ.

Tiểu cô nương này nàng thích nha! Nếu như giữ nàng ta bên người thì sẽ rất có lợi! Nàng đang suy nghĩ làm sao có thể kiếm ngân lượng để chuộc thân nàng ta luôn thì có một bàn tay dịu dàng đặt lên trên vai nàng. Phi Yến quay đầu lại thì thấy... Thiên a, lần này nàng chết chắc rồi! Đó là Tử Ly, phía sau còn có Thanh La tỷ đang nhìn nàng lo lắng.

“Ngươi quen họ sao?” Tên Dung Triệt này thật ko biết điều mà mở miệng

“Haha, đây là đại ca của ta còn kia là nha hoàn của ta! Tử Ly ca ca, sao huynh biết muội ở đây vậy?” Nàng nhìn thấy sắc mặt của Tử Ly ko được tốt lắm nên cẩn thận hỏi

“Mau theo ta trở về!” Tử Ly ko kiên nhẫn nghe nàng nói liền kéo nàng đứng dậy

“Khoan đã...Huynh có thể cho đệ mượn 100 lượng được ko? Rồi đệ sẽ ngoan ngoãn theo huynh về mà!” Phi Yến vẫn ko thể đi được khi chưa có cái nàng muốn

Tử Ly nhìn nàng ngạc nhiên nhưng vẫn lấy tờ ngân phiếu ra đưa cho nàng. Phi Yến nhận lấy tờ ngân phiếu rồi đi đến chỗ Hồng ma ma: “Hồng ma ma, ta muốn chuộc thân cho Lan Hoa cô nương!” Phi Yến gấp gáp nói

“Nhưng mà...” Hồng ma ma chưa kịp nói thì Phi Yến đã nhét tờ ngân phiếu vào tay bà rồi lên vũ đài kéo tiểu cô nương kia đi

“Tiểu muội muội, ta đã chuộc thân cho ngươi rồi! Ngươi mau đi theo ta đi!” Phi Yến vội vàng giải thích với Lan Hoa đang rất ngạc nhiên

Nàng thấy tiểu cô nương này vẫn còn chán chứ nên nói với giọng rất chắc chắn: “Yên tâm, ta ko hại muội đâu!” rồi kéo nàng ấy đi thẳng ra ngoài. Mọi người đều nhìn Phi Yến ngờ ngác mà ko hiểu chuyện gì xảy ra hết.

Phi Yến vừa lên xe ngựa thì đã hỏi thăm gia cảnh của Lan Hoa. Thì ra Lan Hoa chỉ là nghệ danh của nàng khi bước chân vào Nguyệt Hoa viện thôi. Lan Hoa là vì cần ngân lượng để chôn cất phụ thân nên mới bắt đắ dĩ phải bán thân

“Được rồi, từ bây giờ muội sẽ là nha hoàn của ta! Ta sẽ đặt cho muội một cái tên mới. Là gì nhỉ? A, ta gọi muội là Thanh Phi nha! Muội thấy thế nào?” Phi Yến reo lên khi nghĩ ra cái tên này

“Muội rất thích! Sau này muội sẽ hầu hạ công tử thật tốt!” Thanh Phi đỏ mặt khi nhìn thấy Phi Yến một cách gần như vậy

“Haha... muội lắm rồi! Ko phải công tử mà là tiểu thư!” Phi Yến liền xoa mái tóc dài của nàng ra

Thanh Phi ngờ ngẩn nhìn Phi Yến: “Thì ra... Tiểu thư, người thật xinh đẹp nha! Phải nói thế nào nhỉ? Mẫu Đơn cô nương còn ko sánh bằng một góc của tiểu thư nữa”

“Haha... nói như vậy là ta đã đánh bại thiên hạ đệ nhị mỹ nhân rồi! Muội nói như vậy thì ta sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân đó!” Phi yến vui vẻ đùa với Thanh Phi mà quên mất đang có một người vô cùng tức giận nhìn nàng.

Lúc này tại Nguyệt Hoa Viện

“Chúng ta cũng rời khỏi đây thôi!” Nam tử mắt xanh đứng lên và đi ra ngoài

“Mẫu Đơn của huynh còn chưa xuất hiện mà huynh đã vội đi về rồi sao?” Nam tử mắt màu hổ phách ngạc nhiên

“Bây giờ ta ko có hứng thú. Ta đã thấy được một thứ rất thú vị! Đệ cho người đi điều tra xem nam tử tuần mã mặc bạch y hồi nãy là người ở đâu!” Trong ánh mắt nam tử mắt xanh có ánh lên một tia hứng thú nhưng rất nhanh rồi trở về bình thường

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vào thành lần hai

Khi xe ngựa vừa dừng trước cửa Tiêu Dao cốc, Từ Ly đã đi thẳng vào trong mà ko thèm liếc mắt nhìn nàng một cái. Lúc này Phi Yến mới nhớ ra rằng Từ Ly đang nổi giận. Thanh La tỷ kéo nàng ra một góc rồi thầm thì nói với nàng: “Tiểu thư, chủ tử đang giận lắm đấy! Tiểu thư ko biết đâu, lúc ta thấy chủ tử trong thành, thần tình của chủ tử rất lo lắng, chủ tử còn vội vã hỏi thăm từng người để tìm tiểu thư. Ta theo chủ tử rất lâu rồi mà chưa bao giờ thấy chủ tử mất bình tĩnh như vậy!”

Phi Yến vừa nghe xong những lời Thanh La nói thì lập tức đi vào thư phòng tìm Từ Ly. Nàng ko biết Từ Ly lại lo lắng cho nàng như vậy! Phi Yến vừa bước vào thư phòng thì thấy Từ Ly đang ngồi trên ghế và nhắm mắt lại như đang suy nghĩ cái gì đó!

Nàng nhẹ nhàng bước lại gần hẳn: “Từ Ly, muội xin lỗi vì đã ko báo trước cho huynh là muội ra ngoài! Huynh đừng giận nữa có được ko?”

Từ Ly vẫn im lặng đến nỗi cũng ko thèm mở mắt ra nhìn nàng một cái. Một lúc rất lâu sau Từ Ly mới từ từ mở mắt ra và nhìn thẳng vào nàng hỏi: “Phi Yến, tại sao nàng lại thích ra ngoài như vậy?”

Phi Yến ko do dự trả lời: “Muội muốn ra ngoài thăm dò trước tình hình bên ngoài rồi mai này xuất cốc thì sẽ dễ dàng hơn!”

Hắn vốn đã biết nguyên nhân nhưng khi nghe chính miệng nàng nói thì lại có cảm giác đau buồn như vậy! “Nàng ở đây ko tốt sao? Khi nàng xuất cốc sẽ gặp rất nhiều vấn đề rắc rối và bên ngoài thì có rất nhiều người xấu, thân nữ nhi yếu đuối như nàng thì làm sao có thể giải quyết được”

“Muội ở đây rất tốt nhưng muội ko thể ở đây suốt đời được, với lại muội muốn đi ngao du thiên hạ. Muội còn muốn mở một tửu lâu thật đặc biệt mà khắp thiên hạ ai ai đều biết đến! Huynh yên tâm, ko ai ăn hiếp được muội đâu! Muội thông minh như vậy với lại muốn còn biết dùng độc, bây giờ còn có Thanh Phi có võ công bên cạnh muội nữa! Nhưng mấy cái đó chỉ là dự định của muội thôi, muội cần chuẩn bị thật đầy đủ, ít nhất là một năm sau muội mới đi!” Phi Yến hào hứng kể những dự định của nàng cho Từ Ly nghe

“Thôi được rồi, muội về phòng nghỉ ngơi đi!” Hắn cố gắng không chế ko cho sự đau buồn cùng thất vọng lộ ra trong ánh mắt và lời nói.

Hắn nhìn theo thân ảnh xinh đẹp ấy, nhìn cho đến khi thân ảnh ấy mất hút vào trong bóng tối. Trong mấy tháng qua ở bên cạnh nàng hắn đã cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc biết bao nhiêu. Hắn cố gắng giữ trái tim mình thật chặt trong suốt mấy năm trời để rồi nàng lại có thể dễ dàng bước vào trái tim hắn như vậy. Khi nghe nàng nói nàng muốn ra ngoài, hắn đã tìm ra đủ mọi lý do để ngăn cản nàng. Hắn biết nàng đủ khả năng để tự bảo vệ bản thân mình nhưng nguyên nhân chính là hắn ko hề muốn nàng xuất đầu lộ diện ở bên ngoài chỉ vì hắn biết nếu nàng ra ngoài rồi thì có lẽ sẽ ko còn nhớ đến hắn nữa. Bản thân hắn cũng ko thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng vì hắn còn biết bao nhiêu việc phải làm. Phi Yến, nàng hãy nói cho ta biết rốt cục ta phải làm sao

đây?

“Thanh Ảnh, người đi gọi Thanh La vào đây cho ta” Từ Ly đột ngột nói

“Đạ” một giọng nói của nam tử vang lên từ trong bóng tối rồi một bóng đen vượt qua cửa sổ như một tia chớp

Một lát sau Thanh La bước vào

“Chủ tử, người cho gọi Thanh La có việc gì sai bảo?”

“Từ nay về sau người ko còn là thuộc hạ của ta nữa” Từ Ly điềm tĩnh nói

“Chủ tử, có phải Thanh La đã làm sai việc gì ko?” Thanh La biểu tình hoảng sợ nói

“Ko phải, chẳng phải người rất thích Phi Yến sao? Từ nay nàng ấy sẽ là chủ tử của người, người phải bảo vệ nàng ấy thật tốt và người cũng ko cần làm nhiệm vụ nữa! Người lui ra ngoài đi” Từ Ly đứng dậy rồi bước lại gần chỗ Thanh La

“Nhưng...”

“Đây là mệnh lệnh cuối cùng của ta, người ko nghe lời ta nói sao? Nên nhớ từ nay về sau người chỉ có một người chủ tử duy nhất là Vương Phi Yến thôi! Còn nữa, từ nay gọi ta là công tử là được rồi!” Ánh mắt Từ Ly bắn ra tia hàn quang nhìn Thanh La

“Đạ,... Công Tử”

Trong phòng Phi Yến

“Thanh La tỷ, tỷ vừa mới đi đâu về vậy?” Phi Yến nhìn thấy Thanh La từ ngoài bước vào thì lập tức hỏi

Thanh La nhìn thấy Phi Yến thì lập tức quỳ xuống bằng một chân rồi cung kính nói: “Tiểu thư, từ nay về sau Thanh La sẽ là thuộc hạ của người. Chủ tử của Thanh La chỉ có một mình người mà thôi! Thanh La thề sẽ bảo vệ và phục tùng mệnh lệnh của người!”

Phản ứng của Thanh La tỷ làm cho nàng hơi ngạc nhiên, nàng vội vàng đỡ Thanh La tỷ đứng dậy: “Tỷ mau đứng dậy đi! Chẳng phải chủ tử của tỷ là Từ Ly sao?”

“Đó là lúc trước, chủ... ah, ko, Từ Ly công tử đã nói với Thanh La từ nay về sau đi theo tiểu thư và tiểu thư sẽ là chủ tử của Thanh La” Trong lòng nàng cũng thật vui khi được ở bên cạnh tiểu thư

“Vậy là sau này ta có thể dẫn tỷ cùng ta và Thanh Phi ra ngoài được rồi! Hồi nãy ta còn nghĩ tới việc sau này xuất cốc thì sẽ nhớ tỷ lắm đây nhưng bây giờ thì ko cần nữa rồi!” Nàng biết Từ Ly lo sau này nàng xuất cốc sẽ gặp chuyện gì nên mới cho Thanh La tỷ đi theo nàng. Ai, nàng lại nợ Từ Ly thêm một lần nữa rồi!

“Tiểu thư định xuất cốc sao?” Thanh La biểu tình ngạc nhiên nhìn nàng

“Đúng vậy, nhưng ko phải bây giờ! Hôm nay mọi người cũng mệt rồi, mau đi nghỉ sớm đi!” Phi Yến nói xong thì làm điệu bộ mệt mỏi rồi đi vào trong

Ai, nàng có rất nhiều việc muốn làm nhưng tất cả những việc này đều cần tới ngân lượng. Nếu như hỏi Từ Ly thì chắc chắn huynh ấy sẽ đưa cho nàng nhưng như vậy thì ko được. Nàng đã nợ Từ Ly quá nhiều rồi. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng mà nàng phải nghĩ đến việc đi kiếm ngân lượng. Làm cách nào bây giờ? Nàng cần cách kiếm được ngân lượng nhanh nhất. Về tranh rồi đem đi bán? Ko được, cách này quá lâu mà lại ko có nhiều ngân lượng cho lắm. A, nàng biết rồi! Phi Yến bật người dậy rồi vội vàng thay y phục sau đó qua phòng của Thanh La và Thanh Phi thổi thuốc mê vào đó rồi dùng khinh công bay ra ngoài. Nàng thổi thuốc mê hai người kia chỉ vì ko muốn họ làm ầm lên thôi. Đây là lần đầu nàng dùng khinh công để đi lâu như vậy, nàng phát hiện ra rằng khinh công nhanh hơn ngồi xe ngựa nhiều, chỉ trong phút chốc mà cửa thành đã hiện ra ngay trước mặt nàng. Phi Yến nhanh chóng đeo mạng che mặt vào rồi tiến vào trong thành. Kinh thành giờ này đã bớt náo nhiệt hơn lúc trước, một vài hàng quán cũng đã đóng cửa, như vậy cũng tốt đi, nàng sẽ dễ dàng đi lại hơn! Nàng nhanh chóng đi đến Nguyệt Hoa viện rồi phi thân lên nóc nhà và lên vào trong đó. Phi Yến vội vàng đi tìm Hồng ma ma, nàng đi ngang qua một căn phòng thì thấy Hồng ma ma đang ngồi đếm ngân phiếu. Phi Yến nhanh chóng đi vào và điểm huyệt nói của bà ta.

“Bà đừng sợ, ta ko hại bà đâu! Ta đến đây là bàn chuyện làm ăn với bà. Bây giờ ta sẽ giải huyệt cho bà nhưng bà ko được la lên nếu la lên ta sẽ giết bà ngay” Giọng điệu Phi Yến từ trấn an trở thành hăm dọa

Phi Yến liền giải huyệt cho bà ta rồi thư thái ngồi xuống ghế.

“Cô nương... cô đến tìm ta có việc gì?” Hồng ma ma lo sợ lùi về phía sau

“Thôi được rồi, ta sẽ đi vào vấn đề chính! Ta muốn biểu diễn ở đây nhưng ta sẽ ko bán thân. Giờ giấc biểu diễn sẽ do ta quy định, còn nữa ta muốn 200 lượng cho một lần diễn” Phi Yến nói liên một hơi rồi nhìn vào khuôn mặt xanh dần của Hồng ma ma:

“200 lượng? Cô nương như vậy ko được a, cái giá đó quá cao!” Có lộn ko vậy? Mẫu Đơn cũng chỉ nhận nhiều lắm là hơn 100 lượng cho một lần ra diễn

Phi Yến bỏ tấm mạng che mặt xuống rồi nhìn Hồng ma ma mỉm cười: “Thế nào? Ta và Mẫu Đơn ở chỗ bà ai đẹp hơn? 200 lượng là ko nhiều đâu! Mỗi lần ta biểu diễn bà chỉ cần thu mỗi người 80 lượng là đủ rồi! Ta đảm bảo với bà ta sẽ ko để bà thiệt thòi đâu! Còn nếu bà ko đồng ý thì ta đi sang chỗ khác!” Phi Yến đứng dậy làm điệu bộ muốn rời đi thì Hồng ma ma lên tiếng giữ nàng lại:

“Haha, ta có nói ko đồng ý sao? Khi nào cô nương định biểu diễn? Với lại ta sợ giá cao như vậy khách tới sẽ ko đông đâu!” Hồng ma ma nhìn chăm chăm Phi Yến. Đúng là một mỹ nhân a! Mẫu Đơn còn ko bằng một góc của cô nương này! Bà có thể thấy cô nương trước mặt bà chỉ khoảng 15 tuổi vậy mà thân hình của nàng đã phát dục đầy đủ, hơn nữa gương mặt của nàng ấy chỉ cần gặp một lần là sẽ nhớ suốt đời

“Tối mai, bà yên tâm ta sẽ có cách! Ta đảm bảo với bà rằng ngày mai sẽ ko còn một chỗ ngồi. Ngày mai ta sẽ sai người của ta đến chỉ dẫn cho bà! Ta đi đây! Chuyện ngày hôm nay bà ko được nói cho ai biết nếu như bà nói ra thì bà biết hậu quả rồi đây!” Phi Yến đang định hướng cửa sổ mà phi thân đi thì Hồng ma ma chợt hỏi nàng: “Cô nương, ta nên gọi cô là gì?”

Phi Yến suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Gọi ta là Điệp Y đi!”. Nàng nhanh chóng phi thân ra ngoài.

Phi Yến phi thân trên các mái nhà, cảm giác sử dụng khinh công thật là tuyệt a! Mai mốt nàng phải thường xuyên ra ngoài dạo mới được! Phi Yến còn đang vui vẻ vì sắp kiếm được ngân lượng thì nàng phát hiện ra có người đuôi theo nàng.

Nàng theo bản năng xoay người lại. Đằng sau nàng là một nam tử anh tuấn, hấn ta có một đôi mắt màu hổ phách, cái mũi cao và thẳng. Ở hấn còn toát ra cái anh khí bức người cùng với khí chất vương giả, nàng chắc chắn hấn ta là vương tôn công tử gì đó!

Phi Yến thấy hấn nhìn nàng chăm chăm mà ko chớp mắt liền sực nhớ ra nàng quên đeo mạng che mặt. Nàng phải thừa cơ hội này mà trốn thoát thôi. Kê này có vẻ như nhận ra được ý định của nàng nên giữ cánh tay nàng lại

“Nửa đêm nửa hôm. Ngươi lén lút ở đây làm gì?” Giọng nói hấn thật trầm nha!

Hấn đang trở về phủ thì bất gặp có một bóng người phi thân trên nóc nhà nên liền đuổi theo tới đây. Nhưng ko ngờ lại là một cô nương xinh đẹp như vậy! Hấn tới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cũng đã gặp rồi vậy mà trước mặt hấn nữ tử này còn muốn mỹ hơn thiên hạ đệ nhất nữ nhân

“Buông tay ra, ta làm gì thì có liên quan gì tới ngươi? Miễn là ta ko làm chuyện phạm pháp là được” Phi Yến bực mình giựt tay ra

“Lỡ ngươi là gián điệp của nước khác gửi tới thì sao?” Cô nương này lại rất lạ mặt, có vẻ như ko phải người ở đây lại còn biết võ công nữa nên hấn càng chắc chắn với suy nghĩ mình hơn.

“Ngươi có ngốc ko? Nếu ta là gián điệp thì ta đã mặt đồ đen rồi còn bịt mặt nữa, hơn nữa nếu ta là gián điệp thì để cho ngươi bắt dễ dàng như vậy sao? Ko nói nhiều lời với ngươi nữa!” Phi Yến ngay lập tức vung chân lên đá về phía tên kia nhưng hấn lại nhanh nhẹn né được. Nàng bắt đầu vung ra hết tài năng taekwondo của mình nhưng vẫn ko làm gì được hấn. Chết tiệt, cũng tại sự phụ đã dặn nàng ko được sử dụng võ công của người nên nàng mới đây đưa cùng hấn này giờ thôi! Ko được, nàng đành dùng cách khác vậy!

Phi Yến móc từ trong người mình ra một thứ bột màu trắng rồi hất vào người của tên kia

“Yên tâm, đây chỉ là thứ làm cho ngươi 2 canh giờ liền ko thể vận nội công thôi! Ko hẹn gặp lại, ta đi đây. A, đừng cố vận nội lực, nếu ngươi làm như vậy sẽ cảm thấy đau đớn đó!” Phi Yến nhìn hấn một cách đắc thắng rồi dùng khinh công bay đi mà bỏ lại ánh mắt đang nhìn thân ảnh của nàng một cách ghen dữ.

“Ta nhất định sẽ tìm ra ngươi rồi bắt ngươi trả giá!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Điệp y

Sáng mai sau khi ngủ dậy Phi Yến đã đem chuyện tối nay sẽ đến Nguyệt Hoa viện cho Thanh La và Thanh Phi nghe. Phản ứng của hai người này y như những gì nàng đã đoán trước

“Tiểu thư, như vậy ko được! Tiểu thư là thân nữ nhi làm sao có thể ra vào chỗ đó được!” Thanh Phi hoàn toàn phản đối

“Phải, với lại nếu như Từ Ly công tử mà biết thì sẽ ko vui đâu! Nếu như tiểu thư cần ngân lượng thì Từ Ly công tử nhất định đưa cho tiểu thư!” Thanh La gật đầu phụ họa với Thanh Phi

“Ta biết! Nhưng Từ Ly đã giúp ta rất nhiều rồi! Ta muốn tự bản thân mình kiếm ra được ngân lượng!” Phi Yến kiên quyết nói

“Nhưng mà...” Thanh La còn đang định nói tiếp nhưng đã bị Phi Yến chặn lại

“Ta đã quyết định rồi! Ta là chủ tử của hai người nên hai người ko phải nên nghe lời ta sao? Nếu còn phản đối nữa thì ta ko cần hai người ở cạnh ta nữa!” Phi Yến lạnh lùng nói rồi cúi xuống vẽ tranh

“Dạ, tiểu thư!” Thanh La và Thanh Phi đồng thanh trả lời. Lúc trước nàng cứ tưởng tiểu thư là người hoạt bát, dễ thương nhưng lại ko ngờ tiểu thư lại có lúc lạnh lùng và đáng sợ như vậy! Ánh mắt và khí thế lạnh lùng hồi nãy làm nàng sợ chết đi được.

Thanh La và Thanh Phi đều im lặng ko nói tiếng nào, thế là trong căn phòng chỉ có tiếng bút lông chạm vào giấy của Phi Yến.

Một lúc lâu sau, Phi Yến cuối cùng cũng gác bút xuống và nhìn ngắm tác phẩm vừa mới hoàn thành của nàng.

Phi Yến mỉm cười hài lòng nhìn bức tranh rồi sau đó đưa cho Thanh La và Thanh Phi xem: “Hai người cảm thấy bức tranh này như thế nào?”

Thanh Phi ngạc nhiên khi thấy tiểu thư của nàng có thể thay đổi thái độ một cách chóng mặt như vậy! “Tiểu thư vẽ thật đẹp nha!”

“Tiểu thư, Thanh La cảm thấy bức tranh của người rất đẹp, khiến cho người ta muốn ngắm nó mãi! Ủa, người trong bức tranh là tiểu thư sao?” Thanh La ngắm nghía bức tranh thật kĩ rồi chợt nhận ra nữ nhân thần bí trong bức tranh này là tiểu thư nhà nàng!

Mỹ nhân trong bức tranh mặc một bộ hồng y mà cánh tay áo nhìn giống như cánh bướm. Tóc mỹ nhân dài làm che khuất đi một nửa khuôn mặt khiến cho người khác có cảm giác nàng rất bí ẩn, trên mái tóc còn dính một con bướm nhỏ nhìn rất xinh xắn. Xung quanh mỹ nhân còn có vô số cánh bướm bao quanh làm cho mỹ nhân càng thêm phần rực rỡ. Bức tranh sống động đến nỗi làm cho người ta có cảm giác đàn bướm đang bay lượn. Cuối bức tranh là hai chữ “Điệp Y” cùng với hình một cánh bướm nhỏ màu đỏ ở cuối.

“Phải, ta vẽ ta có giống ko? Thanh La, tỷ mang bức tranh cùng cuộn giấy này đưa cho Hồng ma ma. Bảo bà ta cứ làm y như những lòn tag hi trong cuộn giấy là được!” Phi Yến giao cho Thanh La một cuộn giấy nhỏ rồi dặn dò.

“Thanh La biết rồi!” Thanh La cầm lấy cuộn giấy và bức tranh rồi đi nhanh ra ngoài

Phi Yến nhìn qua Thanh Phi căn dặn: “Em đi lấy cho ta một thước vải màu hồng, lựa loại vải tốt một chút! Ta muốn may y phục cho tối nay biểu diễn!”

“Dạ, tiểu thư!” Thanh Phi nhanh nhẹn chạy ra ngoài.

Khi Thanh Phi quay lại thì Phi Yến đã vẽ xong thiết kế của bộ đồ.

“Tiểu thư, người biết may vá sao?” Thanh Phi nhìn Phi Yến tò mò hỏi

“Ko, tuy ta biết rất nhiều thứ nhưng ta ko hề biết may vá. Em biết ko?” Phi Yến lắc đầu và hỏi ngược lại Thanh Phi. Nàng từ nhỏ đã được học rất nhiều thứ. Mẹ xinh đẹp thì dạy nàng những thứ như cầm kì thi họa và múa truyền thống còn ba mỹ nam và ông nội thì dạy nàng cưỡi ngựa, taekwondo, bắn cung, bắn súng. Sở dĩ nàng được học nhiều thứ như vậy là vì hồi đó ông nội nàng thuộc dòng dõi tướng quân, papa nàng thì đứng đầu một tập đoàn sát thủ và mẹ nàng thuộc dạng người phụ nữ dịu dàng và truyền thống. Nhưng hồi đó mẹ lại ko dạy nàng may vá vì nó ko cần thiết cho lắm!

Thanh Phi ko tự tin lắm trả lời: “Uhm, em biết nhưng ko giỏi lắm thôi!”

Phi Yến thờ dãi và đưa cho Thanh Phi coi bản thiết kế của nàng: “Em xem phần nào dễ thì làm trước đi còn lại thì đợi Thanh La tỷ về rồi tính tiếp”

Thanh Phi gật đầu rồi bắt tay vào làm việc. Khoảng nửa canh giờ sau thì Thanh La bước vào

“Tiểu thư, Hồng ma ma nói nhất định sẽ làm theo những gì tiểu thư dặn! Thanh Phi, muội đang làm gì vậy?”

Thanh Phi mừng rỡ khi thấy Thanh La quay về: “Thanh La tỷ, tỷ mau đến giúp muội a! Tiểu thư muốn may đồ cho tối nay nhưng muội ko rành về khoản này cho lắm!”

“Được rồi, để ta chỉ muội!” Thanh La đi về phía Thanh Phi và đón lấy bản thiết kế trên tay Thanh Phi

Có Thanh La và Thanh Phi cùng làm nên tốc độ rất nhanh đến buổi chiều là hoàn thành xong bộ y phục. Phi Yến tắm rửa xong thì được Thanh La giúp mặc y phục vào. Phi Yến nhìn thấy bộ y phục vừa khít với nàng và giống với bản thiết kế của nàng thì quay lại cười rạng rỡ: “Thanh La tỷ, Thanh Phi, hai người vất vả rồi!”

“Tiểu thư, ko có vất vả đâu, nếu có thì khi thấy tiểu thư mặc bộ y phục này đẹp đến vậy em cũng sẽ ko còn thấy mệt nữa!” Thanh Phi tròn xoe mắt nhìn Phi Yến. Tiểu thư nàng mặc một bộ y phục màu hồng nhạt mà loại vải này hơi mỏng một chút nên có thể thấy làn da trắng ngần của tiểu thư thoát ẩn thoát hiện dưới lớp vải, chỉ cần một cái nhấc tay của tiểu thư thì tay áo giống như cánh bướm sắp bay đi mất.

“Thanh La tỷ, tỷ giúp ta trang điểm và làm tóc đi! Làm đơn giản một chút là được rồi!” Phi Yến ngồi trước gương và chải lại tóc

Nàng nhắm mắt lại để Thanh La tỷ tùy ý làm gì thì làm. Nàng chỉ cảm thấy Thanh La tỷ bôi bôi trét trét một cái gì đó lên mặt của nàng

“Em thấy tiểu thư ko cần trang điểm cũng rất là đẹp rồi!” Thanh Phi hào hứng nhìn Thanh La trang điểm cho Phi Yến

“Ta cũng cảm thấy như thế nhưng dù sao cũng cần phải trang điểm mới được!” Thanh La đã trang điểm xong cho nàng. Phi Yến hài lòng nhìn vào hình

ảnh của chính mình trong gương.

Thanh La tỷ chải cho nàng một kiểu tóc đơn giản rồi cài một con bướm màu hồng lên mái tóc đen nhánh của nàng. Giờ đây nhìn Phi Yến như một nàng tiên bướm xinh đẹp và rạng ngời.

“Xong rồi! Chúng ta chuẩn bị đồ rồi đi thôi!” Phi Yến vui vẻ nói

“Nhưng mà làm sao chúng ta ra ngoài được! Nếu đi xe ngựa thì Tử Ly công tử sẽ biết!” Thanh La lo lắng hỏi

“Ta có nói là dùng xe ngựa sao? Chúng ta dùng kinh công để đi vào thành! Ta đã chuẩn bị xe ngựa ở trước thành rồi!” Phi Yến lấy một ít thuốc độc và giải độc vào trong người và chuẩn bị đi ra cửa

“Nhưng em và Thanh La tỷ dùng kinh công đi một mình thì được nhưng đem theo tiểu thư thì có chút khó khăn” Công lực nàng chưa đủ cao để mang theo một người nữa a! Tiểu thư cũng coi trong nàng quá đi!

Phi Yến mỉm cười: “Ta có nói là kêu hai người mang ta đi sao? Một mình ta tự đi cũng được!”

“Tiểu thư, người có võ công sao?” Thanh La và Thanh Phi đồng thanh hỏi nàng

“Ta đâu có nói là mình ko biết võ công nhưng sư phụ đã dạy ta ko được dùng tới võ công người dạy trừ trường hợp cấp bách. Ta chỉ dùng kinh công được thôi! Hai người phải nhớ chuyện này ko được nói cho ai biết kể cả Tử Ly!” Phi Yến đi ra ngoài rồi phi thân qua khỏi bức tường

Thanh La nhìn Phi Yến phi thân ra ngoài một cách dễ dàng như vậy thì đã biết lúc trước Tử Ly công tử lo lắng cho tiểu thư là thừa rồi!

Thanh La và Thanh Phi nhanh chóng phi thân theo Phi Yến.

Thanh Phi nhìn Phi Yến dùng kinh công một cách dễ dàng và nhanh hơn hai người bọn họ thì reo lên thích thú: “Tiểu thư, hôm nào tiểu thư phải biểu diễn vài chiêu võ công cho em coi mới được!”

“Cũng được thôi, nhưng em phải chờ đến khi chúng ta gặp tình thế nguy hiểm mới được!” Phi Yến đã thấy chiếc xe ngựa mình đã chuẩn bị trước nên ko dùng kinh công nữa mà chuyển sang đi bộ.

“Tiểu thư, nếu như phải đợi đến khi gặp nguy hiểm em mới được nhìn thấy tiểu thư dùng võ công thì em ko cần!” Thanh Phi bĩu môi nói

Ba người các nàng nhanh chóng ngồi vào trong xe ngựa. Phi Yến liền lấy ra một tấm lụa màu trắng mỏng đeo lên mặt.

Thanh Phi thấy nàng làm như vậy liền tò mò hỏi: “Tiểu thư, tại sao người lại làm như vậy?”

Phi Yến còn chưa kịp trả lời thì Thanh La đã cướp lời nàng: “Tại vì tiểu thư sợ sẽ gặp phiền phức, hơn nữa sau này chúng ta ra ngoài mở tửu lâu sẽ bị người khác nhận ra và gây rắc rối cho chúng ta nên mới làm như vậy! Với lại hồi này tiểu thư còn bắt chúng ta cải trang cho khác ngày thường một chút mà!”

Phi Yến mỉm cười rồi nhìn Thanh La với ánh mắt tán thưởng: “Vẫn là Thanh La tỷ hiểu ta nhất!” Phi Yến nhìn thấy Thanh Phi hơi buồn một chút nên an ủi: “Thanh Phi, sau này em đi theo ta lâu rồi thì sẽ tự động hiểu những việc ta làm thôi!”

Xe ngựa đã dừng trước cửa Nguyệt Hoa viện, Phi Yến vén rèm cửa lên thì thấy bức tranh của nàng đang được treo ở phía ngoài và xung quanh có rất nhiều người bu quanh

“Bức tranh này vẽ thật là đẹp a!”

“Nghe nói bức tranh này là do Diệp Y cô nương tối nay biểu diễn đích thân vẽ!”

“Ta đã bỏ ra 80 lượng để được xem cô ta biểu diễn. Nếu cô ta ko làm ta hài lòng thì bọn thiếu gia ta ko tha cho cô ta đâu!” Một vị nam tử tuổi chừng 18, ăn mặc sang trọng hống hách nói.

Hừ, nhìn gương mặt của hắn là biết ko phải hạng tốt lành gì rồi! Nàng chỉ tay về phía tên đó và quay sang hỏi Thanh La và Thanh Phi: “Hai người có biết hắn là ai ko?”

“Tiểu thư, hắn là con trai của lễ bộ thượng thư, tên là Long Dịch. Hắn thường cậy thế cha hắn mà ức hiếp người khác và hay trêu chọc các cô nương!” Thanh La hoàn toàn ko ưa tên này chút nào và nàng biết tiểu thư cũng như vậy

Hừ, nhìn bản mặt hắn thật đáng ghét! Hôm nay bọn tiểu thư sẽ cho người biết mùi vị đau khổ khi nhớ nhưng một người là như thế nào!

Phi Yến kêu Thanh La vào trong thông báo với ma ma và bảo bà ta làm theo sự sắp xếp của nàng.

Sau khi Thanh La ra và nói với nàng mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi hết thì nàng cùng Thanh Phi xuống xe. Phi Yến vừa bước vào trong thì thấy những ngọn nến đã tắt hết. Cả sảnh đều chìm ngập trong bóng tối. Có một vài người bắt đầu ồn ào phản đối:

“Sao tự đứng lại tắt hết đèn vậy?”

“Các người mau chóng biểu diễn đi!”

Phi Yến nhanh chóng nắm lấy mệnh lụa được thả xuống trước mặt nàng.

Một vài cái lồng đèn được thắp sáng làm cho căn phòng mờ ảo nhưng người ta vẫn cảm thấy được một bóng dáng nữ tử bay ngang qua họ. Những cánh hoa hồng rơi xuống khi nữ tử đó đi tới đâu. Ánh trăng bên ngoài nhẹ nhàng rơi vào làm cho nàng giống như một nàng tiên. Ánh sáng từ từ được thắp đầy cả căn phòng, khúc nhạc bắt đầu vang lên, mọi người nhìn lên vũ đài thì thấy một nữ tử dáng người thanh thoát đang đứng giữa vũ đài. Nàng nhẹ nhàng và thanh thoát múa. Điệu múa nàng tuy hơi kì lạ nhưng rất thu hút người khác, nàng như một con bướm nhỏ xinh đẹp đang thoải mái bay lượn. Trong phúc chốc mà cả không gian đều rơi vào im lặng, mọi người không dám chớp mắt mà nhìn đắm đắm vào nữ nhân kia. Bọn họ sợ rằng nếu như bọn họ chớp mắt một cái thì nàng sẽ bay đi mất. Tuy nàng dùng màn che mặt nhưng bọn họ vẫn cảm thấy gương mặt xinh đẹp của nàng ẩn hiện dưới lớp màn che mặt. Nàng có đôi mắt to tròn và trong vắt như nước hồ vào lúc sáng sớm, không nhiễm một chút bụi trần nào, làn da trắng ngần ẩn hiện dưới lớp vải.

Phi Yến biết được có rất nhiều ánh mắt đang say đắm nhìn nàng lúc này. Quả nhiên không uống công nàng bày nhiều trò như vậy, điệu múa này là do nàng kết hợp từ múa truyền thống và múa ba lê nên có cảm giác uyển chuyển và thanh cao. Đột nhiên, Phi Yến cảm thấy có một ánh mắt dữ dội đang nhìn chăm chăm nàng nên nàng lập tức quay lại tìm ánh mắt đó.

Thiên a, người thật là thương con! Sao cái tên mất màu hồ phách kia lại ở đây? Nàng nhìn hắn thì biết ra được hắn đã nhận ra nàng. Ánh mắt hắn chứa sự giận giữ mà nhìn nàng chăm chăm. Nếu như ánh mắt đó có thể giết người thì nàng đã chết từ lâu rồi! Nàng phải múa nhanh lên rồi chuẩn khỏi đây mới được.

“Đệ quen cô nương ấy sao?” Hắn thấy đệ đệ tốt của hắn nhìn nữ tử kia như hận không thể nắm nàng ta ra thành trăm mảnh thì tò mò hỏi. Hắn không biết là đệ đệ của hắn lại quen biết với một nữ nhân tuyệt vời như vậy a!

“Đệ chỉ vô tình gặp mà thôi!” Hắn vừa nhớ lại chuyện đêm hôm trước đã thấy bức mình rồi. Nhưng cũng phải công nhận rằng nàng ta có sức hút thật, cũng may nàng ta không có bỏ khăn che mặt ra nếu nàng ta mà bỏ ra thì đám người háo sắc ở đây sẽ loạn lên mất.

Điệu múa vừa kết thúc, mọi người đều đang chìm ngập trong vũ điệu lúc nãy nên không nhận ra Phi Yến đang đi vào trong.

Nàng gần tới nơi thì một giọng nói từ tính vang lên: “Cô nương, ta rất thích bức tranh nàng vẽ treo ở ngoài. Nàng có thể tặng ta được không?”

Phi Yến xoay người hướng về phía âm thanh phát ra. Thì ra giọng nói đó là của nam nhân ngồi bên cạnh tên đáng ghét kia. Nam tử này đúng là soái ca nha! Đôi mắt màu xanh ngọc bích làm cho nàng liên tưởng tới đại dương rộng lớn, hai hàng lông mày dài, bạc môi mỏng cùng khí chất phong lưu và vương giả làm cho hắn càng nổi bật hơn. Hai tên này đúng là rất nổi bật khi ở cạnh nhau. Một tên thì anh khí ngút trời còn một tên thì phong lưu hào hoa.

Những người khác nghe vậy liền tranh nhau giành giật: “Ta cũng muốn nữa”

“Bức tranh đó đương nhiên là thuộc về bản thiếu gia đây thì mới xứng!” Long Dịch kiêu ngạo nói.

Hừ, người sao? Nếu để cho cái tên ghê tởm này có bức tranh của nàng thì nàng thà đốt nó đi còn hơn.

Phi Yến cất lên giọng nói trong trẻo của nàng: “Thật ngại quá! Tranh của ta chỉ có một bức mà thôi!” Nàng làm bộ suy nghĩ một chút rồi reo lên: “Hay là các vị đấu giá bức tranh của ta đi! Vị nào đưa ra giá cao nhất thì ta sẽ đưa bức tranh cho người đó!”

“Hảo, tùy cô nương định đoạt” tên mất màu xanh kia nhỏ nhẹ nói

Phi Yến liếc mắt nhìn Thanh La, Thanh La liền gật đầu rồi nói nhỏ vào tai Thanh Phi. Một lát sau Thanh Phi đem bức tranh lên vũ đài rồi lớn giọng nói: “Cuộc đấu giá bắt đầu bây giờ! Mời các vị ra giá!”

“90 lượng” một tên ngồi trong góc la lên

“100 lượng”

“200 lượng” tên Long Dịch kiêu ngạo nhìn mọi người xung quanh. Haha, bức tranh này chắc chắn thuộc về hắn rồi! Hắn muốn để lại ấn tượng thật tốt trong lòng nữ nhân

Phi Yến không ngờ hắn lại đưa ra giá cao như vậy, chẳng lẽ bức tranh của nàng phải rơi vào tay hắn sao?

“500 lượng” Mọi người đều trở mắt ra nhìn vị công tử mất màu xanh kia

Haha, kì này nàng giàu to rồi! Phi Yến vui vẻ nhìn vẻ mặt đã chuyển sang màu đỏ của Long Dịch.

“600 lượng” Long Dịch tức giận la lớn lên.

“1000 lượng” vị công tử mất màu xanh kia vẫn điềm tĩnh nói

Lúc này mọi người đều không tin vào tai của mình, 1000 lượng cho một bức tranh thôi là quá lớn. Vị công tử này là ai mà có nhiều tiền như vậy?

Phi Yến phải cố gắng bình tĩnh mới ko nhảy lên vì vui mừng. Nàng tự dung lại có cảm tình rất tốt với vị công tử này nha, ngay cả tên đáng ghét ngồi bên cạnh nàng cũng cảm thấy hân hỉ thương nữa! (bị tiền làm mờ mắt rồi)

Thanh Phi cũng ko ngờ rằng bức tranh của tiểu thư nàng lại đáng giá như vậy “Còn vị nào ra giá cao hơn nữa ko?” Thanh Phi đợi một hồi mà ko thấy ai trả lời nên nói tiếp: “Vậy bức tranh này thuộc về vị công tử vừa ra giá lúc này!”

Long Dịch tức giận bỏ đi. Vị công tử mắt xanh và vị công tử mắt màu hổ phách bước lên vũ đài.

Vị công tử mắt xanh rút từ trong người ra hai tờ ngân phiếu rồi đưa cho Thanh Phi: “Cô nương, ta có thể trò chuyện cùng nàng một lúc được ko?”

Phi Yến nghe thấy vậy liền vui vẻ gật đầu mà đi vào trong. Nàng quá vui mừng vì kiếm được nhiều ngân lượng nên quên mất có kẻ đang muốn tính sổ với nàng đi theo. Phi Yến cùng hai người bạn họ đi đến một cái đình

“Nha đầu, người hôm trước dám hạ độc ta! Hôm nay ta nhất định phải bắt người trả giá” Lúc này Phi Yến mới nhớ tới tên đáng ghét kia

“Công tử, hình như người nhận lầm người rồi! Điệp Y chưa bao giờ gặp công tử hết” Phi Yến vẫn ngoan cố chối

“Hừ, muốn biết có nhận lầm hay ko thì...” Hắn thân thủ nhanh nhẹn hướng tới khăn che mặt của nàng giựt xuống. Phi Yến bị hành động bất ngờ của hắn nên tránh ko kịp.

Thanh La cùng Thanh Phi lập tức nhảy vào chắn trước mặt mình. Phi Yến bức tức nhìn khăn che mặt của nàng nằm trong tay hắn: “Ko có việc gì đâu, hai người lui ra đi”

Thanh La cùng Thanh Phi lập tức lui xuống.

Phi Yến tức giận chỉ vào mặt hắn: “Người hành động với một nữ tử như vậy, ko biết xấu hổ sao?”

“Chẳng qua ta thấy người rất đáng ngờ thôi! Biết đâu được người là gián điệp của nước khác gửi tới Thanh Long quốc chúng ta!”

Lại gián điệp, nàng sắp bị hắn làm cho tức chết, Phi Yến ko nhịn được mà hét lên: “Ta nói lại một lần nữa, ta ko phải gián điệp!” Phi Yến định móc thuốc độc từ tay áo nàng ra thì bị hắn giữ chặt cánh tay lại hăm dọa: “Ta khuyên người, ko nên làm như vậy nữa nếu ko người sẽ ko thấy mặt trời ngày mai đâu!”

Nàng tức giận trừng mắt hắn. Lúc này tên kia mới xống vào kéo tên đáng ghét này ra: “Thần Hy, ta tin nàng ấy ko phải là gián điệp!”

Thần Hy? Cái tên đẹp như vậy mà còn người lại trái ngược hoàn toàn.

“Chính Hiền, hôm trước đệ rõ ràng thấy cô ta lên lút phi thân trên mái nhà” Thần Hy vẫn kiên quyết nói

“Ta nói cho người biết, hôm đó ta phi thân trên nóc nhà là để tới Nguyệt Hoa viện này bàn bạc về buổi biểu diễn hôm nay!” Phi Yến bức mình giải thích

“Người ko thể đi được sao? Tại sao lại phải phi thân trên nóc nhà như vậy?” Thần Hy đã hơi tin Phi Yến nhưng vẫn muốn hỏi

“Tại vì ta ko thích đi bộ. Ta thích cảm giác đi trên mái nhà được chưa?” Tên này cùng với cái tên Dung Triệt kia quả là có khả năng làm cho nàng tức giận mà!

“Được rồi, ta thay mặt Thần Hy tạ lỗi với cô nương!” Chính Hiền bộ dáng nho nhã nói

Phi Yến thấy như vậy nên thái độ cũng dịu xuống: “Ta rộng lượng sẽ ko chấp nhất hắn. Hai vị công tử, ta xin phép cáo từ!”

“Khoan đã, xin hỏi quý danh của cô nương là gì?” Chính Hiền nhìn nàng mỉm cười mê hoặc nhưng đáng tiếc Phi Yến ko hề bị một chút tác động nào “Ta tên Điệp Y”

“Ko phải, ta muốn hỏi tên thật của cô nương” Chính Hiền làm ra bộ dạng mê hoặc lòng người nói với nàng. Hắn ko tin nữ tử này có thể chống lại sự mê hoặc của hắn.

“Tại sao ta phải nói cho công tử biết!” Phi Yến lạnh lùng nhìn hắn

“Tại vì ta đã bỏ ra 1000 lượng để mua bức tranh của nàng” Hắn thật ko ngờ nữ nhân này lại có thể ko bị ảnh hưởng một chút nào! Từ trước tới giờ, mỗi lần đám nữ nhân nhìn thấy hắn cười đều lộ ra bộ dạng si mê.

“Hình như ta còn chưa biết quý danh của hai vị đây!” Phi Yến nhìn thấy bộ dạng thoáng ngạc nhiên của tên này liền biết hắn đang nghĩ gì!

“Tại hạ Chính Hiền”

“Ta tên Thần Hy” Hắn này giờ nhìn thấy bộ dạng của hoàng huynh mà phát nôn nhưng cũng ko ngờ nữ tử này lại ko hề bị ảnh hưởng gì bởi bộ dạng chết người đó

Muốn mê hoặc ta sao? Haha, tu luyện thêm 100 năm nữa đi! Phi Yến nở nụ cười sáng chói làm lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu của nàng rồi dịu dàng nói: “Ta tên Vương Phi Yến”

Phi Yến nói xong liền quay đầu bỏ đi: “Thanh La, Thanh Phi, chúng ta về thôi! Ta mệt lắm rồi!”

Phi Yến đã đi thật lâu rồi mà Chính Hiên và Thần Hy vẫn còn thần thờ đứng đó

“Nụ cười của nàng ấy thật đẹp! Ta cứ tưởng như cả chỗ này bùng sáng lên vì nụ cười ấy” Chính Hiên lúc này đã lấy lại tinh thần quay sang nói với Thần Hy

“Đúng vậy, lần đầu tiên ta thấy một nụ cười rực rỡ như vậy! Hoàng huynh, lần này huynh thua trận rồi! Huynh định mê hoặc nàng ấy mà lại bị nàng ấy đánh trả lại cho như thế này đây!” Thần Hy cười sáng khoái.

“Khoan đã, đệ có cảm thấy nàng ấy rất quen ko? Đúng rồi, ta nhận ra rồi! Nàng ấy chính là vị công tử tuần mã mà chúng ta gặp lần trước, hèn gì ta phải người đi điều tra tung tích của nàng ấy mà lại ko thu được gì!” Chính Hiên mừng rỡ nói khi phát hiện ra một sự việc quan trọng như vậy

“Huynh có chắc ko?” Thần Hy ko chắc chắn lắm nên hỏi lại

“Chắc chắn, đôi mắt của nàng ấy ko thể lẫn vào đâu được! Phi Yến, nàng quả là con người thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Hôm nay ta kiếm được tâm hình khá giống với Hiên ca và Hy ca! Các nàng tự đoán ai là Hiên ca, ai là Hy ca nha!!!

Một năm sau...

Tại một cái đình nằm bên cạnh hồ sen, một thiếu nữ xinh đẹp với mái tóc được búi cao lên để lộ ra cái cổ trắng nõn của nàng, đôi mắt to tròn với hàng lông mi dài như một bức rèm phủ lấy đôi mắt nàng. Nàng chống tay lên cằm và nhìn xa xăm về một nơi nào đó.

Ai, nàng đã ở thế giới này được một năm rồi! Thế là dập tắt hết hy vọng có thể trở về! Trong vòng một năm nay danh tiếng của nàng đã nổi khắp kinh thành trên danh nghĩa là Điệp Y cô nương thần bí, nàng cũng kiếm đủ số ngân lượng để ra ngoài sinh sống. Vì vậy mà từ bây giờ Điệp Y cô nương sẽ ko bao giờ xuất hiện nữa.

“Muội đang nghĩ cái gì mà thần thờ vậy?”

Phi Yến ngược đầu lên thì thấy nam tử tựa như tiên nhân dịu dàng nhìn nàng.

“Ko có gì, muội chỉ suy nghĩ vớ vẩn thôi! Từ Ly, huynh tìm muội có việc gì ko?” nàng mỉm cười nhìn nam nhân trước mặt nàng. Suốt một năm qua, Từ Ly đã đối xử với nàng rất tốt, nhưng cũng chính vì vậy mà nàng cảm thấy mình đã nợ Từ Ly quá nhiều!

“Ta muốn nói với muội ta sắp phải đi rồi! Lần này có lẽ sẽ rất lâu ta mới có thể trở về!” Trong giọng nói của Từ Ly ẩn chứa sự buồn bã và luyến tiếc.

Nàng biết thân phận của Từ Ly ko tầm thường nhưng nàng cũng ko hỏi đó là thân phận gì! Dù sao thì nàng ko phải là người tò mò, nếu huynh ấy muốn nói thì sẽ tự nói thôi! “Uhm, muội cũng đã đến lúc rời khỏi đây!”

Từ Ly hơi chấn động khi nghe câu nói của Phi Yến: “Ta đi mà muội ko hề luyến tiếc một chút nào sao? Lần này ta ko biết bao giờ mới có thể gặp lại muội”

Phi Yến thờ dãi, huynh muốn ta phải phản ứng như thế nào đây? Chẳng lẽ khóc lóc níu kéo sao? “Đời người ko có bữa tiệc nào là ko tàn, với lại muội tin chúng ta sẽ gặp lại nhau thôi! Huynh có việc quan trọng cần phải làm mà!”

Hắn thật sự ko còn lời nào nói với nàng nữa! Bề ngoài Phi Yến là một cô nương hoạt bát, dễ thương nhưng cũng có lúc dịu dàng và điềm đạm nhưng cũng có lúc hắn cảm thấy nàng rất lạnh lùng với mọi thế sự trên đời này, tưởng như ko thể có bất kì thứ gì tác động được nàng. “Muội định khi nào rời khỏi đây?”

“Có lẽ là ngày mai” Nàng cũng đã định từ trước rồi nhưng chưa kịp nói với Từ Ly thôi!

Từ Ly bất ngờ khi nghe câu nói của nàng. Hắn đã biết nàng sẽ đi nhưng ko ngờ lại nhanh như vậy! Hắn chỉ cố gắng ko để lộ ra sự đau thương trong ánh mắt: “Ta tặng muội con Hắc Phong. Muội nhớ phải cẩn thận khi ở bên ngoài! Nếu có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra thì bảo Thanh La gửi bỏ câu đưa thư

cho ta liền!”

“Tôi nay huynh có muốn vào thành đi dạo cùng muội ko?” Phi Yến nhìn hần vui vẻ nói. Nàng cũng muốn vào thành mua một túl lâu mà nàng đã nhắm tới mấy tháng trước.

Từ Ly nhìn nàng mà lòng đau nhói, có thể rất lâu sau hần mới có thể đi dạo cùng nàng nữa “Hảo, tối nay chúng ta sẽ cùng nhau đi dạo”

Phi Yến dành cả buổi chiều để thu xếp đồ đạc, nàng phát hiện ra rằng mình có rất nhiều thứ phải đem theo.

“Tiểu thư, ngày mai chúng ta bắt đầu cuộc sống bên ngoài rồi! Em cảm thấy rất hào hứng a!” Thanh Phi đang bỏ mấy bức tranh nàng vẽ vào rương hào hứng nói

“Ta cũng rất mong chờ! Tối nay ta sẽ đưa trả hết số tiền để mua túl lâu và kêu người dọn dẹp lại để ngày mai chúng ta dọn đến sẽ dễ dàng hơn!” Phi Yến cuối cùng cũng ngồi xuống ghế sau khi thu dọn hết đồ đạc của nàng xong.

“Tiểu thư, tối nay để Thanh La đi với người!” Tuy biết tiểu thư có võ công nhưng nàng vẫn ko yên tâm lắm khi tiểu thư ra ngoài

Phi Yến lắc đầu từ chối: “Ko cần đâu, tối nay ta cùng Từ Ly ra ngoài!”

“Tiểu thư, người và Từ Ly công tử có tình ý với nhau sao?” Thanh Phi giờ giọng chọc ghẹo Phi Yến

“Nha đầu, em càng ngày càng to gan đấy! Ta và Từ Ly chỉ như huynh muội với nhau thôi!” Nha đầu này, làm sao mà nàng ta lại nghĩ ta và Từ Ly có quan hệ chứ? Phải hạn chế nàng ta đọc mấy cuốn tiểu thuyết trắng gió mới được!

“Thanh Phi, muội đừng nói bậy nữa!” Thanh La thấy Phi Yến sắp tức giận thì la Thanh Phi vài câu. Ai, tiểu thư nhà nàng rất thông minh nhưng lại đặc biệt ngốc trong chuyện tình cảm nam nữ với lại nàng thấy tiểu thư ko có hứng thú lắm với mấy chuyện này thì phải? Bằng chứng là xung quanh tiểu thư có biết bao nam tử mà các cô nương phải thèm muốn như Từ Ly công tử, Lạc Hy và Chính Hiền công tử vậy mà tiểu thư chả có tí gì là động lòng. Tình ý của Từ Ly công tử đối với tiểu thư rõ đến nỗi tất cả mọi người trong cốc đều nhìn thấy duy chỉ có một người ko thấy, mà người đó thì lại đang vui vẻ nói chuyện trước mặt nàng.

Buổi tối

Phi Yến tắm rửa, thay xong y phục thì đi ra ngoài gặp Từ Ly. Đây là lần đầu tiên nàng đi ra ngoài mà ko cái nam trang hay đeo khăn che mặt bởi vì nàng nghĩ sau này mình sẽ sống ở kinh thành hơn nữa lại là chủ của một túl lâu, chẳng lẽ lúc nào nàng ra ngoài cũng phải cải trang hay sao?

Từ Ly vừa nhìn thấy nàng thì lập tức bảo nàng vào thay đồ: “Muội định để như vậy mà ra ngoài sao? Mau quay về thay nam trang đi!”

Phi Yến bĩu môi nói: “Muội ko thích! Sau này muội sẽ sống ở kinh thành, chẳng lẽ lúc nào muội cũng phải mặc nam trang sao? Với lại muội đi cùng huynh mà, ko sao đâu! Chúng ta nhanh đi thôi!” Phi Yến ko đợi Từ Ly phản ứng thì đã leo lên lưng Hắc Phong rồi chạy đi mất.

Từ Ly thấy vậy đành thở dài rồi leo lên Bạch Phong. Hần chỉ là ko muốn người khác thấy bộ dạng xinh đẹp của nàng thôi!

Từ Ly và Phi Yến sau khi vào thành thì liền đi đến túl lâu mà Phi Yến mua để trả hết số ngân lượng còn lại. Ông chủ cũ của túl lâu này muốn về quê nên mới nhượng nó lại cho nàng. Vị trí của túl lâu này rất thuận lợi, nó nằm ngay trên một con phố đông đúc với lại những người muốn đi đến những con phố khác thì đều phải đi ngang túl lâu này. Bên trong thì rộng rãi và thoáng mát, còn có hai lầu và một dãy phòng phía sau dùng để ở. Nàng rất hài lòng về nó, nàng tin chắc rằng chỗ này sau khi qua bàn tay của nàng sẽ thay đổi rất lớn.

Suốt đường đi có rất nhiều người nhìn và xầm xì to nhỏ với nhau về hai người bọn họ.

Người qua đường A nói: “Này, vị cô nương và công tử kia thật xứng đôi nha!”

Người qua đường B nói: “Phải! Họ đi cạnh nhau như một đôi tiên đồng ngọc nữ vậy! Ta chưa bao giờ thấy một cô nương nào xinh đẹp như vậy! Nàng ấy còn đẹp hơn cả Mẫu Đơn cô nương nữa!”

Cô nương A ghen tị nói: “Ồi, công tử kia thật tuấn mĩ quá đi! Ta thật ghen tị với cô nương đi bên cạnh!”

Cô nương B nói: “Cũng may cô nương kia là hoa đã có chủ nếu ko nam tử trong kinh thành này sẽ điên lên vì cô ta mất!”

Những điều này đương nhiên lọt hết vào tai Phi Yến, nàng nhìn qua Từ LY thì thấy hần thần tình vẫn rất bình thường, tựa như ko nghe thấy những lời nói kia!”

Hai người bước vào một túl lâu khá đông đúc. Khi bọn họ vừa đi vào thì có rất nhiều nam nhân nhìn Phi Yến chăm chăm. Từ Ly thật ko thích như vậy nên đã nhìn bọn họ bằng ánh mắt lạnh đến âm độ. Bọn người kia thấy ánh mắt đáng sợ của Từ Ly nên ko dám nhìn nữa.

Tiểu nhị thất thần nhìn Phi Yến mấy phút rồi mới ấp a ấp úng nói: “Nhị vị...Hai...vị...vị...”

“Ta muốn một gian phòng yên tĩnh!” Từ Ly bực mình nhìn tiểu nhị nói.

Tiểu nhị chỉ biết gật đầu rồi dẫn hai người bọn họ lên lầu.

Phi Yến vừa lên lầu thì chạm mặt phải hai huynh đệ Chính Hiền và Thần Hy. Ko biết hai tên này có gắn camera theo dõi nàng hay ko mà cứ mỗi lần nàng vào thành thì đều gặp bọn họ.

Chính Hiền đầu tiên là ngạc nhiên khi thấy nàng ra ngoài mà ko cái trang hay đeo khăn che mặt. Đây là lần thứ hai sau lần đầu tiên bọn họ gặp nhau mà hắn được nhìn nàng trực diện như vậy! Mấy lần trước hắn thấy nàng cũng là nàng mặc nam trang vào thành. “Phi Yến cô nương, thật là tình cờ! Chúng ta đã có duyên như thế này thì chi bằng cùng nhau ngồi ăn cơm! Vị công tử này là?” Chính Hiền nhìn sau lưng Phi Yến thì mới phát hiện ra Từ Ly

Từ Ly ko đợi nàng trả lời mà đã nho nhã trả lời Chính Hiền: “Tại hạ là bằng hữu của Phi Yến, Từ Ly”

“Hân hạnh, ta tên Chính Hiền, cũng là bằng hữu của Phi Yến cô nương!” Hắn tin chắc khi nói tên mình ra thì nam nhân tuấn tú trước mặt này có thể đoán ra được phần nào thân phận của hắn.

“Ta tên Thần Hy!” Thần Hy nãy giờ đã phát hiện ra sự có mặt của Từ Ly nên ngậm đánh giá hắn nãy giờ. Tên này quả thật rất tuấn mĩ, khí chất thì đặc biệt cao quý, chắc chắn là người có thân phận ko tầm thường. Nếu đặt bên cạnh hoàng huynh hắn thì cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, ko ngờ nha đầu này lại quen được loại người như vậy!

Phi Yến nhìn Từ Ly dò xét thì thấy y nhẹ gật đầu với nàng “Hào, vậy chúng ta cùng ăn!”

Hắn thật ko ngờ vừa mới ra ngoài thì đã gặp được hai nhân vật rất quan trọng ở Thanh Long quốc, đó là Tứ vương gia anh tuấn siêu phàm Âu Dương Thần Hy và hoàng đế vừa mới đăng cơ cách đây ko lâu Âu Dương Chính Hiền. Tục danh của hoàng thượng và Tứ vương gia thì cả Thanh Long quốc này đều biết chỉ trừ người ko màng đến thế sự đang ngồi cạnh hắn là ko biết thôi!

Chuyện Phi Yến chính là Điệp Y cô nương đang nổi tiếng và việc nàng quen hai người này hắn đã biết rất lâu rồi! Chẳng qua hắn ko nói cho nàng biết thôi, hắn hiểu rất rõ con người của Phi Yến, nàng ko thích bị người khác theo dõi nàng.

“Nha đầu, sao hôm nay ngươi có nhã hứng để đi dạo vậy?” Thần Hy hơi tò mò một chút về chuyện hôm nay nha đầu này dám đường đường chính chính xuất đầu lộ diện bên ngoài

Phi Yến hiểu được ý nghĩ của tên này nhưng nàng ko thích bị gọi là nha đầu! Nàng đứng bật dậy và hét lên “Ta nói cho ngươi biết, ngươi ko được gọi ta là nha đầu này nha đầu nọ nữa! Ta 16 tuổi rồi!”

Từ Ly lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng tức giận của Phi Yến nên hơi kinh ngạc một chút! Hắn nhìn qua Thần Hy, người này đúng là có khả năng chọc Phi Yến tức giận. “Phi Yến, bánh quế hoa muội thích nhất đây! Muội mau ăn đi!” Từ Ly nhẹ nhàng kéo nàng ngồi xuống.

Phi Yến nhìn thấy đĩa bánh quế hoa ngon mắt nên tâm tình dịu bớt một chút! “Săn díp này thì ta thông báo cho hai người biết, ta sắp mở một tửu lâu cách chỗ này một con phố! Hai người rảnh rồi thì tới chỗ ta rồi sẵn tiện thì giới thiệu cho người khác giùm ta luôn!”

“Phi Yến đã là chủ thì ta nhất định sẽ đến!” Chính Hiền thoáng ngạc nhiên khi nghe nàng nói đến muốn mở tửu lâu.

“Nha... Phi Yến, ngươi rốt cục có làm được ko đây?” Thần Hy vừa định nói chữ “nha đầu” thì đã bắt gặp ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm hắn của Phi Yến nên mới sửa lại.

Hừ, ngươi dám coi thường ta sao? Tên đáng ghét này! “Đương nhiên là được! Tửu lâu do ta mở chắc chắn sẽ đặc biệt nhất trong thiên hạ này, ngươi cứ chờ mà xem!”

Thần Hy thấy bộ dạng tự tin của Phi Yến nên mỉm cười: “Hào, ta sẽ chờ xem tửu lâu của ngươi!”

“Từ Ly công tử, ko biết huynh từ đâu tới?” Chính Hiền hóp một ngụm trà rồi hỏi Từ Ly. Hắn cảm thấy nam nhân này ko tầm thường chút nào! Hắn phải cho người đi điều tra thân phận người này mới được.

Từ Ly mỉm cười, muốn thăm dò hắn sao? “Tại hạ chẳng qua chỉ là một thương nhân từ Bạch Hổ quốc tới Thanh Long để buôn bán!”

Thương nhân? Có ngọc mới tin lời hắn “Chẳng hay công tử buôn bán cái gì?” Thần Hy nhìn thẳng vào mắt của Từ Ly hỏi

Phi Yến nãy giờ nghe cuộc đối đáp của bọn họ thì biết hai người kia nghi ngờ Từ Ly, như vậy cũng đúng, nàng cũng ko tin Từ Ly chỉ là một thương nhân bình thường nhưng nàng ko quan tâm thân phận của Từ Ly là gì “Từ Ly, muội mệt rồi! Chúng ta về thôi!” Phi Yến làm ra bộ dạng mệt mỏi rồi nhìn Chính Hiền và Thần Hy “Hai vị công tử, Phi Yến cảm thấy mệt mỏi nên xin phép cáo từ trước vậy!”

Chính Hiền mỉm cười thâm ý nhìn Phi Yến. Nàng là cố tình giúp hắn ta sao? “Phi Yến cô nương, khi nào nàng khai trương tửu lâu thì nhớ mời ta!”

Phi Yến gật đầu nhẹ với Chính Hiền rồi đi ra ngoài. Trước khi ra khỏi cửa nàng còn nghe Thần Hy nói “Nha đầu, nhớ gửi thiệp mời đến phủ Tứ vương gia!”

Tứ vương gia? Sau khi quen biết nhau một năm trời thì hắn cũng nói cho nàng biết thân phận hắn nhưng dù sao thì nàng cũng ko cần hắn nói nàng cũng đoán được phần nào!

Trên đường về Từ Ly ko hề nói với nàng tiếng nào, nàng nhìn thấy Từ Ly đang chìm trong suy nghĩ của mình nên cũng ko quấy rầy. Vừa về đến Tiêu Dao cốc, Từ Ly liền giữ nàng lại và nói: “Ngày mai muội đi thi ta cũng đi nên ko tiễn muội được! Muội nhớ phải cẩn thận khi ở bên ngoài!”

Phi Yến gật đầu rồi mỉm cười “Huynh lên đường cẩn thận! Khi nào xong việc thì nhớ ghé thăm lâu của muội, lúc đó muội sẽ đãi huynh ăn! Muội về phòng trước đây!” Nàng ở chung với Từ Ly lâu như vậy nên cảm thấy như mất mát một cái gì đó khi ko có Từ Ly bên cạnh nữa!

Từ Ly nhìn theo bóng Phi Yến mà thầm nói: “Phi Yến, hy vọng khi chúng ta gặp lại nhau muội vẫn sẽ nhớ đến ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bắt đầu cuộc sống mới

Một ngày mới bắt đầu

Không khí thật trong lành vào một buổi sáng tinh mơ, bầu trời trong vắt và không khí hơi se lạnh vào buổi sáng sẽ làm cho tinh thần ta cảm thấy sáng khoái.

Trong Tiêu Dao cốc lúc này khá vắng vẻ, chỉ có vài người đứng quét sân. Lúc này, có một nữ tử mặc lục y chạy một cách vui vẻ trên hành lang. Tóc nàng tết thành hai bím tóc hai bên nhìn rất đáng yêu, lúc nữ tử ấy chạy ngang qua có vài người nhìn thấy trên môi nàng đang nở một nụ cười rạng rỡ. Nụ cười ấy làm cho tinh thần bọn họ tinh táo hơn hẳn.

Người quét dọn A nói: “Hôm nay Phi Yến tiểu thư có chuyện gì mà vui vậy? Ta chưa bao giờ thấy nàng ấy cười như vậy bao giờ!”

Người quét dọn B liếc mắt nhìn người quét dọn A khinh bỉ: “Người thật là ko biết gì hết! Hôm nay Phi Yến tiểu thư sẽ xuất cốc để chuyển ra sống ở trong thành. Máy ngày nay ta đều thấy nàng ấy vui như vậy!”

Người quét dọn A thở dài đầy tiếc nuối: “Ai, vậy là chúng ta ko thể ngắm nhìn Phi Yến tiểu thư nữa rồi! Nàng ấy mà đi thì nơi này sẽ lạnh lẽo lắm!”

Hôm nay Phi Yến dậy sớm hơn mọi ngày là vì nàng rất hưng phấn vì sắp được trải nghiệm những điều thú vị ở bên ngoài và một điều nữa là nàng muốn đi tìm Từ Ly. Nàng tin rằng Từ Ly sẽ ko đi sớm như vậy nên tới tìm Từ Ly để đưa cho huynh ấy loại giải được mà nàng mới điều chế. Nàng muốn Từ Ly mang theo bên người để phòng trường hợp bất trắc.

“Từ Ly, muội có cái này đưa cho huynh!” Phi Yến vui vẻ đẩy cửa thư phòng và chạy vào nhưng điều nàng thấy là trong thư phòng trống trơn. Nàng nhìn lên bàn thì thấy tất cả sách của Từ Ly đã được dọn đi. Trên bàn chỉ còn duy nhất lại một phong thư và một thanh đoản đao, Phi Yến đi lại cầm phong thư lên thì thấy tên nàng được viết một cách cẩn thận ở bên ngoài. Nàng liền mở phong thư ra đọc. Bên trong là những chữ viết ngay ngắn đẹp đẽ của Từ Ly: “Phi Yến! Lúc muội đọc lá thư này thì ta đã lên đường đi về Bạch Hồ quốc. Thật ra ta chính là đại hoàng tử của Bạch Hồ: Bạch Từ Ly, ta về nước lần này là do phụ vương truyền mật chỉ kêu ta về gấp. Ta biết muội ko quan tâm đến thân phận của ta nhưng ta ko muốn giấu muội bất cứ việc gì! Thanh đoản đao ta để lại là bảo quốc của Bạch Hồ, tuy nó chỉ là một thanh đoản đao nhỏ nhưng có thể chém sắt như chém bùn hơn nữa lại rất nhẹ. Ta muốn muội lúc nào cũng đem theo thanh đao này trong người để phòng trường hợp xấu. Nếu có kẻ nào muốn hãm hại muội thì hãy đưa thanh đoản đao này ra, nó sẽ giúp được muội. Khi ta xử lý hết mọi việc xong thì sẽ tới tìm muội!”

Phi Yến gấp phong thư lại và đem đi đốt. Nàng cầm thanh đoản đao lên ngắm, cảm giác khi cầm rất nhẹ. Trên vỏ thanh đoản đao có khắc hình một con hổ rất có thần còn đính những viên đá màu trắng lấp lánh dọc theo thân đao, nhìn là biết ngay thanh đao này rất quý. Phi Yến rút thanh đao ra, lưỡi đao sắc bén, quả là một thanh đao tốt. Nàng đem thanh đao cột vào dưới chân một cách chắc chắn rồi đi ra ngoài. Aí, ko ngờ Từ Ly lại đi sớm như vậy! Nàng còn chưa kịp đưa cho y Hoàng Dược nàng mới chế ra nữa!

Thanh La và Thanh Phi chất đồ lên xe ngựa đang dừng trước Tiêu Dao cốc.

“Tiểu thư, đồ đã để lên xe ngựa hết rồi! Chúng ta đi thôi!” Thanh La quay lại nhìn thấy Phi Yến đang nhìn chăm chú vào Tiêu Dao cốc.

“Ừ, đi thôi!” Nàng bước lên xe ngựa nhưng vẫn ko quên nhìn Tiêu Dao cốc lại lần cuối. Nàng đã sống một năm ở đây với lại chỗ này là nơi đầu tiên nàng nhìn thấy khi xuyên đến thế giới này nên ít nhiều gì cũng có tình cảm.

Sau khi xe ngựa vào thành thì liền đi đến nơi ở mới của Phi Yến, nàng giúp Thanh La và Thanh Phi đem tất cả đồ đạc vào trong và sắp xếp lại đồ trong phòng mình.

“Chỗ này sẽ là nhà của ba chúng ta sau này! Ta có rất nhiều ý tưởng trang trí cho nơi này! Chúng ta ra ngoài rồi ta sẽ nói cho hai người biết ý định của ta!” Phi Yến hào hứng nhìn Thanh La và Thanh Phi rồi chạy ra ngoài sân và tiến tới một cái bàn đá được đặt cạnh mấy cây hoa đỗ quỳên. Hoa đỗ quỳên này là do nàng đích thân lựa chọn rồi cho người đem đến đây. Nàng thích nhất là ngắm nhìn hoa đỗ quỳên khi nở ra, sẽ rất là đẹp! Phi Yến đợi Thanh La, Thanh Phi ra thì trình bày kế hoạch của mình

“Hai người cũng biết là ta muốn mở tử lâu rồi, ta sẽ đặt tên tử lâu này là Mĩ Nhân Lâu, hai người thấy thế nào?”

Thanh Phi tò mò hỏi: “Tiểu thư, tại sao người lại đặt tên như vậy a?”

“Ngốc, ta đặt tên chỉ là đúng với hoàn cảnh thôi! Từ lâu này có một lão bản xinh đẹp như ta, còn có một người xinh đẹp như Thanh La tỷ làm quản lý rồi có Thanh Phi đáng yêu của chúng ta phụ giúp, như vậy ta đặt cái tên này là ko sai đâu!” Phi Yến cười nói vui vẻ nhìn hai người trước mặt mặt đang ửng đỏ vì ngượng ngùng.

“Tiểu thư, Thanh La thấy ở đây chỉ có tiểu thư là nữ nhân thôi còn hai người bọn ta ko xứng đâu!” Mặt Thanh La hơi ửng đỏ. Tiểu thư này, lâu lâu lại thích đem hai người các nàng ra trêu chọc.

“Được rồi, được rồi! Ta ko đùa nữa! Ta sẽ trang trí cho từ lâu này thật đặc biệt, đảm bảo trong thiên hạ chỉ có một mình từ lâu chúng ta có thôi!” Phi Yến nghiêm túc nói

Thanh Phi biết tiểu thư nhà mình có rất nhiều trò nên hào hứng hỏi: “Người định làm gì vậy, tiểu thư?”

“Từ lâu của chúng ta có hai lầu nên lầu một chúng ta sẽ dành để đón những vị khách thuộc tầng lớp trung lưu như thương gia, còn lầu hai thì dành cho những người thuộc tầng lớp quý tộc. Cách trang trí ở mỗi một lầu và mỗi một phòng sẽ khác nhau để tạo cho bọn họ có cảm giác thích thú và tò mò nên chắc chắn những người đã đến đây một lần thì sẽ có lần thứ hai. Ta sẽ vẽ lên tường cửa từ lâu này để chúng giống như một bức tranh, mỗi một nơi đều là một bức tranh khác nhau. Từ lâu của chúng ta sẽ nhiều màu sắc và rực rỡ lắm đây!” Haha, đương nhiên là cách trang trí này là độc nhất vô nhị rồi vì đây là kiểu trang trí của thời hiện đại mà! Phi Yến có thể tưởng tượng ra nét mặt ngạc nhiên của những người đến từ lâu nàng. Mới nghĩ tới thôi mà nàng đã thấy thích thú rồi!

“Nhưng mà ở đây rộng như vậy làm sao một mình tiểu thư có thể vẽ hết được!” Thanh La lo lắng nói. Nàng biết tài vẽ của tiểu thư nàng cũng xếp vào loại bậc nhất nên tiểu thư mà ra tay thì nơi này sẽ rất đẹp nhưng một mình tiểu thư làm thì biết khi nào mới hoàn thành đây?

“Ta có nghĩ đến việc này! Ta sẽ đi tìm người phụ giúp nhưng đó là người nào thì ta chưa tìm ra. Trước tiên ta sẽ vẽ những gian phòng trên lầu trước rồi từ từ tính sau!” Phi Yến biết một mình nàng làm thì ko được nên nàng cũng có ý định tìm một người giúp nàng. Nhưng tiêu chuẩn nàng hơi cao một chút, người giúp nàng phải là một người tài vẽ tranh phải bằng nàng hoặc cao hơn nàng mới được! Ai, người như vậy thật khó tìm mà!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nhược Bạch công tử

Hehe, Nhược Bạch ca ca đây!!!

Mấy ngày qua là những ngày bận rộn nhất trong cuộc đời Phi Yến. Nàng làm việc từ sáng cho đến tối, nàng phải vẽ lên tường rồi phải đi đặt những bộ bàn ghế trong từ lâu nhưng nàng rất vui khi nhìn thấy thành quả do chính tay mình tạo ra. Lúc trước nàng vốn là một đại tiểu thư trong nhà nên ko bao giờ làm những việc như vậy nhưng bây giờ đã khác. Nàng ko thể để cho một mình Thanh La và Thanh Phi làm được.

Phi Yến đang chăm chú vẽ bức tranh trên tường thì đã nghe tiếng của Thanh Phi từ dưới lầu “Tiểu thư, tiểu thư!”

Phi Yến quay đầu ra nhìn về hướng cửa thì thấy Thanh Phi mặt mày đỏ ửng, trên trán lấm tấm mồ hôi “Tiểu thư...” Thanh Phi ko nói nổi vì vừa chạy một quãng đường dài về.

Phi Yến thấy Thanh Phi thờ hờng hộc như thế mới đứng dậy rót một ly trà rồi đưa Thanh Phi. Ai, nha đầu này của nàng rất thích đi hóng chuyện xung quanh. Ko biết lần này lại nghe được chuyện gì nữa đây?

Sau khi Thanh Phi uống liền hai ly trà liên tiếp thì cũng có sức để nói: “Tiểu thư, hồi nãy em ra ngoài đi chợ thì nghe người ta nói Nhược Bạch công tử đã đến Thanh Long quốc chúng ta rồi!”

“Nhược Bạch công tử? Là ai vậy?” Phi Yến nhíu nhíu mày hỏi. Nha đầu này từ trước tới giờ rất có hứng thú tìm hiểu mấy anh soái ca, ko biết lần này là ai đây?

“Tiểu thư, người là nữ tử trên thiên hạ này thì phải biết Nhược Bạch công tử chứ? Nhược Bạch công tử còn được gọi là Ôn Ngọc công tử trên giang hồ vì dáng vẻ ôn nhu và cử chỉ dịu dàng của mình. Nhược Bạch công tử là thừa tướng của Huyền Vũ quốc, là một người mà tứ quốc đều nể trọng!” Thanh Phi hào hứng kể giống như đang thuyết trình một tiểu sử về một nhân vật nào đó ghê ghớm lắm!

Phi Yến buồn cười nhìn bộ dạng Thanh Phi: “Thừa tướng? Vậy hán ta phải già lắm đây! Nhưng hán là người của Huyền Vũ, tự nhiên tới đây làm gì?”

Thanh Phi bộ dạng bực mình nói: “Tiểu thư, người nói cái gì vậy? Nhược Bạch công tử còn rất trẻ a! Chẳng qua Nhược Bạch công tử đỗ cùng một lúc văn, võ trạng nguyên vào lúc 15 tuổi nên mới trở thành thừa tướng khi mới 20 thôi! Nhược Bạch công tử cầm kì thi họa cái gì cũng tinh thông hết, tranh của ngài ấy vẽ thuộc hàng bậc nhất trong thiên hạ, cầm thi...” Thanh Phi đang huyên thuyên bất tận thì Phi Yến ngắt lời

“Ta và hân ai về đẹp hơn?” Nàng tò mò hỏi. Nghe qua thì có vẻ cái tên Nhược Bạch này thuộc hàng thiên tài như nàng nhưng cùng lắm đó chỉ là lời đồn thôi! (Choco-người ko biết viết chữ khiếm tốn là như thế nào sao? Phi Yến- ta chỉ nói sự thật thôi!)

“Ồ, cái này thì... Tiểu thư, em chưa bao giờ thấy tranh Nhược Bạch công tử về nên ko thể so sánh được!” Thanh Phi lung túng khi nghe Phi Yến hỏi như vậy!

“Được rồi, vậy em có biết hân ta đang ở đâu ko?” Phi Yến rót cho mình một ly trà rồi từ từ nhắm nháp uống.

“À, cái này thì em biết! Ngài ấy đang ở phủ của tứ vương gia. Nhược Bạch công tử và tứ vương gia...” Thanh Phi còn chưa nói hết thì Phi Yến đã như một con gió bay ra ngoài. Lúc Thanh Phi chạy xuống dưới lầu thì chỉ thấy bóng dáng của Phi Yến trên con Hắc Phong càng ngày càng xa. Ài, nàng còn chưa kể xong thì tiểu thư đã đi mất rồi! Nàng đành đi vào kể cho Thanh La tỷ tỷ nghe vậy!

Phi Yến dừng ngựa trước phủ của Thần Hy. Nàng xuống ngựa rồi nhìn ngôi nhà rộng lớn trước mặt nàng. Đúng là vương gia có khác! Phi Yến đi lại phía hai lính gác trước cổng rồi mở miệng dịu dàng nói: “Ta muốn gặp vương gia của hai vị, có được ko?”

Hai tên lính canh bị nhan sắc của Phi Yến làm cho choáng váng nên nhất thời ngây ngốc ra, đến khi tỉnh lại thì lúng túng nói “Cô nương, vương gia ko phải muốn gặp là gặp được! Mời cô nương về cho!”

Phi Yến mỉm cười ngọt ngào với tên lính canh: “Vậy người có thể vào bẩm báo vương gia các người một tiếng ko? Cứ nói là có Phi Yến cô nương muốn gặp ngài ấy là được! Vương gia của người chắc chắn sẽ gặp ta!”

Tên lính canh bị nụ cười ngọt ngào của Phi Yến làm mờ mắt nên vội gật đầu rồi chạy vào trong.

Ba người Chính Hiền, Thần Hy và Nhược Bạch đang vui vẻ trò chuyện thì một tên lính chạy vào bẩm báo với nét mặt đỏ bừng: “Bẩm vương gia, bên ngoài có một vị cô nương muốn gặp ngài!”

Thần Hy nhú mày tức giận nói: “Người ko thấy bốn vương đang tiếp khách quý sao? Cô ta là ai mà bảo ta gặp cô ta chứ? Bảo cô ta đi đi!”

Tên lính vẫn quỳ dưới đất sợ hãi nói: “Nhưng... Cô nương ấy nói nàng tên là Phi Yến. Cô nương ấy còn nói vương gia nhất định sẽ gặp cô ấy!”

Thần Hy nghe đến tên Phi Yến thì tâm trạng ko còn tức giận nữa, chính hân cũng ko biết tại sao lại như vậy! Hân liếc nhìn qua hoàng huynh thì thấy hoàng huynh nhẹ gật đầu rồi trầm giọng nói: “Được rồi! Đưa nàng ấy vào đây!”

“Từ khi nào mà Thần Hy của chúng ta lại tiếp xúc với nữ nhi thế này! Ta thật tò mò về vị cô nương ấy!” Một giọng nói ôn nhu vang lên.

Phi Yến đợi một lúc thì tên lính canh đi ra dẫn nàng vào trong. Nàng nhìn xung quanh, nơi này thật rộng lớn à! Phi Yến được đưa đến một cái đình trong vườn hoa thơm ngát. Bên trong là ba vị nam tử đang ngồi, ba nữ nam này tụ họp lại với nhau cũng đủ làm nên một bức tranh hoàn mỹ. Phi Yến tiến tới gần thì thấy một vị nam tử ngũ quan tuyệt mỹ mặc bạch y, mái tóc đen nhẹ nhàng phất phơ trong gió, đôi mắt nâu ánh lên vẻ dịu dàng, làn da trắng toát, nam tử này đúng là tạo cảm giác ôn nhu như một dòng nước khiến người khác nhìn vào hân sẽ cảm thấy dễ chịu.

Phi Yến bước vào trong đình và nhìn ba nam tử trước mặt mình, cũng may là ba tên này ko ở hiện đại, nếu như bọn họ mà ở chỗ của nàng thì sẽ cướp mất một lượng fan hâm mộ của nàng. Nàng thật ko hiểu tại sao nam nhân cổ đại lại có bộ dạng tốt như vậy? Chắc là do khí hậu chưa ô nhiễm và nguồn thức ăn còn sạch sẽ! Phi Yến đang mãi mê suy nghĩ thì bị Thần Hy cắt đứt:

“Nha đầu, người đang suy nghĩ cái gì vậy? Nhìn thấy vương gia ta mà ko hành lễ ư?” Hân chỉ định trêu chọc nàng một chút nhưng ko ngờ nàng lại nhìn thẳng vào hân mà trả lời:

“Tại sao ta phải hành lễ? Từ trước tới giờ ta chưa bao giờ hành lễ với ai hết và sẽ ko bao giờ làm chuyện này!” Nàng đứng thẳng lưng, nhìn trực tiếp với Thần Hy nói. Papa nàng đã từng dạy nàng ko bao giờ được quỳ xuống hoặc cúi đầu với người khác vì như vậy là tự hạ thấp bản thân mình. Vậy mà tên này lại kêu nàng quỳ xuống hành lễ với hân ư?

Ba người bọn họ ngạc nhiên khi nhìn thấy khí thế của Phi Yến. Đó chính là loại khí chất mà một người bình thường ko bao giờ có được. Loại khí chất cao quý tự nhiên như vậy e rằng bậc đế vương còn ko sánh bằng.

Nhược Bạch lặng lẽ quan sát Phi Yến. Lần đầu tiên hân thấy một nữ nhân xinh đẹp như vậy, nhan sắc của nàng có lẽ khiến cho Hằng Nga cũng phải ghen tị, hơn nữa ở nàng toát lên khí chất khiến người khác phải lùi bước. Nữ nhân như vậy thật thú vị!

“Kể cả hoàng thượng ư?” Chính Hiền ánh mắt chứa ý cười nhìn nàng

“Phải, bất kì ai cũng như vậy!” Phi Yến trả lời mà ko cần suy nghĩ. Mấy người cổ đại này thích người khác quỳ lạy mình như vậy sao?

“Người có biết những lời lẽ như vậy là đại nghịch bất đạo ko?” Thần Hy trừng mắt nhìn nàng. Nàng thật ko biết sống chết! Dám nói những lời lẽ như vậy ngay trước mặt đương kim hoàng thượng, nếu như hoàng huynh mà tức giận thì nàng mất đầu như chơi!

“Ta ko cảm thấy mình nói sai! Khi một người quỳ trước mặt người, người ko thấy mệt sao? Từ trước tới giờ các bậc quân vương ko sống lâu cũng là do bị người khác suốt ngày quỳ trước mặt mình nên mới tồn thọ mà chết. Ta có lòng tự tôn của mình nên sẽ ko bao giờ làm những chuyện này!” Phi Yến ko biết sợ mà vẫn kiên cường nói tiếp.

“Haha...nàng nói hay lắm! Được rồi, Phi Yến hôm nay nàng đến đây có việc gì tìm chúng ta sao?” Chính Hiền cười một cách sáng khoái. Hắn phát hiện ra mình càng ngày càng thích nữ nhân này rồi nha!

“Hôm nay ta tới ko phải tìm hai người mà là tìm Nhục Bạch công tử!” Phi Yến lắc đầu rồi nhìn Nhục Bạch mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Dụ dỗ mĩ nam

Một câu nói của nàng mà làm cho cả ba mĩ nam trước mặt ngạc nhiên. Nàng chả hiểu tại sao bọn họ lại ngạc nhiên đến như vậy!

“Cô nương, nàng tìm ta có chuyện gì?” Nhục Bạch lấy lại vẻ mặt bình thường một cách nhanh chóng rồi hòa nhã hỏi nàng.

“Ta ko thích nói vòng vo nên sẽ đi thẳng vào vấn đề vậy! Ta nghe nói tài vẽ tranh của công tử thuộc hàng bậc nhất trong thiên hạ nên muốn nhờ công tử vẽ tranh cho ta! Nhưng yêu cầu của ta hơi cao một chút, chỉ có người vẽ tranh đẹp bằng ta hoặc hơn ta, ta mới chấp nhận thôi! Vì vậy công tử, người có thể cho ta xem trước tranh người vẽ được ko?” Phi Yến nói một cách nhẹ nhàng và thoải mái. Giọng của nàng ko hề giống giọng một người đi nhờ vả người khác chút nào!

Nhục Bạch lần đầu tiên thấy một người đi nhờ vả người khác mà giống như Phi Yến. Người đi nhờ người ta giúp mà khí thế lẫn giọng điệu đều rất tự nhiên và thoải mái nhưng lại khiến người khác ko thể chối từ nàng. “Được rồi, ta sẽ vẽ cho nàng xem thử một bức tranh nhưng nàng cũng phải vẽ cho ta xem! Ta phải xem nàng có đáng để ta giúp hay ko?”

“Hào!” Phi Yến vui vẻ nhận lời

Chính Hiền và Thần Hy thật ko ngờ Nhục Bạch lại đồng ý một cách dễ dàng như vậy! Phải biết rằng trước đây có rất nhiều người có quyền thế thậm chí là hoàng đế của Chu Tước cũng muốn Nhục Bạch vẽ tranh nhưng vẫn bị từ chối một cách thẳng thừng. Tuy rằng Nhục Bạch chưa đồng ý sẽ giúp Phi Yến nhưng đã đồng ý vẽ tranh cho nàng xem thử, những người bị Nhục Bạch từ chối lúc trước bây giờ mà thấy cảnh này thì chắc tức điên mất!

Sau khi đợi người mang giấy và bút ra, Phi Yến nói: “Chúng ta lấy chủ đề là hoa đi! Trong vòng một canh giờ phải hoàn thành xong!”

Nhục Bạch đồng ý với nàng rồi bắt đầu vẽ. Sau một canh giờ, Phi Yến và Nhục Bạch đều hoàn thành xong bức tranh của mình.

Chính Hiền xem từng bức tranh rồi cười một cách sáng khoái: “Haha, ko ngờ hai người lại có cùng ý tưởng như vậy! Cả hai đều vẽ hoa sen, bắt quá cả hai bức tranh này đều rất đẹp! Hoa sen của Nhục Bạch sống động mà dịu dàng còn hoa sen của Phi Yến thanh khiết, ko nhiễm một chút bụi bẩn nào! Nhục Bạch, xem ra huynh đã gặp được đối thủ rồi đấy!”

Nhục Bạch ngắm nghía bức tranh của Phi Yến rồi nói “Cô nương, ta cảm thấy tài vẽ tranh của nàng ko cần phải nhờ ta vẽ tranh cho nàng đâu!”

“Quả nhiên lời đồn ko sai chút nào! Tài vẽ tranh của công tử đúng là đứng nhất thiên hạ. Công tử có đồng ý vẽ tranh cho ta ko?” Đương nhiên là nàng biết nàng có thể tự vẽ được mà ko cần nhờ người khác nhưng lần này thì ko được.

Nhục Bạch thì Phi Yến cương quyết như vậy nên mỉm cười đồng ý. Dù sao thì hắn rất khó mới gặp được đối thủ nha! “Được rồi, vậy cô nương muốn nhờ ta vẽ bức tranh như thế nào?”

“Vẽ như thế nào thì công tử phải đến chỗ của ta mới được!” Phi Yến âm thầm vui mừng trong bụng. Nàng phải đưa cá vào lưới mới được. Nếu bây giờ mà nói cho hắn biết nàng muốn hắn vẽ tranh trên tường, ko những vậy còn là vẽ rất nhiều nữa thì biết đâu hắn sẽ từ chối.

Nhục Bạch bỗng dưng cảm thấy kì quái nhưng vẫn đồng ý với Phi Yến “Vậy mời cô nương dẫn đường!”

“Hai người cũng đi luôn đi! Ta sẽ cho hai người tham quan tửu lâu của ta!” Phi Yến quay đầu lại nói với Chính Hiền và Thần Hy rồi đi ra ngoài.

“Hoàng huynh, chúng ta có đi ko?” Thần Hy biết trước câu trả lời nhưng vẫn hỏi. Hắn rất muốn biết nha đầu này định làm gì!

“Đương nhiên là đi!” Chính Hiền đứng dậy đi theo Nhục Bạch và Phi Yến.

Bọn họ ra ngoài thì thấy Phi Yến đang ngồi trên lưng ngựa.

Ba người bọn họ nhìn con ngựa của Phi Yến một cách kinh ngạc.

Chính Hiền mắt nhìn đắm đắm vào con ngựa hỏi: “Phi Yến, con ngựa này ở đâu nàng có vậy?”

“Một vị bằng hữu đã tặng cho ta!” Phi Yến nhìn biểu tình của ban am nhân này thì biết Hắc Phong là con ngựa ko tầm thường. Ai, dù sao thì thân phận Từ Ly cũng ko có tầm thường.

“Ta có thể hỏi vị bằng hữu của nàng là ai ko?” Nhục Bạch đáng về vẫn ôn nhu nói. Nhưng trong lòng hắn đã có rất nhiều câu hỏi. Con ngựa này được gọi là Thiên Mã, sở dĩ được gọi như vậy là do trong thiên hạ này chỉ có hai con giống như vậy! Đây là giống ngựa rất thông minh, khi nó chọn ai là chủ rồi thì nhất định sẽ đi theo người đó tới cùng, con ngựa này có thể chạy suốt bảy ngày trời mà ko cần nghỉ hơn nữa tốc độ của chúng rất nhanh. Phải biết rằng đây là con ngựa mà bất kì một nam nhân trong thiên hạ đều muốn nhưng ko ngờ nó lại nằm trong tay một nữ nhân yếu đuối. (Yếu đuối? Ca làm to rồi!)

“Rất tiếc, ta ko thể nói! Chúng ta mau đi thôi!” Phi Yến nói xong thì thúc ngựa chạy.

Phi Yến dẫn ba người vào một gian phòng mà nàng đã vẽ xong. Nhìn thấy biểu tình của bọn họ từ kinh ngạc chuyển sang thương thức tác phẩm thì nàng rất hài lòng.

“Phi Yến, ko ngờ nàng lại có thể nghĩ ra kiểu trang trí này!” Chính Hiền khâm phục nhìn nàng.

“Phải, giống như lạc vào một rừng hoa đào thật vậy!” Thần Hy ngỡ ngàng nhìn bốn bức tường. Cả bốn bức tường đều là những cây đào, màu hồng của hoa đào làm căn phòng ngập chìm trong sự mơ mộng. Những cánh hoa anh đào rơi xuống theo con gió, dù có là mùa đông lạnh lẽo thì khi ở trong căn phòng này cũng cảm thấy sự ấm áp của mùa xuân.

Ba người này đang định đi xem những căn phòng khác mà nàng đã vẽ nhưng bị nàng ngăn lại “Khoan đã, ta chỉ có thể cho mọi người xem một căn phòng này trước thôi, còn những căn phòng khác thì đợi tới lúc khai trương đi! Nhưng Nhục Bạch công tử thì có thể xem nếu như đồng ý giúp ta!”

Nhục Bạch nhìn nàng bằng ánh mắt thú vị “Thì ra nàng định nhờ ta vẽ lên tường sao? Nhưng cái tửu lâu này lớn như vậy, nếu ta đồng ý thì chẳng phải quá thiệt thòi sao?”

Phi Yến biết ngay Nhục Bạch sẽ ko giúp nàng dễ dàng như vậy khi biết được sự thật mà! Nàng gờ giọng điệu dụ dỗ ra “Đương nhiên là công tử ko thiệt thòi rồi! Ta chắc rằng từ trước tới giờ công tử chưa bao giờ thử vẽ như vậy nên sẽ rất hứng thú với việc này, công tử cứ coi như đây là một cơ hội tốt để trải nghiệm những thứ mới lạ đi! Với lại nếu công tử giúp ta thì ta có thể cho công tử ăn miễn phí ở đây khi ta khai trương, ta đảm bảo đồ ăn ở chỗ ta ngon hơn những chỗ khác rất nhiều! Với lại sau này chỗ này trở thành thiên hạ đệ nhất tửu lâu thì công lao của công tử cũng sẽ rất lớn! Chẳng lẽ Ôn Ngọc công tử được mệnh danh trong giang hồ lại nỡ lòng nào từ chối giúp đỡ một cô nương yếu đuối như ta sao?”

Ba người bọn họ đứng là rất khâm phục vào tài thuyết phục người khác của Phi Yến. Nhục Bạch cũng chỉ định đùa với nàng một chút mà ko ngờ nàng lại đưa ra cả đồng lí do thuyết phục như vậy “Được, ta đồng ý nhưng ta muốn ở lại chỗ này cho thuận tiện nên nàng phải chuẩn bị chu đáo cho ta!”

“Hào! Thanh La tỷ, Thanh Phi!” Phi Yến cười vui vẻ rồi lên giọng gọi Thanh La và Thanh Phi.

Thanh La, Thanh Phi vào trong phòng thì thấy Chính Hiền, Thần Hy và một vị công tử tuấn mĩ thì rất ngạc nhiên. Hai người còn chưa kịp tỉnh lại thì đã bị câu nói của Phi Yến làm cho xém bất tỉnh luôn “Thanh Phi, em mau đi chuẩn bị một căn phòng cho Nhục Bạch công tử. Từ nay Nhục Bạch công tử sẽ ở lại đây với chúng ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nụ hôn đầu

Ba ngày nay nhờ có sự giúp đỡ của Nhục Bạch mà nàng cũng hoàn thành bức tranh thủy mặc ở dưới lầu, bây giờ nàng chỉ còn lại vài căn phòng ở lầu một và lầu hai nữa là xong. Những công việc như thế này là dành cho buổi sáng còn buổi tối nàng dành cho việc ủ rượu. Phi Yến lấy các loại trái cây rồi cho chúng lên men, thế là nàng đã có rượu trái cây và rượu nho. Thanh La tỷ thì sáng tạo ra các món ăn mới và bắt mọi người thử. Phi Yến phải công nhận rằng tài nấu ăn của Thanh La giống như một đầu bếp của khách sạn năm sao. Nàng tin chắc rằng Mĩ Nhân Lâu của nàng sẽ làm ăn phát đạt lắm đây!

Đạo này vì làm việc quá nhiều mà Phi Yến thường xuyên thiếu ngủ. Ôi, mệt chết đi được! Phi Yến nhân cơ hội mọi người đều ra ngoài hết mà ngồi dưới gốc cây tử đinh hương trong sân nghỉ một lát. Gió thoảng thoảng thổi qua và mùi hương thơm phức của tử đinh hương làm cho nàng cảm thấy thật dễ chịu. Chính vì vậy ko biết từ lúc nào Phi Yến đã đi vào giấc mộng.

Nhục Bạch đang định tìm Phi Yến để nghỉ xem nên vẽ gì tiếp theo thì thấy nàng đang ngồi dưới gốc cây ngủ. Hắn lại gần tính đánh thức nàng dậy nhưng lại thấy nàng ngủ một cách ngon lành nên ko đành lòng.

Hắn cẩn thận quan sát thật kĩ nữ nhân trước mặt. Nàng ngay cả lúc ngủ cũng khiến người ta say lòng như vậy sao? Đôi mắt to tròn trong suốt lúc này đang nhắm lại, hàng lông mi dài cong vút, làn da trắng ngần được ánh nắng rọi vào như đang tỏa sáng, cái mũi cao thon xinh đẹp, đôi môi anh đào khẽ hé mở. Phải nói bộ dạng này của nàng đều khiến cho tất cả nam nhân muốn phạm phải tội lỗi. Hắn nhẹ nhàng đưa tay gạt mấy sợi tóc mai dính trên má nàng. Hơi ấm của nàng được truyền đến đầu ngón tay hắn. Ko phải hắn chưa từng tiếp xúc với nữ nhân nhưng chưa từng chạm vào một làn da mềm mại và

đẹp như vậy! Cảm giác giống như hấn chỉ mạnh tay một chút thì da nàng sẽ rách toạc ra.

Những bông hoa tử đinh hương nhỏ li ti bị gió thổi qua làm cho rơi xuống, một vài bông hoa rơi trên mái tóc dài và đen óng của Phi Yến làm cho nàng thêm vài phần tuyệt mỹ. Nhưộc Bạch nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi môi của nàng. Hấn cũng ko biết vì sao mình lại hành động như vậy!

Môi nàng thật mềm mại và ngọt ngào làm cho hấn ko muốn dừng lại. Đây là lần đầu tiên hấn đối xử như vậy đối với một nữ nhân. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng hấn đã biết nàng là một nữ tử rất đặc biệt, có lẽ bất cứ nữ nhân nào cũng ko bằng nàng. Những ngày sống chung với nàng, hấn mới biết nàng rất thông minh, lại hay nghĩ ra những trò kì lạ, mỗi lần thấy nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai thì tim hấn lại đập loạn xạ cả lên, rồi những lúc thấy nàng mệt mỏi thì hấn lại đau lòng.

“Ai, hình như ta càng ngày càng thích nàng rồi, Phi Yến!” Nhưộc Bạch thở dài nhưng trên môi vẫn nở nụ cười dịu dàng nhìn nữ nhân trước mặt.

Phi Yến nghe thấy tiếng nói của ai đó nên mới chớp mắt tỉnh dậy. Nàng vừa mới mở mắt ra thì thấy khuôn mặt ôn nhu như nước của Nhưộc Bạch. Phi Yến dụi dụi mắt, nói với Nhưộc Bạch bằng giọng mệt mỏi: “Chúng ta mau đi làm việc tiếp thôi!”. Nàng mệt mỏi đứng dậy.

“Nàng đi nghỉ một chút đi! Ta làm một mình là được rồi!” Nhưộc Bạch nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của Phi Yến mà bất giác đau lòng. Khi hấn đến đây, chưa từng thấy nàng nghỉ ngơi một chút nào! Phi Yến là người dậy sớm nhất và cũng là người ngủ trễ nhất ở đây!

“Nhưng mà...” Phi Yến đưa tay ngăn miệng mình ngáp.

“Nàng mệt mỏi như vậy cũng ko giúp ích được gì đâu! Nàng là chủ của tửu lâu này nên phải giữ sức khỏe để còn chỉ đạo mọi người chứ!” Thái độ Nhưộc Bạch kiên quyết.

Nàng nhìn thấy Nhưộc Bạch như vậy nên đành đồng ý rồi lê bước về phòng mình.

Phi Yến vừa vào tới phòng là nằm xuống giường liền, sau đó nàng nhắm mắt chờ thời gian lắm để đi vào giấc ngủ.

Do thiếu ngủ mà Phi Yến ngủ li bì, ko biết trời đất. Lúc nàng mở mắt ra thì thấy ngoài cửa sổ mặt trời đang lên. Trời, vậy nàng đã ngủ từ chiều hôm qua đến tận sáng hôm sau sao? Phi Yến cố gắng ngồi dậy nhưng cảm thấy toàn thân tê liệt và nhức mỏi. Ôi, đây là hậu quả của việc nàng ngủ quá nhiều mà!

Phi Yến đang định kêu Thanh Phi thì đã thấy Thanh Phi mở cửa bước vào “Tiểu thư, em đã chuẩn bị nước cho người tắm rồi! Người mau đi tắm rồi đi ăn sáng. Từ hôm qua tới giờ tiểu thư chưa ăn gì hết nên chắc là đói lắm!” Thanh Phi đỡ Phi Yến đứng dậy.

Thanh Phi nhắc đến đồ ăn thì Phi Yến mới cảm thấy bụng nàng đang cồn cào kêu đói. Nàng nhanh chóng tắm rửa, thay y phục xong thì lập tức chạy ra ngoài ăn.

Nhưộc Bạch đang ưu nhã ăn điểm tâm còn Thanh La thì đang dọn lên vài món bánh. Phi Yến nhanh nhẹn ngồi xuống và ăn. Nàng thề rằng đây là bữa sáng ngon nhất trong cuộc đời nàng.

“Tiểu thư, sắc mặt người đã tốt hơn trước rất nhiều! Sau này người đừng cố sức như vậy! Ta và Thanh Phi lo lắng cho người lắm!” Thanh La vui mừng khi thấy Phi yến đã ko còn nét mệt mỏi nữa! Mấy ngày trước thấy tiểu thư như vậy nàng rất lo lắng nhưng khuyên tiểu thư thì tiểu thư ko nghe. May là có Nhưộc Bạch công tử...

“Ta biết rồi! Sau này ta sẽ ko làm mọi người lo lắng nữa!” Lòng Phi Yến chợt có cảm giác ấm áp khi thấy những người khác lo lắng cho nàng như vậy!

“Ta đã hoàn thành xong hai căn phòng rồi! lát nữa nàng lên xem đi! Bây giờ ta đến phủ của Thần Hy có việc, một lát nữa sẽ về!” Nhưộc Bạch uống một ngụm trà rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Trời, chưa tới một ngày mà đã xong hai căn phòng! Tốc độ còn nhanh gấp đôi nàng nữa! Phi Yến vội vàng ăn rồi chạy lên lầu xem xét. Ko biết hấn về cái gì mà lại nhanh như vậy?

Phi Yến thoáng thẩn thờ khi nhìn lên tường. Người được vẽ trên tường là nàng mà! Trên bức tường trắng tinh là một cây tử đinh hương đang nở rộ, dưới gốc cây là một mỹ nhân say ngủ, trên tóc nàng còn dính vài bông hoa tử đinh hương. Nét bút dịu dàng, tỉ mỉ, vẽ chính xác đến từng một chi tiết trên gương mặt nàng. Phi Yến cứ ngỡ mình đang nhìn vào gương vậy! Nhưng điều quan trọng ở đây là trên đó có ghi hai chữ “Nhưộc Bạch” rồi còn được đóng một con dấu đỏ lên. Những lần trước Nhưộc Bạch chưa bao giờ ghi tên mình rồi đóng dấu lên như thế này! Sao lần này lại như vậy nhỉ? A, chắc lần này Nhưộc Bạch cảm thấy rất hài lòng về bức tranh này nên mới đóng dấu lên!

Phi Yến đi sang phòng khác để xem Nhưộc Bạch có làm như vậy ko? Nhưng ko có, lần này Nhưộc Bạch vẽ một hồ sen. Nàng cảm thấy hồ sen này nhìn ngang nhìn dọc cũng đều tuyệt mỹ nhưng lại ko có bất cứ con dấu nào ở đây!

Khi Nhưộc Bạch quay trở về thì liền hỏi nàng đã xem hai bức tranh đó chưa.

“Ta đã xem rồi! ko ngờ huynh ko có ta giúp mà một mình có thể hoàn thành nhanh như vậy! Nhưng tại sao lại vẽ ta?” Phi Yến rất thắc mắc về điều này.

Nhưộc Bạch chỉ mỉm cười bình thản nói với nàng: “Ko phải tửu lâu này tên Mĩ Nhân Lâu sao? Ta chỉ vẽ một bức tranh đúng với tên gọi của nó thôi! Nhưng nàng phải hứa với ta một điều, căn phòng đó phải để dành cho một mình ta thôi! Nếu ko có ta ở đây thì bất cứ ai cũng ko được vào!”

Phi Yến mặc dù ko hiểu nhưng vẫn gật đầu đồng ý: “Nhưng tại sao?”

“Chẳng phải nàng nói ta có thể ăn uống miễn phí ở đây sao? Ta cũng cần phải chọn cho mình một căn phòng chứ!” Nhục Bạch cảm thấy Phi Yến hôm nay hơi thật nhiều cái “tại sao”.

Phi Yến ko hỏi nhiều nữa mà bắt tay vào làm việc: “Chúng ta phải nhanh lên! Còn một tuần nữa là khai trương rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Khai trương Mĩ Nhân Lâu

Phi Yến đích thân ghi ba chữ “Mĩ Nhân Lâu” lên biển hiệu rồi hài lòng nhìn Thanh Phi treo nó lên. Hôm nay là ngày khai trương Mĩ Nhân Lâu, Phi Yến nhìn thành quả suốt mấy tuần liền của mình mà cảm thấy rất tự hào. Thanh La tỷ đảm nhận nhiệm vụ quản lí nhà bếp, còn Thanh Phi thì lo tiếp khách ở bên ngoài.

“Lưu thúc, thúc mau đốt pháo khai trương đi!” Nàng nói với một lão bá khoảng 40 tuổi bên cạnh. Lưu thúc này là do nàng đích thân tuyển lựa để quản lý cả tửu lâu này! Tuy nàng là lão bản ở đây nhưng ko thể lúc nào cũng có mặt được!

“Đạ, tiểu thư!” Lưu thúc kính cẩn nói. Vị tiểu thư này mới thuê hẳn mấy ngày trước nhưng hẳn đã rất kính trọng nàng. Nàng rất tốt bụng, lại ko hề bạc đãi kẻ dưới. Hắn còn mong gì hơn là có một chủ tử tốt như vậy!

“Nàng ko chờ bọn ta mà đã khai trương rồi sao?” Chính Hiên cùng Thần Hy leo xuống khỏi xe ngựa. Hừ, bọn họ vừa xuất hiện một cái là có biết bao ánh mắt nhìn đắm đuối.

“Dù sao thì hai người cũng tới kịp đó thôi!” Phi Yến ra hiệu cho Lưu thúc đốt pháo rồi nhìn hai nam tử trước mặt nói.

Tiếng pháo nổ giòn tan làm cho nhiều người đứng lại nhìn, Thanh Phi cất giọng nói lớn: “Các vị, hôm nay Mĩ Nhân Lâu của chúng tôi khai trương! Mời các vị đến thưởng thức!”

“Ta là chủ của tửu lâu này, tên Phi Yến! Nhân dịp khai trương ta sẽ mời vị nào đến tửu lâu của ta thử loại rượu do đích thân ta ủ. Mong mọi người ủng hộ tửu lâu của ta!” Phi Yến nở một nụ cười và nói bằng giọng điệu trong mấy chương trình quảng cáo. Tưởng chuyện gì chứ mấy chuyện quảng cáo này thì nàng làm nhiều rồi! Nàng vừa mở lời thì bên dưới đã xôn xao bàn tán:

Người A nói: “Đúng là tên tửu lâu giống như chủ quán vậy!”

Người B đứng cạnh gật đầu tán thành: “Phải phải, còn đẹp hơn cả Mẫu Đơn cô nương của Nguyệt Hoa viện!”

Người C hiểu biết nói: “Đó chẳng phải là tứ vương gia của chúng ta sao? Cô nương này thân phận ko tầm thường a! Được cả tứ vương gia đến chúc mừng!”

Phi Yến sau khi quảng cáo xong thì cùng Chính Hiên và Thần Hy vào trong. Chính Hiên và Thần Hy nhìn thật kĩ bức tranh thủy mặc trên tường.

Chính Hiên trầm trồ khen ngợi: “Bức tranh này quả thật là một sự kết hợp hoàn hảo! Trong bức tranh vừa có nét ôn nhu nhưng mạnh mẽ của Nhục Bạch vừa có sự thanh thoát và mềm mại của nàng!”

Thần Hy cũng nhìn nàng thán phục: “Ta phải thường xuyên đến đây để ngắm hết các bức tranh mới được!”

Đương nhiên a! Chỗ này là tâm huyết của nàng và Nhục Bạch trong mấy ngày qua mà! Tên nào dám chê xấu nàng sẽ đánh chết tên đó! “Nhục Bạch đang chờ hai người ở trên lầu đó!” Phi Yến nói xong thì dẫn đường.

Vì hai tên này thân phận đặc biệt nên nàng đặc cách cho hai tên này là khách VIP của nàng. Chỉ có khách VIP mới được đích thân nàng phục vụ thôi nha!

Nàng vừa bước vào phòng thì thấy Nhục Bạch đang thưởng thức rượu nho của nàng.

“Phi Yến, loại rượu này của nàng rất đặc biệt. Màu tím trong suốt như ngọc, mùi vị nồng khi đưa vào miệng nhưng lại có vị ngọt thanh khi vào cổ họng.” Nhục Bạch tuy đã đi rất nhiều nơi, cũng đã uống rất nhiều loại rượu nhưng chưa uống loại nào đặc biệt như vậy!

Trong lúc hai người nói chuyện thì Chính Hiên và Thần Hy đều nhìn chăm chú vào bức tranh trên tường.

Mĩ nhân tựa như ngọc trong tranh chẳng phải là Phi Yến sao? Chính Hiên cảm thấy kinh ngạc trong lòng. Hắn, Thần Hy và Nhục Bạch chơi chung với nhau từ nhỏ. Bọn họ còn nhận cùng một người làm sư phụ, phải nói tình cảm của ba người như huynh đệ ruột thịt.

Hắn còn nhớ năm đó đã hỏi Nhượng Bạch rằng: “Huynh về đẹp như vậy, tại sao ta chưa bao giờ thấy huynh về người? Ngay cả Hoa Dương công chúa của Huyền Vũ, mỹ nhân đứng thứ ba trong thiên hạ có ý muốn huynh về tranh cho nàng ấy nhưng huynh lại từ chối!”

Hắn chỉ nhận được một cái mỉm cười cùng một câu trả lời hết sức đơn giản: “Nàng ta ko xứng đáng! Người mà được ta về phải là một người thật đặc biệt và xứng đáng với nét vẽ của ta! Khi ta gặp được người như vậy, ta sẽ về!”

Cũng chính vì vậy mà tranh của Ôn Ngọc công tử chỉ toàn là cảnh vật chứ chưa bao giờ có người trong đó! Ko hiểu sao Chính Hiền lại có cảm giác khó chịu khi thấy Phi Yến được Nhượng Bạch vẽ.

Phi Yến thấy Chính Hiền và Thần Hy cứ đứng ngây ra đó nên mới chạy lại kéo họ ngồi xuống: “Hai người mau ngồi xuống nếm thử đồ ăn của ta đi!”

Phi Yến cảm thấy rất vui nên hào hứng đề nghị: “Hôm nay ta rất vui nên ba người có muốn nghe ta đàn ko? Ko phải lúc nào ta cũng đàn cho người khác nghe đâu!”

Thần Hy thấy nàng đề nghị như vậy nên cũng nhiệt liệt hưởng ứng: “Hào! Ta đã thấy nàng múa và thổi sáo rồi nhưng lại chưa nghe nàng đàn bao giờ!”

Chính Hiền chậm rãi thưởng thức ly rượu trong tay “Được nghe mỹ nhân đàn thì còn gì bằng!”

“Vậy ba người chờ ta một chút! Ta đi chuẩn bị rồi quay lại ngay!” Phi Yến dứt lời thì đi ra ngoài.

“Huynh định khi nào thì về Huyền Vũ?” Thần Hy đợi Phi Yến đi khỏi mới mở miệng hỏi Nhượng Bạch.

“Có lẽ ta sẽ ở lại đây lâu hơn một chút! Từ khi nào mà đệ bắt đầu quan tâm việc ta ở lại bao lâu vậy?” Nhượng Bạch nhẹ nhàng hỏi

“Ta chỉ quan tâm đến huynh một chút thôi! Dù sao huynh cũng là thừa tướng của Chu Tước, ko phải có rất nhiều việc phải xử lý sao?” Thần Hy hỏi như vậy là vì ko muốn Nhượng Bạch ở lại chỗ của Phi Yến thôi! Hắn cảm thấy rất khó chịu khi nhìn Nhượng Bạch ở gần nàng.

“Ko có ta, Chu Tước cũng sẽ ko diệt vong đâu! Với lại mọi người đều biết Nhượng Bạch-ta rất thích ngao du thiên hạ!” Nhượng Bạch vừa dứt lời thì Phi Yến đã bước vào phòng. Trên tay nàng đang ôm một cây cầm, hắn định đứng lên giúp nàng thì Chính Hiền đã đứng dậy.

“Sao nàng ko kêu Thanh Phi hay Thanh La cầm mà tự mình đem lên đây vậy?” Chính Hiền đỡ lấy cây cầm trong tay nàng rồi đặt xuống bàn.

“Ko sao! Ta có thể tự mang được. Thanh La tỷ và Thanh Phi đều đang rất bận rộn!” Nàng vừa xuống dưới lầu thì thấy khách đông nghịt. Thanh Phi nói với nàng rằng đã ko còn một chỗ trống nào trong Mi Nhân lâu hết. Haha, mới có một ngày mà đã buôn bán phát đạt như vậy rồi, sau này nàng ko cần lo lắng ko có ngân lượng để dùng nữa.

Phi Yến ngồi xuống và bắt đầu gảy đàn, tiếng đàn vang lên thì nàng cũng cất tiếng hát.

Cả gian lầu này chìm trong im lặng vì tiếng hát của nàng.

“Bắc phương hữu giai nhân

Tuyệt thế nhi độc lập

Nhất cổ khuynh nhân thành

Tái cổ khuynh nhân quốc

Khởi bất tri

Khuynh thành dữ khuynh quốc

Giai nhân nan tái đắc”

Dịch nghĩa:

“Phương bắc có một giai nhân

Vẻ đẹp tuyệt thế trên đời chỉ có một

Nhìn một lần nghiêng ngã thành tri

Liếc hai lần nghiêng cả đất nước

Không cần biết

Nghiêng thành hay nghiêng nước

Giai nhân như vậy khó mà có được”

Bài hát đã kết thúc từ lâu nhưng mọi người vẫn còn chìm ngập trong tiếng hát đó.

Nhược Bạch thần thờ nhìn nàng. Nàng ko những vẽ tranh đẹp mà còn đàn và hát rất hay. Hắn cảm thấy Phi Yến vẫn còn nhiều thứ mà hắn chưa biết hết.

Cả tửu lâu xôn xao cả lên khi nghe tiếng hát của Phi Yến.

“Ôi, tiếng hát thật là hay! Ta chưa bao giờ nghe người nào hát hay như vậy!” Một nam nhân ở dưới lầu say mê nói

“Tiếng hát này hình như là của vị chủ quán- Phi Yến cô nương!”

“Ta tình nguyện đánh đổi bất cứ thứ gì để nghe nàng hát một lần nữa!”

Thế là từ đó, Mi Nhân lâu ko những nổi tiếng khắp kinh thành mà còn lan ra những nước lân cận. Những bức tranh vẽ trên tường, loại rượu đặc biệt và thức ăn của Mi Nhân lâu đã khiến nó trở thành đệ nhất tửu lâu trong thiên hạ. Nhưng bên cạnh đó cũng có một thứ rất nổi tiếng, đó là vị chủ nhân tài sắc vẹn toàn của Mi Nhân lâu- Phi Yến. Mọi rắc rối cũng bắt đầu sau đó...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Gặp đồng hương

“AAAA, nóng quá! Ta ghét nhất là mùa hè. Ta muốn có máy điều hòa, ta muốn ăn kem. Hu. .hu. .sớm muộn gì ta cũng bị cái nóng này giết chết!” Phi Yến trên tay cầm cây quạt quạt phành phạch mà vẫn ko thấy mát một chút nào! Nàng ko chịu nóng và chịu lạnh được. Mỗi lần vào mùa hè là nàng ở trong phòng có máy điều hòa mát mẻ, ko bước ra ngoài một bước, còn mùa đông thì nàng bay đến những nước nhiệt đới để tránh cái lạnh. Nhưng bây giờ làm cách nào nàng có thể tránh chúng đây? Tâm trạng nàng cực kì tệ vào hai mùa này nên những kẻ ngu ngốc dám chọc giận nàng thì biết hậu quả rồi đấy! Mùa hè làm đầu óc nàng ko được bình tĩnh cho lắm còn mùa đông thì làm nàng trong trạng thái mơ mơ màng màng, ko được tỉnh táo. Dù sao thì nàng vẫn có thể chịu đựng được vào mùa đông.

Nói một chút về tình hình ba tháng nay của nàng, tửu lâu của nàng trở nên rất nổi tiếng nên ngân lượng nàng thu vào cũng khá nhiều, đi đôi với việc này là nàng cũng trở nên nổi tiếng. Nhờ vậy có rất nhiều kẻ tới gây phiền phức với mục đích muốn gặp nàng trong những kẻ đó đương nhiên là có tên Long Dịch kia. Ngày nào hắn cũng ra vào đây để tìm nàng, cũng may là Thần Hy và Nhược Bạch hay ra vào đây nên hắn cũng ko dám làm chuyện gì. Còn về Nhược Bạch thì hắn đã chuyển vào cung sống vì cái thánh chỉ gì đó. Thánh chỉ nói rằng thái hậu và hoàng thái hậu rất nhớ hắn nên muốn triệu hắn vào cung gặp mặt. Tuy ở trong cung nhưng Nhược Bạch cũng thường xuyên đến đây, còn... Nàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe có tiếng ồn ào bên ngoài “Thanh Phi, có chuyện gì vậy?” Nếu có kẻ nào dám đến quấy rối nàng lúc này, nàng sẽ ko nương tay với hắn đâu.

“Tiểu thư, bên ngoài có vị cô nương muốn gặp người. Em đã bảo tiểu thư ko có ở đây nhưng nàng ấy ko chịu nghe!” Thanh Phi hốt hải chạy vào nói. Nàng biết tâm tình tiểu thư ko được tốt lắm nên tránh ko chọc tiểu thư là tốt nhất.

Phi Yến còn chưa kịp trả lời thì một bóng dáng nữ tử lao vào ôm nàng.

“Phi Yến tỷ tỷ, ko ngờ muội lại có thể gặp tỷ ở nơi này!” Giọng nói phấn khích của nữ tử vang lên

Phi Yến cố gắng kéo nàng ta ra khỏi mình “Ta quen cô nương sao?” Nữ tử trước mặt nàng khoảng 15 tuổi, quần áo sang trọng, đủ biết nàng ta là con nhà quyền quý, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, nước da trắng, ngũ quan thanh tú, cũng có thể coi như đây là mỹ nhân. Chỉ có điều hình như nàng chưa bao giờ gặp qua người này.

Nữ tử trước mặt nàng sung sướng trả lời: “Ko, nhưng muội biết tỷ. Muội là trưởng fanclub của tỷ, muội còn học chung một trường với tỷ hồi cấp một, còn nữa muội...”

“Khoan đã, chúng ta vào phòng của ta rồi nói tiếp được ko?” Phi Yến vừa nghe thì kịp thời ngăn chặn nàng ta nói tiếp. Nàng vội vàng rời khỏi cái xích đu rồi kéo nàng ta vào phòng mình, bỏ lại Thanh Phi đang ko hiểu cái gì hết nhìn nàng ngơ ngác.

Vừa vào tới phòng thì cô ta lại nói tiếp “Muội đã rất rất thích tỷ hồi tỷ còn học lớp 5. Tỷ đã trở thành idol của muội từ đó! Hình của tỷ được dán đầy trong phòng muội...”

“Từ từ đã... Bình tĩnh lại! Giờ trả lời từng câu hỏi của ta! Cô tên gì? Cũng bị xuyên không đến đây sao?” Phi Yến nghe nàng ta nói một hồi mà nhưc cả đầu.

“Phải, muội xuyên không tới đây! Tên thật của muội là Thy Thy!” Thy Thy bắt đầu kể lại toàn bộ câu chuyện của mình.

Thì ra nàng ta bị điện giật nên mới xuyên không tới nơi này, Thy Thy nhập vào thân xác của một cô công chúa tên Như Nguyệt mà điều đáng nói là Như

Nguyệt chính là muội muội của Thần Hy. Xem ra nàng đúng là có duyên với hai tên này. Như Nguyệt công chúa từ nhỏ ốm yếu nên phải sống với một vị thần y ở trên núi nhưng từ khi Thy Thy nhập vào thì Như Nguyệt rất khỏe mạnh nên mới được xuống núi.

“Muội nghe nói Mi Nhân lâu là tẩu lâu nổi tiếng nhất ở đây nên mới tò mò đến xem. Vừa nhìn thấy cách trang trí thì muội đã cảm thấy rất kì lạ rồi, sau khi uống rượu nho của tỷ thì mới đoán chủ của chỗ này chắc chắn là một người hiện đại nhưng ko ngờ đó lại là tỷ. Thật vui khi tìm được đồng hương ở đây! Nhưng tại sao tỷ lại xuyên không đến đây?” Như Nguyệt nắm tay nàng thật chặt vui mừng nói

Phi Yến kể lại toàn bộ câu chuyện cho Như Nguyệt nghe rồi hỏi: “Sau khi ta rơi xuống vực, Đình Nghi như thế nào?”

“Sau khi tỷ xảy ra chuyện thì ko lâu sau đó Đình Nghi bắt đầu hóa điên và bị nhốt vào bệnh viện tâm thần! Phi Yến tỷ, sau này muội có thể thường xuyên đến tìm tỷ chơi được ko?” Nàng khó khăn lắm mới thấy được thân tượng của mình gần thế này nên nhất quyết phải nắm lấy cơ hội.

Phi Yến cảm thấy hài lòng với câu trả lời của Như Nguyệt. Chắc chắn papa và anh nàng đã làm điều gì đó với Đình Nghi, đáng đời cô ta, ai kêu ngu ngốc đung vào nàng làm gì! “Đương nhiên là được! Sau này chúng ta cứ coi nhau như tỷ muội! Tỷ cũng cảm thấy rất vui khi gặp được đồng hương ở nơi này!”

“Đạ, tỷ tỷ! Muội có một mong muốn nho nhỏ. Trước đây muội đã từng mơ ước được trở thành nhà thiết kế thời trang và tỷ sẽ mặc những bộ đồ do muội thiết kế nên tỷ có thể để muội may cho tỷ vài bộ y phục được ko? Lúc ở hiện đại muội đang theo học thiết kế và chuẩn bị mở một shop quần áo nhưng bây giờ thì ko thể làm như vậy được rồi!” Như Nguyệt có điểm buồn rầu nói.

Phi Yến đột nhiên nghĩ ra một sáng kiến: “Ta có thể cho muội một phòng ở trong này làm một cửa hàng bán y phục nhưng muội cần cho ta thấy tài năng của muội trước đã!”

Mặt Như Nguyệt như bắt được vàng khi nghe Phi Yến nói: “Tốt quá! Muội sẽ cho tỷ thấy khả năng của muội! Bây giờ muội phải quay về chuẩn bị cái đã!” Như Nguyệt nắm tay nàng xúc động nói, Sau đó thì như một con gió lao ra khỏi phòng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Một đêm tức giận

“Phi Yến tỷ, muội đã may xong mấy bộ đồ rồi! Tỷ xem coi có được ko?” Như Nguyệt chạy vào phòng nàng rồi đưa cho nàng một bọc vải.

Phi Yến mở ra xem thì thấy trong đó là ba bộ y phục gồm tử y, bạch y và hồng y. Nha đầu này cũng thật có tài! Đường may đều rất khéo léo và cẩn thận, kiểu dáng thanh thoát, hơn nữa chất lượng vải cũng rất tốt.

Nàng nhìn về mặt Như Nguyệt mong chờ đợi câu trả lời của nàng: “Rất tốt, mới có hai tuần mà muội đã làm xong ba bộ y phục! Muội cứ bảo Thanh Phi dẫn muội đi coi phòng rồi chọn một cái đi! Ta nghĩ sau này muội làm ăn cũng rất tốt!”

“Đạ tạ tỷ tỷ, ba bộ y phục này là muội làm cho tỷ, tỷ cứ giữ đi! Sau này muội sẽ chịu trách nhiệm về phần y phục của tỷ, được ko? Cuối cùng mơ ước của muội cũng thành hiện thực rồi!” Như Nguyệt nhảy cẫng lên vui mừng nói.

“Được rồi! Muội có thể giúp ta may mấy bộ y phục mát mẻ một chút được ko? Ta ko chịu nổi cái nóng mùa hè nên muội có thể may cho ta một bộ y phục ngắn tới đầu gối, chọn loại vải mát một chút!” Nàng sắp chết vì cái nóng này rồi, đã vậy y phục ở đây vừa dài vừa nhiều lớp làm nàng nóng chết đi được!

“Chỉ cần là tỷ nhờ thì muội nhất định sẽ hoàn thành, tỷ yên tâm đi!” Như Nguyệt nói bằng giọng chắc nịch

“Hảo, muội muốn mua loại vải nào thì cứ nói với Thanh La tỷ! Tỷ ấy sẽ giúp muội!” Phi Yến tiễn Như Nguyệt đi rồi quay vào sân ngồi trên cái xích đu gỗ.

Mấy tuần nay nàng ko hề ra ngoài tẩu lâu, nàng chỉ ở lại trong sân sau vì trời quá nóng. Chuyện buôn bán cứ giao cho Thanh La tỷ và Lưu thúc là nàng yên tâm rồi!

Ai, đã lâu rồi nàng ko hề nghe một chút tin tức nào của Tử Ly! Ko biết huynh ấy có khỏe ko?

Buổi tối

Sau khi ăn tối xong Phi Yến ra cái bàn đá ở ngoài sân uống trà hoa cúc, tối nay có nhiều sao thật! Những ngôi sao lấp lánh như pha lê và gió thổi nhẹ nhàng làm tâm trạng Phi Yến tốt hơn một chút.

“Ai?” Phi Yến đang ngắm sao thì nghe thấy tiếng có người phi thân qua bức tường nên quay đầu lại.

Thì ra cái kẻ ko biết sống chết phá hỏng tâm trạng của nàng là Long Dịch. “Long công tử, trời tối như vậy còn đến tìm ta có chuyện gì?”

“Phi Yến, ta thật nhớ nàng! Mấy ngày nay ta đến từ lâu mà ko gặp nàng nên đành phải đến đây! Phi Yến, nàng làm vợ ta đi! Tuy ta có chính thê rồi nhưng nàng có thể làm thiếp của ta, ta sẽ ko bạc đãi nàng đâu!” Long Dịch bất chợt ôm chặt Phi Yến vào lòng ko buông.

Nàng ghét nhất là bị một tên kinh tởm như vậy đụng vào người nên đẩy mạnh hẳn ra “Công tử tự trọng, mời về cho!” Người tốt nhất biến đi cho ta, nếu ko thì ko nhìn thấy mặt trời mọc ngày mai đâu.

“Ta sẽ ko đi! Nếu có đi thì cũng là nàng đi với ta!” Long Dịch li lợm nắm chặt tay Phi Yến.

Phăng, dây thần kinh kiên nhẫn cuối cùng của nàng cũng đứt ra. Phi Yến giờ chân lên đá vào Long Dịch. Vì tốc độ của nàng rất nhanh nên Long Dịch ko né kịp mà ngã nhào xuống đất.

Bị một nữ nhân đá làm cho hấn tức giận nên hét lớn lên: “Người đâu, vào đây bắt con tiện nhân này cho ta! Rượu mời ko uống mà muốn uống rượu phạt sao? Người chẳng qua chỉ là hạng thấp kém nhờ vào một chút nhan sắc đi dụ dỗ đàn ông. Người phải biết được bốn công tử đây để ý là phước phận ba đời của người!” Long Dịch vừa hét lên thì có một vài tên cao to từ ngoài nhảy vào.

Thấp kém? Phi Yến nhìn bọn người bao vây nàng bằng ánh nhìn khinh thường. Dựa vào các người? “Ta khuyên người, trước khi ta còn kiềm chế được cảm xúc thì nên biến đi... Nếu ko...” Phi Yến nhìn Long Dịch bằng ánh mắt sắc lạnh.

Long Dịch và đám người xung quanh thấy ánh mắt đáng sợ của nàng mà lùi bước. Long Dịch tuy sợ nhưng vẫn ngoan cố nói: “Nếu ko người làm gì ta? A, ta quên mất, người có phải có quan hệ với tứ vương gia và Ôn Ngọc công tử nên mới dám lớn tiếng như vậy? Còn bày đặt ra vẻ thanh cao, chẳng qua cũng giống như đám nữ nhân thanh lâu thôi!”

Phi Yến nắm thật chặt tay lại, ánh mắt lộ rõ sát khí, nàng định rút kiếm ra thì một giọng nói dịu dàng vang lên “Kẻ nào to gan mà chọc giận Phi Yến của ta vậy?” Nàng ngược nhìn lên thì thấy Chính Hiền, Thần Hy và Nhượng Bạch bước vào.

Ánh mắt Chính Hiền sắc bén liếc qua Long Dịch, Thần Hy thì sát khí bùng bùng, ngay cả Nhượng Bạch ôn nhu giờ đây ánh mắt chứa đầy tức giận.

Vừa đi đến cửa thì ba người bọn hắn đã nghe thấy những lời Long Dịch nói. Nếu như là những nữ nhân khác thì ko soa nhưng là Phi Yến thì... .

“Người lập lại những lời nói kia cho ta nghe thử xem” Thần Hy rút kiếm ra kề vào cổ Long Dịch, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn

Long Dịch sợ sệt nói: “Tứ vương gia! Dù sao phụ thân ta cũng là lễ bộ thượng thư, hơn nữa muội muội ta còn là Hy phi của hoàng thượng, người đừng làm bừa!”

“Nếu như trẫm hạ lệnh thì có được ko?” Chính Hiền uy nghiêm nói.

“Còn ko mau quỳ xuống!” Thần Hy đá vào đầu gối của Long Dịch làm cho hắn quỳ xuống.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng tha mạng, tiểu nhân ko biết thái son!” Long Dịch sợ hãi dập đầu. Từ trước tới giờ hắn chưa được diện kiến hoàng thượng bao giờ nên ko biết, lần này chết chắc rồi!

“Đem hắn tống vào đại lao!” Chính Hiền lạnh giọng nói. Tức thì có mấy ám vệ xuất hiện định giải Long Dịch đi.

Người bị hắn chọc giận là nàng, vì cái gì chưa hỏi ý kiến nàng mà đã quyết định “Khoan đã, sao có thể để Long Dịch công tử chịu khổ được! Giao cho ta xử lí có được ko?”

Chính Hiền bất ngờ khi thấy Phi Yến biết thân phận hắn nhưng vẫn ko ngạc nhiên hay kiêng dè một chút nào “Nàng muốn làm thế nào thì tùy!”

Long Dịch nghe vậy chưa kịp vui mừng thì đã nghe Phi Yến nói: “Ta cho người một cơ hội! Nếu trong vòng ba chiếu mà có thể thắng ta thì ta sẽ tha cho người!”

Long Dịch nghe vậy mà trong lòng khoái trá. Một nữ nhi yếu đuối như nàng ta sao có thể đánh bại hắn chứ? Long Dịch dùng hết sức lao vào Phi Yến.

Nhượng Bạch và Chính Hiền thấy vậy nên định ngăn cản lại nhưng đã bị Thần Hy ngăn “Hai người ko cần lo! Tên đó ko là gì đối với Phi Yến đâu!” Hai người này chưa bao giờ thấy võ công của Phi Yến nên ko biết còn hắn thì đã lãnh giáo rồi.

Chính Hiền và Nhượng Bạch còn chưa kịp trả lời thì thấy Long Dịch nằm trên đất kêu đau.

Phi Yến ngồi xuống cạnh Long Dịch cười khẩy “Là tại người vô dụng, ko trách ta được!” Phi Yến lấy một cái gì đó đen thui từ trong người ra rồi bỏ vào miệng Long Dịch. Long Dịch chưa kịp phun ra thì cái thứ đó đã tan vào trong miệng hắn. “Người cho ta ăn cái gì?”

“Ko có gì hết, chỉ là một hình phạt nho nhỏ thôi! Hãy đem cái thứ dơ bẩn này ra khỏi đây, ta ko muốn thấy hắn!” Phi Yến mỉm cười ngụ ý.

Long Dịch và tay sai của hắn được người của Chính Hiền lôi ra ngoài.

Thần Hy thấy Phi Yến lúc này đã bình tĩnh ngồi xuống ghế nên tò mò hỏi: “Nàng đã cho hắn ăn cái gì vậy?”

“Chỉ là loại độc được ta mới chế! Trong vòng ba ngày liền hẳn sẽ cảm thấy ngứa ngáy như có hàng ngàn con kiến cắn hẳn, sau đó bắt đầu cười ko thể ngừng lại được! A, còn một điều nữa, nếu như hẳn lỡ làm mình chảy máu thì vết thương đó sẽ càng ngày càng sâu, máu chảy ko ngừng!”

Bọn hẳn nghe nàng nói mà đổ mồ hôi lạnh. Sau này tốt nhất ko chọc giận nàng, nếu ko thì hậu quả sẽ rất khó lường.

“A, nóng quá!” Tại cái tên chết tiệt kia khiến nàng tức giận nên mới cảm thấy nóng như vậy.

Nhược Bạch nhìn khuôn mặt ửng hồng mê người của nàng mà đau lòng. Hẳn có nghe Thanh Phi nói nàng ko chịu được nóng và lạnh nên hai mùa mùa hè và mùa đông sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Chính Hiền bỗng nghĩ ra một sáng kiến: “Ta biết một chỗ rất mát vào mùa hè! Nàng có muốn đi ko?”

Phi Yến vừa nghe thấy vậy liền vui mừng nói: “Nơi nào? Đương nhiên là ta đi rồi! Chỉ cần chỗ đó không khí mát mẻ là được!”

Chính Hiền thấy con mồi đã vào bẫy nên mỉm cười đáp “Hoàng cung của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiến cung

“Tiểu thư, để Thanh La tiến cung với người! Tiểu thư và Thanh Phi đi một mình ta ko yên tâm!” Thanh La cố gắng thuyết phục Phi Yến lần cuối cùng. Nàng ko yên tâm lắm khi để tiểu thư vào cung.

“Ko được, tỷ phải ở lại giúp ta quản lí Mĩ Nhân lâu! Tỷ yên tâm đi, có Thanh Phi đi cùng ta là được rồi!” Từ khi nàng quyết định vào cung thì Thanh La tỷ cứ đòi theo nàng vào cung. Tuy biết nữ nhân trong cung rất đáng sợ nhưng nàng cũng muốn biết giữa nàng và đám nữ nhân kia ai đáng sợ hơn (haha, đương nhiên là người rồi). Nàng nghe nói hoàng cung sở dĩ mát mẻ vào mùa hè là vì có một phòng chứa băng rất lớn. Vào mùa hè sẽ đem đến ko khí mát mẻ nhưng vào mùa đông thì...

“Thanh La tỷ, tỷ yên tâm đi! Đã có mọi người chăm sóc tiểu thư rồi! Với lại tiểu thư của chúng ta là loại người dễ ăn hiếp sao?” Thanh Phi vẫn còn nhớ bộ dạng khốn khổ của Long Dịch khi đến đây xin giải được. Tiểu thư ko những ko đưa giải được mà còn đưa cho hẳn thêm một ít độc được, đến lúc tiểu thư chơi chán rồi mới chịu giải độc cho hẳn.

“Ta chỉ ở trong cung khoảng một tháng rồi về! Xe ngựa của Chính Hiền tới rồi! Bọn ta đi đây, nếu có chuyện gì xảy ra thì tỷ nhớ đến phủ tứ vương gia tìm Thần Hy!” Phi Yến dặn dò rồi mỉm cười với Thanh La. Nàng chỉ cần tránh cái nóng mùa hè thôi, hết nóng rồi, nàng cũng ko cần ở lại trong cung.

“Tiểu thư, sao người có thể gọi tục danh hoàng thượng như thế? Lúc trước ko biết thì ko sao nhưng bây giờ...” Thanh Phi hoảng sợ nói

“Hẳn cũng ko bắt ta đổi, em làm gì mà lo lắng như thế! Với lại hoàng thượng thì đã sao? Cũng là người bình thường như chúng ta thôi!” Khi ở hiện đại đến tên tổng thống nàng còn gọi được thì tại sao hoàng thượng lại ko?

Phi Yến ko tranh cãi với Thanh Phi nữa mà leo lên xe ngựa. Xe ngựa bắt đầu chạy, hình ảnh Thanh La đang đứng ngày càng xa dần rồi mất hút.

“Oa, tiểu thư chúng ta vào hoàng cung rồi, thật rộng lớn nha! Tiểu thư người ko xem sao?” Thanh Phi vén rèm cửa lên và kinh ngạc hô.

“Ko xem, em cứ xem đi! Ta ko có hứng thú cho lắm!” Nàng từng vào hoàng cung tham quan rồi, ngay cả lâu đài bên Anh nàng cũng thấy rồi thì mấy thứ này chẳng còn gì lạ nữa.

Xe ngựa đột ngột dừng lại làm cho nàng xém nữa thì ngã ra. Thanh Phi đỡ nàng bước xuống. Vừa mới bước xuống thì đã thấy một đám cung nữ, thái giám xếp thành hai hàng hô: “Hoan nghênh Phi Yến tiểu thư! Chúng nô tài sẽ hầu hạ tiểu thư trong thời gian này!”

Hầu hạ nàng? Chính Hiền có phải làm hơi quá đáng ko? Nàng đâu cần nhiều người như vậy! Phi Yến nhìn lên tấm bảng treo trên cửa thì thấy ba chữ làm nàng xém té xi: “Phượng Loan cung”. Cái này, cái này ko phải là nơi giành cho hoàng hậu ở sao? “Hoàng thượng của các người hiện đang ở đâu?”

Một thái giám lớn tuổi nhất trong đám đó nói: “Tiểu thư, hoàng thượng đang thượng triều! Hoàng thượng có nói sau khi bãi triều sẽ tới tìm tiểu thư ngay! Tiểu thư người mau vào trong nghỉ ngơi một chút!”

Phi Yến nghe thấy vậy nên đành vào trong. Phượng Loan cung có khác, mọi thứ ở đây đều là đồ quý giá. Nàng thật sự ko hiểu tại sao Chính Hiền lại cho nàng ở đây? Ở chỗ này lâu dài chỉ thêm nhiều phiền phức thôi!

Phi Yến ngồi chưa được bao lâu thì một cung nữ tiến vào nói: “Phi Yến cô nương, hoàng thái hậu và thái hậu cho mời người đến Từ Ninh cung diện kiến!”

Phi Yến vừa nghe đến hoàng thái hậu và thái hậu thì biết ngay là chuyện gì! Tin tức trong cung cũng nhanh thật “Được rồi, ta đi ngay!”

Nàng cùng Thanh Phi đi theo cung nữ đó. Cũng may Phụng Loan cung và Từ Ninh cung khá gần nhau nên nàng ko cần đi lâu mà đã tới. Phi Yến vừa bước vào thì thấy có hai nữ tử sang trọng ngồi trên ghế. Một người cỡ tuổi mẹ nàng, nhìn dịu dàng và hiền thực, chắc người này là thái hậu. Còn một hoàng thái hậu tuy đã lớn tuổi nhưng vẫn nhân ra được hồi trẻ bà từng là một mỹ nhân, gương mặt bà phúc hậu nhưng cũng ko kém phần uy nghiêm. Nhìn thái hậu và hoàng thái hậu làm nàng nhớ đến mẹ và bà nội. Đã lâu lắm rồi nàng ko được gặp họ. Nghĩ tới đó mà nước mắt Phi Yến tự nhiên rơi ra.

Hoàng thái hậu và thái hậu đều giật mình kinh ngạc khi thấy Phi Yến bước vào. Nữ nhân xinh đẹp, thanh cao như vậy thật hiếm có! Đôi mắt to tròn trong suốt rất đáng yêu, cốt cách lại thoát tục tựa tiên nữ trên trời, nếu nói nàng ta giống một con hồ ly tinh như Hy phi nói thì quả thật ko đúng một chút nào.

Hoàng thái hậu nhìn thấy Phi Yến bỗng dưng khóc thì dịu dàng hỏi: “Tại sao ngươi lại khóc?” Ai, vốn định thăm tra nàng ta nhưng thấy bộ dạng bây giờ của nàng ta làm nàng ko đành lòng.

“Bẩm hoàng thái hậu, con nhìn thấy người và thái hậu làm con nhớ đến mẫu thân và nội tổ mẫu của con! Đã lâu lắm rồi con ko gặp họ!” Tuy lúc trước nàng cũng rất nhớ người thân nhưng giờ thấy thái hậu và hoàng thái hậu làm cho nàng càng nhớ mọi người hơn.

Thái hậu nghe thấy vậy mà bất giác mỉm cười, nàng đứng dậy và nắm lấy tay Phi Yến: “Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy thì ko nên khóc! Mau ngồi xuống kể cho ai gia nghe!” Đứa trẻ này thật khó làm người khác ghét mà! Vừa gặp Phi Yến thì nàng đã có cảm tình rất tốt với nha đầu này rồi!

Phi Yến bắt đầu kể về gia đình mình và kể rất nhiều thứ khi nàng tới đây, chỉ trừ chuyện nàng là người hiện đại và gặp Từ Ly ra thôi! Vì hoàng thái hậu và thái hậu cho nàng cảm giác ấm áp nên nàng thoải mái nói chuyện.

“Có lẽ sau này con ko bao giờ có thể gặp lại người thân được nữa! Hoàng thái hậu, thái hậu, người ko cần lo! Con sẽ nói với hoàng thượng cho con ở nơi khác! Con cũng ko muốn ở Phụng Loan cung!” Phi Yến ngoan ngoãn nói.

“Ko cần, con cứ ở lại Phụng Loan cung đi, dù sao ở đó cũng ko có ai ở! Sau này con thường xuyên đến đây nói chuyện với ai gia là được! Ai gia thích nghe con kể chuyện!” Bây giờ nàng đã hiểu tại sao đứa cháu của nàng lại thích nữ tử này như vậy! Hoàng thượng, ta đã giúp con như vậy rồi, những chuyện còn lại con tự làm đi!

Thái hậu vừa nghe thì đã hiểu ý hoàng thái hậu nên dịu dàng nói: “Đúng, con cứ yên tâm ở lại Phụng Loan cung đi! Ai gia gọi con là Phi nhi được ko?”

Phi Yến nghe thấy vậy thì vui vẻ nói “Tất nhiên là được! Đã lâu rồi ko có ai gọi con như vậy!” Mẹ nàng thường hay gọi nàng là Phi nhi sau đó thì sẽ dịu dàng vuốt tóc nàng nên nàng cực nhớ cách gọi này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ta không cần nam nhân

Chính Hiền vừa bãi triều thì nghe tin Phi Yến tới Từ Ninh cung nên tức tốc đến đó. Hấn sợ mẫu hậu và hoàng thái hậu sẽ làm khó nàng nhưng vừa bước chân vào Từ Ninh cung thì đã thấy ba người đang vui vẻ cười đùa “Ba người đang nói chuyện gì vui vẻ vậy?”

“Hoàng thượng, Phi nhi đang kể chuyện cho ai gia nghe!” Hoàng thái hậu nhìn bộ dạng hoàng thượng như vừa vội vả tới đây thì cười thầm trong bụng. “Phi nhi, con đi về đi! Ta mệt rồi! Ai gia chỉ cần con thường xuyên đến chơi với hai người già chúng ta là được rồi!” Hoàng thái hậu dịu dàng nói

“Dạ, Phi nhi xin cáo lui!” Phi Yến hành lễ với hoàng thái hậu và thái hậu xong thì đi ra ngoài.

Chính Hiền đi theo nàng mà cảm thấy kì lạ. Phi nhi? Cách kêu này là ở đâu chứ? Ko biết nàng đã dùng cách nào mà khiến hoàng thái hậu và mẫu hậu hấn lại thích nàng như vậy “Phi nhi, ta ko ngờ chỉ mới vào cung mà nàng đã làm hai người có quyền lực nhất trong cung thích nàng!”

“Phi nhi? Huynh ko được gọi ta như vậy! Chỉ có hoàng thái hậu và thái hậu mới có thể gọi ta thôi! Còn nữa, ta ko muốn ở Phụng Loan cung!” Nàng và hấn dù quen biết đã lâu nhưng chưa thân thiết đến độ gọi tên thân mật như vậy!

“Tại sao mẫu hậu và hoàng thái hậu gọi được mà ta thì ko? Còn nữa, tại sao nàng lại ngoan ngoãn chịu hành lễ vậy? Trước mặt ta nàng đâu có làm như vậy!” Chính Hiền hơi tức giận nói. Hấn là hoàng đế một nước mà chưa bao giờ nàng hành lễ hay sợ sệt trước hấn, hơn nữa nàng còn dám gọi tục danh của hấn, bất quá hấn rất thích nàng như vậy!

“Tại vì hoàng thái hậu và thái hậu mang đến cho ta cảm giác của người thân nên gọi được! Ta coi họ như mẫu thân và nội tổ mẫu của ta nên mới hành lễ. Quay lại vấn đề chính, ta cần đôi chỗ ở!” Nàng mệt mỏi vì phải giải thích nhiều như vậy!

“Được rồi, nhưng nếu như ta ko thể gọi nàng như vậy thì bất kì nam nhân nào cũng ko được! Hoàng cung của ta đã hết chỗ rồi, chỉ còn lại Phụng Loan cung thôi!” Hấn quyết định cho nàng ở Phụng Loan cung là vì cái ghế hoàng hậu này chỉ có nàng mới có thể ngồi thôi.

Hừ, cái lí do ngớ ngẩn như vậy mà cũng lấy ra được! Hắn tưởng ta ko có não chắc, hoàng cung rộng lớn như thế này mà bảo hết chỗ! Phi Yến thiếu kiên nhẫn nói: “Nếu như vậy thì ta xuất cung!”

“Nàng nghĩ nàng có thể ra khỏi đây dễ dàng như vậy sao?” Hắn khó khăn lắm mới tìm ra cớ để nàng tiến cung, đương nhiên ko thể để nàng đi như vậy!

Phi Yến nhìn bộ dạng nghiêm túc của Chính Hiên mà bỗng dưng thấy sợ. Từ trước tới giờ Chính Hiên luôn cười cười nói nói, mang dáng vẻ phong lưu nhưng nàng chưa bao giờ thấy vẻ mặt nghiêm túc và uy nghiêm của hắn. Phi Yến nàng chưa bao giờ lùi bước nên mạnh mẽ nhìn hắn “Huynh nghĩ huynh có thể giam giữ ta sao?”

Chính Hiên thấy nàng kiên quyết như vậy nên nở nụ cười hoa hoa công tử “Phi Yến, nàng bị ta dọa rồi sao? Làm sao ta có thể giam giữ nàng được, ta chỉ đùa với nàng một chút thôi! Ta sẽ tìm nơi khác cho nàng ở!” Hắn biết Phi Yến là người chịu nhu chứ ko chịu cương, càng ép buộc thì nàng càng mạnh mẽ. Nói như vậy nhưng hắn ko phải là ko có khả năng giam giữ nàng.

Phi Yến thấy Chính Hiên nói như vậy mới yên tâm. Nàng ko muốn ở Phụng Loan cung là vì muốn tránh phiền phức thôi!

Chính Hiên nói là làm, khi nàng trở về thì được đưa đến một chỗ khác. Tuy nơi này ko rộng và sang trọng bằng Phụng Loan cung nhưng cũng rất tốt. Khung cảnh xung quanh lại đẹp, gần đó có một hồ nước trong vắt rất đẹp, hơn nữa trong vườn còn có rất nhiều hoa đồ quỳn.

Không khí ở đây mát mẻ nên nàng ngủ ngon hơn nhiều, tâm trạng cũng tốt hơn lúc trước. Mấy ngày nay nàng thường sang Từ Ninh cung để chơi, nàng còn pha trà hoa cúc và trà hoa hồng cho hoàng thái hậu và thái hậu uống.

“Phi Yến tỷ tỷ, cuối cùng muội cũng tìm được tỷ!” Như Nguyệt bất ngờ chạy vào cửa mừng rỡ nhìn nàng “Tốt quá, tỷ vào cung sống thì muội có nhiều thời gian gặp tỷ hơn!”

“Là Thanh La tỷ nói cho muội biết sao?” Phi Yến đưa một cái khăn tay cho Như Nguyệt để lau mồ hôi.

Như Nguyệt vừa lau vừa gật đầu nói: “A, muội đã may xong mấy bộ y phục tỷ nói rồi! Tỷ mở ra xem đi!”

Phi Yến mở cái túi ra thì thấy bên trong là hai bộ y phục màu trắng và lục, cả hai đều là váy ngắn trên đầu gối. Nàng sờ vào thì thấy chất liệu vải rất mát. Lục y thì được may tay ngắn, ở eo có thắt nơ còn bạch y thì tay dài và trên thân váy có đính mấy con bướm màu tím “Thanks muội nhiều lắm! Vắt và cho muội rồi!”

“No problem! Được may y phục cho tỷ muội thích lắm, vì thời gian ngắn nên muội chỉ có thể làm hai bộ, mai một muội sẽ may thêm mấy bộ cho tỷ nữa!”

“Như Nguyệt, hai người quen nhau sao?” Giọng Thần Hy vang lên

“Ca ca? O, muội tình cờ gặp Phi Yến tỷ ở Mi Nhân lâu nên mới quen biết!” Như Nguyệt quay đầu lại thì thấy Thần Hy và Nhượng Bạch nên có chút giật mình.

“Phải, ta và Như Nguyệt vừa gặp thì tâm đầu ý hợp nên kết nghĩa tỷ muội!” Phi Yến phụ họa theo

“Phi Yến tỷ, muội về trước! Sau này muội sẽ đến chơi với tỷ sau! Ca ca, Nhượng Bạch ca ca, Như Nguyệt xin cáo lui!” Như Nguyệt nói xong thì vội vã ra ngoài. Nàng hơi sợ Thần Hy và Chính Hiên nên nơi nào có hai người đó thì nàng sẽ nhanh chóng rút lui, hai người đó đáng sợ như thế nào ấy! Với lại, hehe...nàng phải đi gặp soái ca...

“Phi Yến, nhìn sắc mặt nàng tốt hơn lúc ở ngoài nhiều rồi đó!” Nhượng Bạch dịu dàng nhìn nàng.

“Cũng nhờ không khí ở đây thôi! Ta ở đây lâu như vậy cũng cảm thấy hơi buồn, hai người có nơi nào để chơi ko?” Phi Yến cười rạng rỡ nói.

“Trong hoàng cung này thì có gì để chơi chứ?” Thần Hy ngồi xuống rồi nói. Hắn biết ngay thế nào nàng cũng chán nên mới đến tìm nàng trò chuyện cùng nàng nhưng ai ngờ đi đến cửa thì gặp Nhượng Bạch cũng định bước vào.

Phi Yến nghe thấy vậy nên ừ ừ chống tay lên cảm suy nghĩ. “A, ở gần chỗ này có một cái hồ rất lớn, hay chúng ta chèo thuyền đi! Trời đẹp như vậy mà chèo thuyền thì rất tuyệt!” Phi Yến nhìn ra ngoài bầu trời trong xanh hào hứng nói.

“Hào, nhưng chúng ta phải đợi một lát! Ta phải kêu người làm thuyền rồi mới đi được!” Thần Hy gật đầu tán thưởng rồi căn dặn với một tên thái giám.

“Các người định đi mà ko có ta sao?” Chính Hiên vừa bước vào thì nghe lời đề nghị của Phi Yến

“Vậy làm hai chiếc thuyền!” Phi Yến thấy vậy nên nói.

Trong thời gian chờ đợi nàng hết kể mấy câu chuyện nàng đọc trong tiểu thuyết ra rồi đến đánh cờ với Nhượng Bạch. Ban am nhân này nghe nàng kể chuyện mà vẻ mặt chuyển sang từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Nhượng Bạch đột nhiên hỏi nàng: “Phi Yến, nàng thích một nam nhân như thế nào làm tướng công nàng!”

Tướng công? Nàng nghe thấy hai chữ này thì bật cười: “Ta chỉ mới 16 tuổi, huynh hỏi điều này có phải hơi sớm ko?”

“Ko sớm đâu, những nữ nhi bằng nàng có nhiều người đều xuất giá rồi đấy!” Chính Hiền rất tò mò câu trả lời của nàng.

Cũng phải, thời này con gái 15 tuổi đã phải lấy chồng rồi! Phi Yến thấy vậy nên nghiêm túc trả lời: “Nam nhân vốn dĩ rất vô tình, với lại ta ko thích vướng vào cái gọi là tình ái, rất phiền phức! Người ta nói “Ái tình là một bể khổ” nên ta sẽ ko bao giờ mắc vào đó! Ta cũng ko cần cái gọi là tướng công, cái ta cần là cuộc sống tự do tự tại!”

Bọn hắn đều lắng nghe câu trả lời của nàng nhưng lại nhận được một đáp án ko mấy tốt đẹp.

Thần Hy hơi tức giận nói: “Ai dạy nàng những lời đại nghịch bất đạo đó? Nữ nhi là phải xuất giá! Làm gì có nữ nhi nào lại muốn sống một mình tới già!”

Chính Hiền mỉm cười: “Thôi, dù sao suy nghĩ của nàng vẫn còn trẻ con! Sau này nàng sẽ thấy khác thôi!”

Trẻ con? Mấy cô nhân này thật là ko biết gì hết! Những điều nàng nói là tiêu chí sống của rất nhiều cô gái hiện đại. “Ta sẽ ko thay đổi suy nghĩ đâu! Vốn dĩ ta ko cần bất kì nam nhân nào làm tướng công, ta vẫn sẽ sống thật tốt nếu như ko có nam nhân bên cạnh!”

Nhược Bạch thờ dài “Được rồi, sau này lớn một chút thì muội sẽ hiểu thôi!”

Sau khi nghe câu nói của Nhược Bạch khiến nàng tức giận thật sự: “Ta đã lớn lắm rồi! Với lại nam nhân trên đời này chả có ai tốt hết! Người nào cũng nắm thê bầy thiếp, đã vậy còn có mới nói cũ!”

Phi Yến thấy Chính Hiền đang định nói gì đó thì nàng đã cướp lời: “Hoàng thượng, đừng nói với ta là người ko có!” Nàng nhìn qua Thần Hy và Nhược Bạch rồi nói: “Vương gia, thừa tướng đại nhân sau này các người sẽ như vậy thôi! Thanh Phi, tiền khách! Ta mệt rồi!” Phi Yến nói xong thì bỏ vào trong.

Thanh Phi nhìn tiểu thư tức giận như vậy nên hơi sợ nói: “Hoàng thượng, vương gia, Ôn Ngọc công tử, có lẽ do trời nóng mà tính khí tiểu thư thất thường một chút!” Ôi, số nàng thật khổ mà! Tại sao tiểu thư lại đi gây chuyện với những người có quyền thế nhất ở đây chứ!

Ba người bọn họ thấy Phi Yến tức giận như vậy nên đành đi về.

Phi Yến chưa bao giờ xưng hô với bọn họ như vậy! Lần này nàng giận thật rồi!

Ba người bọn họ bước ra với những tâm sự khác nhau.

Chính Hiền trầm nghĩ: “Vương Phi Yến, có xuất giá hay ko ko phải là do nàng quyết định!”

Ba người bọn họ đi hết rồi, nàng mới bình tĩnh một chút! Từ trước tới giờ nàng ghét nhất là bị người khác gọi trẻ con. Đó là một trong những từ cấm kị của nàng!

Sở dĩ nàng cảm thấy nam nhân xấu xa và sợ tình yêu như vậy là nhờ ba người. Ba người đó là: papa đẹp trai, người anh thân yêu và bạn thân nàng – San San.

Chuyện là như vậy...

Vào năm nàng 10 tuổi, mặc dù lúc đó nàng mới học tiểu học nhưng đã có rất nhiều bạn nam theo đuổi. Lúc đó papa đã nói với nàng: “Phi Yến, con ko nên tin vào đám con trai! Con phải tránh xa lũ con trai đó càng xa càng tốt. Bọn chúng toàn là lũ xấu xa và dối trá!”

Anh nàng còn phụ họa: “Phải, lời bọn chúng nói em đừng tin bao giờ! Bọn chúng toàn là một đám có mới nói cũ! Phi Yến, bọn chúng toàn là lũ sói xấu xa muốn ăn thịt em!”

Tiểu Phi Yến ngây thơ nói: “Phi Yến biết rồi! Nhưng hai người cũng là con trai mà!”

Lúc nàng nói như vậy, bọn họ còn đồng thanh trả lời: “Trừ chúng ta ra thôi! Bọn ta là hai người đàn ông tốt nhất trên thế giới!”

Vậy đấy, thế là từ đó nàng đề phòng với tất cả con trai và bắt đầu miễn dịch với chúng! Còn cô bạn San San của nàng thì cứ mỗi lần thất tình là lại tìm nàng khóc lóc, kể khổ rồi bảo tình yêu là đau khổ cỡ nào. Mà một năm San San có tới một chục người bạn trai, mọi người chắc cũng hiểu nỗi khổ của nàng rồi chứ gì?

Nhờ ơn đại ơn đại đức của ba người này mà nàng chán ghét tình yêu và chưa hề yêu bất kì ai!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gây thù

Đã mấy ngày rồi nàng ko gặp bất kì ai trong ba người bọn họ. Thật ra nàng đã hết giận từ lâu rồi, nếu bây giờ bọn họ xuất hiện trước mặt nàng thì nàng sẽ tha thứ. Vừa nghĩ tới đó thì một thái giám vào nói: “Vương tiểu thư, hoàng thượng cho mời người tới ngự hoa viên thưởng hoa!”

Mấy tên này chắc lúc chết linh lăm đây! Nàng vừa mới nhắc mà đã tới “Được rồi! Ta đi ngay!”

Phi Yến đi theo tên thái giám đến ngự hoa viên thì thấy ba người Chính Hiền, Thần Hy và Nhượng Bạch đang ngồi trong đình.

“Một lát nữa chúng ta đi chèo thuyền ko? Thuyền lần trước cho người đi làm đã làm xong rồi!” Phi Yến mở lời trước.

Nhượng Bạch đang ko biết phải nói với nàng cái gì thì Phi Yến đã nói trước nên cười vui vẻ “Hảo, Phi Yến, nàng ko còn giận bọn ta nữa sao?”

“Nếu như ta còn giận thì sẽ tới đây sao?” Phi Yến uống một ngụm trà rồi nói. Thật ko ngờ Nhượng Bạch thông minh như thế mà lại hỏi nàng một câu ngu ngốc như vậy!

Phi Yến đang định lấy một ít điểm tâm ăn thì một bầy oanh oanh yến yến tiến vào trong đình. Ai, nàng đang thắc mắc ko biết khi nào bọn họ mới xuất hiện đây!

Một mùi son phấn hỗn loạn bay tới làm Như Yến ko kìm được mà “Hắc xì!” Nàng ghét nhất là quá nhiều mùi son phấn khác nhau tập hợp lại một chỗ, chưa hết mỗi một người trong đám nữ nhân kia lại sử dụng một loại hương liệu khác nhau. Nàng sắp bị mấy cái mùi này làm cho ngẹt thở rồi!

Chính Hiền quan tâm nhìn nàng hỏi: “Phi Yến, nàng bị làm sao vậy?”. “Ko có gì!” Cũng tại đám nữ nhân của người đông quá nên mới như vậy đó!

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!” Một đám nữ nhân khoảng năm người đồng thanh hô.

“Được rồi, tất cả bình thân đi!” Chính Hiền ko vui nói. Hắn đang nói chuyện với Phi Yến mà đám nữ nhân này tự dưng đi tới phá hỏng.

Phi Yến nhìn một loạt về phía đám nữ tử này, năm người mà mỗi người một kiểu trang phục, màu sắc, trang điểm khác nhau hoàn toàn làm cho nàng hoa cả mắt. Bọn họ đều có thể coi là nữ nhân đi! Tên Chính Hiền này chắc một mỗi lăm khi có nhiều thể thiếp như vậy!

“Hoàng thượng, đây có phải là Phi Yến cô nương nổi tiếng toàn kinh thành ko?” Một nữ nhân dáng vẻ thanh thoát cất giọng nói dịu dàng.

“Uhm, các nàng lui ra hết đi!” Chính Hiền lạnh nhạt nói. Lúc trước nữ nhân đối với hắn mà nói thì ko có ích lợi gì ngoài việc làm công cụ để hắn phát tiết nhưng bây giờ đã khác. Hắn chán ghét nhất là đám nữ nhân trong cung, trước mặt hắn thì hiền thực, xưng hô tử muội nhưng sau lưng hắn lại giờ thủ đoạn độc ác ra để đấu đá lẫn nhau!

Đám nữ nhân này sau khi thấy sự lạnh nhạt của Chính Hiền, một vài người an phận định rút lui nhưng bao giờ cũng có một kẻ ngu ngốc ngoan cố như hồng y nữ tử trước mặt nàng đây: “Hoàng thượng, thần thiếp có thể ở lại đây được ko? Thần thiếp có thể đánh đàn hoặc ca hát giúp vui!” Giọng nàng ta nũng nịu

Chính Hiền trầm mặc nói: “Thực phi, nàng ko hiểu lời trẫm nói sao? Hay nàng muốn kháng chỉ?” Hắn ghét nhất nữ nhân ngu ngốc giống Thực phi. Nếu ko phải phụ thân nàng ta là đại tướng quân thì hắn đã tống nàng ta vào lãnh cung rồi!

Thực phi đỏ mặt khi nghe Chính Hiền nói như vậy! Nàng tức giận liếc Phi Yến. Hừ, tất cả là tại nàng ta nên dạo này hoàng thượng lạnh nhạt, ko sủng hạnh bất cứ người nào trong hậu cung! “Một thường dân như người mà ko biết hành lễ khi thấy bọn ta sao? Dù sao bọn ta cũng là phi tần còn người chỉ là một thường dân thấp kém!” Nàng là một đại tiểu thư thân phận cao quý trong tướng quân phủ mà ngay cả một ả dân thường cũng dám khinh thường nàng. Haha, lần này nhất định hoàng thượng sẽ trách phạt ả ta! (chưa thấy ai ngu như bà này)

“Cầm miệng cho trẫm! Người đâu, lôi Thực phi ra ngoài! Nàng hãy đóng cửa tự tĩnh tâm trong một tháng đi!” Hắn ko cho phép bất kì ai si nhục Phi Yến.

Phi Yến lúc này mặt đã đen lại. Hành lễ? Với nàng ta? Xin lỗi, nhưng ngay cả đương kim hoàng thượng đứng trước mặt nàng đây nàng còn chưa hành lễ huống hồ gì nàng ta chỉ là một phi tần nhỏ bé! Phi Yến đứng dậy và tiến tới thật gần Mai phi mỉm cười nói: “Xin hỏi, người là gì trong hoàng cung này?”

“Ta là phi tử của hoàng thượng!” Thực phi tức giận nói. Hừ, đáng ghét, trên đời này sao lại có nữ nhân xinh đẹp như vậy! Nàng thật muốn hủy dung ả ta để ả ko mê hoặc bất cứ ai được nữa!

Phi Yến đọc được trong ánh mắt Thực phi là sự đố kỵ và ghen ghét. Nàng nở nụ cười đúng chất người mẫu “Vậy người ko phải là hoàng hậu? Một phi tần nhỏ bé như người mà muốn bốn tiểu thư hành lễ? Vị này... Người gọi là gì nhỉ?”

Đám nữ nhân bị khí thế của Phi Yến lấn áp nên một người vội vàng nói: “Thực phi”

“Hảo, đa tạ đã nhắc nhở!” Phi Yến khẽ gật đầu với lục y nữ tử vừa mới nói “Thật là, Chính Hiền, huynh tại sao lại đặt một cái tên tầm thường như vậy cho vị tỷ tỷ này?” Nàng còn cố nhấn mạnh hai từ “tỷ tỷ” vì Thực phi khoảng 18 tuổi.

“Ko phải ta chọn, là nàng ta tự chọn đó thôi!” Chính Hiền bị bất ngờ trước câu hỏi của Phi Yến.

“À, thì ra là vậy! Nhưng cũng đúng thôi, một phi tần nhỏ bé chỉ thích hợp với một cái tên tầm thường như vậy! Ta quên mất, hoàng thái hậu đã hạ chỉ ta ko cần hành lễ với bất kì ai hết cho nên... muốn ta hành lễ với người... đừng có mơ!” Phi Yến nhẹ nhàng nói cứ như những lời nàng nói là những lời hết sức bình thường.

“Người...” Thục phi đang định giơ tay lên tát Phi Yến thì bắt gặp ánh mắt đáng sợ của nàng ta. Ánh mắt tỏ rõ sự uy nghiêm, cao quý cùng với đe dọa cứ như muốn nói nếu nàng dám tát nàng ta thì nàng sẽ chết ko có chỗ chôn (ai kêu đụng vô con gái xã hội đen là Phi Yến nhà ta làm gì!)

“Các người còn ko mau lui Thục phi xuống! Nhốt Thục phi vào lãnh cung hai tháng cho trẫm!” Chính Hiến thấy Thục phi định đánh Phi Yến thì tức giận nói. Nếu như nàng ta dám làm như vậy thì hẳn sẽ cho nàng ta ném một chút khổ ải!

Thục phi trước khi bị kéo đi còn nhìn nàng bằng ánh mắt căm thù. Phi Yến, thù này ta nhất định phải báo!

Những người còn lại hoảng sợ khi thấy Chính Hiến tức giận nên vội vàng cáo lui. Bọn họ là lần đầu tiên thấy hoàng thượng vốn hòa nhã tức giận như vậy! Xem ra ko nên gây chuyện với Phi Yến, nếu ko bọn họ sẽ có kết cục giống Thục phi!

Sau khi đợi đám oanh yến đó đi hết rồi thì nàng mới nói: “Ta cũng về đây!”

“Nàng ko phải muốn chèo thuyền sao?” Nhược Bạch thấy Phi Yến đứng dậy liền nói

“Ta ko còn tâm trạng nữa! Đành để lần sau vậy! Ta hơi mệt một chút!” Phi Yến ưỡ ỏi trả lời rồi rời khỏi. Hừ, Thục phi kia làm nàng mất hết cả hứng thú! Còn mấy ngày nữa là hết mùa hè rồi, nàng có thể quay về Mi Nhân lâu! Trong cung thật là phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Minh nguyệt đến

Còn hai ngày nữa là hết mùa hạ, cũng là lúc nàng xuất cung, ai, ở trong cung lâu như vậy nên nàng rất nhớ Thanh La tỷ và những tiếng ồn ào trong Mi Nhân lâu. Cũng may là nàng chỉ ở trong cung gần một tháng thôi chứ sống cả đời trong cung thì nàng sẽ chết mất!

“Thanh Phi, em đã thu dọn đồ đạc xong chưa?” Phi Yến lơ đãng hỏi

“Đã rồi! Em nhớ Mi Nhân lâu của chúng ta quá! Tuy trong cung đồ ăn ngon hơn, cuộc sống cũng tốt hơn nhưng em vẫn cảm thấy bên ngoài là tuyệt nhất!” Thanh Phi vui mừng khi nghĩ đến ngày mai là được xuất cung.

“Đương nhiên, ta cũng thích cuộc sống bên ngoài tự do tự tại hơn! A, hay là mùa hạ năm sau chúng ta đi Bạch Hồ quốc đi! Ta nghe nói mùa hạ ở nơi đó khí trời rất mát mẻ!” Phi Yến háo hức nói. Haha, sẵn tiện nàng làm một chuyến du lịch luôn! Mai mốt nàng sẽ đi thăm thú từng nơi một ở cái thế giới này

“A, tiểu thư, người nói thật chứ? Em chưa bao giờ bước chân ra khỏi Thanh Long bao giờ! Em cũng nghe nói ở Bạch Hồ có rất nhiều phong cảnh đẹp!” Thanh Phi sau khi nghe Phi Yến nói xong thì mặt long lanh nghĩ về một nơi nào đó.

Hai người các nàng mãi mê nói về mùa hạ năm sau mà ko hề hay biết ở bên ngoài có hai nam nhân mặt mũi tối sầm lại.

“Nàng có vẻ vui mừng nhỉ? Hoàng cung của ta ko tốt sao?” Chính Hiến bước vào ngắt câu chuyện của các nàng. Hừ, hẳn từ bên ngoài bước vào đã nghe tiếng nói vui vẻ của nàng. Hắn ko thích cái ý nghĩ sẽ đi chu du đây đó của nàng chút nào!

“Phi Yến, một mình nàng tới Bạch Hồ sẽ rất nguy hiểm!” Nhược Bạch nhẹ nhàng khuyên ngăn. Hắn cũng ko thích nàng đi chút nào! Nếu như nàng muốn tới Bạch Hồ thì chẳng bằng đi tới Huyền Vũ quốc. Chỗ hắn sống cũng rất mát mẻ vào mùa hạ đấy thôi!

Phi Yến nhìn hai nam nhân kì lạ này rồi nói “Hoàng cung ko phải ko tốt, chỉ là ta vốn thích được tự do bay lượn bên ngoài mà thôi! Mà ta có nói rằng sẽ đi Bạch Hồ quốc bây giờ sao? Những nước khác thì ta ko biết nhưng ta đến Bạch Hồ quốc là tuyệt đối an toàn!” Đương nhiên nơi này rất an toàn rồi! Vì Từ Ly là đại hoàng tử của Bạch Hồ quốc mà!

Chính Hiến và Nhược Bạch ko hiểu sao Phi Yến lại nói như vậy! Bọn hắn còn chưa kịp hỏi nàng thì Thần Hy đã bước vào nói: “Phi Yến, Thanh La nhờ ta nói với nàng rằng “Minh nguyệt” đã đến!” Thần Hy lúc nghe câu này cũng ko hiểu nó là gì nhưng Thanh La đã nói Phi Yến chắc chắn sẽ hiểu!

Minh nguyệt? Chẳng lẽ... Phi Yến vui mừng nói với ba nam nhân đang tò mò nhìn nàng: “Ta phải xuất cung ngay bây giờ! Thanh Phi thu dọn đồ đạc đi!” Nàng vội vàng nhìn Thanh Phi.

Thanh Phi tuy ko hiểu tại sao tiểu thư lại như vậy nhưng nàng vẫn làm theo.

Chính Hiến ko hiểu chuyện gì đang xảy ra. Minh nguyệt? Đó rốt cục là ý gì mà làm cho nàng vui mừng và vội vã rời khỏi đây như vậy? “Phi Yến, có chuyện gì vậy? Ko phải ngày mai nàng mới xuất cung sao?”

“Ko có gì đâu! Chỉ là ta có việc quan trọng phải trở về Mi Nhân lâu bây giờ!” Phi Yến nhìn thấy Thanh Phi đã chuẩn bị xong hết thì ra ngoài cửa. Nàng còn chưa bước ra thì Nhược Bạch đã nắm lấy cánh tay nàng “Ta đi với nàng!”

Chính Hiền và Thần Hy nghe vậy nên đồng thanh nói: “Ta cũng đi với nàng!”

Bọn hấn thật muốn biết là chuyện gì mà khiến nàng thường ngày bình tĩnh mà hôm nay lại vội vàng, kích động như vậy!

“Ko cần đâu, ta với Thanh Phi đi là được rồi!” Ba nam nhân kì quái này tự dưng lại đòi đi theo nàng hết!

“Nếu vậy thì ngày mai nàng hãy xuất cung!” Chính Hiền lạnh lùng nói. Hấn cảm thấy nàng đang giấu giếm chuyện gì đó! (ca đa nghi quá!)

Phi Yến trừng mắt nhìn Chính Hiền, thấy hấn vẫn giữ thái độ như vậy nên nàng đành nói: “Được rồi!” Nàng ko muốn ba người này theo là vì sẽ biến Mi Nhân lâu của nàng thành một chỗ phiền phức! Nơi nhỏ bé của nàng mà chứa cùng lúc nhiều soái ca như vậy sẽ dễ bị chú ý lắm! Nhất là đám nữ nhân háo sắc kia. Cứ mỗi lần Chính Hiền, Thần Hy hay Nhược Bạch đến Mi Nhân lâu là cứ y như rằng sẽ kéo theo cả đồng fan hâm mộ cuồng nhiệt. Nàng phải công nhận một điều rằng dù ở thời nào cũng có đám nữ nhân háo sắc hết!

Thế là Phi Yến đành phải ngoan ngoãn lên xe ngựa cùng với Thanh Phi và ba nam nhân này!

Xe ngựa vừa dừng trước Mi Nhân lâu là Phi Yến nhảy xuống liền. Nàng vội vã chạy vào trong thì thấy Thanh La tỷ đang đứng ở quầy.

“Tiểu thư, Thanh La ko ngờ người lại về nhanh như vậy!” Thanh La vui mừng khi gặp lại Phi Yến.

“Người đâu?” Phi Yến vội vàng hỏi

“Ồ...A, ở sân sau...” Thanh La còn chưa kịp nói hết thì Phi Yến đã chạy vào trong, theo sau Phi Yến còn có Chính Hiền, Thần Hy và Nhược Bạch. Thanh Phi ko hiểu chuyện gì nên tò mò hỏi Thanh La: “Tỷ tỷ, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Thanh La nhìn Thanh Phi rồi thở dài: “Ài, em mau đi cắt hành lí đi! Mi Nhân lâu của chúng ta sắp ko được yên ổn rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bày tỏ

Dưới gốc cây tử đinh hương là một nam tử tựa tiên nhân, tà áo màu lam nhẹ nhàng bay trong gió, dù chỉ đứng yên một chỗ nhưng cũng đủ để thu hút ánh mắt của mọi người.

Đã lâu lắm rồi, kể từ ngày nàng rời Tiêu Dao cốc, vậy mà nam nhân trước mặt nàng đây vẫn ko thay đổi một chút nào. Vẫn cái dáng vẻ ung dung và bộ dạng phiêu dật đó!

“Tử Ly!” Phi Yến nở nụ cười rạng rỡ như mặt trời và chạy tới ôm chầm lấy hấn.

Tử Ly nhẹ nhàng ôm lấy nàng “Phi Yến, đã lâu ko gặp! Ta ko ngờ từ lâu của nàng lại nổi tiếng như vậy!” Có trời mới biết thời gian qua hấn đã nhớ nàng đến mức nào! Ko lúc nào là hấn ko nghĩ tới nàng, hấn nhớ nụ cười của nàng, giọng nói trong trẻo của nàng và nhớ đôi mắt to tròn trong suốt như nước.

Chính Hiền thấy cảnh tượng trước mắt thì bất giác nắm chặt lòng bàn tay lại. Thì ra là hấn, từ lần đầu tiên gặp mặt hấn đã cảm nhận được quan hệ thân thiết của nàng và Tử Ly!

Lần đầu tiên Nhược Bạch nhìn thấy đôi mắt long lanh như tinh tú và nụ cười sáng chói đó của nàng, nhưng ko ngờ người được nàng làm như vậy ko phải là hấn! Nam nhân tên Tử Ly này rốt cục có quan hệ thế nào với nàng?

Thần Hy ko hiểu tại sao Tử Ly lại đột ngột xuất hiện như vậy. Hấn đã từng cho người điều tra thân phận của Tử Ly nhưng kết quả thu được hoàn toàn ko có gì hết! Con người này giống một con gió vậy! Đến và đi ko hề để lại bất kì dấu vết nào!

Phi Yến buông Tử Ly ra và nói: “Tử Ly, huynh có muốn nếm thử rượu và món ăn ở đây ko? A, còn nữa, để muội dẫn huynh đi tham quan nơi này!”

Tử Ly ko đành lòng buông nàng ra. Hấn nhìn về ba nam nhân phía sau nàng. Ài, ko ngờ chỉ có một thời gian mà nàng lại quen được một nhân vật lớn như vậy! Tử Ly mỉm cười nhìn Nhược Bạch: “Vị này có phải là Ôn Ngọc công tử ko?”

“Phải, là tại hạ! Ko biết nên xưng hô với công tử như thế nào!” Nhược Bạch cũng mỉm cười nhìn Tử Ly. Người này chắc chắn thân phận ko tầm thường, hơn nữa hấn có thể cảm nhận được nội lực của tên này rất cao!

“Phi Yến, nàng chỉ định mời một mình Tử Ly công tử đây ăn sao? Còn ba chúng ta thì sao đây?” Nàng nghĩ ta sẽ để cho nàng và cái tên này ở lại một mình với nhau sao? Đùng có mơ!

Trời, ba người này còn chưa đi sao? Nếu bọn họ ở đây thì làm sao nàng hỏi Từ Ly về chuyện ở Bạch Hồ quốc chứ? Nàng cũng cần thăm dò một chút tình hình ở đó để sau này còn đi du ngoạn. Phi Yến đành bất đắc dĩ nói: “Làm sao ta có thể quên ba người được! Chúng ta đi vào tù lâu đi!” Phi Yến quay trở lại tù lâu và đi lên lầu.

Nàng định bước vào một phòng ở lầu một thì Nhược Bạch nói: “Phi Yến, chúng ta vào gian phòng nàng để cho ta đi!”

Phi Yến ko chùng chừ mà gật đầu “Cũng được!” Dù sao thì đối với nàng ăn ở phòng nào cũng như nhau thôi!

Từ Ly vừa bước vào căn phòng thì nét mặt liền cứng lại. Hắn từng nghe nói Ôn Ngọc công tử chưa bao giờ họa người cả, thế nhưng trên bức tường kia rõ ràng là vẽ Phi Yến, ko những thế còn được đóng dấu và ghi hai chữ “Nhược Bạch”. “Ta thật ko biết Ôn Ngọc công tử còn họa người kia đấy!”

“Lúc trước thì đúng là chưa nhưng bây giờ đã khác rồi!” Nhược Bạch nhìn Từ Ly bằng ánh mắt thâm ý.

Ko hiểu sao mà nàng lại có cảm giác không khí trong căn phòng này đầy mùi thuốc súng nhỉ? Ai, chắc là do nàng hoang tưởng thôi, chứ bọn họ mới gặp nhau lần đầu thì làm sao có xích mích được!

Phi Yến chưa từng thấy bữa ăn nào mà dài như bữa ăn này! Trong suốt một buổi, bốn nam nhân này bề ngoài thì nói chuyện rất hào nhả nhưng câu nào cũng chứa đầy ẩn ý. Nàng nghĩ tốt nhất ko nên cho bốn người này ở chung một chỗ!

Sau khi Chính Hiến, Thần Hy và Nhược Bạch rời khỏi, Phi Yến đưa Từ Ly vào căn phòng nàng dặn Thanh La tỷ chuẩn bị.

“Khi nào thì huynh sẽ đi?” Nàng biết Từ Ly sẽ ko ở đây lâu nhưng nàng vẫn muốn hỏi.

“Hai ngày!” Lần này là hắn cố gắng về đây gặp nàng một lần vì ko biết khi nào mới có thể gặp nàng.

“Uhm... Vậy hai ngày này chúng ta vui chơi cho thỏa thích đi! Lâu lắm rồi muội ko cười đùa, còn nữa huynh có muốn đi thuyền dạo trên sông vào buổi tối ko? Muội nghe nói buổi tối trên sông rất đẹp, từ lúc ra ngoài muội vẫn chưa đi lần nào!” Phi Yến hào hứng nói.

“Tại sao nàng ko hề tỏ ra một chút gì là tiếc nuối khi nghe ta nói ta chỉ ở đây hai ngày vậy? Lần này ta về đây có lẽ là lần cuối cùng ta đến Thanh Long quốc này một cách tự do. Trong cung đang rất hỗn loạn vì ngôi báu, nếu như ta trở về Bạch Quốc một lần nữa thì sẽ ko dễ dàng tới đây đâu!” Nàng có biết rằng có biết bao nhiêu người ngăn cản chuyến đi lần này của hắn ko? Rốt cục hắn vẫn ko hiểu được nàng đang nghĩ cái gì!

“Vậy muội phải chúc mừng huynh vì huynh sắp lên ngôi hoàng đế rồi! Sau này, muội mà tới Bạch Hồ quốc du ngoạn thì ko cần lo bất cứ thứ gì bởi vì có huynh làm hậu thuẫn!” Phi Yến vui vẻ nói mà ko hề nhận thấy nét mặt của Từ Ly.

“Chúc mừng? Nàng có biết nếu như ta lên ngôi hoàng đế thì sẽ ko có rất nhiều vương bản, lúc đó ta ko thể gặp nàng được! Phi Yến, lần này ta về là vì ta muốn nàng đi với ta tới Bạch Hồ quốc! Ta muốn nàng làm hoàng hậu của ta được ko?” Từ Ly mong chờ nhìn vào mắt nàng.

Phi Yến bị những lời nói của Từ Ly làm cho bất ngờ mà bản thân trong chốc lát sau đó mới nói: “Từ Ly, huynh đừng nói đùa! Muội làm sao có thể làm hoàng hậu của huynh!”

“Ta ko hề đùa! Ta thật lòng muốn nàng làm hoàng hậu của ta! Phi Yến, ta yêu nàng!” Từ Ly nghiêm túc nói

Nàng đã từng nghe rất nhiều lời bày tỏ ở hiện đại và những lúc như vậy nàng đều từ chối thẳng thừng mà ko suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ... người đó lại là Từ Ly. Từ Ly là người đầu tiên nàng biết khi đến đây, là người đã hết lòng chăm sóc nàng. Từ lâu nàng đã coi Từ Ly như người thân nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc vượt qua giới hạn đó. Phi Yến nhìn thẳng vào mắt Từ Ly nói: “Xin lỗi, muội ko thể đi với huynh!”

Khi nghe câu nói của nàng, trong mắt Từ Ly ngập tràn sự thất vọng cùng đau khổ: “Nàng có thể nói với ta tại sao ko? Tại sao?” “Người gặp nàng đầu tiên là ta, người chung sống cùng nàng suốt một năm trời cũng là ta, nhưng tại sao nàng lại ko động lòng một chút nào vậy?”

“Ko phải là muội ko động lòng, muội vô cùng hạnh phúc và biết ơn khi huynh là người đầu tiên muội gặp ở đây nhưng liệu đó có phải là tình yêu ko? Xin lỗi, muội chưa yêu ai bao giờ và muội cũng ko biết cái gì gọi là tình yêu!” Nhìn thấy sự đau khổ của Từ Ly mà lòng nàng cũng đau nhưng tốt nhất là ko nên lừa dối huynh ấy. Nếu ko sau này người đau khổ rốt cục là Từ Ly.

Từ Ly im lặng nhìn nàng rồi bỏ ra ngoài. Phi Yến thấy vậy nhưng ko hề đuổi theo. Dù sao Từ Ly cũng cần yên tĩnh và nàng cũng vậy!

Phi Yến khẽ đung đưa chiếc xích đu và nhìn lên bầu trời đầy sao sáng. Từ Ly đã đi rất lâu rồi ko trở lại, nàng cũng đã ngồi trên cái xích đu này rất lâu rồi. Nàng suy nghĩ rất nhiều! Nàng cũng tự hỏi liệu bản thân nàng có thích Từ Ly ko nhưng nàng vẫn ko có câu trả lời chính xác!

Giọng nói quen thuộc của Từ Ly vang lên sau lưng nàng: “Phi Yến, bây giờ ta sẽ trở về Bạch Hồ quốc! Ta cho nàng thời hạn một năm để suy nghĩ và xác định lòng nàng. Một năm sau khi chúng ta gặp lại, dù câu trả lời của nàng có là gì đi nữa thì ta nhất quyết cũng sẽ đưa nàng về Bạch Hồ quốc!”

“Từ Ly, huynh...” Phi Yến chưa kịp nói hết thì môi Từ Ly đã chạm vào môi nàng. Đôi môi của Từ Ly lạnh giá nhưng vẫn mang lại sự ấm áp.

Phi Yến dùng hết sức đẩy Từ Ly ra nhưng Từ Ly đã nắm chặt tay nàng. “Từ Ly...” Thừa dịp nàng mở miệng kêu lên thì đầu lưỡi tiến vào miệng nàng. Nụ hôn vừa cuồng bạo nhưng cũng rất dịu dàng như sợ nàng tổn thương.

Hắn thấy nữ nhân trước mặt như sắp nghẹt thở nên mới ko đành lòng buông nàng ra. Từ Ly nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng và hơi thở gấp gáp của nàng

mà nổi lên ý nghĩ chiếm hữu nàng.

Hắn nhẹ nhàng vuốt lên gò má nàng rồi nói: “Phi Yến, xin lỗi! Nhưng ta ko buông tay được nữa rồi! Hãy nhớ một năm của chúng ta!” Nói xong liền quay đầu đi ra ngoài mà ko nhìn lại nàng.

Phi Yến nhìn bóng Tử Ly khuất dần trong bóng tối rồi biến mất. Nàng ngồi sụp xuống đất và chạm vào đôi môi đỏ mọng của nàng lúc này. Nụ hôn đầu của nàng, đó là nụ hôn đầu của nàng mà! Tại sao lại bị cướp đi dễ dàng như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Yêu là như thế nào?

“Tỷ tỷ, tỷ có nghe những gì muội nói nãy giờ ko vậy?” Như Nguyệt nhẹ lay lay cánh tay Phi Yến rồi lo lắng nhìn nàng “Dạo này tỷ cứ như thế nào ấy! Muội chưa bao giờ thấy tỷ thất thần như vậy bao giờ hết!”

“Xin lỗi, muội nói lại đi!” Phi Yến bừng tỉnh và quay ra trả lời Như Nguyệt. Mấy tuần nay, lúc nào nàng cũng suy nghĩ đến lời Tử Ly nói và những hình ảnh về cái đêm hôm đó cứ hiện rõ trong đầu nàng! Aaaa, phiền phức quá đi! Bất kì chuyện gì cũng ko thể khiến nàng suy nghĩ nhiều nhưng cứ vướng vào mấy chuyện tình cảm là nàng lại chẳng suy nghĩ được gì! Hay nàng cạo đầu làm ni cô cho xong chuyện nhỉ? Ai, ko được, nàng làm sao có thể nhìn vào bản thân mình khi ko có tóc chứ với lại cha mẹ nàng đã bỏ công nuôi lớn nàng bao nhiêu năm, nàng ko thể đối xử với bản thân như vậy được!

“Ai, muội ko nói nữa! Tỷ chỉ cần đi theo muội là được! Muội muốn tỷ gặp người này! Nhanh lên!” Như Nguyệt thờ dài rồi lôi Phi Yến ra ngoài.

Như Nguyệt kéo nàng vào một phòng trên lầu một. Ko biết nha đầu này muốn nàng gặp nhân vật nào đây?

Phi Yến vừa ngược đầu lên để nhìn thấy cái nhân vật quan trọng đó, trời, là hắc sao?

“Dung Triệt, đây là Phi Yến tỷ tỷ mà ta nói với huynh đó! Huynh thấy thế nào? Ta đâu có nói sai đâu phải ko?” Như Nguyệt hồ hởi nói sau đó quay sang nhìn nàng “Tỷ tỷ, đây là Dung Triệt! Huynh ấy là trưởng môn phái Thiên Ưng và là ân nhân cứu mạng của muội!”

Phi Yến nhìn khuôn mặt ửng hồng của Như Nguyệt rồi nhìn nam tử trước mắt nhả nhặn nói: “Hân hạnh gặp mặt, ko ngờ cái tửu lâu nhỏ bé của ta lại nghênh tiếp được một nhân vật lớn trong võ lâm như công tử đây!” Nàng thật ko ngờ cái tên điên mà một năm trước bắt nàng trả tiền ăn cho hắc lại là một nhân vật lớn như vậy! Xem ra một năm qua hắc ko thay đổi về hình dáng cho lắm chỉ là thêm phần trững trạc, ko còn cái vẻ đùa giỡn như trước và khuôn mặt cũng nghiêm nghị hơn!

“Cô nương quá lời! Nếu như nói tửu lâu của cô nương nhỏ bé thì chẳng phải trong Thanh Long này sẽ chẳng có tửu lâu nào là lớn hết!” Vị cô nương này quả là một tuyệt thế mĩ nhân, chỉ có điều hắc cảm thấy nàng rất quen, nhất là đôi mắt làm cho hắc nghĩ tới một người nào đó! Người nào nhỉ? A...Nhớ ra rồi! “Xin hỏi, cô nương có quan hệ gì với một vị công tử tên Phi Thiên ko?”

Phi Yến giựt mình, chuyện xảy ra lâu như vậy mà hắc vẫn còn nhớ ư? Phi Yến lấy lại bình tĩnh rồi mỉm cười nói “Phi Thiên là ca ca của ta! Chẳng hay công tử hỏi như vậy là có chuyện gì?”

“Ko có gì! Chẳng qua hắc đã hứa trả tiền ăn cho ta nhưng rốt cục lại chạy đi mất! Ca ca của cô nương bây giờ đang ở đâu?” Hừ, cứ nhớ lại chuyện một năm trước đây là bực mình rồi! Hôm đó, tên tiểu tử kia dám để hắc ở lại Nguyệt Hoa viện một mình rồi chạy đi mất, hại hắc phải giải thích với Hồng ma mà về bữa ăn ko có tiền trả. Cả đời này hắc chưa bao giờ bị mất mặt như vậy!

Ách, hắc có cần nhớ dai như vậy ko? Chuyện nhỏ nhặt như vậy mà vẫn nhớ tới bây giờ, đúng là đồ nhỏ mọn! “À, thì ra là vậy! Ca ca của ta có sở thích du ngoạn đây đó nên hành tung của huynh ấy ta ko rõ cho lắm! Ta còn có việc phải làm, xin phép cáo lui!” Phi Yến ko đợi Dung Triệt có phản ứng liền rút khỏi nơi này!

Nàng nhanh chóng chạy vô sân sau. Phù, tên đó mà biết nàng là người đã bỏ hắc lại chắc sẽ giết nàng mất!

Phi Yến chống tay lên cằm và suy nghĩ về chuyện của Tử Ly tiếp. Ai, nàng vẫn ko nghĩ được gì hết cho nên biện pháp tốt nhất là ko cần nghĩ nữa! Dù sao thì đó là chuyện của một năm sau lận!

“Này, nàng đang ngơ ngẩn cái gì đó!”

Phi Yến ngẩng đầu lên thì thấy Thần Hy đang đứng sừng sững trước nàng. Bây giờ nàng mới nhận ra thân hình Thần Hy cao to đến vậy! Hắc đứng trước mặt nàng làm che hết ánh nắng mặt trời!

Phi Yến chán chường đáp: “Ta ngơ ngẩn hồi nào chứ?”

Thần Hy khẽ thờ dài. Từ khi Phi Yến gặp tên Tử Ly kia thì lúc nào cũng như người mất hồn, hắc cũng ko hiểu sao chỉ trong một đêm mà tên kia lại biến

mất nhanh như vậy! “Nàng muốn đi săn ko?”

Phi Yến mắt tròn xoe nhìn Thần Hy. Đi săn? Chắc cũng thú vị đây! “Hào, ta đang chán muốn chết đây! Huynh đợi ta một chút, ta vào thay y phục thích hợp rồi chúng ta đi!” Phi Yến liền chạy vào phòng.

Một lúc sau, nàng bước ra ngoài với bộ y phục màu hồng có kiểu dáng gọn gang thích hợp cho việc cưỡi ngựa, tóc nàng thì được tết lại gọn gang ở phía sau. Bộ y phục này là do Như Nguyệt may cho nàng để cưỡi ngựa được thoải mái hơn.

Nàng và Thần Hy cưỡi ngựa ra ngoại ô và đi vào một khu rừng.

“Huynh hay đi săn ở đây sao?” Nhìn bộ dạng và sự hiểu biết của Thần Hy về khu rừng này thì nàng chắc chắn điều đó.

“Mỗi lần có vấn đề gì ta nghĩ ko thông thì liền đi săn ở đây! Chỗ này sẽ giúp ta cảm thấy thanh tĩnh và sáng suốt hơn!” Đây cũng chính là lí do mà hần đưa nàng tới đây! Chỉ là hần ko muốn thấy nàng suốt ngày sầu não như đang suy nghĩ về một vấn đề gì đó!

Thần Hy đưa nàng đến một con suối trong vắt, nước ở đây trong đến nỗi mà nàng có thể nhìn thấy những con cá đang bơi. Phi Yến đưa tay vào trong dòng nước. A, thật mát quá đi!

Nàng ngồi xuống tháo hài ra rồi ngâm chân vào trong dòng nước mát lạnh. Phi Yến kéo Thần Hy ngồi xuống: “Huynh mau ngồi xuống đi!”

Hần thấy nàng cởi hài ra thì định nói nữ tử ko nên để lộ da thịt trước mặt người khác nhưng thấy điệu bộ ko quan tâm của nàng nên thôi!

“Thần Hy, huynh đã từng yêu ai bao giờ chưa?” Phi Yến đột ngột hỏi

Hần bị câu hỏi của nàng làm cho bất ngờ trong chốc lát rồi nghiêm túc trả lời nàng: “Trước đây thì chưa từng nhưng bây giờ có lẽ là có! Nhưng nàng hỏi chuyện này làm gì?”

“Vậy có thể nói cho ta biết yêu rốt cục là gì ko?” Nàng thật sự rất muốn biết. Trước đây có những vấn đề vô cùng phức tạp nhưng nàng vẫn hiểu được nhưng chỉ có chuyện này là nàng ko tài nào hiểu nổi!

Yêu? Hần cũng ko thể giải thích được! Thần Hy im lặng một lúc rất lâu đến nỗi nàng tưởng hần sẽ ko trả lời thì đột nhiên hần lại nói: “Ta nghĩ yêu có nghĩa là muốn người đó lúc nào cũng vui vẻ và hạnh phúc. Khi thấy người đó cười cũng sẽ bất giác cười theo nhưng khi người đó khóc thì trong lòng đau gấp bội!”

“Thì ra là như vậy!” Vậy nàng có yêu Từ Ly ko? Nàng cũng muốn Từ Ly vui vẻ và hạnh phúc nhưng như vậy đã đủ chưa?

Có người đang tới gần chỗ nàng, ko phải một người mà là rất nhiều! Phi Yến vừa định nói cho Thần Hy thì hần cũng cùng một lúc nói với nàng: “Có người đến!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thích khách

“Vù” Một mũi tên từ trong rừng phóng ra xém nữa thì xẹt trúng mặt nàng, cũng may mà Thần Hy đẩy nàng ra kịp nếu ko...

Khoảng hai mươi tên mặc đồ đen từ trong bụi cây và trong rừng nhảy ra.

Thần Hy mặc tối sầm lại và che trước người nàng. Hần nắm tay nàng thật chặt, trầm giọng nói: “Ồ phía sau ta, yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng!”

Lúc này, khắp người hần tỏa ra hàn khí đáng sợ, ánh mắt màu hổ phách bắt đầu tối lại “Ai phái các người đến!”

Một tên sát thủ nói: “Người ko cần biết!” Rồi cả bọn xông vào bao vây Thần Hy.

Những tên sát thủ này thân thủ ko tầm thường chút nào! Từng đòn tấn công đều quyết lấy mạng Thần Hy.

Thần Hy một tay cầm kiếm một tay nắm tay nàng nhưng vẫn rất dũng mãnh. Có nhiều tên chưa kịp đụng vào vạt áo Thần Hy thì đã bị kiếm của hần chém ra làm đôi.

Thần Hy khẽ liếc qua sắc mặt của Phi Yến. Hần tưởng rằng nàng sẽ sợ xanh mặt hoặc run rẩy khi thấy những cảnh máu me kinh tởm này nhưng...nàng lại hết sức bình thản như đã nhìn thấy những chuyện này rất nhiều lần.

Phi Yến thấy Thần Hy đã bắt đầu đuối sức mà bọn sát thủ vẫn còn sức tấn công thì bắt đầu lo lắng. Nàng rất hiểu sát thủ! Một khi đã nhận lệnh giết một

ai đó thì sẽ làm cho tới cùng, nếu đối phương ko chết thì cũng là họ chết cho nên sát thủ là những người có sức tấn công lâu nhất!

Phi Yến rút cây sáo trong người ra rồi nhanh như chớp rút kiếm ra. Thần Hy và bọn sát thủ bị bất ngờ vì hành động của nàng. Phi Yến nhanh nhẹn và dứt khoát chém một đường nhỏ vào cổ bọn sát thủ. Đợi đến lúc bọn họ nhận ra được thì đã nằm trên mặt đất.

Một vài tên còn lại lo sợ nhìn nàng. Nữ tử này ra chiêu cũng độc quá đi! Bọn họ thấy vậy liền xông vào tấn công nàng trước, nhưng chưa kịp chạm tới vạt áo Phi Yến thì đã bị ngân châm tẩm độc của nàng ghim vào cổ.

Chỉ trong chốc lát mà đám sát thủ đã nằm gọn gàng ở dưới đất, Thần Hy kinh ngạc nhìn Phi Yến. Dù hắn biết nàng có võ công nhưng lại ko biết nàng lợi hại như vậy, với lại trong tay nàng là Bạch Ngọc kiếm đã thất truyền từ lâu. Nàng quả thực còn quá nhiều chuyện giấu hẩn.

Phi Yến thờ dãi nhìn đám sát thủ nằm trên mặt đất. Nàng cũng ko muốn giết bọn họ nhưng đành lòng phải làm như vậy thôi! Vì papa nàng đứng đầu một tập đoàn sát thủ nên nàng rất hiểu bọn họ. Sát thủ cũng ko phải người xấu gì, chẳng qua là do họ đa số là cô nhi nên phải kiếm sống bằng nghề này thôi!

“Huynh có thể kêu người chôn bọn họ được ko?” Phi Yến quay đầu lại nhìn Thần Hy.

Thần Hy chưa kịp nói gì với nàng thì đã ngã xuống đất bất tỉnh. Phi Yến hoảng sợ chạy lại xem thì thấy trên cánh tay Thần Hy đầy máu mà máu chảy ra toàn màu đen. Mối hấn bắt đầu tím lại còn mặt thì nhợt nhạt đi. Nàng nhanh chóng bắt mạch cho hắn. Thôi chết, hẩn trúng độc rồi! Mà còn là loại độc cực mạnh.

Trời bắt đầu mưa, ban đầu là mưa nhỏ nhưng sau đó ngày càng nặng hạt hơn. Thiên a, người cũng tuyệt tình quá đi! Phi Yến đưa tay lên miệng huých sáo một tiếng. Một lát sau, Hắc Phong từ trong rừng chạy đến. Phi Yến khó khăn lắm mới đỡ Thần Hy lên lưng ngựa, sau đó nàng leo lên ngựa và phóng đi.

Nàng nhớ lúc này có đi ngang qua một hang động nên lập tức theo trí nhớ đến hang động đó.

Một hang động hiện ra trước mặt nàng, Phi Yến đỡ Thần Hy xuống và cho hắn nằm trên một đồng rơm trong hang.

Phi Yến xé áo Thần Hy ra để nhìn thấy vết thương. Miệng vết thương đang ứa ra máu màu đen và càng ngày càng tối tệ hơn. Nàng nhanh tay phong tỏa kinh mạch Thần Hy để ngăn chất độc đi vào lục phủ ngũ tạng. Sau đó nàng rút thanh đoản đao của Từ Ly cho ra để rạch một đường trên vết thương, Phi Yến hút hết chất độc ra và lấy một số thảo dược nàng tìm được dọc đường đắp lên miệng vết thương. Nàng tìm hoài mà ko thấy cái khăn tay nào trong người nên đành xé vạt áo của mình để băng bó vết thương.

Phù, cũng may là nàng có đem theo Hoàn Dược trong người! Phi Yến lấy ra một viên và cho Thần Hy uống. Nàng hài lòng nhìn sắc mặt Thần Hy bắt đầu khá hơn.

Quần áo của nàng bị mưa làm cho ướt hết nên nàng đành co ro ngồi sát vào Thần Hy.

Bầu trời bên ngoài âm ỉm một màu xám xịt, những hạt mưa vẫn tiếp tục rơi xuống như trút nước. Trái ngược với sự lạnh lẽo bên ngoài, bên trong có hai người đang dựa vào nhau ngủ ngon lành.

Thần Hy chợt tỉnh dậy. Hắn nhìn qua bên cạnh thì thấy Phi Yến đang co ro dựa vào người hắn ngủ. Hắn liếc xuống cánh tay bị thương thì thấy nó đã được băng bó cẩn thận. Khoe môi hắn bắt giác cong lên khi nhìn thấy vạt áo của nàng bị xé rách một mảnh. Tuy vết thương còn rất đau nhưng lòng hắn ko hiểu sao lại có cảm giác ấm áp.

Thần Hy khẽ ôm thân hình nhỏ bé của Phi Yến vào lòng. Chợt hắn nhận thấy người nàng đang lạnh toát, đưa tay lên sờ vào trán nàng thì một luồng khí nóng bùng phả vào tay hắn.

Nàng sốt? Thần Hy nhìn ra bên ngoài, trời đã tạnh mưa, hắn nhẹ nhàng bế nàng lên và bước ra khỏi hang. Thần Hy đang định leo lên lưng Hắc Phong thì con ngựa cứng đầu này ko cho hắn leo lên.

Thần Hy bực mình quát mắng nhìn con ngựa: “Nếu như ngươi ko cho ta cưỡi thì chủ nhân ngươi sẽ bệnh chết đó!” Bản thân hắn cũng ko hiểu tại sao mình lại nói chuyện với một con ngựa nữa!

Ko biết là tại vừa mới bị trúng độc hay là con ngựa này thực sự đang nhìn Phi Yến trong lòng hắn rồi ko cam tâm nhìn Thần Hy mà gắt đầu.

Nhờ Hắc Phong ngoan ngoãn mà Thần Hy nhanh chóng cưỡi ngựa vào thành và về đến Mi Nhân lâu. Vừa đi đến cửa thì thấy Thanh La và Thanh Phi đang lo lắng đi qua đi lại.

Thanh La nhìn thấy Thần Hy đi vào và trên tay là tiểu thư thì lo lắng chạy tới: “Vương gia, tiểu thư bị làm sao vậy?”

“Tiểu thư các ngươi bị sốt! Mau chuẩn bị nước nóng và y phục sạch sẽ cho nàng ấy!” Thần Hy nói xong liền bế Phi Yến vào phòng và đặt nàng lên giường.

“Vương gia, ở đây đã có nô tì lo! Người hồi phủ trước đi!” Thanh Phi nhìn Thần Hy vẫn ngồi cạnh giường nhìn tiểu thư mà ko muốn đi mới nói.

“Uhm, ngươi hãy chăm sóc cho nàng ấy thật tốt!” Dù sao hắn cũng cần về phủ thay y phục và cho người đi điều tra một số chuyện. Sau khi xử lý hết tất cả mọi chuyện quay lại đây cũng ko muộn.

Chương 24: Bạch Ngọc kiểm

Trong tiềm thức nàng cảm thấy có một bàn tay ấm áp đang đặt lên trán nàng, bàn tay này giống với bàn tay rộng lớn của papa, mỗi lần nàng bị sốt papa luôn ngồi bên cạnh trông chừng nàng, thỉnh thoảng còn đưa tay kiểm tra nhiệt độ của nàng. Có phải nàng đã trở về nhà rồi ko?

Phi Yến cố gắng mở mắt ra để kiểm chứng. Vừa mới mở mắt ra, điều đầu tiên đập vào mắt nàng là khuôn mặt của Thần Hy đang lo lắng nhìn nàng. Ai, thì ra nàng vẫn còn ở đây!

Thần Hy vui mừng khi thấy Phi Yến tỉnh dậy, hần nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng nói: “Cuối cùng nàng cũng tỉnh! Nàng có biết mình đã hôn mê bảy ngày bảy đêm rồi ko?”

“Bảy ngày? Ta ngủ lâu như vậy sao?” Hèn gì vừa mới tỉnh dậy là nàng cảm thấy toàn thân rã rời, đầu óc thì mông lung. Nàng sức nhớ tới vết thương của Thần Hy nên quan tâm hỏi: “Vết thương của huynh thế nào?”

Thần Hy bất giác cảm thấy vui mừng khi nàng quan tâm hần “Vết thương của ta tốt hơn rồi!” Thần Hy nói lớn lên “Thanh La, Thanh Phi!”

“Nàng nghỉ ngơi đi! Ta hỏi phủ đây!” Thần Hy đứng dậy định đi thì Phi Yến nắm tay hần

“Chuyện ở trong khu rừng...”

Thần Hy cắt lời nàng: “Yên tâm, chuyện đó ko ai biết hết! Đợi nàng khỏe lại rồi tính sau!” Hần biết nàng ko muốn ai biết chuyện nàng có võ công hơn nữa lại còn lợi hại như vậy và còn cả Bạch Ngọc kiểm!

Thần Hy vừa rời khỏi một chút thì Thanh La và Thanh Phi chạy vào.

“Tiểu thư, người có biết em lo lắng như thế nào ko? Cũng may là người tỉnh lại kịp thời nếu ko kinh thành này sẽ đại loạn mất!” Thanh Phi lao vào ôm nàng

Thanh La thấy vậy liền kéo Thanh Phi ra: “Tiểu thư vừa mới tỉnh dậy, muội đừng ồn ào! Tiểu thư, người có đói ko? Người có muốn ăn một ít cháo ko?” Mới chỉ có mấy ngày mà thân hình tiểu thư đã ốm đi rất nhiều. Nhìn tiểu thư bây giờ cứ như một cánh hoa mỏng manh, chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng bay đi mất.

“Ta muốn đi tắm trước! Người ta sắp bốc mùi tới nơi rồi!” Phi Yến nhẹ nhàng vịn vào tay Thanh La và Thanh Phi đứng dậy.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ và thay y phục xong, nàng liền ngồi xuống bàn ăn. Phi Yến vừa ăn cháo vừa hỏi Thanh Phi: “Em nói kinh thành đại loạn là chuyện gì vậy?”

Thanh Phi hào hứng kể lại cho nàng nghe: “Tiểu thư, lúc người hôn mê đã có rất nhiều người đến đây thăm! Hoàng thượng thường xuyên đến thăm người còn cho mời thái y trong cung đến để bắt mạch cho người. Mấy lão thái y đó xem chút nữa thì bị hoàng thượng và vương gia hù chết vì ko làm người tỉnh được! Nhượng Bạch công tử thì lặn lội đi tìm thảo dược quý hiếm cho tiểu thư. Như Nguyệt công chúa cũng đến đây thăm người, công chúa cứ ở đây hoài mà ko chịu về, sau này vương gia đến lôi công chúa về thì mới được! Người xem chỉ có mấy ngày mà nhân sâm ngàn năm, linh chi, thảo dược quý hiếm đã sắp chất đầy trong phòng rồi! Hoàng thượng, vương gia và Nhượng Bạch công tử luôn túc trực ở đây coi chừng người! Nếu tiểu thư ko tỉnh lại, chắc thần tiên trên trời cũng bị lôi xuống chữa bệnh cho người!” Sau sự việc lần này nàng mới biết tiểu thư nhà mình được rất nhiều người hâm mộ nha!

Phi Yến nghe Thanh Phi nói mà đầu óc quay cuồng. Nàng chỉ hôn mê có mấy ngày thôi mà, có cần phải kinh động nhiều người như vậy ko? “Được rồi, hai người lui ra đi! Ta cần yên tĩnh một chút!”

Thanh Phi còn định nói gì đó nhưng đã bị Thanh La kéo ra ngoài.

Hôn mê mấy ngày làm cho thân thể nàng ko có chút khí lực nào, đợi mấy ngày nữa nàng sẽ rèn luyện thân thể trở lại.

Khi màn đêm buông xuống...

“Tiểu thư, người mau uống thuốc đi!” Thanh La bước vào phòng với một chén thuốc còn nóng hổi trên tay.

Phi Yến nhìn chén thuốc đen xì và bốc ra mùi kinh khủng đó liền rung mình: “Được rồi, tỳ để trên bàn đi! Lát nữa ta sẽ uống!”

Thanh La đặt chén thuốc xuống bàn rồi đi ra ngoài. Phi Yến đợi Thanh La đi khỏi liền cầm chén thuốc đổ vào gốc cây bên cửa sổ và thầm thì nói: “Xin lỗi mi nhé! Ta ghét thứ thuốc đắng nghét này lắm nên đành làm phiền mi uống giùm ta vậy!”

“Nàng thật là, nàng có biết rằng thuốc đắng dã tật ko?” Phi Yến bị giọng nói sau lưng làm cho giật mình nên xem chút nữa là đánh rơi chén thuốc. Cái tên Thần Hy này, vào phòng nàng có cần dùng đến nội lực làm cho tiếng bước chân nhỏ đi ko?

“Ta ghét thứ gì đắng lắm, với lại ta đã hết bệnh rồi nên ko cần uống nữa!” Chẳng qua là nàng ko muốn Thanh La tỷ cần nhẫn nên mới làm như vậy thôi!
“Được rồi, huynh rốt cục muốn hỏi ta cái gì?” Phi Yến ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Thần Hy.

“Tại sao Bạch Ngọc kiếm lại nằm trong tay nàng, với lại rốt cục sư phụ nàng là ai?” Thần Hy cũng thẳng thắn đi vào vấn đề.

“Bạch Ngọc kiếm? Huynh nói cái này sao?” Phi Yến rút cây sáo bằng bạch ngọc ra.

Thần Hy nhìn về mặt ngạc nhiên của nàng, cứ như nàng chưa bao giờ nghe tới Bạch Ngọc kiếm vậy! “Nàng ko biết sao? Bạch Ngọc kiếm là loại binh khí tốt nhất thiên hạ mà bất cứ ai cũng muốn sở hữu nó. Ta nghe nói nó đã bị thất truyền từ rất lâu, chưa có ai nhìn thấy nó bao giờ. Ta chỉ biết Bạch Ngọc kiếm rất giống một cây sáo, mỗi khi sử dụng sẽ có bạch quang phát ra theo từng đường kiếm, thân kiếm sáng bóng và bén nhọn, có thể chém sắc như chém bùn! Còn một điều đặc biệt nữa là ai là chủ nhân đầu tiên của nó thì cũng là chủ nhân cuối cùng. Bạch Ngọc kiếm chỉ phát huy hết tác dụng khi chủ nhân của nó cầm!”

Nàng gật gù theo lời giải thích của Thần Hy rồi nói: “Cây kiếm này là do sư phụ đưa cho ta, còn việc sư phụ ta là ai thì ta ko thể nói! Nhưng làm sao cây kiếm này biết đâu là chủ nhân của nó?” Bản thân nàng cũng ko biết thân phận của sư phụ, nàng chỉ biết mỗi cái tên của ông ấy mà thôi!

“Người nào nhỏ giọt máu của mình lên thân kiếm sẽ trở thành chủ nhân của nó!” Thần Hy thấy Phi Yến nắm giữ bảo vật trong tay mà lại ko biết một chút nào về nó thì cảm thấy kì lạ. Người sư phụ này của nàng chẳng lẽ ko giải thích cho nàng khi đưa cây kiếm này sao?

Phi Yến bắt đầu nhớ lại cái lần sư phụ lấy dao cứa vào ngón tay nàng rồi lấy máu nhỏ vào cây kiếm. Hừ, sư phụ, người thật tốt! Chỉ quăng cho con cây kiếm rồi ko giải thích gì hết!

“Nàng phải cẩn thận một chút! Nếu có người biết nàng giữ Bạch Ngọc kiếm trong tay thì họ sẽ đến tìm nàng!” Hắn ko quan tâm đến cây kiếm đó cho lắm mà chỉ lo sự an toàn của nàng thôi!

“Ta biết rồi! Dù sao sư phụ cũng nói như vậy khi đưa cây kiếm này!” Dẫu cho bọn họ có cướp được thì cũng đâu có xài được đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tặng bằng ngàn năm đáng ghét

Phi Yến 18 tuổi...

Nàng đang ngắm mình trong thùng nước nóng được rải đầy những cánh hoa hồng trên mặt nước. A, thật dễ chịu quá đi!

Từ Ly từng nói với nàng sau một năm sẽ đến tìm nàng nhưng đã hai năm rồi Từ Ly cũng ko xuất hiện. Từ Ly thường gửi cho nàng những món quà khác nhau, có khi là một lọ hương liệu, hoặc một cây tram cài tóc, hay một chiếc áo lông vào mùa đông. Ngoài những món quà ra nàng ko nhận được bất kì tin tức hay lời nhắn nào! Từ Ly ko tìm nàng cũng tốt đi, có thể huynh ấy đã quên chuyện cách đây hai năm trước rồi!

“Ai?” Phi Yến cảm nhận được có một người đang ở trong phòng của nàng mà người đó võ công còn rất cao nữa.

“Im lặng, nếu ko đừng trách ta!” Một giọng nói đầy hàn khí vang lên sau lưng nàng cùng với một con dao bén nhọn kề sát vào cổ nàng.

“Phi Yến, nàng có thấy kẻ nào đáng nghi ko?” Giọng Nhục Bạch vang lên ngoài cửa phòng

Kẻ đáng nghi? Chắc là cái tên đang cầm dao kề cổ nàng đây!

Hắn cuối sát người xuống và thì thầm vào tai nàng: “Người nên biết điều một chút! Nếu không...”

Hơi thở toát ra khí lạnh băng giá phả vào cổ nàng làm cho Phi Yến bất giác rùng mình. Phi Yến bình tĩnh nói: “Ta đang tắm! Ta ko thấy kẻ nào như vậy hết!”

Lần này là giọng Thần Hy vang lên: “Được rồi! Nàng nên cẩn thận một chút! Nếu thấy kẻ nào như vậy phải lập tức báo cho ta!”

Phi Yến nghe thấy tiếng bước chân càng ngày càng xa mới đưa tay đẩy con dao đang kề cổ nàng ra “Người có thể nhắm mắt lại ko? Ta cần mặc y phục vào!”

“Nếu như người dám la lên thì lập tức ta sẽ giết người!” Hắn lạnh lùng nói rồi quay lưng đi.

Phi Yến đứng dậy lau người và mặc y phục vào. Lúc này nàng mới quan sát được hình dáng của tên này từ sau lưng. Dáng người cũng ko tệ! Tuy hân mặc đồ đen kín mít nhưng vẫn cảm nhận cơ thể hân to lớn và rắn chắc như thế nào!

“Người bên ngoài đã đi hết, ngươi có thể rời khỏi đây được rồi đó!” Giữ một tên bị truy nã này lại chỉ tổ chuốc lấy phiền phức mà thôi nên phải nhanh chóng đuổi hân đi!

“Được, nhưng trước tiên ta phải trị thương!” Hân quay đầu lại và chữa mũi dao về phía nàng. Đây là lần đầu tiên hân nhìn từ phía chính diện nàng, quả đúng như lời đồn! Người ta nói lão bản của Mi Nhân lâu còn mĩ hơn cả đệ nhất nữ nhân Thanh Long- Mẫu Đơn cô nương.

Chắc chắn, đôi mắt của tên này đúng là rất đẹp! Do hân đã bị mất nên nàng chỉ thấy mỗi đôi mắt, nhưng nàng vẫn có thể đoán được rằng đây chính là một soái ca. Đôi mắt màu xanh lục tuyệt đẹp, mang lại cảm giác băng giá như nước hồ vào mùa đông. Tên này từ đầu đến chân đều toát ra hân khí đáng sợ, cứ như hân được đúc từ một khối băng ngàn năm. Ai, rốt cục ở đây còn bao nhiêu soái ca nữa đây? (ta xin trả lời, còn nhiều lắm nhưng từ từ sẽ xuất hiện!)

Nàng nhìn xuống người hân mới phát hiện ra trên người hân có rất nhiều vết thương do kiếm gây ra, hơn nữa máu đang chảy rất nhiều! Bị chảy máu nhiều như vậy mà hân vẫn có thể đứng vững như ko có chuyện gì xảy ra, nàng thật khâm phục hân nha! “Vậy thì đi ra ngoài tìm đại phu đi! Ta ko giúp gì được cho ngươi đâu!”

“Đừng nhiều lời! Tốt nhất là ngươi trị thương cho ta nếu ko...” Hân nhìn nàng bằng ánh mắt hăm dọa. Nữ tử này quả nhiên ko sợ hân một chút nào!

“Nếu ko thì sao? Với vết thương của ngươi hiện giờ tuyệt đối ko phải đối thủ của ta! Ta trị thương cho ngươi cũng được nhưng ngươi sẽ trả công cho ta như thế nào đây?” Nàng bình thản nhìn vào mắt hân. Nàng ko có làm việc ko công nha! Ít nhất hân cũng phải đưa một cái gì đó trả công cho nàng!

Hân nhìn nàng dò xét một chút rồi nói: “Được!” Nữ nhân này đúng là ko tầm thường!

Phi Yến ko ngờ hân lại đồng ý nhanh như vậy nên nhất thời bất ngờ “Tên ngươi là gì?” Nàng tò mò về thân phận tên này rồi nha!

“Lãnh Phong”

Đến cái tên cũng lạnh giá như thế! Nàng mỉm cười nói với hân: “Ta là Phi Yến! Ngươi ngồi xuống đi, ta cần xem vết thương của ngươi!”

Lãnh Phong nghe lời nàng ngồi xuống một cái ghế gần đó rồi cởi áo ra.

Chà, body này có thể sánh ngang với Bi Rain hay Cha Seung Won gì đó! Cơ thể này mà đem lên hình bìa tạp chí chắc bán chạy lắm! Phi Yến bắt đầu rửa vết thương, sau đó đắp thuốc và băng bó cho hân. Nàng bắt mạch thì thấy hân bị nội thương ko nhẹ! “Ngươi bị nội thương ko nhẹ đâu! Tốt nhất ngươi nên tránh vận nội công để ko gây tổn hại đến vết thương! Ta đã cho ngươi uống thuốc, khoảng mười ngày sau là có thể hồi phục lại bình thường!” Phi Yến liếc cái khăn che mặt của Lãnh Phong rồi nói: “Ngươi tỉnh bị mất đến bao giờ? Chẳng lẽ trong mười ngày ở lại đây ngươi cũng mang nó luôn!”

Lãnh Phong nghe nàng nói vậy mới tháo khăn che mặt xuống. Dù sao thì hân cũng tin rằng nàng sẽ ko nói ai nghe.

Haha, đúng như nàng đoán mà! Hân đúng là một soái ca, gương mặt góc cạnh thể hiện được nét nam tính và lạnh lùng của hân, mũi cao thẳng như mấy anh siêu mẫu trong tạp chí, vài sợi tóc đen nhánh rớt xuống vàng trán cao càng làm cho hân quyến rũ.

Chắc chắn, đáng tiếc ở đây ko có máy chụp hình và những thiết bị hiện đại, nếu có nàng sẽ chụp hình hết mấy nữ nam mà nàng gặp rồi làm tạp chí ảnh. Haha, đảm bảo sẽ bán rất chạy! (nếu có ta cũng mún mua)

Phi Yến phải giấu Lãnh Phong trong phòng, nàng phải đem thức ăn cho hân ăn, còn ko cho bất cứ ai vào phòng. Hân nói nếu có người khác nhìn thấy hân ngoại trừ nàng thì hân sẽ giết người đó ngay lập tức.

Trong phòng có thêm một người lạ, hơn nữa lại là một nam nhân làm cho nàng ko ngủ được. Phi Yến cứ xoay người trên giường, nàng buồn chán nhìn cái lưng rộng và rắn chắc của hân nằm dưới đất. Hoi thờ đều đặn, hân đã ngủ rồi sao? Ngủ rồi càng tốt, nàng ra ngoài đi dạo một chút!

Phi Yến rón rén bò xuống giường, mang hài và thay y phục rồi nhẹ nhàng đi về hướng cửa sổ. Nàng còn chưa kịp nhảy qua cửa sổ thì đã bị hân nắm cánh tay nàng: “Ngươi định đi đâu?”

Tên phiền phức này! Phi Yến tức tối trừng mắt: “Ta ko ngủ được nên muốn đi dạo một lát!”

Nàng còn tưởng hân sẽ im lặng quay vào phòng nào ngờ hân lại nói: “Ta đi với ngươi!”

“Nếu như vận nội công hoặc cử động mạnh vết thương sẽ bị rách!” Phi Yến liếc qua thân hình hân rồi nói.

“Đó là chuyện của ta!” Lãnh Phong lạnh lùng nói rồi nhảy qua cửa sổ.

Phi Yến bức bối nhảy theo hân. Chuyện của hân? Chẳng phải nếu vết thương hân rách ra thì người mệt nhất là nàng sao?

Phi Yến cố tình dùng khinh công rất nhanh để Lãnh Phong ko đuổi kịp nào ngờ hân vẫn luôn theo sát phía sau nàng. Tên này đúng là võ công cao cường nha! Bị thương nặng như vậy mà vẫn đuổi kịp nàng!

Phi Yến nhẹ nhàng đạp chân lên tường thành để đi lên. Mấy tên lính gác đang gật gù ngủ, Phi Yến đi qua bọn họ mà ko phát ra một tiếng động nào. Thế là nàng dễ dàng qua công thành!

Phi Yến quay lại phía sau nhìn thì thấy Lãnh Phong cũng đi qua cùng nàng.

Nàng hít một hơi thật sâu, a, thật dễ chịu! Phi Yến dùng khinh công một cách thoải mái và từ từ để tận hưởng bầu không khí buổi tối. Nàng chợt nhìn thấy một đám khói trắng bốc ra từ phía trong rừng. Phi Yến tò mò đi về phía đó. Đêm hôm khuya khoắt như vậy mà cũng có người đi nướng đồ ăn sao?

Lãnh Phong đi phía sau nàng này giờ, hẳn đã quan sát nàng thật kĩ! Nữ tử này khinh công rất lợi hại! Phải nói khinh công của nàng có thể sánh ngang với một người trong giang hồ- Hoàng Bá, người được mệnh danh là đệ nhất khinh công. Hồi này hẳn phải cố gắng lắm mới đuổi kịp nàng, giờ này chỗ vết thương của hắn có cảm giác đau nhói.

“Thì ra là một hồ nước nóng!” Phi Yến lẩm bẩm. Đám khói trắng kia là từ hồ nước nóng này bốc lên, haha, nàng đã phát hiện được một chỗ thú vị rồi!

Phi Yến vui vẻ nhìn hồ nước nóng rồi quay qua nói với Lãnh Phong: “Chúng ta đi về thôi!”

Nàng xoay lưng đi nên ko nhìn thấy nét mặt của Lãnh Phong.

Nhìn nụ cười của nàng mà lòng hắn cứ như có luồng khí nóng thổi vào. Đã lâu lắm rồi, hắn mới có cảm giác ấm áp như vậy!

“Chủ tử” Một bóng đen bay vụt đến chỗ nàng.

Thì ra là một nữ nhân, ko những vậy còn là một nữ nhân xinh đẹp! Nàng ta quỳ một chân xuống trước mặt Lãnh Phong rồi kính cẩn nói: “Chủ tử tha mạng! Nhật Du đến chậm!”

Lãnh Phong đến liếc cũng ko liếc một cái đến nữ tử quỳ trước mặt, chỉ lạnh giọng nói: “Đứng lên đi!”

Tốt thật, hắn tìm được thuộc hạ như vậy sẽ ko cần ở chỗ nàng nữa rồi! Phi Yến mừng thầm trong bụng nói: “Ngươi đã tìm được thuộc hạ vậy chúng ta đường ai nấy đi! Cáo từ!” Phi Yến định xoay người bước đi thì hắn đã nắm lấy tay nàng “Vết thương ta bị rách ra rồi!”

Nàng quay lại nhìn hắn bằng ánh mắt vết thương ngươi bị rách thì can hệ gì đến ta!

Lãnh Phong đọc được điều đó trong ánh mắt của nàng nên nói: “Chẳng phải ngươi muốn lấy tiền công chữa trị cho ta sao? Sau khi trị thương cho ta xong ta sẽ trả công cho ngươi!”

Tiền công? Lúc đó nàng chỉ đùa thôi, hắn tin là thật sao? “Được rồi, vậy quay về chỗ ta, ta sẽ trị thương cho ngươi!”

Nàng còn tưởng hắn sẽ theo nàng đi nào ngờ “Ta ko có thời gian quay về chỗ ngươi! Ngươi phải đi theo ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Thanh Phong môn

Đi theo hắn? Nàng ko có rảnh rồi đến cỡ đó! “Ta ko đi! Ngươi tự tìm người khác chữa trị đi!”

Lãnh Phong kiên quyết nói: “Ko được, ngươi phải đi theo ta!”

Tại sao hắn lại nhất quyết muốn nàng đi theo hắn chứ? Vết thương của hắn ko nhất thiết phải do nàng trị, tìm đại một đại phu bình thường cũng có thể trị thương cho hắn. Phi Yến nghi ngờ nhìn Lãnh Phong: “Ngươi muốn ta đi theo ngươi là có nguyên nhân khác phải ko?”

Lãnh Phong im lặng...

Phi Yến thấy vậy nên hỏi tiếp: “Ta ko định hỏi nhưng ngươi bị Thần Hy và Nhược Bạch truy đuổi có phải vì ngươi định ám sát một trong hai người bọn họ phải ko?” Phi Yến suy nghĩ một lát rồi nói: “Người đó là Nhược Bạch?”

Lãnh Phong ngạc nhiên khi thấy nàng đoán được nhưng vẫn bình thản nói: “Tại sao ngươi nghĩ người ta ám sát là Nhược Bạch?”

“Chuyện này cũng đơn giản thôi! Vừa nhìn qua ngươi là ta đã biết ngươi là sát thủ, ko những thế còn là một sát thủ ko bình thường. Chắc hẳn ngươi đứng đầu một tổ chức sát thủ đi! Nhược Bạch võ công cao cường nên ngươi mới đích thân ra tay. Còn về tại sao là Nhược Bạch thì hết sức đơn giản! Nhược Bạch vẫn võ song toàn, lại thông minh tài giỏi như vậy, đương nhiên có rất nhiều nước muốn có Nhược Bạch hỗ trợ mà Nhược Bạch lại chọn Huyền Vũ nên những người khác mới tìm cách thủ tiêu để diệt trừ hậu họa! Ta nói có đúng ko?” Phi Yến cười nói

Nữ nhân này quả nhiên rất thông minh! Hèn gì có nhiều nam nhân tuyệt vời như vậy say mê nàng! Lãnh Phong mỉm cười: “Người rất thông minh, bất quá nữ nhân quá thông minh sẽ ko tốt đâu!”

Hừ, hần tính bất năng để uy hiếp Nhược Bạch sao? Đừng có mơ! Phi Yến mỉm cười mê hoặc: “Cái đó còn tùy thuộc vào nữ nhân đó như thế nào!” Nàng từ từ lùi lại phía sau, nếu nàng dùng khinh công thì chắc chắn hai người này ko thể đuổi kịp được!

Nhật Du nhận ra ý đồ muốn chạy thoát của Phi Yến nên rút kiếm ra hướng về nàng. Phi Yến nhẹ nhàng lách người qua một bên.

Nàng thật lòng ko muốn đánh nhau nhưng tình huống này xem ra ko đánh ko được. Nàng rút ra ngân châm và phóng về phía Nhật Du. Nhật Du còn chưa nhìn thấy Phi Yến làm như thế nào thì đã thấy ngân châm ghim vào người mình.

“Ta khuyên người trong vòng hai ngày ko nên vận công. Nếu như người ko nghe lời ta thì độc tính càng phát tác nhanh hơn!” Phi Yến nhắc nhở khi thấy Nhật Du đang cố gắng vận công. Nàng nhìn qua Lãnh Phong thì thấy hắn vẫn bình thản như không. Cứ như người ngồi dưới đất ko có quan hệ gì với hắn.

Nàng cũng ko rảnh chơi tiếp nữa! Phi Yến định lấy thuốc mê trong tay áo ra nhưng... tại sao lại ko có chứ? Ko những thuốc mê mà độc dược của nàng, tất cả đều ko có!

“Người đang tìm cái này?”

Phi Yến ngẩng đầu lên chỉ kịp thấy khuôn mặt mỉm cười âm lãnh của Lãnh Phong rồi mọi thứ tối sầm lại.

Lãnh Phong đỡ lấy thân thể nàng đang té xuống. Hắn bồng nàng lên và lạnh lùng nhìn Nhật Du ở dưới đất: “Quay về Thanh Phong môn!”

A, đau đầu quá! Phi Yến lấy tay di di hai bên thái dương của mình. Nàng vừa mới mở mắt ra thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng rộng rãi và đẹp đẽ. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, a, tại sao nàng lại chế ra loại thuốc mê mạnh như vậy chứ? Nhớ lại chuyện tối hôm qua là nàng bực mình rồi! Thật ko ngờ Vương Phi Yến- nàng lại phải tự mình thử loại thuốc mê mới chế ra.

Đầu nàng lúc này cứ ong ong cả lên, hơn nữa cơ thể lại rã rời, ko có một chút khí lực. Nàng xin thề, sau này sẽ ko bao giờ chế ra loại thuốc mạnh như vậy!

Phi Yến muốn tự xuống giường mà cũng ko đi nổi, nàng đành lớn tiếng nói: “Lãnh Phong”

Bên ngoài lập tức có một nữ tử mặc quần áo nha hoàn đi vào.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi! Người có muốn ăn một chút gì ko?”

“Đây là đâu? Cái tên Lãnh Phong kia đâu?” Phi Yến bực bội nói

“Tên của chủ thượng ko thể tùy tiện gọi ra đâu, nếu để người khác nghe được sẽ bị đánh! Em tên Tiểu Hoa, chủ thượng hạ lệnh cho em hầu hạ tiểu thư! Tiểu thư đang ở Thanh Phong môn!” Tiểu Hoa lo sợ nói. Từ trước tới giờ chưa ai dám gọi thẳng tên chủ thượng ra, vị cô nương này đúng là ko sợ chết!

Thanh Phong môn? Chắc là địa bàn của cái tên chết tiệt kia! “Người đỡ ta ra ngoài một chút!”

Tiểu Hoa vội vàng ngăn cản: “Ko được, chủ thượng có căn dặn nói tiểu thư ko được ra ngoài, người nói tiểu thư cần ở trong này tịnh dưỡng!”

Tịnh dưỡng? Lí do gì mà vợ vẫn thế này? Người cần tịnh dưỡng là hần chứ ko phải nàng! Muốn giam cầm nàng sao? Hào, hắn sẽ phải hối hận!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tàn phá Thanh Phong môn

Phi Yến bị giam giữ ở nơi này mấy ngày nay rồi mà nàng vẫn ko thấy Lãnh Phong. Nàng đã định bỏ trốn rất nhiều lần nhưng ko lần nào thành công hết! Phải, với chỉ số IQ 200 của nàng thì đối phó với đám người bình thường rất dễ dàng cộng thêm võ công của nàng nữa thì ko thành vấn đề nhưng chỗ này và đám người ở đây ko phải hạng tầm thường chút nào!

Có hai lí do nàng ko thể trốn được, lí do thứ nhất: muốn ra khỏi Thanh Phong môn thì phải bước qua một cái mê cung rắc rối với đầy sương mù và rắn rết độc. Trên đồi này nàng sợ nhất là rắn nên nàng sẽ ko bao giờ bước vào trong đó. Lí do thứ hai là xung quanh đây toàn cao thủ võ công cao cường, ko những thế mấy nha hoàn bên cạnh nàng cũng có võ. Thế là con đường tự do của nàng bị tiêu diệt hoàn toàn! Dẫu sao thì nàng cũng chỉ là một cô gái bình thường, hiền lành, vô hại thôi! Tại sao cần phải có nhiều người và nhiều cách phức tạp như vậy canh giữ nàng?

“Huhu, rốt cục làm sao ra khỏi nơi này đây! Biết thế ta đã ko cứu cái tăng băng ngàn năm kia rồi! Ta thề sau này ko làm người tốt nữa!” Phi Yến nắm

dài xuống bàn lái nhái.

Phi Yến bỗng dung ngồi bật dậy, hai tay đập xuống bàn một cái thật mạnh rồi hét lên: “Lãnh Phong, tốt nhất ngươi đừng để ta thoát khỏi đây nếu ko...”

“Nếu ko thì sao? Ngươi định làm gì?” Hấn vừa mới bước đến cửa thì nhìn thấy bộ dạng của nàng. Những lời nàng nói hấn đều nghe hết, ko hiểu sao nhìn thấy nàng lúc này làm cho hấn có cảm giác buồn cười.

Nhìn thấy cái tên này giờ nàng chửi rửa làm cho con giận của nàng bùng lên: “Ta sẽ cho ngươi và cái môn phái của ngươi sống những ngày tháng ko yên ổn!”

“Ta sẽ chờ xem ngươi làm như thế nào! Yên tâm, ngươi sắp thoát ra khỏi đây rồi!” Ngữ điệu Lãnh Phong dịu đi. Hấn thật muốn xem thử nàng làm như thế nào để trả thù hấn.

“Ngươi đã nói với Nhượng Bạch rồi?” Nếu là như vậy thì Nhượng Bạch sẽ gặp nguy hiểm

“Hấn sẽ sớm tới đây thôi!” Hấn lãnh đạm nói

“Làm sao ngươi biết Nhượng Bạch nhất định sẽ tới đây tìm ta?” Nàng ko tin Nhượng Bạch thông minh như vậy lại có thể chui vào cái bẫy đã định sẵn này!

“Hấn chắc chắn sẽ tới!” Trước khi ám sát Nhượng Bạch, hấn đã đi điều tra ko ít về Nhượng Bạch. Hấn biết nữ tử này đối với Nhượng Bạch rất quan trọng, ko phải một mình Nhượng Bạch mà còn có tứ vương gia – Âu Dương Thần Hy anh dũng cùng đương kim hoàng đế Thanh Long quốc – Âu Dương Chính Hiền. Cho nên ngay từ đầu nàng đã nằm trong kế hoạch nếu hấn ko giết được Nhượng Bạch.

Từ khi nghe Lãnh Phong nói Nhượng Bạch sẽ đến đây, nàng rất lo lắng. Lỡ như Nhượng Bạch anh minh cả đời mà ngu ngốc nhất thời chạy vào đây cứu nàng thì sao? Ko được, để phòng trường hợp xấu xảy ra, tối nay nàng nhất định phải thoát khỏi đây!

Để chuẩn bị cho kế hoạch đêm nay Phi Yến phải đi lòng vòng khu vực này để khảo sát. Nàng có thể đi lại là vì bọn họ chắc chắn nàng sẽ ko thoát được cái mê cung này! Hừ, để rồi xem! Ta mà ko thoát được thì ít nhất cũng đem nơi này đốt trụi.

Phi Yến đang đi lòng vòng thì ngửi thấy một mùi rất kì lạ! Mùi này sao mà giống...

Nàng nhanh chân bước về nơi tỏa ra mùi đó.

Vừa nhìn quanh thì biết nơi này ngày thường ít có người qua lại, chẳng qua chỗ này có mùi khó chịu bốc ra thôi! Mà cái mùi khó chịu đó là mùi của lưu huỳnh. Haha, trời giúp nàng, ở đây có nguyên một cái mỏ lưu huỳnh! Phi Yến nhanh chóng lấy một số lượng lớn lưu huỳnh để vào trong tay áo rồi bình thần trở về phòng.

Nàng về phòng điều chế một lượng lớn thuốc nổ và một ít độc dược loại nhẹ!

“Chuyện gì đang...” Tiểu Hoa vừa vào phòng thì thấy Phi Yến đang làm điều gì đó mờ ám nên định kêu lên nhưng chưa gì trước mắt đã tối sầm lại.

“Xin lỗi!” Phi Yến đánh ngất Tiểu Hoa xong, sau đó lại vất vả kéo nàng ta vào trong.

Trời gần tối

Phi Yến nhanh nhẹn thay một bộ y phục gọn gàng rồi đem số độc dược thả vào trong nguồn nước uống của họ. Haha, ta cho các ngươi nếm mùi vị ngứa đến chết là như thế nào!

Đầu tiên nàng tạo ra một trận hỏa hoạn ở phòng bếp để gây rối loạn mọi người sau đó cho nổ ở từng địa điểm cách xa nhau để bọn họ càng hỗn loạn hơn.

Phi Yến vui vẻ nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt. Việc cuối cùng phải giải quyết là cái mê cung kia! Nàng phải tìm một người biết lối đi khác ra ngoài mới được! Nhưng ai bây giờ? A, biết rồi!

Phi Yến vội vàng chạy đi tìm Nhật Du. Cô ta chính là thuộc hạ thân cận của Lãnh Phong nên chắc chắn biết lối ra. Nàng tìm thấy Nhật Du trong đám đông rồi thừa cơ cô ta ko để ý điểm huyết. Nng2 rút thanh đoản đao của Từ Ly ra kè vào cổ Nhật Du.

Phi Yến thăm thì vào tai Nhật Du: “Im lặng, đi theo ta! Nếu ko ngươi chết lúc nào ko hay đâu!”

Phi Yến dẫn Nhật Du đến chỗ mê cung rồi nói: “Ngươi dẫn ta ra khỏi đây!”

“Đừng mơ!” Nàng vẫn còn nhớ cái hôm bị nàng ta làm mất mặt trước chủ thượng. Nếu như nàng ko bị điểm huyết thì đã cho nàng ta một bài học rồi! Dám nhân cơ hội chủ thượng ko có ở đây để bỏ trốn!

“Được thôi! Vậy ta đành rạch từng đường từng đường một lên khuôn mặt ngươi vậy! Sau đó sẽ bẻ gân tay gân chân của ngươi!” Phi Yến vuốt nhẹ lên thanh đoản đao rồi nhìn Nhật Du mỉm cười.

“Ngươi dám?” Nhật Du ko tin Phi Yến có thể làm như vậy! Nàng ta cùng lắm chỉ biết một ít công phu cùng một ít mưu mẹo thôi, chứ làm sao có thể làm

được chuyện như thế!

“Nếu ngươi ko tin...” Phi Yến đưa lưỡi dao lên mặt Nhật Du và nhẹ nhàng rạch một đường trên đó.

“Ngươi khôn hồn thì mau chỉ cho ta!” Ánh mắt sắc bén của Phi Yến đâm thẳng vào Nhật Du

Nhật Du tức giận trừng mắt nhìn Phi Yến. Nàng ko thể để khuôn mặt này bị hủy hoại được nên ko đành lòng nói: “Được!”

Phi Yến mỉm cười trước câu trả lời của Nhật Du rồi kéo nàng ta đi vào trong.

Cuối cùng, cuối cùng nàng cũng thoát ra ngoài được! Phi Yến nhìn Nhật Du mỉm cười: “Đa tạ!”

Nàng nhanh chóng triển khai khinh công. Trước tiên phải rời khỏi chỗ quý quái này cái đã!

Phi Yến phi thân nhanh về phía trước, bỏ lại sau lưng nàng là một vùng trời rực đỏ và đầy khói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ba đại nam nhân tức giận

“Học, học...” Phi Yến dừng lại bên một gốc cây thờ dốc. Nàng đã dùng khinh công đi suốt đêm qua, đã vậy trên đường đi lại còn hao tổn hơi sức đánh với đám người Thanh Phong môn đuổi theo nên bây giờ công lực nàng bị hao tổn rất nhiều.

Phi Yến mệt mỏi ngồi dựa vào thân cây.

“Oc, oc...” Từ bụng nàng phát ra một tràng âm thanh. Huhu, trời thật ko thương nàng! Tối qua tới giờ nàng chưa cho bất kì cái gì vào bụng, vừa đói vừa buồn ngủ làm nàng rất mệt mỏi. Ko xong rồi, nàng ko còn sức để đi tiếp nữa rồi!

Phi Yến cố gắng kháng cự cơn buồn ngủ đang đến nhưng hai mi mắt nàng nặng trĩu.

Thế là Phi Yến ngủ thiếp đi lúc nào ko hay...

Mãi đến khi nàng cảm nhận được có một vòng tay ấm áp đang ôm nàng và còn có loại cảm giác giống như đang ở trên lưng ngựa. Phi Yến mệt mỏi cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt nàng là khuôn mặt tuyệt mĩ của Nhược Bạch. Vậy là Nhược Bạch tìm thấy nàng rồi sao?

Nhược Bạch cảm thấy mĩ nhân trong lòng đang động đậy nên cúi xuống nhìn. Thấy khuôn mặt mệt mỏi của nàng mà hấn đau xót, Nhược Bạch nhu tình nhìn nàng nói: “Yên tâm đi, chúng ta sắp về đến nơi rồi! Phi Yến, ta xin lỗi!”

“Xin lỗi? Tại sao? Ta còn phải đa tạ huynh vì đã tìm thấy ta kịp thời, nếu ko ta đã bị đói chết ở ngoài rồi!” Nàng mỉm cười mệt mỏi nói.

“Tại ta nên nàng mới chịu khổ! Nếu ko phải vì ta nàng đã ko bị bắt đi!” Hấn đã phát điên lên được khi biết tin nàng bị người của Thanh Phong môn bắt đi. Cũng may nàng ko có chuyện gì, nếu ko hấn sẽ bắt cả đám người Thanh Phong môn trả giá!

“Ta ko có trách huynh! Ta ngủ tiếp đây! Khi nào đến thì gọi ta dậy!” Phi Yến nhẹ nhàng nói rồi nép vào lòng Nhược Bạch thiếp đi. Dù sao nàng cũng cho tên Lãnh Phong kia một bài học rồi nên ko cần so đo nữa!

“Tiểu thư, tiểu thư, cuối cùng người cũng về rồi!” Phi Yến nghe thấy giọng Thanh Phi vang lên bên tai nàng.

Phi Yến mở mắt ra thì thấy gương mặt Thanh Phi đầy nước mắt, bên cạnh còn có gương mặt Thanh La lo lắng nhìn nàng.

Phi Yến chợt nhận ra rằng Nhược Bạch vẫn đang bông nàng nên vội vàng nói: “Huynh thả ta xuống đi!”

Nhược Bạch nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

“Ôi, mới có mấy ngày ko gặp mà ta nhớ hai người chết đi được!” Khi ở Thanh Phong môn nàng cảm thấy cô đơn, buồn chán đến dường nào khi bên cạnh toàn những người xa lạ.

“Tiểu thư, em cũng rất nhớ người!” Thanh Phi nước mắt rơi đầy chạy tới ôm nàng.

Trong khi đó Thanh La quỳ xuống nói: “Tiểu thư, Thanh La ko bảo vệ người tốt! Xin tiểu thư trách phạt!” Nàng còn nhớ lúc ko tìm thấy tiểu thư nàng đã lo lắng đến mức nào, rồi lúc biết tiểu thư bị bắt đi nàng đã tự trách mình rất nhiều vì ko làm tốt nhiệm vụ của mình.

“Tiểu thư, em cũng vậy! Xin người trách phạt em!” Thanh Phi thấy vậy nên cũng quỳ xuống.

“Hai người đứng lên đi! Ko phải lỗi của hai người, là lỗi của ta!” Phi Yến vội vàng đỡ Thanh La và Thanh Phi đứng dậy.

“Ta quên hỏi nàng, làm sao mà nàng bị bắt đi vậy?” Nhược Bạch lúc này mới lên tiếng. Lúc đọc bức thư của Thanh Phong môn đưa đến hần còn ko tin là thật vì Phi Yến thông minh như vậy với lại võ công cũng ko tệ nên ko thể nào dễ dàng bị bắt đi.

Ai, biết ngay là thế nào cũng bị hỏi mà! Phi Yến đành thành thật kể lại toàn bộ sự việc.

Nàng nhìn sắc mặt Nhược Bạch ngày càng đen hơn thì trong lòng nổi lên một trận lo sợ, cảm giác giống như một đứa trẻ làm sai bị người lớn phát hiện vậy!

“Vậy là hần đã xông vào phòng lúc nàng đang tắm? Nàng còn trị thương cho hần? Nửa đêm nửa hôm lại ra ngoài cùng hần?” Nhược Bạch gằn giọng nói.

Phi Yến chưa bao giờ thấy Nhược Bạch ôn nhu lại giận giữ như vậy nên trên trán bắt gặp đốm mồ hôi hột. Nàng lấm lét nhìn hần gật đầu.

“Nàng thật là... Hừ, nàng có biết tên Lãnh Phong kia nguy hiểm thế nào ko? Người bắt nàng đi là kẻ đứng đầu cả một tổ chức sát thủ nổi danh trong tứ quốc- Lãnh Phong đó!” Nhược Bạch tức giận nói

“Cái gì? Nàng bị Lãnh Phong bắt đi?” Phi Yến còn chưa kịp nói gì thì Thần Hy từ ngoài cửa bước vào nhìn nàng lo lắng

“Nàng ấy bị bắt đi mà huynh dám nói với ta nàng ấy đi ra ngoài du ngoạn vài ngày!” Thần Hy trừng mắt nhìn Nhược Bạch. Từ đầu hần đã nghi ngờ rồi, Phi Yến ko thể ra ngoài mà ko đem theo Thanh La hoặc Thanh Phi.

“Phi Yến, tốt nhất nàng nên kể lại đầu đuôi mọi chuyện lại cho ta nghe!” Lần này Thần Hy nhìn qua Phi Yến nói

Phi Yến khẽ thở dài rồi một hơi nói lại toàn bộ sự việc một lần nữa. Thần Hy nghe xong cũng có biểu tình y như Nhược Bạch

“Cái gì? Lãnh Phong, hần nhìn thấy nàng tắm sao?”

Trời, sao hai người này nghe toàn bộ câu chuyện mà chỉ chú ý vào cái đoạn nàng tắm vậy!

“Phanh!” tiếng đập cửa vang lên. Chính Hiên đứng sừng sững ngoài cửa với khuôn mặt tức giận “Nàng nói ai nhìn thấy nàng tắm?” Hần vừa mới đi đến cửa là nghe thấy Thần Hy hét lên.

Lần này nàng bức rồi nha! Phi Yến lấy hết sức lực còn lại hét lên: “Sao các người ko tới cùng một lúc? Phải đó, cái tên Lãnh Phong kia bước vào uy hiếp ta khi ta đang tắm, hần còn bắt ta đem đi! Như vậy được chưa? Người bị nhìn là ta, người chịu thiệt cũng là ta! Các người có cần tức giận như vậy ko?”

Nàng nhìn qua Thanh La và Thanh Phi nói: “Tiễn khách! Ta đi nghỉ đây! Ko rảnh rồi nói với các người nữa!” Phi Yến đến liếc cũng ko thèm liếc ba đại nam nhân đang nhìn nàng ngờ ngàng liền đi vào trong.

Thanh La thở dài nói: “Mời các vị về cho! Tiểu thư cần nghỉ ngơi!” Tiểu thư ời là tiểu thư, kẻ mù cũng nhìn thấy được ba nam nhân này yêu thích người vậy mà người lại... Thật ko hiểu nổi!

Sau khi được ăn no, tắm rửa sạch sẽ và ngủ một giấc thật đã, cuối cùng cơ thể nàng cũng khỏe trở lại nhưng phải mấy ngày sau công lực nàng mới bình thường được!

“Cốc, cốc” bên ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa

“Vào đi” Phi Yến ưỡn oai nói

“Phi Yến, ta đến là để từ biệt nàng! Ta có chuyện gấp phải trở về Huyền Vũ ngay lập tức!” Nhược Bạch buồn rầu nói. Hần thật chả muốn đi chút nào nhưng hần đã ở lại Thanh Long quốc này rất lâu rồi! Thân là thừa tướng của một quốc gia, hần ko thể ở lại đây luôn được!

“Ồ, vậy sao? Uhm, huynh đi đường bảo trọng!” Lời nói của Nhược Bạch quá đột ngột làm nàng nhất thời chẳng biết nói gì hơn!

“Nàng ko cảm thấy gì khi ta ra đi sao?” Phản ứng hơi hột của nàng làm hần thất vọng. Hần tưởng nàng sẽ giữ hần lại chứ, nào ngờ...

Sao tình cảnh bây giờ quen quen thế nhỉ? Hình như nàng cũng lâm vào tình trạng giống như bây giờ rồi! Phi Yến nhìn Nhược Bạch cười: “Dù sao chúng ta là bằng hữu với nhau lâu như vậy, đương nhiên là ta cũng có buồn rồi nhưng huynh còn có chuyện riêng của mình, huynh đâu thể ở lại đây mãi được!”

“Bằng hữu?” Nghe hai từ này mà lòng hần bắt gặp nỗi đau

“Ta chưa bao giờ coi nàng là bằng hữu cả! Ta sẽ trở lại đây khi xử lý hết công việc ở Huyền Vũ!” Nhược Bạch bước ra cửa nhưng lại quay đầu lại nói: “Lúc ta quay trở lại, ta sẽ vẽ cho nàng một bức họa mới!”

Nhược Bạch đi mất từ lâu rồi mà nàng vẫn ko hiểu những câu Nhược Bạch nói nãy giờ! Ai, ko quan tâm nữa! Nam nhân ở đây nói chuyện thật khó hiểu! (ko phải do người ta mà là do người thôi!)

Lúc này, một thái giám đi vào nói: “Vương tiểu thư, hoàng thái hậu cho người tiến cung vào ngày mai!”

“Tiến cung? Ủ, ta biết rồi!” Phi Yến mặc dù thắc mắc nhưng vẫn đồng ý. Sao tự dưng hoàng thái hậu lại gọi nàng tiến cung chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Sáng sớm, Phi Yến liền dẫn theo Thanh La tiến cung. Bây giờ nàng có thể ra vào hoàng cung một cách tự do vì nàng đã có kim bài do thái hậu ngự ban. Vừa vào hoàng cung, Phi Yến liền thẳng một đường tiến vào Từ Ninh cung.

“Hoàng thái hậu, thái hậu! Phi nhi nhớ hai người quá đi!” Phi Yến vừa bước vào tẩm cung liền cười rạng rỡ chạy đến bên chỗ hoàng thái hậu ngồi!

“Nha đầu, nếu nhớ chúng ta thì con thường xuyên vào cung chơi một chút!” Hoàng thái hậu nhìn nàng sùng nịnh nói.

“Đúng vậy, Phi nhi, có bánh quế hao mà con thích nhất đây! Con mau ăn đi!” Thái hậu ra hiệu cho cung nữ đem đĩa bánh quế hoa đến trước mặt nàng.

Phi Yến liền vui vẻ cầm một miếng bánh quế hoa cắn một cái. “Hôm nay hai người triệu con đến chắc ko phải chỉ muốn con ăn bánh quế hoa chứ?”

“Haha, Phi nhi, bọn ta bị con nhìn thấu rồi! Lần này ta triệu con vào cung là muốn con giúp ai gia chuẩn bị cho Hoàng Ngọc yển diễn ra lần này!” Hoàng thái hậu hí hóp cười nói. Nha đầu này, luôn biết đoán ý người khác như vậy!

“Hoàng Ngọc yển? Là như thế nào?” Phi Yến tò mò nhìn hoàng thái hậu.

“Hoàng Ngọc yển là yến tiệc ba năm tổ chức một lần với sự tham gia của tứ quốc. Hoàng Ngọc yển này tổ chức ra nhằm giải quyết các vấn đề của tứ quốc và thắt chặt thêm mối ban giao của các nước với nhau! Mỗi lần Hoàng Ngọc yển sẽ do các nước khác nhau đứng ra đảm nhiệm, lần này là tới Thanh Long quốc chúng ta. Yến tiệc này rất quan trọng nên ta muốn con đứng ra tổ chức!” Hoàng thái hậu tận tình giải thích cho nàng

“Thì ra là vậy, nhưng tại sao lại giao cho con?” Trong cung này ko phải có rất nhiều người sao? Chẳng lẽ bọn họ đều là một lũ vô dụng nên mới nhờ tới nàng?

“Phi nhi, con tư chất thông minh lại hay có sáng kiến mới lạ nên bọn ta mới muốn con làm! Ai nha, con cứ coi như giúp hai lão bà này bớt nặng nhọc đi!” Thái hậu mỉm cười ngọt ngào sau đó thờ dài nói.

Thái hậu thật biết cách dụ dỗ nha! Phi Yến cảm thấy chuyện này mờ ám như thế nào ấy! Hai bà lão này chắc ko phải chỉ vì chuyện nàng thông minh mà nhờ nàng đi, bất quá nàng vẫn đồng ý với yêu cầu này! “Người đã nói như vậy làm sao Phi nhi dám từ chối được! Hoàng thái hậu và thái hậu cứ yên tâm giao cho Phi nhi!”

Phi Yến thấy hoàng thái hậu và thái hậu nhìn nhau cười thâm ý khi nghe nàng nói. Ai, hai người này ko biết đang tính toán cái gì đây! Sờ dĩ nàng đồng ý là vì ko nhẫn tâm nhìn hai bà lão này mệt nhọc thôi với lại họ thương yêu nàng như vậy làm sao nàng có thể từ chối yêu cầu của họ được!

“Thái hậu, khi nào Hoàng Ngọc yển mới tổ chức? Con cần biết ngày cụ thể để chuẩn bị”

“Năm ngày sau quân vương của ba nước còn lại sẽ đến đây và ba ngày sau sẽ tổ chức Hoàng Ngọc yển! Con có tám ngày để chuẩn bị mọi thứ. Phi nhi, ai gia giao việc này hết cho con!” Thái hậu nhìn nàng bằng ánh mắt tin tưởng.

Thế là những ngày bận rộn bắt đầu...

Phi Yến đi tìm hiểu về mấy lần trước Hoàng Ngọc yển được tổ chức như thế nào thì biết nó cũng giống như những yến tiệc khác trong hoàng cung. Tất cả các nước đều tổ chức nó ở hoàng cung của mình, mà như vậy thì quá tầm thường! Lần này nàng sẽ làm cho nó khác thường một chút!

“Thần Hy, mấy cái lều ta về huynh đã cho người làm xong chưa?” Phi Yến vừa mới chạy vào cửa vương phủ đã la lên

“Ngày mai sẽ xong! Lần này nàng quyết định tổ chức Hoàng Ngọc yển bên ngoài cung có phải quá nguy hiểm ko? Những người dự Hoàng Ngọc Yển đều là vương tôn quý tộc, nếu xảy ra chuyện gì chúng ta sẽ gặp rắc rối!” Từ khi nghe nàng bảo sẽ tổ chức bên ngoài cung, hắn đã phản đối biết bao nhiêu lần nhưng đều ko có kết quả! Ai kêu sau lưng nàng có mẫu hậu và hoàng thái hậu chống lưng làm gì, đến nỗi vương gia như hắn cũng trở thành chân sai vặt của nàng!

“Yên tâm, chúng ta cho người bố trí cẩn thận là được! Với lại chỗ ta mở Hoàng Ngọc yển là nơi ít người biết đến!” Phi Yến mỉm cười bí ẩn. Chỗ đó

chính là nơi nàng tìm được hồ nước nóng. Sau lần từ Thanh Phong môn trở về, nàng đã đến chỗ hồ nước nóng và phát hiện ra ở gần đó là một thung lũng tuyệt đẹp!

“Thật ra nơi đó là nơi nào mà nàng lại tò về bí ẩn như vậy?” Mỗi lần hần muốn đến nơi đó xem thử liền bị nàng từ chối, chỉ có những một số cung nữ, thái giám và thị vệ trong cung phụ giúp nàng chuẩn bị thì mới biết thôi!

“Haiz, huynh ko thấy hỏi đi hỏi lại một vấn đề chán lăm sao? Ta đã nói rồi, điều này là bí mật, đợi đến lúc Hoàng Ngọc yến diễn ra huynh sẽ biết thôi!” Lăm sao nàng dẫn hần tới đó liền được, như vậy đâu còn gì thú vị đâu! Phải có tính chất tò mò mới vui!

Trên cây tử đinh hương là hình bóng một nữ tử mặc hồng y xinh đẹp đang ngồi, đôi chân trần trắng muốt của nàng khẽ đung đưa, mái tóc đen nhánh xõa tùy ý trên vai, đôi môi như hai cánh anh đào của nàng khẽ ngậm nga một giai điệu nào đó.

Hôm nay tâm trạng nàng cực kì tốt! Nhờ vào đội ngũ chuyên nghiệp trong hoàng cung mà Phi Yến hoàn thành xong mọi thứ sớm hơn dự tính. Bây giờ việc nàng cần làm là đợi đến ngày Hoàng Ngọc yến diễn ra thôi!

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Tỷ tỷ muội có chuyện này vui lăm!”

Nha đầu này, người còn chưa xuất hiện thì giọng nói đã vang khắp cái sân yên tĩnh của nàng rồi!

Phi Yến từ trên cây nhìn xuống thì thấy Như Nguyệt trên môi nở nụ cười tươi rói chạy vào.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Tỷ đâu rồi?” Như Nguyệt nhìn quanh sân mà ko thấy ai hết nên chạy vào phòng tìm Phi Yến nhưng cũng ko thấy một bóng người nên đành ra ngoài sân một lần nữa!

“Ta ở trên này!” Phi Yến thấy bộ dạng chạy tới chạy lui của Như Nguyệt mà buồn cười.

Như Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy Phi Yến ngồi vắt vẻo trên cây, nàng bèn vẫy vẫy tay ra hiệu cho Phi Yến xuống: “Tỷ mau xuống đây đi! Muội kể cho tỷ nghe chuyện này!”

“Được rồi!” Phi Yến còn chưa kịp nhảy xuống đã nghe giọng Thanh Phi từ ngoài truyền đến

“Tiểu thư, tiểu thư! Em có chuyện này kể cho người nghe!”

Phi Yến ko nhìn được mà bật cười. Hai nha đầu này thật giống nhau mà! Cả hai đều thích đi nghe ngóng mấy cái tin đồn vớ vẩn trong kinh thành, à không, trong toàn cái đất nước này thì đúng hơn, có thể nói nếu muốn biết về chuyện tình cảm giữa mấy công tử, vương gia hay chuyện tình kiếm hiệp hoặc mấy anh soái ca thì hỏi hai vị này là rõ nhất.

Phi Yến nhẹ nhàng nhảy xuống đất rồi nhìn Thanh Phi vừa mới chạy vào “Đề ta đoán nhé, hai người muốn nói cho ta nghe cùng một chuyện phải ko? Lần này là gì đây?”

“Tiểu thư, hôm nay...”

“Tỷ tỷ, hôm nay...”

Cả Thanh Phi và Như Nguyệt cùng nói lăm nàng chẳng nghe được cái gì cả! “Được rồi, từng người một nói! Như Nguyệt, muội nói trước đi!”

“Tỷ tỷ, hôm nay là ngày tam quốc đến Thanh Long chúng ta!” Như Nguyệt vui vẻ nói

“Uhm, chuyện này thì ta biết! Chỉ có như vậy mà hai người các người hưng phấn như vậy sao?” Hai nha đầu này chỉ vì chuyện con con này mà làm loạn lên như thế!

“Ko phải đâu tiểu thư, lần này đến đây bao gồm: hoàng đế của Chu Tước quốc, hoàng đế của Bạch Hổ quốc, thừa tướng và hoàng đế của Huyền Vũ!” Thanh Phi mắt long lanh nhìn nàng.

“Phải, phải, trừ hoàng đế của Huyền Vũ quốc ra thì tất cả những người còn lại đều thuộc vào hàng thập đại mỹ nam trong thiên hạ! Tỷ tỷ ko biết chứ, tất cả các cô nương trong Thanh Long quốc và những nước khác đều đổ xô về kinh thành chúng ta!” Như Nguyệt nhanh chóng phụ họa Thanh Phi.

“Tiểu thư, hiện giờ kinh thành chúng ta rất đông vui náo nhiệt nha! Tất cả quán trọ trong kinh thành đều chật kín cả rồi, từ lâu của chúng ta còn ko có chỗ để đứng nữa!” Thanh Phi phấn khởi nói

Trời, chỉ có một đám nam nhân thôi mà! Có cần phải như vậy ko? “Thập đại mỹ nam? Ta thấy bọn họ chỉ làm quá lên thôi! Ta đi cười ngửa đây!” Phi Yến nhàm chán nói

“Tiểu thư thật là! Em cũng muốn nhìn thử bọn họ một chút nhưng đáng tiếc bọn họ đều ngồi trong xe ngựa, lại còn ở Như Ý lâu được canh phòng nghiêm ngặt nữa!” Thanh Phi thở dài nói.

“A” Như Nguyệt đột nhiên hưng phấn vỗ tay một cái thật to rồi hàm ý nhìn nàng cùng Thanh Phi “Tỷ tỷ, tối nay chúng ta đột nhập Như Ý lâu ngắm mỹ nam đi!”

Chương 30: Đột nhập Như Ý lâu, ngắm mĩ nam

Ách, tai nàng ko nghe nhầm chứ? Nha đầu này lấy đâu ra cái suy nghĩ như vậy? Phi Yến ko tin vào lỗ tai mình nên hỏi lại: “Đột nhập? Ngắm mĩ nam? Muội nói thật chứ?”

Như Nguyệt gật đồng mạnh một cái để khẳng định lại những gì mình nói: “Phải, đêm nay chúng ta sẽ đi!”

Phi Yến trở mặt ra nhìn Như Nguyệt, “Vây để ta nói cho rõ ràng một chút, tối nay ko phải chúng ta đi mà là muội đi một mình! Ta ko có hứng thú với mấy chuyện này đâu! Nhờ bị phát hiện thì đó là trọng tội, biết đâu họ còn tưởng ta là thích khách thì sao?”

“Tỷ tỷ, một mình muội làm soa có thể đột nhập được? Tỷ coi như trả công cho việc may y phục của muội đi! Nếu tỷ ko giúp muội, muội sẽ nói với hoàng huynh và Thân Hy ca ca việc tỷ trốn ra ngoài thành vào lúc nửa đêm đó!” Như Nguyệt từ năn nỉ chuyển sang hăm dọa.

Hừ, nha đầu này lúc may y phục cho nàng còn nói ko cần trả công vậy mà giờ lại lật lọng lại còn dám uy hiếp nàng nữa chứ! “Muội ko sợ ta méc với Dung Triệt về việc muội lên nửa đêm nửa hôm đột nhập vào Như Ý lâu để xem nam nhân sao?” Nàng phải đem Dung Triệt ra để khiến nha đầu này suy nghĩ lại, dù sao hai người bọn họ cũng đang yêu thương nhau thắm thiết.

“Muội ko sợ, với lại huynh ấy biết thừa tính muội rồi! Tỷ tỷ, đi với muội đi!” Như Nguyệt nũng nịu kéo vạt tay áo của nàng.

“Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa! Tối nay ta đi với muội!” Cuối cùng Phi Yến đành đầu hàng.

Hôm nay màn đêm buông xuống một cách nhanh chóng...

Phi Yến ngồi bên chiếc bàn đá đặt giữa sân, nàng tao nhã nâng chén trà hoa cúc lên ngửi, mùi hương thơm ngát của hoa cúc làm tinh thần nàng thoải mái hơn! Phi Yến còn chưa kịp đưa tách trà lên miệng uống thì đã bị Như Nguyệt chạy đến giật tách trà của nàng đặt xuống bàn, “Tỷ tỷ, sao giờ này tỷ còn ngồi đây uống trà? Chúng ta mau đi thôi!”

Phi Yến ngẩng đầu lên, Như Nguyệt vận một bộ y phục màu xanh nhạt gọn gàng như kiểu mấy vị nữ hiệp hay mặc, mái tóc được vấn cẩn thận phía sau. Nhìn điệu bộ của Như Nguyệt cứ như sắp sửa đi đánh một ai đó ko bằng! “Đừng hối thúc, ta vào thay y phục, chuẩn bị một ít đồ rồi đi ngay!”

Một canh giờ sau...

Phi Yến trên người mặc tử y, tóc tết hai bên, cả người tản mát khí chất tao nhã, cao quý ung dung bước ra ngoài.

“Tỷ tỷ đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp nha!” Như Nguyệt ngẩn ngơ nhìn. Mặc dù y phục vô cùng đơn giản nhưng khi khoát lên người Phi Yến liền trở nên xinh đẹp một cách kì lạ! “Ko nói nữa, chúng ta mau đi thôi!” Như Nguyệt chạy lại nắm tay nàng kéo đi

“Tiểu thư, chờ đã, em đi với người!” Thanh Phi ko biết từ đâu hối hả chạy ra

“Em đi theo làm gì?”

“Đương nhiên là bảo vệ tiểu thư rồi! Nhờ tiểu thư gặp chuyện gì thì sao?” Thanh Phi tươi cười nói

Nha đầu này thật biết viện cớ! Phi Yến nhẹ lắc đầu nhìn Thanh Phi: “Đi thôi!”

Các nàng đứng trước Như Ý lâu một khoảng cách đủ xa để ko bị phát hiện, trước cửa chính có rất nhiều lính gác đứng, các nàng liền ra cửa sau xem thử nhưng cũng có nhiều lính gác ở đó, đông như thế này thì đến một con ruồi cũng ko lọt qua được hướng chỉ là ba người các nàng.

Phi Yến nhìn qua Như Nguyệt cùng Thanh Phi nói: “Lính gác quá đông, chúng ta ko vào được đâu! Quay về thôi!”

Những tưởng như vậy sẽ làm hai nha đầu này bỏ cuộc nhưng ai ngờ... “Tỷ tỷ, ta điều tra rồi, một lát nữa sẽ có một xe chở rau củ và lương thực vào Như Ý lâu, chúng ta chỉ việc lên vào trong xe đó là được rồi!”

Như Nguyệt vừa nói xong thì một xe chở lương thực từ phía xa đi tới, thế là nàng đành đi theo hai nha đầu này lên vào trong xe. Các nàng phải nằm dưới gầm xe để trốn, ai, biết cực khổ như thế này thì còn lâu nàng mới đi!

Chiếc xe đi vào từ cửa sau và dừng lại trước một căn phòng lớn, các nàng thấy thế liền nhanh chóng từ gầm xe chui ra.

Phi Yến kéo Như Nguyệt và Thanh Phi vào một bụi cây gần đó.

“Nơi này lớn như vậy, làm sao chúng ta tìm hết được!” Phi Yến thăm thì nói.

“Hay chúng ta chia ra đi!” Như Nguyệt đề nghị

Phi Yến suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được, Thanh Phi, em đi cùng Như Nguyệt! Nửa canh giờ sau chúng ta gặp nhau tại đây!”

“Nhưng còn người thì sao?” Thanh Phi ko yên tâm lắm khi để Phi Yến đi một mình

“Yên tâm, ta đi một mình được! Hai người cẩn thận đó!” Phi Yến dặn dò cẩn thận

“Tỷ cũng vậy!”

Ba người các nàng chia nhau đi.

Phi Yến hướng về phía trước đi, trên đường nàng phải né rất nhiều lính canh, nơi này thật đẹp nha! Đúng là chỗ dành cho vương tôn quý tộc ở có khác! Phi Yến bước đi một hồi thì nghe tiếng nước chảy róc rách và hơi nước bốc ra ở phía trước, nàng tò mò tiến lại gần để, chẳng lẽ nơi này cũng có suối nước nóng?

Dưới ánh trăng huyền ảo, một nam tử đang ngấm mình trong suối nước nóng, bờ lưng rộng và săn chắc, mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống. Nam tử ấy từ từ xoay người về phía nàng. Đôi mắt yêu mị màu tím như mê hoặc người khác, bờ môi mỏng, cơ ngực vạm vỡ, chắc chắn, phải nói là ngũ quan hoàn mĩ! Nhìn bộ dáng của hắn đúng là yêu nghiệt mà, loại yêu nghiệt khiến mấy cô nương mê đắm! Tên này còn khiến nàng cảm thấy...sợ, trực giác nàng mách bảo ko nên đụng vào tên này, phải tránh càng xa càng tốt!

Phi Yến nghĩ tới là làm liền, nàng xoay lưng bỏ đi thì một giọng nói quyến rũ vang lên: “Cô nương, người nhìn ta tắm thỏa thích rồi lại bỏ đi như vậy sao?”

Phi Yến bị giọng nói của hắn làm cho giật mình mà vấp phải hòn đá ngã xuống, cái tên này tính dọa người chắc?

Nàng chống tay đứng dậy nhưng ko được, cổ chân nàng rất đau, chắc ko phải bị trật chân đi! A, sao xui xẻo thế này?

“Cô nương, theo ta thấy chân nàng bị trật rồi!” Giọng nói quyến rũ vang lên sau lưng nàng.

Phi Yến vội quay đầu lại, tên yêu nghiệt kia đứng ngay đằng sau nàng nhìn nàng mỉm cười yêu mị. Hắn như thế nào có thể đi đến sau lưng nàng mà nàng ko hề hay biết gì hết?

Yêu nghiệt khom người xuống nhìn nàng: “Ta giúp nàng đứng dậy!” Từ đầu lúc nàng bước tới gần suối nước nóng hắn đã phát hiện ra rồi nhưng vẫn im lặng ko lên tiếng, hơn nữa hắn còn ko ngờ nàng là một nữ tử xinh đẹp như vậy! Phải nói hắn đã gặp rất nhiều nữ nhân nhưng chưa ai đẹp bằng nàng.

“Ko cần, tự ta có thể đứng được! Người, người cứ đi làm chuyện của người đi!” Phi Yến lùi ra sau một chút. Hắn cúi xuống gần nàng làm nàng có thể thấy hết cơ ngực vạm vỡ, tên này có cần ăn mặc sexy như vậy ko? Yêu nghiệt mặc y phục màu đỏ rực rỡ như lửa, cổ áo xẻ sâu xuống, chỉ cần một cử động nhỏ cũng thấy hết những thứ bên trong.

Yêu nghiệt hàm ý nhìn nàng: “Hảo, nhưng nàng có biết việc ta muốn làm bây giờ là gì ko?”

Phi Yến bắt giác lùi về sau một chút, lo ngại nhìn hắn: “Việc người muốn làm ko liên quan gì đến ta!”

Yêu nghiệt vươn bàn tay thon dài đến gần nàng rồi nhanh như chớp đã bồng nàng lên, động tác của hắn nhanh đến nỗi Phi Yến còn chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trong lòng hắn. Yêu nghiệt cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân trong lòng, “Việc ta muốn làm là giúp một cô nương xinh đẹp như nàng ra khỏi đây!”

“Ta ko cần người giúp! Mau thả ta ra!” Phi Yến cố sức giãy giụa.

“Hoàng thượng, tứ vương gia cho mời người đến hoa viên thưởng rượu!” Một nam tử mặc lam y tiến về phía yêu nghiệt bẩm báo, hắn liếc thấy chủ tử mình đang bồng một nữ nhân liền cả kinh. Trong Như Ý lâu này sao tự nhiên lại xuất hiện một nữ nhân xinh đẹp như vậy, hắn lo ngại nhìn Phi Yến nói: “Hoàng thượng, vị cô nương này là...”

“Ta biết rồi, Liên Dạ người lui ra đi!” Yêu nghiệt khẽ gạt đầu rồi đi về hướng có nhiều ánh sáng ở phía trước.

Phi Yến thấy khoảng cách hướng về nơi phát ra tiếng ồn kia liền bắt đầu lo sợ. Chết rồi, lúc này mà nàng đụng mặt Thần Hy là tiêu! Hai nha đầu kia ko biết đi đâu rồi, ài, làm sao bây giờ?

Phi Yến bắt đầu giờ giọng ngọt ngào nói: “Người mau thả ta ra đi! Chân ta hết đau rồi!”

“Làm sao chân nàng có thể hết nhanh như vậy được! Đi tới phía trước ta sẽ kêu người trị thương cho nàng! Hay là nàng là thích khách nên mới ko dám tới hoa viên!” Yêu nghiệt thăm thì bên tai nàng.

Tên chết tiệt này, có cần phải kê sát vào tai nàng để nói ko? Hắn làm nàng sờn hết cả gai óc! “Nếu ta là thích khách thì người đã ko còn đứng đây rồi!”

“Vậy thì nàng ko cần lo lắng rồi!” Yêu nghiệt bước nhanh về phía trước.

Phi Yến càng ngày càng thấy rõ thân hình Thần Hy đang ở phía trước, lần này tiêu thật rồi!

Phi Yến chỉ còn cách quay đầu vào ngực tên yêu nghiệt này để mọi người ko thấy được mặt nàng thôi!

“Hỏa Thần, thật ko ngờ ngươi đi một lát lại ôm về một nữ nhân như vậy!” Giọng Nhục Bạch vang lên

“Ta gặp cô nương này ở suối nước nóng, thấy nàng bị thương nên mới đem nàng tới đây!” Hỏa Thần cười nói. Hắn cũng muốn biết nàng là từ đâu tới.

“Vị cô nương này hình như ko phải người ở Như Ý lâu, cô nương, ngươi từ đâu tới vậy?” Tuy ko nhìn thấy mặt nữ tử này nhưng Thần Hy lại cảm thấy nàng rất quen thuộc.

Huhu, giờ mà nàng lên tiếng sẽ bị Thần Hy và Nhục Bạch phát hiện mất.

Thần Hy thấy nữ tử kì lạ này ko trả lời, hơn nữa càng ngày càng quay mặt vào người Hỏa Thần liền bước tới, “Ta hỏi ngươi, ngươi từ đâu tới?” Thần Hy đợi một lát ko thấy Phi Yến trả lời bèn la lên “Người đâu...”

Phi Yến thấy ko thể giấu được nữa nên ngẩng đầu lên nhìn Thần Hy.

Thần Hy nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp trước mắt hắn, hắn ko nhìn lầm chứ? Tại sao nàng lại ở đây? Hơn nữa tại sao hoàng đế Chu Tước – Hỏa Thần lại bông nàng.

Cùng lúc đó Nhục Bạch cũng ngạc nhiên nhìn nàng.

Đúng lúc này, Từ Ly một thân bạch y bước vào. Hắn vừa tới liền nhận thấy không khí khác thường ở đây. Hắn đưa mắt nhìn về phía Thần Hy và Hỏa Thần, chợt ánh mắt hắn dừng lại trên người nữ tử nằm trong lòng Hỏa Thần. Nàng, nàng sao lại xuất hiện ở đây?

Biểu tình của mọi người đều thu vào mắt Hỏa Thần, thú vị thật, xem ra nữ tử trong lòng hắn thân phận ko hề tầm thường chút nào! “Vương gia, ngươi quen nàng sao?”

Thần Hy kìm nén sự tức giận trong lòng, nhìn Hỏa Thần bình tĩnh trả lời: “Nàng ấy là nha hoàn của ta!” Rồi nhìn sang Phi Yến la mắng: “Ngươi thật ko biết thân phận chạy đi lung tung như vậy! Về phủ ta sẽ trừng phạt ngươi!”

Thần Hy tao nhã nói: “Hoàng thượng, nha hoàn của ta ko làm phiền người nữa!” Nói dứt câu liền bông lấy nàng.

Khóe môi Hỏa Thần hơi nhếch lên khi nhìn cách Thần Hy ôm lấy nàng. Nha hoàn? Có kẻ ngốc mới tin lời hắn ta, ko có nha hoàn nào lại nhận được sự quan tâm đặc biệt của chủ tử như vậy!

“Nàng bị thương ở đâu?” Thần Hy thăm thò vào tai nàng

“Ta bị trật chân!” Phi Yến hạ giọng mình đến mức thấp nhất

“Để ta xem cho nàng ấy!” Nhục Bạch lo lắng nhìn chân Phi Yến

Thần Hy gật đầu rồi nhẹ nhàng đặt nàng xuống.

Nhục Bạch tháo hài nàng ra, nhẹ nhàng xoa ở cổ chân nàng, “Ta giúp nàng nhưng có lẽ hơi đau một chút!”

Phi Yến gật đầu thật mạnh rồi cắn răng lại, chỉ nghe tiếng “rắc” một cái, huhu, đau chết đi! Có trời mới biết nàng từ nhỏ vốn ko sợ máu nhưng chịu đau rất kém!

“Nàng thử cử động cổ chân đi!” Nhục Bạch dịu dàng nói

Phi Yến làm theo lời Nhục Bạch, oa, quả thật đã hết đau rồi! “Chân ta hết đau rồi!”

Phi Yến chợt nhớ tới đã qua nửa canh giờ, hai nha đầu kia chắc là đang đợi nàng, “Ta về đây!”

“Uhm, ta cho người dẫn nàng đi, bên ngoài có sẵn một chiếc xe ngựa rồi!” Thần Hy gật đầu

Phi Yến liền đứng dậy xoay người đi, trước khi đi nàng có quay lại nhìn Từ Ly, ánh mắt Từ Ly nhìn nàng như muốn xuyên thấu qua người nàng. Ai, đúng là chuyện gì đến thì nó cũng đến thôi!

***Ta xin giải thích một chút về cách xưng hô giữa Hỏa Thần, Chính Hiên, Từ Ly và Nhục Bạch. Sở dĩ Hỏa Thần, Chính Hiên và Từ Ly đều xưng là ta và ngươi vì ba người đều là hoàng đế như nhau, tứ quốc cũng lớn mạnh như nhau nên mới có việc xưng hô như vậy! Còn Nhục Bạch là do tính cách ca ấy như thế nên mới nói chuyện ngang hàng với hoàng đế!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Trò chơi phóng đao

Dưới bầu trời đêm yên tĩnh, một khoảng trời trong thung lũng sáng rực và náo nhiệt.

Bên cạnh bờ hồ tĩnh lặng, người người bận rộn chạy tới chạy lui, có người đang bận giăng đèn lồng, người thì dựng lều, cung nữ, thái giám tấp nập bung những bình rượu thượng hạng, thức ăn và bày trí chỗ ngồi. Giữa đám người bận rộn ấy, hình dáng xinh đẹp của một nữ tử nổi bật hơn cả, mặc dù nàng chỉ tĩnh lặng quan sát sự việc đang xảy ra thôi nhưng dường như tất cả ánh sáng lung linh rực rỡ đều vây lấy thân mình nàng.

Phi Yến hài lòng nhẹ gật đầu khi thấy mọi việc đã chuẩn bị hoàn tất, tốt lắm, ko uống công nàng đã vất vả chuẩn bị. Ở giữa thung lũng có bốn cái lều được dựng lên, mỗi cái lều đều được trang trí khác nhau, bốn cái lều tượng trưng cho tứ quốc. Lều của Thanh Long quốc có thêu một con rồng màu xanh ngọc sống động, lều Chu Tước như một ngọn lửa rực rỡ với chim chu tước thêu trên đó, Bạch Hổ uy phong với một con hổ màu trắng, và lều Huyền Vũ quốc được thêu một con rùa. Bốn cái lều này để cho quân vương tứ quốc nghỉ ngơi bởi vì sáng mai Hoàng Ngọc yến mới kết thúc. Bên cạnh bốn lều lớn còn rất nhiều lều nhỏ đặt kế bên. Ngược lên trời nhìn sẽ thấy vô số đèn lồng nhiều màu sắc được treo lên trên khiến không khí thêm phần lung linh huyền ảo.

“Tỷ tỷ, sắp đến giờ khai tiệc rồi! Chúng ta mau qua bên kia ngồi đi!” Như Nguyệt chạy tới nắm tay nàng kéo đi.

“Được rồi!” Đáng lý ra nàng định sau khi mọi việc ở chỗ này hoàn chỉnh sẽ quay về Mi Nhân lâu nhưng hoàng thái hậu lại kêu nàng ở lại đây, lúc đó nàng đã từ chối nhưng người lại nói nào là dù sao nàng cũng là người sắp xếp tất cả mọi việc ở đây nên cần phải ở lại tham dự.

Phi Yến và Như Nguyệt ngồi cùng một chỗ với mấy phi tử của Chính Hiền. Nàng vừa ngồi xuống đã cảm nhận có một ánh mắt tóe lửa nhìn nàng chằm chằm, Phi Yến quay lại nhìn, thì ra là Thục phi, hẳn cô ta vẫn còn thù nàng chuyện xảy ra lúc trước. Phi Yến biết là cô ta liền quay đầu đi, đến liếc cũng ko thèm liếc một cái, nữ nhân ngu ngốc như cô ta là loại nàng ghét nhất.

Phi yến bận nghĩ mông lung mà ko chú ý rằng yến tiệc đã bắt đầu mãi đến khi nàng nghe thấy tiếng ồn ào xung quanh mới chợt ý thức được nãy giờ đã khai yến từ rất lâu rồi! Phi Yến vừa ngẩng đầu lên liền chạm phải ánh mắt Từ Ly phía đối diện. Ngoài lần gặp ở Như Ý lâu ra nàng ko hề gặp Từ Ly một lần nào, nàng thật ko chịu nổi ánh mắt của hắn nhìn nàng nên mới quay đầu lảng tránh. Vừa quay đầu đi đã thấy cái tên yêu nghiệt kia nhìn nàng bằng ánh mắt thú vị, ánh mắt cứ như hắn đã phát hiện được một món đồ chơi mới. Phi Yến ko sợ trừng mắt nhìn hắn, đừng tưởng hắn là hoàng đế Chu tước quốc thì nàng sợ nha! Ở nơi vắng người nàng còn sợ hắn chứ nơi đông người như chỗ này thì nàng ko sợ!

Phi Yến sẽ còn độ mất với Hòa Thần tiếp nếu ko có tiếng nói của Thục phi vang lên: “Hoàng thượng, bữa nay vui như vậy, xin cho phép thần thiếp biểu diễn góp vui!”

Chính Hiền vui vẻ nói: “Hảo!”

Mọi người liền tập trung ánh mắt vào Thục phi, Phi Yến cũng tò mò nhìn, ko biết cô ta định làm cái gì đây?

Một cung nữ đem thanh kiếm ra đưa cho Thục phi, nàng ta rút kiếm ra và bắt đầu màn múa kiếm.

Nhìn chung, kiếm pháp của cô ta cũng ko đến nổi tệ, dù sao cô ta cũng xuất thân từ con nhà tướng mà!

“Mấy cái tiệc này thật là chán quá đi! Chả bù với party ở thời hiện đại chúng ta!” Như Nguyệt bên cạnh nàng than thở

“Đương nhiên, party ở chỗ chúng ta rất tuyệt vời!” Phi Yến và Như Nguyệt bắt đầu ôn lại những lúc ở hiện đại. Các nàng bắt đầu nhớ lại những con phỏ lung linh ánh đèn, tràn ngập xe cộ, rồi những cửa hàng thời trang, các sự kiện đặc biệt trong năm! Hai nàng mãi mê nói đến nỗi từng phi tử một của Chính Hiền lên biểu diễn hết từ lúc nào mà ko hề hay biết!

Ánh mắt của Chính Hiền hoàn toàn bị Phi Yến hút hết sự chú ý mà ko nhìn một chút nào đến mấy vị phi tử của mình. Ko biết nàng và Như Nguyệt đang nói chuyện gì mà lại hào hứng và vui vẻ như thế? Rốt cục chuyện gì khiến nàng luôn miệng cười rạng rỡ, đôi mắt sáng long lanh như đang nghĩ đến một nơi nào đó!

“Hoàng Ngọc yến hôm nay là do Phi Yến cô nương nhọc công lo liệu và chuẩn bị, chi bằng mời Phi Yến cô nương biểu diễn tài nghệ cho mọi người xem!” Thục phi bỗng dưng nói. Hừ, tại cô ta mà nãy giờ hoàng thượng ko chú ý đến phần múa kiếm của nàng.

“Phải, phải, thần thiếp nghe nói chủ nhân của Mi Nhân lâu tài nghệ song toàn, ko biết rằng điều đó có thật ko?” Nữ tử xinh đẹp dịu dàng bên cạnh Thục phi nói.

Phi Yến đưa mắt nhìn về phía nữ tử vừa nói, thì ra, cô ta là Hy phi- muội muội của tên Long Dịch ngu xuẩn kia!

Ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn về Phi Yến. Thì ra nữ nhân xinh đẹp đó là chủ nhân của Mi Nhân lâu nổi tiếng- Vương Phi Yến, bọn họ đã nghe danh nàng từ lâu nhưng tới tận hôm nay mới được gặp.

Muốn nàng biểu diễn? Hai kẻ ngu ngốc này, đang yên bình ko muốn, muốn chuốc họa vào thân sao? Được thôi, nàng sẽ biểu diễn tài nghệ vậy! Phi Yến mỉm cười ranh mãnh nói: “Được thôi... Nhưng mà ta biểu diễn tài nghệ phải nhờ Hy phi và Thục phi đây trợ giúp!”

Thần Hy chỉ cần nhìn nụ cười của nàng là biết nàng sắp sửa bày trò gì rồi!

Thục phi có vẻ ko đồng ý nói: “Nếu như người cần người trợ giúp thì bảo mấy cung nữ làm là được, ta đường đường là một phi tần, sao có thể làm như vậy?”

Phi Yến làm bộ nuối tiếc: “Nếu Thục phi đã như vậy thì ta ko biểu diễn nữa! Ta chỉ biểu diễn tài nghệ khi có sự trợ giúp của Hy phi và Thục phi thôi!”

Chính Hiến thấy vậy nên nói: “Thục phi, Hy phi, hai nàng giúp Phi Yến cô nương đi!” Hắn cũng muốn xem nàng định làm trò gì!

Thục phi đành chấp nhận đứng dậy. Hy phi trong lòng lo lắng vô cùng. Nàng đã nghe ca ca nói về sự lợi hại của cô ta, ko biết cô ta định làm gì đây?

Phi Yến nói nhỏ vào tai Thanh La một chút rồi bước ra giữa. “Hôm nay ta sẽ biểu diễn cho mọi người xem kỹ thuật phóng phi đao!”

Nàng vừa nói xong thì Thanh La bước ra, trên tay còn cầm hai trái táo và một thanh đoản đao đưa cho Phi Yến.

Phi Yến đặt hai trái táo lên đầu Thục phi và Hy phi, sau đó xếp các nàng đứng thành một hàng thẳng.

Hy phi lo sợ nói: “Phi Yến cô nương, tự nhiên ta cảm thấy rất chóng mặt! Ta muốn đi nghỉ ngơi một lát!”

Phi Yến cười thâm trong bụng, “Hy phi yên tâm, ta làm rất nhanh sẽ xong thôi!”

Thục phi giận dữ nói: “Người định làm gì? Tội mưu sát phi tử của hoàng thượng ko phải tội nhẹ đâu!”

Phi Yến mỉm cười bình thản, “Thục phi, người sợ sao? Yên tâm, tuy kỹ thuật phóng đao của ta ko phải thuộc hàng bậc nhất nhưng cũng ko tệ lắm đâu! Ta khuyên hai người nên đứng im một chỗ, còn nhúc nhích nữa thì... Ai nha, lỡ như ta trượt tay phóng trúng những chỗ ko nên trúng thì sao?”

Hy phi và Thục phi nghe vậy liền nhắm chặt mắt lại và đứng yên một chỗ. Phi Yến đưa thanh đoản đao ngang tầm mắt và chuẩn bị tư thế. Cả bầu không khí như ngưng đọng lại, một số người nhát gan còn ko dám nhìn nữa.

“Phập” tiếng dao cắm vào một vật gì đó, mọi việc xảy ra quá nhanh đến nỗi ko kịp nhìn thấy Phi Yến đã phóng đao như thế nào mà chỉ nhìn thấy trên thanh đoản đao là hai trái táo được cắm vào đó một cách ngay ngắn.

Hy phi sợ đến nỗi ngất xỉu tại chỗ còn Thục phi thì mặt tái xanh lại. Phi Yến thấy cảnh tượng này liền cười vui vẻ quay về chỗ ngồi!

Mọi người dường như vẫn còn hồi tưởng lại cảnh tượng hồi nãy nên phút chốc không gian trở nên yên tĩnh.

Phi Yến mãi mê nhìn Hy phi và Thục phi mà ko để ý có một ánh mắt đau thương đang nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tương tư thập giới

Phi Yến đang vui vẻ thưởng thức mỹ vị trên bàn, Nhược Bạch lại gần nàng thầm thì: “Hoàng thượng của ta cho mời nàng đến lầu!” Lúc hoàng thượng nói muốn gặp Phi yến hắn đã hết sức ngạc nhiên, bởi vì từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ thấy hoàng thượng gần gũi sắc bao giờ!

Hoàng thượng? Hoàng đế của Huyền Vũ quốc? Nàng có quen ông ta sao? Mặc dù kinh ngạc nhưng Phi Yến vẫn đồng ý đi theo Nhược Bạch vào lầu của Huyền Vũ.

Trong lầu, một nam nhân khoảng 40 tuổi, tướng mạo oai phong, tuy thời gian đã đi qua trên gương mặt người này nhưng vẫn nhìn ra được hồi trẻ nam nhân này đã làm bao nhiêu nữ tử si mê mình. Chỉ có điều... sao nàng thấy gương mặt của vị hoàng đế này quen quen nhỉ?

“Trừ Nhược Bạch ra các người lui ra ngoài hết đi!”

Khi mọi người ra ngoài hết, Phi Yến mới để ý từ khi nàng bước chân vô đây, ánh mắt của ông ta chưa hề rời khỏi nàng, nhưng... phải nói sao nhỉ? Nếu nói ông ta nhìn nàng cũng ko đúng mà ko nhìn nàng cũng ko đúng, à, đúng hơn là ánh mắt ấy thông qua nàng để nhìn một người khác vậy!

Phi Yến chờ một lát mà ko thấy ai lên tiếng nên bèn nói: “Ko biết người cho gọi ta có chuyện gì?”

Hoàng đế Huyền Vũ bị giọng nói của nàng làm cho bình tĩnh trở lại, ông nhìn nàng thật sâu rồi cất tiếng nói: “Cô nương, ta muốn hỏi người có quan hệ gì với Hạ Lan Tâm Như?”

Hạ Lan Tâm Như? Đó là tên mẹ nàng mà! Sao ông ta lại biết tên mẹ nàng? Chắc ko phải là tên trùng tên chứ? Phi Yến cẩn thận trả lời: “Hạ Lan Tâm Như là tên mẫu thân ta, nhưng có lẽ chỉ trùng tên với người mà hoàng thượng biết thôi!”

Hóa ra là vậy, đây quả nhiên là nữ nhi của nàng! Hắn cam đoan cô nương này chính là nữ nhi của nàng vì đôi mắt ấy ko lẫn vào đâu được! Giọng hắn rung rung nói: “Ko thể nào nhầm lẫn được, đôi mắt của cô nương giống hệt nàng ấy! Đôi mắt to tròn trong suốt như nước...”

Phi Yến về mặt ko tin nhìn hoàng đế Huyền Vũ, ko thể nào, mẹ nàng rõ ràng là một người sống ở hiện đại, làm sao hoàng đế Huyền Vũ có thể biết mẹ nàng được!

Hoàng đế Huyền Vũ thấy nàng có vẻ ko tin bèn lấy ra một bức tranh đưa cho nàng xem. Bức tranh này là hắn đã vẽ Tâm Như khi nàng 17 tuổi, khoảng thời gian đó hạnh phúc và vui vẻ biết bao!

Phi Yến ko tin vào mắt mình, người trong tranh là mẹ nàng, hơn nữa cuối bức tranh là bút tích của mẹ nàng ghi “Hạ Lan Tâm Như”, bên cạnh bốn chữ đó còn có một đóa hoa mai. Từ trước tới giờ, mỗi lần mẹ nàng ghi một cái gì đó hoặc vẽ một bức tranh đều sẽ vẽ một đóa hoa mai lên đó! “Đây đúng là mẫu thân của ta!”

Ông ta nhìn nàng mỉm cười chưa xốt: “Vây bây giờ nàng ấy ở đâu? Sống có hạnh phúc ko? Ngoài cô nương ra nàng ấy còn có ai nữa ko?”

Giờ thì nàng tin chắc rằng mẹ nàng cũng là xuyên không đến hiện đại và nam nhân trước mặt chắc chắn phải rất yêu rất yêu mẹ nàng. “Mẫu thân ta đang sống ở một nơi rất xa, bà ấy rất hạnh phúc và vui vẻ. Ta còn có một ca ca!”

Tâm Như, thật tốt khi nghe tin về nàng! Nàng hạnh phúc là được rồi! “Ca ca của cô nương chắc tên Phi Thiên”

“Ồ, sao người biết?” Phi Yến ngạc nhiên nói

“Nàng ấy đã từng nói với ta sau này nếu có con gái sẽ đặt tên Phi Yến còn con trai thì lấy tên Phi Thiên!” Lúc ấy hắn chỉ mỉm cười ngồi nghe, hắn còn tưởng... đó sẽ là tên hài nhi mình sau này!

Hoàng đế Huyền Vũ bắt đầu kể lại cho nàng nghe: “Tâm Như là thiên kim tể tướng của Huyền Vũ quốc, ta và nàng ấy lại là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Ta còn tưởng sau này thế tử của ta ko ai khác chính là nàng nhưng hình như chỉ có mình ta tưởng thế! Nàng ấy ko giống như nữ tử bình thường khác, nàng luôn thích cuộc sống tự do, ko gò bó! Lúc đó ta là thái tử đương triều, dù biết nàng chỉ xem ta như ca ca nhưng ta vẫn cố chấp phải chiếm đoạt được nàng. Ta cầu xin hoàng thượng ban hôn để nàng có thể làm thái tử phi như vậy ta có thể sống bên nàng ấy suốt đời suốt kiếp, nào ngờ trong ngày đại hôn nàng ấy lại trốn mất! Ta đã cho người đi tìm khắp nơi, ta tìm kiếm suốt ba năm trời nhưng ko thấy nàng đâu! Cứ như cái tên Hạ Lan Tâm Như chưa từng xuất hiện trên đời này!”

Ai, nam nhân này thật quá si tình với mẹ nàng! Nàng có thể đoán được hình bóng mẹ nàng chưa bao giờ phai nhạt trong lòng ông ấy! Phi Yến mỉm cười dịu dàng nói: “Người ko nên đau buồn nữa, mẫu thân ta mà biết người như vậy cũng sẽ ko vui đâu!”

Phi Yến chợt nghĩ, “Người nhận ta làm nghĩa nữ có được ko? Ta sẽ ở bên cạnh chăm sóc người! Dù sao ở nơi này ta cũng ko có bất kì người thân nào hết!” Nàng sẽ thay mẹ bù đắp vậy!

Hoàng đế Huyền Vũ ko tin vào tai mình nhìn Phi Yến lộ vẻ vui mừng: “Hào, như vậy thì còn gì bằng!”

Phi Yến lập tức rót một tách trà rồi quỳ xuống dâng trà lên: “Xin nhận của con ba lạy!”

“Nữ nhi ngoan, mau đứng lên! Con gọi ta một tiếng phụ hoàng đi!” Cuối cùng hắn cũng có nữ nhi rồi!

“Phụ hoàng, Phi nhi nhất định sẽ hiếu thuận với người!” Phi Yến ngọt ngào nói. Phải, nàng sẽ coi ông ấy như phụ thân thật sự!

“Hào, con mau trở về đi! Ta cũng cần phải quay lại yến tiệc!” Phụ hoàng dịu dàng nói với nàng.

Nhược Bạch đưa nàng trở về chỗ ngồi. Trên đường quay về, nàng cùng Nhược Bạch đứng lại bên hồ.

Ánh trăng dịu dàng soi sáng mặt hồ, khí trời ban đêm bắt đầu lạnh vì sắp sang mùa đông...

“Thì ra người trong bức tranh chính là mẫu thân của nàng...” Giọng Nhược Bạch dịu nhẹ như mặt hồ lúc này.

A, giờ thì nàng biết phụ hoàng tại sao lại nhìn quen quen rồi! “Huynh có từng nghe ai nói huynh và phụ hoàng rất giống nhau chưa?”

Nhược Bạch quay qua nhìn nàng rồi mỉm cười, “Rồi, rất nhiều người nói như vậy! Giống nhau cũng phải thôi vì ông ấy là phụ thân của ta mà!”

Phi Yến ngạc nhiên nhìn Nhược Bạch. Nàng nhìn quan hệ của phụ hoàng và Nhược Bạch chỉ giống quân thần thôi chứ ko giống phụ tử chút nào!

Nhược Bạch nhìn biểu tình của nàng mà bình thản nói: “Ông ấy ko hề biết đến sự tồn tại của ta! Mẫu thân ta chẳng qua là một danh kỹ có tướng mạo khá giống mẫu thân nàng nên được ông ấy sủng ái một lần! Ông ấy chỉ gặp mẫu thân ta có một lần rồi bỏ đi, sự xuất hiện của ta ông ấy ko hề hay biết tới!”

Mẫu thân ta vì nhưng nhớ ông ấy mà lâm bệnh mất, có lẽ ông ấy cũng ko nhớ tới mẫu thân ta. Nàng biết ko, ông ấy vì mẫu thân nàng mà cả đời chưa hề nạp bất kì một vị phi tử nào, cả đời chỉ yêu một nữ nhân!”

Nàng bất giác cảm thấy có lỗi với Nhượng Bạch, “Huynh có từng hận ông ấy và mẫu thân ta ko?”

“Lúc trước thì có nhưng bây giờ thì ko, vì ta biết yêu một người là thế nào! Nếu ta là ông ấy, ta cũng sẽ làm như vậy!” Phải, đổi lại là hắn, hắn chắc chắn cũng sẽ như thế!

Phi Yến trở lại chỗ ngồi mà tâm tình suy nghĩ rất nhiều điều, ai, yêu một người sao lại khổ như vậy? Nàng nhìn về phía phụ hoàng thì thấy người nhìn nàng bằng ánh mắt âm áp.

“Hoàng thượng, cho phép ta múa một điệu múa được ko?” Phi Yến nhìn lên Chính Hiến và hỏi

Chính Hiến thoáng sờ rồi đồng ý.

Phi Yến bước ra giữa thu hút hết sự chú ý của người khác, mọi người đều chăm chú nhìn vào nàng, “Khúc nhạc và điệu múa này ta dành tặng một người!”

Phi Yến vung nhẹ tay áo rồi bắt đầu cất tiếng hát. Khúc nhạc nàng hát là Tương tư thập giới được trích từ bài thơ Thập giới thi của Thương Ương Gia Mục Thổ. Nàng rất thích bài này khi mới nghe nó lần đầu tiên:

“Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyến.

Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư.

Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương khiếm.

Đệ tứ tối hảo bất tương tích, như thử tiện khả bất tương ức.

Đệ ngũ tối hảo bất tương ái, như thử tiện khả bất tương khí.

Đệ lục tối hảo bất tương đối, như thử tiện khả bất tương hội.

Đệ thất tối hảo bất tương ngộ, như thử tiện khả bất tương phụ.

Đệ bát tối hảo bất tương hứa, như thử tiện khả bất tương tục.

Đệ cửu tối hảo bất tương y, như thử tiện khả bất tương ôi.

Đệ thập tối hảo bất tương ngộ, như thử tiện khả bất tương tự.

Đãn tăng tương kiến tiện tương tri, tương kiến hà như bất kiến thời.

An đắc dữ quân tương quyết tuyệt, miễn giáo sinh tử tác tương tư.”

Bài hát:

“Một, tốt nhất ko tương kiến, như vậy sẽ ko tương luyến

Gió thu lừa vật áo, buồn vương cánh quạt

Hai, tốt nhất ko thân thích, như vậy sẽ ko tương tư

Tương tư gói đầu, lệ rơi ướt đầm

Ba, tốt nhất ko kết bạn, như vậy sẽ ko nợ nhau

Chia ly ko dứt được, lòng lại rối loạn

Bốn tốt nhất ko lưu luyến, như vậy sẽ ko nhớ nhưng

Đem tình yêu dành cho người chôn vùi trong ký ức

Năm tốt nhất ko ái mộ, như vậy sẽ ko thất vọng

Nhà sâu thăm cửa muôn trùng, khó lên vẽ lầu tây

Sáu tốt nhất không thăm hỏi, như vậy sẽ không gặp mặt

Gặp mặt rồi sao ta biết sẽ về cùng ai
Bây tốt nhất không làm lỗi, như vậy sẽ không phụ bạc
Phụ cả cuộc đời phụ cả Bồng Sơn vạn trượng
Tám tốt nhất không thể hẹn, như vậy sẽ không tái tục
Cắt đứt ngay lúc đó, nghe đêm mưa ngổ đồng
Đã gặp gỡ thì dễ kết bạn, vậy gặp chi bằng không gặp
Đồng ý cùng người đoạn tuyệt, sẽ không phải sống chết nhớ nhung
Chín tốt nhất không dựa dẫm, như vậy sẽ không phụ thuộc
Đồng làm Tây tiệc, bầu trời khát vọng của ai kẻ đó tự bay
Mười tốt nhất không gặp lại, như vậy sẽ không đoàn tụ
Khúc nhạc tàn người ly tán, ý niệm cạn, đau ly biệt
Đã gặp gỡ thì dễ kết bạn, vậy gặp chi bằng không gặp
Gặp như không gặp, sao phải bi thương sao phải oán hận
Đồng ý cùng người đoạn tuyệt, sẽ không phải sống chết nhớ nhung
Tương tư vô ích, mười điều nói cho người hiểu
Tương tư vô ích, mười điều nói cho người hiểu”

Tuyệt bất đầu rơi, nữ tử một thân hồng y xinh đẹp vẫn nhẹ nhàng múa. Nhìn nữ tử ấy người ta chỉ liên tưởng tới tiên nữ trên trời, à không, nàng còn mỹ hơn thế! Điệu múa và giọng hát của nàng làm người ta phải mê mẩn. Khúc nhạc và điệu múa đã dừng từ lúc nào mà mọi người vẫn đắm chìm trong đó.

Khúc nhạc này quả thật nói lên nỗi lòng của mọi người ở đây, à không, phải nói là nỗi lòng của những người trên thế gian này!

Từ Ly chăm chú nhìn nữ tử xinh đẹp đó! Đã lâu rồi hắn mới nghe nàng hát, ko ngờ khúc nhạc nàng hát lại như vậy! Rốt cục nàng muốn nói điều gì đây? Kêu hắn từ bỏ ư? Điều này là ko thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tiến thoái lưỡng nan

Ánh mắt của Từ Ly, ngay cả ánh mắt của Nhược Bạch và hoàng đệ thân yêu của hắn – Thần Hy nhìn nàng đều lọt hết vào mắt Chính Hiền. Hắn phải nhanh chân mới được, nếu ko...

“Hôm nay, trẫm có một việc muốn thông báo! Đó là về chuyện lập hậu của Thanh Long quốc!” Giọng nói trầm ổn của Chính Hiền thu hút hết sự chú ý của mọi người.

Tất cả phi tần ở đây đều nhìn Chính Hiền với ánh mắt mong mỏi, Phi Yến cũng tò mò nhìn Chính Hiền. Ai, ko biết ai là hoàng hậu mới đây? Người này chắc xui xẻo lắm nhỉ? Vì nàng ta hái suốt ngày đầu đá với mấy nữ nhân này!

Chính Hiền nhìn qua từng người rồi ánh mắt dừng lại trên người Phi Yến: “Hoàng hậu của Thanh Long quốc là Vương Phi Yến!”

Phi Yến nhẹ gật đầu, à, thì ra là Vương Phi Yến... Ừa, Vương Phi Yến là nàng mà! Phi Yến ý thức được vấn đề mới trừng mắt nhìn Chính Hiền, “Hoàng thượng, người có nhầm lẫn ko? Ta làm sao có thể làm hoàng hậu được?”

“Phải, nàng ấy làm sao có thể làm hoàng hậu của Thanh Long quốc, bởi vì nàng ấy chính là hoàng hậu của Bạch Hồ quốc!” Giọng Từ Ly nhẹ nhàng vang lên giữa bầu không khí căng thẳng.

Phi Yến trợn trừng mắt quay lại nhìn Từ Ly. Hần lúc này cũng đứng dậy tiến gần về phía nàng. “Phi Yến, thanh đoản đao ta đưa nàng đâu?”

Phi Yến tạm thời ko tiếp thu được sự việc xảy ra trước mắt nên chỉ biết rằm rập nghe theo lời Từ Ly lấy thanh đoản đao trong người ra.

Từ Ly cầm lấy thanh đoản đao tinh xảo rồi giơ lên cao, “Đây là bảo quốc của Bạch Hổ ta, thanh đoản đao này chỉ có hoàng đế hoặc hoàng hậu đường triều được nắm giữ! Vì vậy nàng chính là hoàng hậu của trẫm!” Câu cuối cùng hắn nói, hắn cố ý quay lại nhìn Phi Yến. Câu nói cuối cùng này là nói với nàng.

Phi Yến nghe những lời Từ Ly nói mà đầu óc choáng váng, thiên a, nếu nàng biết thanh đoản đao này thân phận to lớn như vậy thì nàng đã ko giữ đến tận bây giờ.

Giờ phải làm sao đây? Tự nhiên nàng lại rơi vào cái thế cục tiến thoái lưỡng nan này, hay nàng giả vờ ngắt xiu cho xong chuyện nhỉ?

Phi Yến đang nghĩ tới việc ngắt xiu thì vị cứu tinh duy nhất của nàng lên tiếng: “Haha, ko ngờ nữ nhi của ta lại được hai vị quân vương mến mộ như vậy! Nhưng chuyện hôn nhân đại sự cả đời phải do phụ mẫu làm chủ, với lại đây là chuyện liên quan đến mối bang giao của hai nước!”

Mọi người kinh ngạc hướng ánh mắt đến chỗ hoàng đế Huyền Vũ quốc ngồi.

“Vương Phi Yến quỳ xuống tiếp chi. Trẫm sắc phong con làm công chúa của Huyền Vũ quốc, lấy hiệu là Hạ Lan công chúa!” Phi Yến liền quỳ xuống trước mặt phụ hoàng. Phụ hoàng gọi nàng là Hạ Lan công chúa vì muốn tưởng nhớ tới mẹ nàng đây mà! Tuy nàng ko có ý định làm công chúa gì gì đó nhưng chỉ có như vậy mới lấy cớ từ chối làm hoàng hậu!

“Phi Yến tạ chủ long ân!” Phi Yến khấu đầu đáp rồi nhẹ nhàng đứng sau lưng phụ hoàng.

“Từ Ly, Chính Hiền, ta thấy việc hôn sự này hãy bàn sau đi! Ta vừa mới nhận nữ nhi xong, ta cũng ko muốn gả nàng ngay lập tức như vậy!” Nữ nhi này của hắn quả thật quá đào hoa mà!

Đến giữa yến tiệc, Phi Yến cùng Như Nguyệt, Thanh La và Thanh Phi lên về trước. Nàng ko thể ở một nơi mà tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về nàng hết.

Phi Yến vừa vào tới Mi Nhân lâu liền chạy vào phòng

“Tỷ tỷ, tỷ định chọn ai trong hai người vậy?” Như Nguyệt vừa mới vào phòng liền nhin ko được hỏi

“Ko chọn ai hết, ta chơi còn chưa đã đâu! Tại sao ta phải chọn lựa một cuộc sống trong cung cấm, xung quanh chỉ toàn bốn bức tường!” Phi Yến ngồi xuống ghế chống tay lên cằm suy nghĩ

“Thanh La, Thanh Phi, hai người mau thu dọn một ít đồ đạc đi! Chúng ta chuẩn bị đi du ngoạn thôi!” Nàng biết hai tên kia ko bỏ cuộc dễ dàng như vậy đâu, nên cách tốt nhất chính là nàng đi trốn một thời gian! Phải, người ta nói trong ba mươi sáu kế thì tẩu vi là thượng sách.

“Hả, tiểu thư, người định bỏ trốn sao? Nhưng làm như vậy ko phải là hành vi của quân tử! Quân tử phải biết đối mặt với khó khăn chứ!” Thanh Phi làm ra vẻ giảng đạo

Nhưng bị một câu nói của Phi Yến dập tắt, “Ta ko phải quân tử, ta chỉ là một nữ nhân bình thường thôi! Với lại đây ko phải là khó khăn bình thường! Tóm lại, em cứ chuẩn bị đồ đạc sẵn sàng đi.”

“Mọi người đi nghỉ hết đi! Ta cần phải dưỡng sức một chút!” Nàng phải chuẩn bị tinh thần cho những việc sắp xảy ra.

Mới sáng sớm tinh mơ mà bên trong Mi Nhân lâu đã ồn ào như cái chợ.

Phi Yến bất giác nhíu mày lại, nàng lấy gối đè lên hai lỗ tai mà vẫn nghe thấy tiếng động bên ngoài. Phi Yến bực dọc ngồi dậy hét lớn: “Kẻ nào ko biết điều, sáng sớm đến đây quấy rối vậy?”

Thanh Phi lập tức chạy vào phòng nàng, “Tiểu thư, mới sáng sớm mà bên ngoài có rất rất nhiều người tới đây đòi gặp tiểu thư để tặng quà cho người! Bọn họ nói sau này cần Hạ Lan công chúa là tiểu thư giúp đỡ, quan tâm! Thanh La tỷ ở bên ngoài đuổi bọn họ mấy lần mà ko được!”

Phi Yến nhúc nhích di di giữa thái dương: “Em bảo bọn họ rút hết cho ta, nếu ko đừng trách ta đem bọn họ làm chuột bạch để thử nghiệm độc dược!” Phi Yến nói xong thì nằm xuống ngủ tiếp.

Thanh Phi rón rén bước chân ra ngoài, nàng sợ nhất là mỗi lần tiểu thư nổi giận, tiểu thư nhà nàng so với ác quỷ còn đáng sợ hơn gấp bội.

Phi Yến vừa ngủ được một chút thì ngoài cửa lại tiếp tục ồn ào.

“Tiểu thư nhà người đâu? Ta có chuyện muốn gặp nàng!”

“Ồ, vương gia... tiểu thư đang ngủ. . . nô tì ko thể đánh thức tiểu thư dậy lúc này được!” Thanh Phi ấp úng nói

“Ngủ? Mặt trời lên cao như vậy mà nàng ấy vẫn còn ngủ sao? Nàng ấy có biết rằng bên ngoài đang loạn lên vì mình ko?” Thần Hy nhíu mày nói

Phi Yến một lần nữa bực mình vì tiếng ồn bên ngoài, hừ, có biết rằng đêm hôm qua nàng ko chợp mắt được chút nào ko? Tới tận sáng nay nàng mới có thể ngủ được vậy mà... Nàng nhất định giết cái kẻ dám chọc giận nàng lúc này. Phi Yến liền rút Bạch Ngọc kiếm ra và lao ra ngoài.

Thần Hy nhanh nhẹn né đường kiếm của nàng, hấn trùng mắt nhìn nữ tử đầu tóc có phần rối tung trước mắt, y phục nàng có phần xộc xệch một chút nhưng...như vậy nhìn rất quyến rũ. Tim hấn tự nhiên đập mạnh hơn, nữ nhân đáng chết này, trước khi ra ngoài cũng phải kiểm tra lại y phục chứ! “Nàng tính ám sát ta sao? Nàng phải biết tội ám sát hoàng thân quốc thích là xử trảm đó!”

“Nếu có bị xử trảm, ta cũng kéo người theo! Mới sáng sớm mà đã quấy rầy người ta ngủ!” Phi Yến thu kiếm lại rồi càu nhàu.

“Nàng mau thay y phục, rửa mặt sạch sẽ đi! Ta có chuyện muốn nói!” Thần Hy nói xong thì ngồi xuống bàn đá.

Một lát sau, Phi Yến quay ra với trang phục chỉnh tề.

“Nàng có biết bên ngoài đang rất náo loạn ko? Cả kinh thành này đều biết nàng chỉ trong một đêm mà được quân vương hai nước muốn nàng làm hoàng hậu rồi cũng trong một đêm mà nàng trở thành công chúa duy nhất ở Huyền Vũ! Vương Phi Yến, bây giờ tên nàng ko ai là ko biết đến! Nhưng mà sao tự dưng nàng lại trở thành công chúa vậy?” Thần Hy một mạch kể hết cho Phi Yến nghe

Phi Yến thành thật kể lại chuyện mẹ nàng và phụ hoàng, chỉ bỏ đi phần mẹ nàng đã xuyên không đến một thế giới khác thôi!

Thần Hy nghe xong thì gật gù nói: “Hoàng đế của Huyền Vũ quốc nổi tiếng si tình với một nữ nhân, thật ko ngờ nữ nhân đó lại là mẫu thân của nàng! Phi Yến, nàng hãy thành thật trả lời ta, nàng có định làm hoàng hậu của hoàng huynh ta ko?”

“Ko, ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm hoàng hậu của bất kì ai!” Phi Yến lập tức trả lời

“Được rồi, vậy ta sẽ giúp nàng! Nếu ta đoán ko lầm thì nàng đang nghĩ đến chuyện bỏ trốn phải ko? Ta sẽ giúp nàng, chỉ có điều bây giờ trốn đi là hơi khó khăn một chút! Mĩ Nhân lâu đã bị người của hoàng huynh và Tử Ly theo dõi rồi, ngoài thành cũng vậy! Nàng muốn trốn đi ko phải chuyện dễ dàng đâu!” Bản thân hấn cũng ko muốn nàng bỏ đi nhưng nếu việc này làm nàng hạnh phúc, hấn cam tâm tình nguyện giúp nàng

“Thần Hy, huynh đúng là tri kỉ tốt của ta! Chuyện ta vừa nghĩ đến, huynh liền đoán được! Yên tâm, ta sẽ nghĩ cách để ra khỏi đây!” Phi Yến mỉm cười vui vẻ

“Ta về phủ đây! À, dạo này trời đã bắt đầu trở lạnh, nàng nên mặc thêm áo ấm đi!” Thần Hy nói xong liền quay lưng bỏ đi. Phải, nàng chỉ coi hấn như một tri kỉ, hấn cũng chỉ cần như vậy, ít nhất trong lòng nàng còn có hấn. Nếu hỏi hấn, hấn có yêu nàng ko? Thì câu trả lời là có, hấn yêu nàng cũng ko thua kém gì hoàng huynh, hấn cũng muốn chiếm hữu nàng nhưng hấn có được nàng rồi thì sao chứ? Cái hấn cần là lòng của nàng, nhưng nàng chỉ coi hấn là một tri kỉ, một bằng hữu tốt! Cho nên hấn nguyện làm tất cả mọi việc để nàng hạnh phúc, chỉ cần nàng hạnh phúc là được!

“Đệ nhất tối hảo bất tương kiến, như thử tiện khả bất tương luyện.

Đệ nhị tối hảo bất tương tri, như thử tiện khả bất tương tư.

Đệ tam tối hảo bất tương bạn, như thử tiện khả bất tương kiếm.”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ta muốn cuộc sống tự do tự tại

Phi Yến chậm rãi băng qua ngự hoa viên để đến Từ Ninh cung. Hoàng thái hậu và thái hậu truyền nàng vào cung lúc này chắc chỉ có một chuyện thôi!

“Phi nhi tham kiến hoàng thái hậu, thái hậu!”

Quả đúng như nàng đoán! “Phi nhi, ko cần đa lễ, dù sao chúng ta sắp là người một nhà rồi! Ta cuối cùng cũng có thể giao hậu cung cho con quản lý!” Thái hậu nhìn nàng triu mến

Trời, nàng đồng ý lấy Chính Hiền khi nào mà thái hậu lại nói như vậy, “Hoàng thái hậu, thái hậu, Phi nhi xin nói thẳng, con ko có ý định sẽ lấy Chính Hiền, càng ko có ý định trở thành hoàng hậu!”

”Con, con...Ai, con nói cho ai gia nghe nguyên nhân được ko?” Hoàng thái hậu xem bị nàng làm cho tức chết. Những nữ nhân khác muốn được làm mẫu nghi thiên hạ mà ko được, còn nàng được làm mà lại ko đồng ý! Thử hỏi có nữ tử nào lại ko muốn một cuộc sống vinh hoa phú quý ở trong cung chứ?

“Đối với con, chuyện hôn nhân đại sự là việc với người mình yêu thương, Phi nhi và Chính Hiền chỉ là tình bằng hữu, chưa đạt đến mức độ gọi là yêu, hơn

nữa cuộc sống trong cung cấm ko thích hợp với con! Hoàng thái hậu, nếu người thật lòng thương Phi nhi thì hãy hiểu cho con!” Phi Yến nhẹ nhàng nói.

Hoàng thái hậu và thái hậu nhìn nhau lắc đầu.

“Được rồi, ai gia đã hiểu, con lui xuống đi!” Hoàng thái hậu thất vọng nói. Một nữ tử thông minh, xinh đẹp như vậy lại ko thể làm mẫu nghi thiên hạ. Nàng còn tưởng mình đã tìm được một vị trí thích hợp cho chiếc ghế hoàng hậu này rồi, nào ngờ...

Phi Yến thờ phào nhẹ nhõm, nàng lập tức thoát li khỏi Từ Ninh cung. Khi băng qua ngự hoa viên, nàng dừng lại trước một vườn mai trắng, nàng rất khâm phục hoa mai vì nó có thể chịu đựng sự lạnh giá của mùa đông để cho ra những đóa mai tuyệt đẹp.

Phi Yến đưa tay lên vuốt nhẹ những cánh hoa mai trắng muốt, một cơn gió thổi qua làm nàng rung mình. A, lạnh quá đi mất! Phi Yến định rút tay về thì một bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng từ phía sau.

Nàng xoay người lại, có lẽ do khoảng cách hai người đứng quá gần nên lúc nàng xoay người, trán của nàng đã chạm phải môi Chính Hiền. Phi Yến hoảng hốt lùi về phía sau nào ngờ vấp phải hòn đá, Chính Hiền ngay lập tức vươn tay đỡ lấy nàng làm nàng ngã vào lòng hắn.

Khoảng cách này thật gần, hắn có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào trên người nàng, “Nàng ko muốn lấy ta đến như vậy sao?” Hắn ở ngự thư phòng thì nghe người khác hồi báo lại nàng đang ở Từ Ninh cung, hơn nữa tên thái giám còn lặp lại những lời Phi Yến nói với hoàng thái hậu. Khi nghe những lời đó, hắn đã tức giận và đau lòng đến cỡ nào nàng có biết ko? Hắn tức tốc chạy đến Từ Ninh cung gặp nàng thì lại thấy nàng đang mãi mê ngắm hoa mai.

Hơi thở ấm nóng của Chính Hiền nhẹ nhàng phả lên đỉnh đầu nàng, Phi Yến có cảm giác như hơi thở ấy sưởi ấm cả cơ thể nàng. Phi Yến vội vàng đẩy Chính Hiền ra, “Ko phải, chỉ là...ta đối với huynh...hiện tại bây giờ...chỉ có tình bằng hữu! Chính Hiền, huynh phải biết cuộc sống trong cung ko phù hợp với ta! Ta muốn một cuộc sống tự do tự tại!”

“Ồ cạnh ta, ta vẫn có thể cho nàng sự tự do! Phi Yến, ta thừa nhận ban đầu ta chỉ có hứng thú với nàng, nhưng ko biết từ khi nào trong lòng ta chỉ tồn tại hình bóng của nàng!” Trước khi gặp nàng, hắn chỉ coi nữ nhân như công cụ phát tiết, nữ nhân với hắn mà nói vốn dĩ ko quan trọng nhưng bây giờ đã khác...

“Chính Hiền, người ta nói vô tình nhất là nhà đế vương, ta ko thể chấp nhận một nam nhân có nhiều nữ nhân bên cạnh, ta ko muốn sống với sự chờ đợi mòn mỏi, quanh năm suốt tháng chỉ xoay quanh bốn bức tường. Huynh nói có thể cho ta tự do nhưng huynh cho ta tự do nhiều đến cỡ nào chứ?” Phi Yến nhẹ thờ dài, nàng đã đọc biết bao nhiêu câu chuyện về phụ nữ chốn thâm cung nên nàng hiểu rõ hơn ai hết về cuộc sống ở đây. Có bao nhiêu người thật sự có được lòng đế vương chứ? Phi Yến nhớ đến một bài thơ của Vương Xương Linh mà nàng từng đọc qua, nàng quay lại nhìn đóa mai trắng và khẽ ngâm:

“Phù dung bất cập mỹ nhân trang

Thủy điện phong lai châu thủy hương

Khước hận hàm tình yếm thu phiến

Không huyền minh nguyệt đãi quân vương”

Dịch thơ:

“Phù dung còn thẹn mặt hoa

Hương lồng đáy nước còn tha thiết nồng

Quạt che mảy hận thâm cung

Lệ hoa rơi xuống rụng cùng trăng khuya ...”

Chính Hiền vươn tay xoay người nàng lại, bắt nàng nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nếu ta nói với nàng, ta có thể phế bỏ tất cả những nữ nhân kia thì nàng có ở lại bên ta ko?”

Phi Yến thần thốt nhìn Chính Hiền, thật ko ngờ chuyện như vậy mà hắn cũng dám làm, “Phế bỏ hậu cung? Huynh là một đế vương, nếu làm chuyện này sẽ chịu rất nhiều thiệt hại, nhờ đâu có người lợi dụng cơ hội này làm phản thì sao? Chính Hiền, huynh ko cần vì ta làm như vậy đâu! Trời cũng ko còn sớm nữa, ta quay về Mi Nhân lâu đây!” Phi Yến ngẩng đầu lên nhìn bầu trời thì thấy bầu trời đã được nhuộm màu cam đỏ.

Hắn buông tay nàng ra, “Được, nàng quay về đi nhưng việc nàng làm hoàng hậu sẽ ko thay đổi đâu! Nàng đừng tưởng nàng là công chúa của Huyền Vũ quốc thì có thể trì hoãn được! Phi Yến, việc nàng lấy ai ko phải do nàng quyết định đâu!”

Phi Yến ko quay đầu lại mà vội vã bỏ đi. Nhức đầu quá, sao những chuyện phức tạp như thế này cứ bám lấy nàng mãi thế?

Phi Yến vừa đặt chân vào Mi Nhân lâu đã thấy bộ dáng hốt ha hốt hải của Thanh Phi chạy ra, “Tiểu thư, tiểu thư, có chuyện lớn rồi!”

“Chuyện gì?” Phi Yến ưu nhả bước đi

“Có một thức thức đến Mi Nhân lâu của chúng ta ăn mà ko trả tiền, ông ta còn kêu toàn sơn hào mỹ vị, rượu thượng hạng nhất...” Thanh Phi còn chưa nói hết thì Phi Yến đã tức giận đùng đùng

“Cái gì? Hừ, hán cũng to gan thật, chỗ nào ko tới lại lựa ngay chỗ này mà tới! Người đang ở đâu?”

“Ồ...Lâu hai gian thứ ba!”

Phi Yến tức tốc chạy lên lầu, nàng vừa đập cửa vừa hét: “Tính ăn chùa ở chỗ ta sao?...Ồ, sư phụ!” Người đang ngồi ăn ngon lành trong phòng ko ai khác chính là sư phụ yêu quý của nàng – Hoàng Bá

“Nha đầu, đã lâu ko gặp, hình như tính tình ngươi càng ngày càng tệ thì phải?” Ánh mắt nha đầu này hồi nãy cứ như muốn ăn tươi nuốt sống hán vậy, mọi người đừng bị bộ dạng xinh đẹp tinh khiết của đồ đệ hán lừa gạt nha, đồ đệ này của hán ko phải hung dữ và độc ác bình thường đâu!

Phi Yến bình tĩnh đóng cửa lại và ngồi xuống cạnh sư phụ nàng, “Sư phụ, đồ nhi còn tưởng người mất tích luôn rồi chứ?” Sư phụ mà ko xuất hiện lúc này chắc nàng đã quên mất mình có một vị sư phụ rồi!

“Haha, nha đầu, ta phải trở lại xem ngươi làm ăn tới đâu rồi chứ! Ta đi du ngoạn đây đó đều nghe thấy danh tiếng của tửu lâu ngươi nên quay về xem thử. Còn nữa, nha đầu nhà ngươi thật nổi tiếng a! Tiếng tăm của ngươi đã vượt xa Thanh Long quốc này rồi đó! Thế nào, lão phu nên gọi ngươi là công chúa hay hoàng hậu đây? Ày, mà người là hoàng hậu nước nào?” Sư phụ nói hăng say đến nỗi chòm râu bạc người rung rung lên trông rất mắc cười.

“Sư phụ, người còn nói nữa là còn bắt người trả tiền bữa ăn này đây!” Phi Yến giờ giọng hăm dọa

“Hừ, ngươi là thứ đồ đệ bất hiếu. Ngươi dám bắt lão phu trả tiền, lão phu sẽ đem chuyện ngươi tính bỏ trốn nói cho hai tên tiểu tử kia nghe!” Sư phụ đắc ý nhìn nàng cười cười

“Sao người biết? Mà đó ko phải gọi là bỏ trốn, đồ nhi của người chỉ thừa dịp đi du ngoạn đây đó thôi!” Phi Yến tức tối cãi lại

Cũng may mà hán đến đây từ mấy ngày trước rồi tình cờ nghe lén cuộc nói chuyện của nha đầu này với cái tiểu tử vương gia kia nên mới biết được! “Gọi là gì cũng được! Miễn là ngươi...”

“Rầm” Cửa bị đập mạnh liền văng ra rồi ngã xuống. Dung Triệt lao vào trong phòng, “Cuối cùng cũng tìm được người! Người chơi đã rồi chứ? Nếu đã rồi thì mau theo con về!”

“Áy áy, ko được, ko được, ta ko muốn về!” Sư phụ nàng giống như một hải tử ba tuổi bấu môi lắc đầu.

“Gia gia, vậy con đành dùng biện pháp mạnh vậy!” Dung Triệt nói xong liền thi triển công phu

Phi Yến nãy giờ ko hiểu chuyện gì đang xảy ra hết nên đành hỏi: “Sư phụ, hán là gì của người vậy?”

Sư phụ nàng vừa đánh với Dung Triệt vừa trả lời: “Nó là cháu ta! Đồ nhi ngoan, còn ko mau giúp sư phụ một tay!”

Phi Yến nhún vai một cái, nói với điệu bộ ko quan tâm “Con ko rảnh rồi tới mức đó! Chuyện nhà của người, người tự giải quyết đi!”

“Sư phụ? Gia gia, người có nhận đệ tử sao?” Dung Triệt cuối cùng cũng dừng tay lại. Gia gia của hán từ trước tới giờ chỉ truyền võ công cho mình hán, từ lúc nào mà đã thu nhận đệ tử rồi! Hôn nữa đệ tử còn là Phi Yến. ...

“Phải, nha đầu...này chính là đệ của ta!” Sư phụ thờ phỉ phò nói

“À, sư phụ, con nên xưng hô với cháu nàng như thế nào đây?” Dù sao Dung Triệt cũng là cháu của sư phụ nàng nên ko thể xưng hô như lúc trước được

“Ai nha, ngươi suy nghĩ rắc rối như vậy làm gì? Cứ gọi là sư huynh là được, dù sao ta cũng như sư phụ của nó thôi!”

“Hào, sư huynh, ta nể tình chúng ta quen biết nên chỉ phí hư hại hôm nay ta sẽ tính rõ cho!” Phi Yến thân nhiên nhìn đồ đệ bị bẻ đổ xung quanh

Một ý nghĩ lóe qua trong đầu nàng, “Huynh có thể ko bồi thường cũng được nhưng phải giúp ta một chuyện!”

Dung Triệt nhìn nụ cười gian xảo của vị sư muội này mà lo ngại: “Chuyện gì?”

“Một chuyện rất rất đơn giản, đó là giúp ta trốn khỏi đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bỏ trốn khỏi kinh thành

Hôm nay là một ngày cực kì cực kì quan trọng, haha...bởi vì hôm nay chính là ngày nàng chính thức đi ngao du thiên hạ! Tâm trạng nàng phấn khởi và háo hức y như cái ngày đầu tiên nàng bắt đầu sống ở đây. Ra ngoài rồi, ta sẽ tha hồ tự do bay lượn, tránh xa những việc phức tạp đi!

Việc nàng cần làm bây giờ là đợi Dung Triệt tới, sau đó nàng chỉ cần lên xe ngựa của hắn là xong...

“Tiểu thư, Tử Ly công tử...à không, phải là hoàng thượng mới đúng, phải hoàng thượng cho mời người đi dạo, xe ngựa đã ở bên ngoài đợi rồi!” Thanh Phi bước vào cầm theo một áo choàng bằng lông. Nàng biết tiểu thư rất dễ bị cảm lạnh vào mùa đông nên phải cẩn thận một chút mới được.

Tại sao lại đi dạo vào lúc này? Nàng còn phải chờ Dung Triệt nha! “Ta biết rồi, em chuẩn bị đồ đạc xong hết chưa? Ta sẽ cố gắng trở về thật nhanh!”

Phi Yến vội đi ra ngoài, nàng phải đi nhanh một chút, gặp Tử Ly xong liền quay trở lại đây!

Xe ngựa đi một lúc lâu, Phi Yến mới chợt nhận ra mình quên đem theo áo choàng, hèn gì nãy giờ nàng lại thấy lạnh đến vậy! Ai, đành cố gắng chịu đựng thôi!

Xe ngựa chợt dừng lại, người đánh xe bên ngoài lên tiếng: “Công chúa, đã tới nơi rồi!”

Công chúa? Cái danh xưng này nàng ko quen cho lắm! Phi Yến từ từ vén rèm xe lên, ngoài trời tuyết đang rơi rất nhiều! Nàng vươn cánh tay ra đón lấy một bông tuyết, thật lạnh a!

Người đánh xe đang định đưa tay dịu nàng xuống, thì một bàn tay ấm áp đã nắm tay nàng, “Để ta giúp nàng!”

Nam tử này toàn thân y phục trắng muốt, y phục của y với màu của tuyết tương đồng, tóc dài được một cây trâm bằng ngọc cài lên gọn gàng, phần tóc còn lại thì thả ra tự nhiên đung đưa trong gió. Hắn lúc nào cũng như vậy, trên người luôn tỏa mát ra khí chất của bậc tiên nhân. Nàng cũng tự hỏi mình nhiều lần rằng có khi nào hắn chính là tiên nhân từ trên trời hạ phàm?

“Phi Yến, nàng ko cần nhìn ta đến ngây ngốc như vậy!” Thanh âm ôn nhuận như ngọc của Tử Ly làm cho nàng bừng tỉnh. Lúc này, Phi Yến mới phát hiện ra mình nãy giờ đang nhìn người ta chăm chăm, nàng cuối đầu thật thấp xuống để giấu đi khuôn mặt ửng hồng vì xấu hổ của mình rồi nhẹ nhàng bước khỏi xe ngựa.

Tử Ly bung dù ra che cho nàng để tránh tuyết rơi xuống.

Khung cảnh lúc này có thể tạo thành một bức tranh tuyệt mỹ, dưới bầu trời đầy tuyết rơi, một đôi nam nữ sánh đôi đi bên nhau, nam tử bạch y phiêu dật, nữ tử hồng y đồ thắm làm cho người khác chói mắt, bọn họ cùng che chung dưới một cây dù, khoảng cách hai người gần nhau đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch.

“Nàng thật là...Trời lạnh như thế này mà lại ko khoát thêm áo ra ngoài!” Tử Ly dịu dàng cởi áo choàng lông màu xám ra khoát lên người nàng. Hoi ấm từ chiếc áo choàng từ từ truyền sang thân thể Phi Yến.

Hai người bọn họ bước vào một cái đình gần đó, Phi Yến ngồi xuống ghế và im lặng chờ Tử Ly nói. Nàng biết hôm nay Tử Ly hẹn nàng ra đây là có chuyện muốn nói nhưng suốt từ nãy tới giờ Tử Ly lại chẳng mở miệng nói câu nào.

Tử Ly lẳng lặng nhìn ra ngoài như bên ngoài có cái gì đó thu hút hắn lắm!

Phải một lúc rất lâu rất lâu sau đó, Tử Ly mới chậm rãi quay lại nhìn nàng nói: “Phi Yến, hai ngày sau ta phải trở về Bạch Hổ quốc...Đến lúc đó nàng phải đi với ta dù có muốn hay không!”

Cái này, cái này ko phải là bắt cóc người quá trắng trợn sao, “Nhưng dù sao ta cũng là công chúa của Huyền Vũ quốc, huynh ko thể ép ta đi được!”

“Nàng có là công chúa hay ko, ko quan trọng! Ta vốn dĩ ko quan tâm!” Hắn bá đạo nói

Phi Yến chưa bao giờ thấy một Tử Ly luôn trầm lặng, ít nói lại trở nên bá đạo như vậy! “Nhưng nếu ta đi theo huynh cả cuộc đời này ta đều ko vui vẻ, ko hạnh phúc, như vậy cũng được sao?”

Tử Ly im lặng một hồi lâu rồi kiên quyết nhìn nàng, “Như vậy thì ít ra nàng cũng ở bên cạnh ta!”

Nàng ko ngờ câu trả lời của Tử Ly lại như vậy, lúc này nàng đứng lên nói: “Như Nguyệt đang đợi ta ở Mi Nhân lâu! Ta phải về đây!” Nói xong thì quay đầu bỏ đi.

Nàng bỏ lại một nam nhân vẫn nhìn theo bóng lưng nàng, “Phi Yến, xin lỗi nàng! Nhưng ta thật sự ko thể buông tay rồi!”

Hai năm nay hắn ko gặp nàng vì hắn muốn suy nghĩ thật kĩ, biết đâu được trong hai năm này hắn sẽ quên dần dần nàng thì sao? Nhưng ko, hình bóng nàng suốt ngày cứ hiện ra khắp nơi, đôi lúc hắn đuổi theo cả một nữ nhân gặp trên đường chỉ vì nàng ta có bóng lưng giống nàng. Ý muốn chiếm hữu nàng cứ như cơn mãnh thú lớn dần lớn dần trong lòng hắn!

Phi Yến về tới Mi Nhân lâu đã thấy xe ngựa của Dung Triệt ở bên ngoài, nàng vội vàng chạy vào trong.

“Nha đầu, mau chóng thay nam trang này đi!” Dung Triệt đưa cho nàng một bộ nam trang.

Phi Yến thấy Thanh La và Thanh Phi đều đã thay nam trang rồi nên cũng nhanh lẹ đi thay.

Nàng đã bàn với Dung Triệt là hẳn sẽ đem theo ba tên người hầu có dáng người tựa tựa ba người các nàng vào Mi Nhân lâu, sau đó các nàng chỉ cần mặc y phục của ba tên đó rồi dễ dàng ra khỏi thành. Đồ đạc thì nàng đã nhờ Thần Hy đem ra ngoài thành trước, Hắc Phong cũng được nàng sơn lên một lớp lông màu trắng đem ra ngoài thành chờ để che mắt mấy tên được cử theo theo dõi nàng.

Phi Yến bước ra với nam trang trên người, nàng còn lấy một ít đất bôi đen lên mặt, mặc dù nàng ko muốn làm vậy nhưng phải hy sinh một ít cho đại sự.

Trước khi Phi Yến ra ngoài, nàng giao cho Lưu Thúc ba bức thư và năm cái túi hương, dặn dò cẩn thận: “Lưu Thúc, đợi ta đi khoảng hai ngày thì hãy đưa những thứ này cho bọn họ! Thúc trông coi Mi Nhân lâu giúp ta, có chuyện gì cứ tới tìm Thần Hy, huynh ấy chắc chắn sẽ giúp đỡ!”

Lưu Thúc cầm lấy bức thư rồi chấm chấm nước mắt, “Tiểu thư, người đi đường bảo trọng!”

“Yên tâm, ta ko đi luôn đâu! Thúc cũng bảo trọng!” Phi Yến mỉm cười an ủi Lưu Thúc rồi theo sau Dung Triệt lên xe ngựa.

Thanh Phi ngồi bên ngoài cùng người đánh xe, nàng và Thanh La ngồi bên trong với Dung Triệt, thiên a, người nhất định phải giúp con ra khỏi thành thuận lợi!

Phi Yến nhìn ra ngoài thấy xe ngựa từ từ di chuyển đến cổng thành, đôi mắt của tên lính gác cứ như chim ưng dò xét từng người thật cẩn thận. Phi Yến thấy như vậy liền bức mình, đây là sao chứ? Chẳng lẽ tên Chính Hiến kia sợ nàng bỏ trốn sao? Bất quá sự tình đúng là như vậy!

Phi Yến thờ phào nhẹ nhõm khi xe ngựa đi qua cổng thành, lúc này nàng mới cười vui vẻ được.

Dung Triệt trêu chọc nàng, “Sư muội ko cần vui mừng đến như vậy đâu! Mắc công lặt nữa vui quá hóa buồn bây giờ!”

“Hừ, làm sao mà buồn được! Ta mà ra khỏi thành rồi muốn bắt ta lại là chuyện ko thể nào!” Phi Yến cầm khăn tay lau đi lớp đất trên mặt.

“Hôm nay, các người hãy ở lại Phi Ưng sơn trang một đêm đi, mai hãy lên đường!”

“Hào!”

Thế là các nàng thẳng một đoạn đường dài đến Phi Ưng sơn trang...

Ba người các nàng được một nha hoàn dẫn vào một gian phòng lớn

Chắc, chắc, sơn trang này cũng ko tệ nhì! Rộng lớn, thoáng mát, đúng là nơi thích hợp để chuyên tâm tập võ.

Nàng tắm rửa và thay một bộ y phục sạch sẽ rồi thoải mái ăn một bữa cơm thật ngon lành!

“Sư muội, người có nhã hứng đi uống rượu cùng ta ko?” Dung Triệt trên tay cầm một bình rượu bước vào phòng nàng

“Hào!” Phi Yến hào sảng đồng ý rồi bước ra ngoài sân.

“Sư muội, lần này người ra ngoài phải cẩn thận một chút! Giang hồ rất phức tạp, lòng người lại khó đoán! Ta đoán hai ngày sau, bọn họ sẽ phát hiện ra người bỏ đi, thế nào cũng có rất nhiều người đi tìm người!” Dung Triệt tự rót cho mình một ly rượu rồi rót cho Phi Yến một ly.

Phi Yến đưa ly rượu lên miệng một hơi uống cạn hết. Hương vị nồng và cay của rượu từ từ trôi xuống cổ họng nàng, uống rượu trong một ngày đông thật ấm áp!, “Sư huynh ko cần lo lắng, ta tự biết lo cho bản thân mình!”

“Nha đầu, người cũng thật đào hoa nha! Có biết bao nhiêu nam nhân thích người, ai, ko biết là họa hay là phúc đây! Mĩ mạo của người đúng là đem lại nhiều rắc rối a!” Dung Triệt uống một ngụm lớn

“Sư huynh, ta rất tò mò một chuyện, nếu như người nói có rất nhiều nam nhân thích ta vậy tại sao người lại ko thích ta?” Phi Yến tò mò nhìn Dung Triệt

“Haha...ta thừa nhận, sư muội người là mĩ nhân hiếm có trong thiên hạ nhưng ta sợ những mĩ nhân như người lắm, đụng vào người rất phiền phức! Dung Triệt – ta chỉ cần một nữ tử yêu ta thật lòng là đủ, ko cần phải có mĩ mạo song toàn!” Dung Triệt nói mà ánh mắt như đang nghĩ về một hình bóng nào đó

“Sư huynh, người phải đối xử tốt với Như Nguyệt đó! Muội ấy là thích người thật lòng!”

Dưới ánh trăng, Phi Yến cùng Dung Triệt vui vẻ nói cười, uống rượu thỏa thích. Nhìn vào thật ko giống như một nam một nữ ngồi với nhau mà giống như hai nam nhi đang uống rượu bàn luận sự đời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Nhất định phải bắt được nàng

“Này, này, hai người mau dậy đi!” Phi Yến nhẹ nhàng lay người Thanh La và Thanh Phi

Thanh Phi mắt nhắm mắt mở nhìn ra ngoài trời, “Tiểu thư, bây giờ trời còn chưa sáng nữa! Tiểu thư làm gì thức dậy sớm vậy?”

“Chưa sáng nhưng gần sắp sáng rồi! Hai người mau dậy rửa mặt, thay y phục, chúng ta sẽ bắt đầu chuyến du ngoạn ngay bây giờ! Mau lên, ta chỉ cho hai người nửa canh giờ để chuẩn bị thôi đó!” Phi Yến xoay người bước ra khỏi phòng. Vừa bước chân ra ngoài sân nàng liền đón lấy cơn gió lạnh rét, Phi Yến kéo tấm áo choàng lông màu trắng trên người lại, hai tay chà sát vào nhau, đúng là buổi sáng mùa đông, lạnh chết đi được, nhiệt độ này có thể làm người ta đông thành đá đấy! Không hiểu sao nhưng lúc này nàng rất rất thèm ăn... đá bào phủ si-rô dâu lên

Phi Yến lon ton chạy vào phòng cầm lấy cái lò ấp tay bằng bạc toát ra mùi hương hoa nhài thơm ngát. Cái lò ấp tay này là do Thần Hy tặng cho nàng trước khi đi, hắn nói trời sẽ càng ngày càng lạnh hơn nên dặn dò nàng lúc nào cũng phải mang theo cái lò nhỏ nhắn xinh xắn này để sưởi ấm. Nàng hết chà tay lên trên đó rồi lại ôm cái lò vào lòng.

“Tiểu thư, tại sao chúng ta lại phải lên đường sớm như vậy?” Thanh Phi bước vào phòng với gương mặt ngái ngủ

“Đừng vậy, khởi hành vào lúc này trời rất là lạnh a, mà người lại dễ nhiễm lạnh nữa!” Thanh La gật đầu phụ họa

“Chúng ta khởi hành vào lúc này mới thuận lợi nhất! Dẫu sao ta có linh cảm ko được tốt lắm! Chúng ta mau đi thôi!” Không hiểu sao mà lòng nàng cứ cảm thấy ko yên hoài!

Ba người các nàng sắp xếp đồ đạc lên xe ngựa, trước khi đi Phi Yến còn nói với tên gác cổng: “Nhờ người chuyển lời của ta đến Dung Triệt, nói với huynh ấy rằng ta tạ huynh ấy đã giúp đỡ! Nhờ huynh ấy lâu lâu ghé thăm lâu của ta coi chừng giùm!”

Nàng nhìn Phi Ứng son trang càng ngày càng xa, ko biết khi nào mới gặp lại mọi người đây?

“Tiểu thư, em quên hỏi, chúng ta đi đâu vậy?” Thanh Phi xém quên mất chuyện mà mấy ngày nay nàng thắc mắc

“Chu Tước quốc!” Phi Yến đáp gọn lộn. Nàng kéo tấm màn ra nói với Vân Dương đang đánh xe ở bên ngoài, “Vân đại ca, ta muốn đến Chu Tước thì phải làm như thế nào?” Vân Dương này là thuộc hạ thân cận bên người Thần Hy, lúc đầu nàng nói nàng ko cần người đi theo bảo vệ nhưng Thần Hy nhất quyết ko nghe. Hắn nói Vân Dương võ công cao cường, lại thông thuộc đường đi, Vân Dương lại quen cuộc sống trong giang hồ do nhiều năm theo Thần Hy ra ngoài nên rất hữu dụng cho chuyến đi của nàng.

“Tiểu thư, vậy chúng ta phải đến Bắc thành trước, rồi từ đó ngồi thuyền vượt qua biển mới đến biên giới Chu Tước!” Vân Dương kính cẩn trả lời. Trước khi đi chủ tử đã kêu hần nhất định phải bảo vệ Phi Yến như bảo vệ chính chủ tử, phải xem Phi Yến như chủ tử của mình!

“Uhm, vậy khi nào chúng ta mới đến Bắc thành?”

“Nếu chúng ta đi suốt đêm thì hai ngày sẽ tới nhưng đi thông thả thì hơn hai ngày một chút!”

“Chúng ta đi thông thả là được, dù sao cũng ko cần vội vàng!” Nàng là đi du ngoạn chứ ko phải chạy trốn nên gấp gáp làm gì?

Phi Yến buông rèm xuống, tiếp tục ôm cái lò ấp tay ấm áp của nàng

“Tiểu thư, Thanh La có điểm ko hiểu, tại sao chúng ta lại đi Chu Tước quốc trước!” Thanh La thắc mắc

“Tại vì ta nghe nói mùa đông ở Chu Tước quốc là ấm áp nhất trong tứ quốc, hơn nữa ta còn nghe nói kĩ viện ở Chu Tước rất đặc biệt nên muốn đến xem thử!” Phi Yến nhắm mắt lại nói, đèn hôm qua nàng ngủ rất ít nên phải tranh thủ ngủ một chút!

Thanh La và Thanh Phi bốn mắt nhìn nhau rồi nhẹ lắc đầu, tiểu thư thật là... Lúc nào cũng hứng thú với những thứ ko tầm thường...

Buổi trưa...

Xe ngựa dừng lại bên một quán nhỏ ven đường để nghỉ ngơi

Phi Yến đang ăn ngon lành bát mì nóng hổi thì nghe một vài người bên cạnh nói chuyện, nàng mặc dù ko có tính tò mò nhưng chủ đề câu chuyện đó là về nàng nên phải nghe thôi!

Người A nói: “Ngươi nghe gì chưa? Hạ Lan công chúa của Huyền Vũ quốc cũng là bà chủ cửa Mĩ Nhân lâu nổi tiếng mất tích rồi!”

Người B tỏ vẻ ngạc nhiên: “Sao? Ngươi nghe chuyện này ở đâu vậy? Nhưng làm sao mà mất tích?”

Người A tò vò về ta đây nói: “Ta mới từ trong kinh thành ra, bây giờ kinh thành đang rất náo loạn, ta nghe mấy tên lính gác cổng thành nói nàng ấy bị bắt đi nhưng ta cũng nghe người khác nói là do nàng ấy bỏ trốn vì ko muốn trở thành hoàng hậu Thanh Long quốc! Hoàng thượng đã hạ lệnh rất nhiều quân lính ra khỏi thành tìm kiếm!”

Phi Yến liếc mắt qua ba người còn lại, ý bảo chỗ này ko nên ở lâu, Vân Dương hiểu ý nàng liền để lại hai lượng bạc trên bàn rồi lên xe ngựa.

Phi Yến vừa lên xe ngựa liền nói với Vân Dương ở bên ngoài: “Chúng ta ko thể đi thông thả nữa rồi! Phải chạy suốt ngày suốt đêm thôi, chỉ cần ra khỏi Thanh Long là xong!”

Sao bọn họ phát hiện ra nhanh thế nhỉ? Nàng chưa đi được bao lâu mà!

Kinh thành

Vài canh giờ trước

Chính Hiền vui vẻ bước vào Mĩ Nhân lâu

Hôm nay hắn được cống nạp một loại trà thượng hạng nên muốn cùng nàng thưởng thức, hắn biết nàng rất thích uống trà. Nhưng...Chính Hiền lục tung cả chỗ này lên mà vẫn ko thấy bóng dáng của Phi Yến đâu, ngay cả hai nha hoàn của nàng cũng ko có.

Chính Hiền nhìn đồ đạc trong phòng Phi Yến trông tron, y phục và đồ trang sức cũng ko còn, chẳng lẽ...

Chính Hiền lao ra ngoài tìm Lưu thúc hỏi: “Trẫm hỏi người, tốt nhất là trả lời thành thật một chút, Phi Yến đâu rồi?”

Lưu thúc bị bộ dạng đáng sợ của Chính Hiền làm cho hoảng loạn. “Tiểu thư...tiểu thư...đi du ngoạn rồi! Tiểu thư nhờ thảo dân đưa cho hoàng thượng một thứ!” Lưu thúc đưa cho Chính Hiền một lá thư cùng với một cái túi thơm.

Chính Hiền vội vàng xé bức thư ra, trên tờ giấy trắng tinh là nét chữ thanh thoát, đẹp dễ quen thuộc:

“Chính Hiền, ta quyết định đi du ngoạn một thời gian, nếu huynh nghĩ ta muốn bỏ trốn thì lầm rồi, ta chỉ đúng lúc muốn đi du ngoạn lúc này thôi! Huynh phải biết ko nên vì một đóa hoa mà bỏ rơi những đóa hoa xinh đẹp khác! Trong cái túi hương là một viên giải độc tên Hoàng Dược, nó có thể giải được tất cả các loại độc, huynh hãy giữ lại phòng thân, còn một chuyện nữa, đừng tức giận khi đọc lá thư này! Nếu huynh dám đập phá Mĩ Nhân lâu của ta, lúc ta về đảm bảo cũng là ngày chết của huynh!”

Chính Hiền mặt đầy hắc tuyến, tay hắn nắm chặt lại, “Phi Yến, nàng giỏi lắm! Tốt nhất đừng để ta tìm được nàng, ta mà tìm được nàng sẽ đánh cho chân nàng gãy luôn vì tội dám bỏ trốn!” (hai anh chị này đúng là có máu xã hội đen nha)

Lúc này

Từ Ly cũng vừa nhận được tin

Hắn buông cây bút xuống, “Phi Yến, nàng dám bỏ trốn? Như vậy cũng tốt, đến lúc ta tìm được nàng sẽ trực tiếp đem nàng về Bạch Hổ nhốt lại! Ta thật muốn xem là nàng trốn nhanh hay là ta tìm nhanh hơn!”

Nhược Bạch ko hay biết Phi Yến đã đi mất, hắn cước bộ chậm rãi đi vào Mĩ Nhân lâu tìm nàng.

Lưu thúc vừa nhìn thấy hắn liền chạy tới e ngại nói: “Nhược Bạch công tử, tiểu thư để lại vật này cho người!” Lưu thúc lấy từ trong tay áo ra một bức thư và hai cái túi thơm.

Nhược Bạch kinh ngạc đón nhận, “Phi Yến đâu?”

Lưu thúc cúi đầu sát xuống nói: “Tiểu thư... đi du ngoạn!” Nói xong liền nhanh chóng lui vào trong. Tiểu thư ơi tiểu thư, vì người mà cái mạng già của ta ko giữ nổi mất!

Du ngoạn? Đừng nói với hắn là nàng bỏ trốn rồi nha! Nhược Bạch mở bức thư ra:

“Nhược Bạch, nhờ huynh nói với phụ hoàng rằng người đừng lo lắng cho ta, ta chỉ đi ngao du thiên hạ một thời gian thôi! Biết đâu được, một ngày nào đó ta sẽ xuất hiện ở Huyền Vũ quốc thì sao! Trong túi thơm là Hoàng Dược do ta điều chế, nó có thể giải được bách độc!”

Hắn nắm chặt bức thư lại, nàng đúng là khiến hắn tức chết mà! Hắn còn nghĩ nàng đã là công chúa Huyền Vũ quốc thì nhất định sẽ cùng hắn đi về Huyền Vũ, đến lúc đó sớm tối bên nhau, hắn ko tin mình ko chiếm được lòng nàng. Sau Hoàng Ngọc yến, hắn sợ nàng sẽ bỏ trốn nên phái nhiều người giám sát nàng vậy mà... “Vương Phi Yến, dù nàng có chạy đến chân trời góc bể nào thì ta cũng lôi nàng về cho bằng được!”

Trong xe ngựa

Phi Yến tự dưng cảm thấy ngựa lổ tai, nàng bực mình lắm lắm, “Sao lại ngựa lổ tai thế này nhỉ? Chẳng lẽ có tên đáng ghét nào đó đang chửi rủa nàng?”

Ai, mệt quá đi! Nàng phải ngủ một lát đã!

Phi Yến ngủ thiếp đi mà ko hay biết rằng đang có rất nhiều người đuổi theo nàng...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chúng ta thật có duyên

Phi Yến đang đánh cờ với Chu công thì bị Thanh Phi lay nhẹ làm tỉnh giấc: “Tiểu thư, hình như phía trước có người ngất xỉu!”

Nàng mệt mỏi mở mắt ra, “Mặc kệ hần, chúng ta đi tiếp!” Nàng đã rút kinh nghiệm từ lần cứu Lãnh Phong, người tốt ko bao giờ gặp may mắn cả nên tốt nhất là làm người xấu.

“Nhưng mà... hần cản đường đi của chúng ta! Nếu muốn đi qua thì phải bước qua xác hần a!” Tiểu thư của nàng cũng quá nhẫn tâm đi!

“Vậy thì cứ bước qua xác hần đi!” Phi Yến vô tâm vô phé nói

“Tiểu thư... sao có thể làm vậy được?”

“Haha, ta chỉ đùa một chút thôi! Ta tuy có nhẫn tâm nhưng ko có vô lương tâm đến vậy đâu!” Phi Yến buồn cười nhìn Thanh Phi.

Nàng vén rèm xe và chậm rãi bước ra khỏi xe ngựa.

Thì ra bọn hạ đang đi qua một ngọn núi, đúng là đường rất hẹp mà cái tên ko biết lựa chỗ để ngất xỉu kia thì lại nằm ngay giữa đường làm chắn hết cả lối đi.

Phi Yến bước gần tới, xung quanh người này có rất nhiều máu, trên người hần cũng có rất nhiều vết thương, xem ra hần vừa mới trải qua một trận chiến đấu kịch liệt. Nàng quỳ xuống xoa người tên này qua, ách, khuôn mặt này... Nam nhân có hàng lông mày kiếm, mũi cao cao, đôi môi mỏng khê mím lại, tuy hần đang bất tỉnh nhưng trên người vẫn tỏa ra hàn khí khiến người khác khiếp sợ!

“Xem ra ta và ngươi rất có duyên với nhau!” Nàng lầm bầm nói. Phải, nam nhân đang nằm ở đây cản đường cản lối chính là tảng băng ngàn năm kẻ dao vào cổ nàng, kêu nàng trị thương cho hần rồi vong on bội nghĩa bắt nàng đi!

“Hừ, lần này ta ko ngu như lần trước đâu! Cứu ngươi? Rồi để ngươi làm hại ta sao? Ta cho ngươi chết cóng ở đây luôn!” Phi Yến dứt khoát đứng dậy rồi quay lưng đi.

Nàng đi được một đoạn thì dừng chân lại, nàng quay lại nhìn nam nhân lạnh băng đang nằm trên mặt đất phủ đầy tuyết kia!

Ai, nàng bỏ đi rồi có ai đến cứu hần ko nhĩ? Nhưng quanh đây vắng vẻ thế này thì làm gì có ai đi ngang qua! Lỡ như đến tối hần lại làm mối cho lũ sói thì sao? Bỏ hần lại có phải quá thất đức ko? Dù sao nàng và hần cũng coi như có quen biết đi!

Phi Yến bước lại chỗ Lãnh Phong.

Hần nghe thấy có tiếng bước chân lại gần liền dồn hết tất cả sức lực cuối cùng cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt hần là hình bóng nữ tử mặc y phục toàn thân màu trắng, tóc nàng nhẹ bay trong gió, xung quanh nàng còn tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, đó là... tiên nữ sao? Ko thể nào, tiên nữ sẽ chả bao giờ tới gần một người đầy máu tanh như hần!

“Hình như kiếp trước ta mắc nợ ngươi thì phải? Ta chỉ cứu ngươi lần này là lần cuối cùng thôi đấy!” Phi Yến ngồi xổm xuống thì thầm nói

Nàng quay lại xe ngựa, “Vân Dương đại ca, huynh có thể giúp ta mang người kia lên xe ngựa được ko?” Nàng chỉ tay về phía Lãnh Phong

Vân Dương tuy ngạc nhiên nhưng vẫn đồng ý.

Phi Yến nhìn Lãnh Phong nằm trên xe ngựa.

“Tiểu thư, nam tử này thật tuấn tú nha! Nhưng mà tại sao tiểu thư lại cứu hần?” Thanh Phi nhìn thật chăm chú vào gương mặt Lãnh Phong

“Chẳng phải em kêu ta cứu hần sao? Được rồi, im lặng một chút, để ta tập trung chữa trị cho hần!” Phi Yến cầm tay Lãnh Phong lên chuẩn bị bắt mạch

Phi Yến nhíu mày lại, hần đã trúng độc hơn nửa lại trúng một loại độc thất truyền đó là Ma Hạ. Nàng đã từng đọc loại độc này trong sách, người trúng loại độc này sẽ ko chết mà từ từ mất đi võ công rồi cuối cùng từ từ tê liệt và trở thành phế nhân suốt đời.

Loại độc này nàng ko giải được, vốn dĩ Ma Hạ là ko có thuốc giải, ai, trước tiên nàng trị vết thương bên ngoài cho hấn trước vậy!

Phi Yến cẩn thận băng bó đến vết thương cuối cùng trên người Lãnh Phong, nàng lấy một áo choàng đắp lên người hấn rồi đem viên Hoàng Dược cuối cùng trong người nàng cho hấn uống. Ai, hy vọng dược của nàng có thể làm chậm độc tính phát tác.

Ai, kể ra cũng buồn cười, hai lần nàng gặp hấn hấn đều bị thương hết, chỉ là lần này nàng ko giúp hấn được rồi!

“Tiểu thư, này giờ người hết nhũ mỳ lại thờ dài hoài! Bộ hấn ko cứu được sao?” Thanh Phi này giờ vẫn quan sát nhất cử nhất động của tiểu thư

“Ko, hấn sẽ ko chết nhưng có lẽ đối với hấn còn đau khổ hơn cái chết nữa!” Phi Yến nhẹ giọng nói

Bóng đêm buông xuống

Phi Yến quyết định cho xe ngựa dừng lại nghỉ một lát, nàng chậm rãi cắn từng miếng mận thầu, tuy ko thích ăn cái thứ khô khốc này nhưng đành phải chịu đựng thôi, dù sao nàng ko thể ở trong khách điểm nghỉ ngơi được! Bây giờ, trong tất cả các khách điểm toàn là binh lính đi tìm nàng nên tốt nhất là ở ngoài này!

Phi Yến nhìn qua Lãnh Phong vẫn đang hôn mê, nàng lấy bình nước ra kê vào môi hấn định cho hấn uống một ít.

Lãnh Phong đột nhiên mở mắt ra, cùng lúc đó hấn cũng rút thanh đao bên cạnh ra kê vào cổ nàng.

“Ngươi có vẻ thích kê đao vào cổ ta nhỉ?” Phi Yến ko hề tỏ vẻ sợ hãi chút nào mà còn nhìn hấn cười

Vân Dương và Thanh La nghe thấy tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ liền từ ngoài chạy đến bên xe ngựa.

“Tiểu thư...” Thanh La toan rút kiếm ra

Phi Yến lập tức mỉm cười nhìn nàng: “Ko sao, hấn sẽ ko làm hại ta đâu! Hai người lui ra đi!” Phi Yến gạt thanh đao ra: “Ngươi sẽ ko giết ân nhân cứu mạng mình chứ?”

Thanh La còn chần chừ ko chịu đi, nam nhân kia toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, lơ lơ như tiểu thư bị gì thì sao?

“Đi thôi! Tiểu thư cô sẽ ko có gì đâu!” Vân Dương kéo Thanh La đi.

“Nhưng...”

“Nếu hấn muốn giết tiểu thư nhà cô thì đã giết từ lâu rồi!” Tuy nam nhân kia toàn thân nguy hiểm nhưng ánh mắt đối với Phi Yến vẫn là ko có sát ý.

“Ngươi cứu ta hai lần, ta chắc chắn sẽ đền ơn ngươi!” Lãnh Phong lạnh lạnh nói

“Lần trước đúng là nên đền ơn ta nhưng lần này ko cần đâu! Lần này ta ko cứu được ngươi, ngươi đã trúng Ma Hạ rồi! Hơn nữa ta cũng đốt Thanh Phong môn của ngươi, chúng ta coi như ko ai nợ ai!” Phi Yến đưa cho Lãnh Phong bình nước

“Thanh Phong môn đã ko còn là của ta. Khi nào thì độc tính phát tác?” Sau khi nghe mình trúng loại độc đáng sợ như vậy mà vẫn bình thản như không chắc chỉ có tên băng giá trước mặt nàng đây!

“Đáng lẽ là bốn tháng nữa độc tính sẽ phát tác nhưng ta giúp ngươi kéo dài thời gian một chút! Bốn tháng sau độc tính mới phát tác hoàn toàn. Ta có thể hỏi ngươi tại sao ngươi từ trường môn Thanh Phong môn lại thành ra như vậy ko?” Nàng thật tò mò muốn biết kẻ nào có thể hạ độc được hấn nha!

Lãnh Phong im lặng một lúc rất lâu, nàng còn tưởng hấn se ko trả lời nào ngờ hấn lại chậm rãi nói: “Ta đã tin lầm ngươi! Đáng lý một kẻ như ta ko nên tin bất kì ai hết! Ta nhận lấy kết cục này là đáng lắm!”

“Vậy ngươi tính đi đâu?” Nàng dịu dàng nhìn hấn

“Ko biết!”

“Hay là ngươi đến Chu Tước quốc với ta, ta nghe nói ở đó có băng tâm tuyết liên. Nó có thể trị được bách độc, biết đâu nó có thể giúp ngươi?” Nàng cũng chả hiểu sao mình lại mời hấn đi cùng! Thôi kệ, dẫu sao hấn cũng rất thê thảm rồi! Được rồi, người ta nói giúp người phải giúp cho trót, nàng lỡ cứu hấn rồi thì nên cứu đến cùng!

“Chu Tước? À, ta quên mất, ngươi bây giờ đã là Hạ Lan công chúa hơn nữa lại còn đang đi trốn!” Hấn sực nhớ ra những chuyện của nàng đã làm cả kinh thành náo loạn.

“Ta ko phải đi trốn, ta gọi đó là du ngoạn!” Nàng bực bội trả lời. Sao ai cũng bảo nàng đi trốn thế nhỉ? . Nàng chỉ là đang ngao du thiên hạ thôi!(ngươi chỉ giỏi ngụy biện, Phi Yến *liếc* mặc kệ ta, ta là nữ chính, ta có quyền!)

Xe ngựa đi suốt đêm, cuối cùng cũng đã đặt chân đến Bắc thành. Phi Yến sung sướng nhìn mọi thứ! Haha, ta sắp tới Chu Tước rồi! Chỉ cần đặt chân lên thuyền là xong, lúc đó các người đừng có mơ mà bắt được ta!

Nàng vô cùng vô cùng hạnh phúc bước chân lên chiếc thuyền lớn mà ko biết chuyện xảy ra ở Thanh Long...

Chính Hiến cao cao tại thượng ngồi trên long ý suy nghĩ.

Hừ, hần đã cho người tìm khắp nơi mà ko thấy nàng đâu! Nàng cứ như bốc hơi khỏi thế giới này!

Nơi nào mà nàng muốn đi đến đầu tiên nhỉ? Hần nhẹ nhàng gõ tay lên bàn rồi bắt giác mỉm cười mê hoặc.

“Nhạ Địch, Y Hân, các người đi chuẩn bị, trẫm muốn đi Chu Tước quốc du ngoạn một chuyến!” Phi Yến nàng tưởng ta ko biết nàng đang nghĩ gì sao?

Thần Hy đứng cách đó ko xa nghe được những lời Chính Hiến nói, hần nhủ mảy lập tức quay đầu lại. Ko được, hần phải khởi hành trước hoàng huynh để báo cho nàng biết.

Lúc này

Từ Ly đang cười Bạch Phong đi suốt ngày suốt đêm

“Chủ tử, tại sao chúng ta lại đến Chu Tước quốc?” Thanh Ảnh cười ngửa bên cạnh nói.

“Ồ đó có một thứ rất quan trọng đang chờ ta!” Phi Yến, nàng quá coi thường ta rồi! Ta biết nàng sợ cái lạnh của mùa đông nên chắc chắn phải đến một nơi nào đó ấm áp một chút, mà dĩ nhiên trong tứ quốc chỉ có Chu Tước là ấm áp nhất thôi!

Cùng lúc đó

Nhược Bạch đã bước chân lên Chu Tước

Hần ung dung tìm một phòng trọ thượng hạng ngồi chờ đợi...con mồi tới!

Phi Yến nhìn ra ngoài biển sóng đánh dữ dội, “Xem ra sắp có bão rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bão táp

Mây đen kéo tới, sấm chớp vang đầy trời, lúc đầu chỉ có vài hạt mưa lất phất nhưng càng về sau mưa càng dữ dội hơn. Ngoài biển, những con sóng nhấp nhô dữ dội, thỉnh thoảng còn có con sóng cao hơn một mét.

Phi Yến khó chịu ngồi trong khoang thuyền

Thuyền cứ lắc lư dữ dội làm nàng có cảm giác buồn nôn

Thanh Phi đã nôn lên nôn xuống mấy lần, Thanh La tỷ cũng chẳng khá khẩm hơn gì mấy, mặt mày đều xanh mét. Phi Yến nhìn lại mình, xem ra cơ thể nàng vẫn còn tốt lắm.

Phi Yến đưa mắt về hai đại nam nhân duy nhất trong phòng.

Hai tên này đúng là quái vật! Vân Dương đứng ngay góc phòng, chân trụ vững làm như độ lắc lư của con thuyền ko hề ảnh hưởng tới hần.

Vốn dĩ trời đã rất lạnh rồi, bên ngoài lại có bão, cộng thêm cái tên lạnh như băng ở trong phòng này nữa làm cho nàng phải khoát thêm mấy lớp áo mà vẫn thấy lạnh.

Phi Yến răng va lập cập vào nhau, hai tay nàng ko ngừng chà sát vào lò áp tay bằng bạc. Nàng nhìn Lãnh Phong ngồi đối diện mặt ko chút đổi sắc, toàn thân hần y phục màu lam sẫm, khoát thêm một cái áo choàng màu đen mỏng, tay thì lúc nào cũng ôm thanh đao, nếu lâu lâu hần ko chớp mắt vài cái chắc nàng đã đem hần lên bàn thờ để cúng rồi! Người gì mà y như một pho tượng! “Này, người ko thấy lạnh sao?”

“Không!” Hần đáp lại nàng một câu cụt ngủn

Nàng quên mất, hần vốn dĩ là một tảng băng ngàn năm thì làm sao có thể biết lạnh là gì! Phi Yến buồn chán quay đi chỗ khác!

Bên ngoài ko hề có dấu hiệu gì cho thấy cơn bão đã giảm mà còn dữ dội hơn lúc trước. Thuyền ko còn lắc lư như lúc trước nữa mà rung rất mạnh, đồ đạc trong phòng đều ngã hết, Phi Yến loạng choạng ngã về phía trước. Lúc này một cánh tay rắn chắc vươn ra đỡ lấy thân thể nàng. Lãnh Phong đứng

đẩy chuyển sang ngồi kế nàng, tuy mọi thứ đều rung dữ dội nhưng hắn vẫn như một cái cây to lớn ko hề bị những thứ này ảnh hưởng.

Hắn nhàn nhạt nói: “Bám vào tay ta!”

Nếu hắn đã tốt bụng như vậy, nàng nở lòng nào từ chối ý tốt ấy! Nàng bám chặt vào cánh tay hắn. Chắc tên này tập gym nhiều lắm đây! Cơ bắp tay thật rắn chắc nha!

Bên ngoài có tiếng người chạy nhón nháo và tiếng la hét inh ỏi

“Đề ta ra ngoài xem có chuyện gì!” Dương Vân hiểu ý nàng liền ra ngoài xem

Chỉ một vài giây sau, hắn trở lại với gương mặt hết sức lo lắng, “Tiểu thư, bão quá lớn nên thuyền bị thủng rồi, hơn nữa thuyền đang chìm dần!”

Cái gì? Chìm? Trời, bộ tưởng đây là Titanic sao? Nhưng ít nhất Titanic còn có thuyền hoặc phao cứu hộ, còn cái nơi cỏ lổ sỉ này đào đâu ra mấy thứ đó! Người biết bơi mà rớt xuống biển bây giờ cũng đủ chết rồi, huống hồ... huống hồ nàng ko biết bơi!

Đừng hỏi nàng tại sao nàng học nhiều thứ như thế mà lại ko học cái thứ đơn giản là bơi lội! Ngọn nguồn của chuyện này là vào lúc nàng 6 tuổi.

Lúc đó nàng thấy các bạn trong lớp đều kéo nhau đi học bơi nên nàng cũng muốn đi. Thế là nàng liền nói với papa:

“Con muốn đi học bơi cùng các bạn!”

”Đề làm gì?”

“Ồ, lỡ sau này còn bị rơi xuống biển thì sao? Lúc đó con còn có thể tự cứu mình chứ!” Tiểu Phi Yến dẫu cái miệng xinh xắn nói

“Ko cần, nếu như con bị rớt xuống biển ba nhất định sẽ ở bên cạnh cứu con! Ko cần lo!” Papa nàng chắc chắn nói

“Đừng, học bơi chỉ một mình anh học là được! Tiểu Phi, em cứ việc học những thứ khác đi! Nếu có chuyện gì ca ca nhất định cứu em!” Anh nàng ở bên cạnh phụ họa

Thế đấy, tại hai người bọn họ mà nàng lâm vào tình cảnh bây giờ! Hai người thật đáng ghét, toàn xúi bậy trẻ nhỏ, sao bây giờ ko tới đây mà cứu con đi!

Phi Yến đang gào thét trong lòng thì nghe “Đùng” một cái, tiếng sét vang đầy trời.

Bên ngoài tiếng nam nhân hét lên

“Chết, thuyền bị sét đánh trúng rồi!”

Tiếp theo đó là sàn nhà và mọi thứ nứt ra

“Tiểu thư!” Thanh Phi cùng Thanh La hét lên

Giây tiếp theo nàng đã rơi xuống nước

Cảm giác đầu tiên đến với nàng là cái lạnh buốt giá, Phi Yến cố vùng vẫy để trôi lên mặt nước nhưng vô ích, nàng cảm giác được thân thể càng ngày càng chìm sâu xuống giống như có ai đó nắm lấy nàng kéo xuống.

Khó thở quá! Nước tràn vào mũi và miệng nàng, ý thức nàng dần dần mất đi! Lạnh, cái lạnh thấu xương, ai đó làm ơn hãy cứu nàng đi!

Phi Yến cảm thấy có một bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng, người đó dịu dàng ôm lấy thân thể nàng.

Phải chăng đó là thiên thần do thượng đế phái xuống đem nàng đi?

“Phi Yến, Phi Yến!”

Ai đang kêu nàng vậy? Giọng nói người này tràn ngập sự lo lắng và khẩn trương. Nàng cố gắng mở mắt ra, thì ra là hắn! Ko ngờ khuôn mặt lạnh như băng của hắn cũng có lúc lo lắng đến như vậy!

Nàng định lên tiếng nhưng giống như có cái gì chặn ngay cổ họng nàng, mãi đến khi nàng khó khăn lắm mới mở miệng ra được thì chỉ thều thào mấy câu: “Lạnh... lạnh quá!”

Bản thân nàng cũng ngạc nhiên sao giọng nói mình lại như vậy! Giọng nàng bây giờ giống hệt mấy nhân vật nữ chính trong phim lúc sắp chết. Bọn họ thế nào cũng thều thào với nam chính những câu đại loại như: “Ta yêu chàng”, “Hẹn gặp chàng ở kiếp sau” hoặc cùng nhau ôn lại lần đầu tiên gặp mặt rồi mới tắt thở. Lúc trước nàng bảo với San San mấy cảnh này chẳng romantic tẹo nào, đã sắp chết rồi mà còn dư hơi nói nhiều như vậy! (người cũng sắp chết rồi mà còn dư hơi suy nghĩ nhiều!).

Hắn càng ngày càng ôm nàng chặt hơn cứ như muốn đem toàn bộ hơi ấm truyền qua người nàng.

Nàng mệt mỏi dựa vào vai hắn, cố gắng thốt ra vài câu: “Có phải ta sắp chết rồi ko?” Ôi, thật ko ngờ con người thông minh như nàng lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy, đương nhiên là nàng sắp chết rồi! Chỉ có sắp chết cơ thể con người ta mới có cảm giác đau buốt và lạnh giá thế này thôi!

Vậy mà có người lại trả lời câu hỏi ngu ngốc của nàng một cách nghiêm túc, “Ta ko để nàng chết đâu!”

Câu trả lời đơn giản, ngắn gọn nhưng lại làm cho nàng có một cảm giác yên tâm cực kì, phải, nàng sẽ ko chết!

Biển ban đêm thật đáng sợ, một vùng nước đen kịt làm cho người ta ko thể nhìn thấy bất cứ cái gì! Bởi vì cơn bão mới qua nên bầu trời ko có trăng hay bất kì ngôi sao nào, không gian xung quanh lại tĩnh lặng một cách rợn người, bất quá những điều này ko làm hắn lo sợ, thứ mà khiến hắn lo sợ nhất chính là nữ tử đang gục đầu trên vai hắn này! Từ nhỏ đến giờ, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn biết sợ là gì! Lúc hắn giết người lần đầu tiên cũng ko cảm thấy sợ, ngay cả lúc biết mình trúng Ma Hạ, sẽ mất toàn bộ võ công và trở thành người tàn phế hắn vẫn thản nhiên như không, vậy mà lúc này hắn thực sự sợ hãi. Hắn sợ mình sẽ ko cứu được nàng, sợ sẽ ko nghe thấy giọng nói trong trẻo của nàng nữa, sợ đôi mắt đen trong suốt như nước này sẽ ko bao giờ mở ra!

Lòng hắn bắt gặp nảy ra suy nghĩ, nếu như nàng ko sao, hắn tình nguyện bị tàn phế suốt đời cũng được! Bản thân hắn cũng giết mình với suy nghĩ này, điều tối kị nhất của sát thủ chính là có tình cảm với một người nào đó, điều đó cũng đồng nghĩa với việc sức mạnh sẽ giảm đi rất nhiều!

Hắn cúi xuống nhìn Phi Yến, hơi thở của nàng càng lúc càng yếu đi, nhịp tim cũng yếu dần, hắn lập tức vận nội lực truyền cho nàng. Hắn từ nhỏ đã luyện Hãn Băng chương nên cái lạnh này từ lâu đã ko còn tác dụng lên hắn nhưng nàng thì khác!

“Phi Yến, Phi Yến” Hắn nhẹ nhàng lay người nàng

Nàng đang nói chuyện vui vẻ với San San, bên tai lại truyền đến tiếng gọi quen thuộc, hình như người này rất cần nàng, nàng phải dùng hết sức lực mới mở mắt ra được.

Lại là hắn sao? Đôi mắt màu xanh lục chứa đầy lo âu nhìn nàng

“Ta... buồn... ngủ...” Mi mắt nàng một lần nữa hạ xuống. Trước khi ý thức nàng mất đi, nàng còn nghe hắn nói, “Phi Yến, đừng ngủ!”

Lời hắn nói cũng chẳng tác động được nàng, Phi Yến giờ đã lâm vào trạng thái hôn mê. Suốt một đêm dài hắn liên tiếp truyền chân khí vào người nàng, mong nàng có thể cảm cự được!

Trời tờ mờ sáng

Bầu trời trong xanh, mặt biển dịu êm như chưa từng có cơn bão nào xuất hiện. Xa xa có một chiếc thuyền màu đỏ rực đang đi tới.

Lãnh Phong mừng rỡ nhìn chiếc thuyền màu đỏ, tốt rồi, “Phi Yến, ko sao rồi!”

Đội chiếc thuyền tới gần hơn, hắn la lớn lên: “Cứu người!”

Một tên lính trên thuyền nghe thấy tiếng người kêu liền ra xem, “Đây là thuyền của hoàng thượng, các người ko được lên!” Hắn cũng muốn giúp hai người này lắm nhưng thuyền này do hoàng thượng làm chủ, mà hoàng thượng lại ko thích mấy chuyện phiền phức như cứu người cho lắm!

”Nói với hoàng thượng các người, đây là Hạ Lan công chúa của Huyền Vũ quốc, cứu hay ko là tự hắn quyết định!”

Hạ Lan công chúa? Đó chẳng phải là vị công chúa khiến hai nước Thanh Long và Bạch Hổ đi tìm sao? Tên lính canh ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề nên vội vã chạy vào trong bẩm báo.

Vừa tới gần cửa hắn đã bị hộ vệ thân cận của hoàng thượng Lưu Nghiêm ngăn cản, “Hoàng thượng đang nghỉ ngơi! Có chuyện gì?”

“Dạ bẩm, có hai người đang trôi giữa biển, nam tử kia nói người đi cùng hắn chính là Hạ Lan công chúa nên mong hoàng thượng cứu giúp!”

Lưu Nghiêm nhíu mày lại, hắn xoay lưng bước vào phòng

Bên trong phòng

Trên mặt đất rải đầy y phục của nam nhân và nữ nhân, có thể nhìn thấy đêm qua ở đây đã có một trận kịch tình kịch liệt.

Trên chiếc giường trải lông cừu, nam nhân lộ ra khuôn ngực trắng toát và cường tráng, mái tóc đen dài rơi tứ tung trên giường, trong tay hắn là một mi nhân đầu tóc rối tung

Lưu Nghiêm nhẹ lên tiếng: “Hoàng thượng, bên ngoài có người bẩm báo, có hai người trôi giữa biển mà trong đó có một người là Hạ Lan công chúa, bọn họ đang cầu cứu!”

Thực ra từ khi thị vệ của hắn bước vào hắn đã thức dậy rồi nhưng lười biếng mở mắt ra thôi!

Vừa nghe tới cái tên Hạ Lan công chúa, hắn liền mở mắt ra và ngồi dậy, “Mau cho người kéo nàng lên thuyền!”

Lưu Nghiêm nhận lệnh rồi lui ra ngoài.

“Người đâu!” Hỏa Thần kêu lên

Lập tức bên ngoài có một hàng cung nữ cùng thái giám đi vào hầu hạ rửa mặt, thay y phục. Nữ nhân trên giường ko cam tâm rồi xa vòng tay hắn, nũng nịu nói: “Hoàng thượng, người ta còn chưa muốn thức dậy mà!”

“Ồ đây ko có chuyện của người nữa, mau lui ra ngoài đi!” Lúc này hắn mới sực nhớ ra còn có một thứ rắc rối nằm trên giường hắn

“Nhưng mà người ta...” Nữ nhân bước xuống giường dán cơ thể trần trụi vào người hắn

“Đừng để trẫm nói lần nữa! Mau cút ra ngoài!” Hỏa Thần chán ghét đẩy nữ nhân này ra rồi lạnh lùng đi ra ngoài.

Nữ nhân đối với hắn chỉ có công dụng làm ấm giường thôi, sau khi xong chuyện thì bọn họ đều vô dụng cả! Nhưng nàng thì khác, ở trên người nàng có loại khí chất rất đặc biệt mà bất kì nữ tử nào cũng ko sánh được!

Lãnh Phong để Phi Yến lên thuyền trước rồi mới leo lên sau, hắn vừa leo lên liền bỗng Phi Yến ra khỏi người tên nam nhân kia.

Lãnh Phong vừa ngược mắt lên nhìn liền chạm phải đôi mắt màu tím yêu mị của Hỏa Thần.

Nam nhân này toàn thân y phục đồ thẩm, tướng mạo tuấn tú, từng hơi thở đều tản ra quyền uy cùng vương giả, hắn ta đích thị là Hỏa Thần – hoàng đế của Chu Tước.

“Nàng ấy cần đại phu!” Lãnh Phong lạnh lùng nhìn Hỏa Thần

“Được, mau truyền thái y đến đây! Nhưng trước tiên người phải để nàng thay y phục đã chứ!” Hỏa Thần mỉm cười ung dung nói. Nam nhân đang bế nàng hơi thở trầm ổn, sắc mặt một chút cũng ko lộ ra vẻ mệt mỏi, nếu người thường ngâm mình trong nước lâu như vậy đã chết từ lâu rồi, nhất là nước biển vào mùa đông như thế này!

Lãnh Phong bế Phi Yến đi theo một cung nữ vào trong phòng.

“Công tử, mời người ra ngoài cho! Nô tì cần thay y phục cho cô nương này!”

Lãnh Phong chân chừ nhìn Phi Yến một hồi rồi ra ngoài. Hắn ko đi đâu mà vẫn đứng trước cửa phòng.

Lưu Nghiêm bước về phía Lãnh Phong nói: “Mời công tử đi thay y phục!”

Lãnh Phong quay lại nhìn cánh cửa phòng

Lưu Nghiêm thấy vậy nên bèn nói: “Công tử yên tâm, công chúa đã có người của chúng tôi lo!”

Lãnh Phong cũng cảm thấy mình cần thay y phục ướt sũng trên người ra nên đành đi theo Lưu Nghiêm.

Lúc hắn trở lại thì thấy Hỏa Thần và thái y đang ở bên cạnh Phi Yến. Lãnh Phong nhanh nhẹn bước vào ngồi cạnh giường nàng.

Hắn đau xót nhìn nàng yếu ớt nằm trên giường. Nước da bạch ngọc của nàng giờ đây tái nhợt lại, đôi môi anh đào hồng nhuận trở nên trắng bệch, mi tâm nàng nhú lại, hắn chưa bao giờ thấy nàng yếu đuối như vậy! Trong lòng hắn, nàng lúc nào cũng giống như một con mèo nhỏ với móng vuốt sắc bén, nàng chưa bao giờ giống một tiểu bạch thỏ yếu ớt như lúc này! Nhìn nàng bây giờ thật khiến cho người ta thương tâm mà!

Thái y bắt mạch cho Phi Yến xong liền lo lắng nói, “Khải bẩm hoàng thượng, Hạ Lan công chúa ngâm trong nước quá lâu dẫn đến hàn khí đi vào trong cơ thể, mạch tượng rất yếu, e rằng...”

Hỏa Thần đưa mắt sắc bén nhìn thái y, “Nếu như người ko cứu được nàng, người và người nhà người cũng chuẩn bị chôn theo đi!”

Lão thái y sợ hãi quỳ xuống, “Hoàng thượng tha mạng, thần sẽ cố gắng hết sức!”

“Còn một chuyện nữa...!” Lão thái y ấp úng nói

“Mau nói đi!” Hỏa Thần có chút ko kiên nhẫn nói

“Hai chân của công chúa...chắc do lúc té xuống biển đã va đập vào một cái gì đó nên đã bị...gãy!” Lão thái y mồ hôi rơi đầy trán

“Gãy? Vậy thì băng bó lại cho nàng, dùng thảo dược tốt nhất, chẳng phải mấy tháng sau sẽ khỏi sao?” Lão già này cứ ấp úng mãi làm cho hắn bực cả mình

“Dạ, nhưng...nhưng...do công chúa ngâm trong nước lạnh quá lâu...nên...có lẽ hai chân...suốt đời...sẽ ko đi được nữa!” Thái y cả người run sợ

“Cái gì? Người nói như vậy là sao? Nếu suốt đời nàng ấy ko đi được thì người cũng suốt đời nắm một chỗ!” Hỏa Thần tức giận. Uống công hắn nuôi

nhieu thái y như vậy mà người nào người nấy đều là lũ vô dụng (haiz, thật tội nghiệp thái y)

Lãnh Phong nãy giờ im lặng ko nói gì, bây giờ mới chậm rãi nhìn vào thái y, “Nếu như nàng có mệnh hệ gì, ta sẽ cho ông sống ko bằng chết!”

Ngữ khí Lãnh Phong nhàn nhạt nhưng khiến cho lão thái y sợ rung người. Nam tử này thực đáng sợ, hần nhìn Lãnh Phong mà tay chân bắt giắc run rẩy.

Vị công chúa này tốt nhất tình lại nếu ko cái mạng già này của lão chắc chắn tiêu đời!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hội ngộ

“Phi Yến, thuyền sắp đến đất liền rồi! Nàng còn ko chịu tỉnh dậy sao?” Lãnh Phong ngắm nhìn nàng chăm chú. Hai ngày qua, một mình nàng đã hao tổn biết bao nhân sâm, linh chi ngàn năm và biết bao dược liệu quý hiếm, vậy mà ngoại trừ sắc mặt nàng đã khá hơn một chút thì những thứ khác vẫn như cũ.

Hắn đã cố gắng vận công truyền nội lực vào người nàng nhưng mọi thứ đều vô ích, Phi Yến vẫn nằm đó, nàng cứ như đang ngủ, sau khi nàng ngủ đủ rồi sẽ tỉnh dậy nhưng sao hần đợi lâu như vậy rồi mà nàng vẫn ko mở mắt ra nhìn hần.

“Khi vào đất liền, ngươi hãy để Phi Yến ở trong hoàng cung của ta!” Hỏa Thần ko biết từ lúc nào đã đứng ngoài cửa. Hần cũng kịp nhìn thấy vẻ mặt thương tâm của Lãnh Phong

Lãnh Phong vừa nghe tiếng Hỏa Thần đã khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng nguyên thủy, “Ko cần, ta ko thích ở hoàng cung, ta tin nàng cũng ko muốn!” Lãnh Phong biết nàng là vì ko thích cuộc sống trong cung nên mới phải bỏ đi, nên có gì hần lại đem nàng vào cung chứ! Với lại tên Hỏa Thần này hình như rất có hứng thú với nàng!

Hỏa Thần dường như đọc được suy nghĩ của Lãnh Phong nên ung dung mỉm cười nói, “Cũng được, nhưng hoàng cung của ta có rất nhiều dược liệu tốt, hơn nữa còn có thái y, Phi Yến ở đó sẽ tốt hơn! À, hình như trên người ngươi ko có ngân lượng thì phải?”

Lãnh Phong trầm mặc, quả thật những lời Hỏa Thần nói rất chính xác, “Được, nhưng nếu như Phi Yến tỉnh dậy, chúng ta sẽ lập tức rời hoàng cung!”

Hỏa Thần đạt được ý nguyện nên mỉm cười, phải, khi nàng tỉnh ta sẽ cho ngươi xuất cung nhưng chỉ một mình ngươi thôi, còn nàng đương nhiên phải ở lại với ta. (ca gian quá! Hehe...nhưng ta lại thích!)

Thuyền đã cập bến...

Lãnh Phong bế Phi Yến đi theo Hỏa Thần xuống thuyền

“TIỂU THU! Tiểu thư!” Từ xa có tiếng nữ nhân vang lên

Lãnh Phong đưa mắt về phía trước, thân ảnh nhanh nhẹn của Thanh Phi chạy đến, bên cạnh nàng còn có cả Dương Văn

“Tiểu thư, cuối cùng em cũng tìm được người” Thanh Phi tiến lại gần mới phát hiện ra tiểu thư của mình đang được Lãnh Phong bế và ở trong tình trạng hôn mê, “Tiểu thư, người bị sao vậy?” Thanh Phi vô cùng lo lắng nhìn Phi Yến

“Tiểu thư nhà ngươi đang hôn mê, trăm phải đưa nàng vào cung chữa trị!” Hỏa Thần cướp mắt lời Lãnh Phong

“Đa tạ bệ hạ nhưng tiểu thư có lẽ đưa đến chỗ vương gia của tại hạ thì sẽ tốt hơn!” Dương Văn cung kính trả lời. Cũng nhờ thuyền vương gia đi ngang qua nên ba người bọn họ mới được cứu sống. Nhưng vương gia đã tìm khắp nơi cũng ko thấy tiểu thư và Lãnh Phong đâu. Vì vậy người đã lệnh cho hần cùng Thanh Phi đứng chờ ở bến tàu, biết đâu được tiểu thư sẽ xuất hiện.

Âu Dương Thần Hy? Hần tới đây từ khi nào chứ? Sự xuất hiện của hần ta ko hề nằm trong kế hoạch! “Trong hoàng cung của ta sẽ có nhiều dược liệu tốt hơn để chữa trị! Chẳng lẽ vương gia của ngươi ko muốn Phi Yến sớm tỉnh dậy?”

“Hỏa Thần, ngươi ko cần lo lắng, ta tin với khả năng của ta có thể giúp Phi Yến tỉnh dậy!” Nhược Bạch ko biết từ đâu xuất hiện đi tới. Cũng may hần phát hiện Thần Hy tới đây từ mấy ngày trước và cũng phát hiện Thanh Phi hay đứng chờ ở bến tàu nên hần quyết định theo dõi bọn họ.

“Nếu là Ôn Ngọc công tử ra tay thì ta ko cần lo lắng rồi!” Hỏa Thần cố giấu đi một tia ko vui trong mắt. Tên này xuất hiện làm hỏng tất cả dự định ban đầu, muốn tiếp cận nàng xem ra ko dễ chút nào!

“Nàng ấy đang ko khỏe, ta có thể nhanh chóng tới một nơi nào đó để nghỉ ngơi ko?” Thanh âm Lãnh Phong lạnh lạnh vang lên. Hần vốn ko quan tâm mấy tên này có cãi nhau hay ko nhưng hần quan tâm đến sức khỏe của nàng.

“Ta sẽ bế nàng!” Nhược Bạch cảm thấy vô cùng khó chịu khi có nam nhân khác chạm vào nàng

“Ko cần” Lãnh Phong lạnh lùng và kiên quyết đáp

“Ta đã chuẩn bị xe ngựa ở ngoài! Chúng ta mau đi tới Vạn Hoa lầu!” Nhược Bạch cảm thấy lúc này ko thích hợp để tranh giành nên bỏ qua chuyện này.

Trên xe ngựa

Lãnh Phong đề Phi Yến dựa vào người mình.

“Chân nàng ấy bị sao vậy?” Ngược Bạch lúc này mới để ý tới đôi chân được nép lại bằng hai thanh gỗ và được băng bó cẩn thận của nàng

“Chân nàng ấy bị gãy, thái y nói có lẽ...sau này sẽ ko cử động được nữa!” Giọng Lãnh Phong trầm lặng. Trong lòng hắn thực sự lo lắng khi nàng tỉnh dậy biết hai chân mình ko đi được nữa, nàng ấy sẽ kích động như thế nào đây?

Sắc mặt Nhược Bạch biến sắc. Hai chân ko cử động được nữa? Nàng thích tự do tự tại đến như vậy, nếu như nói với nàng sau này nàng ko thể đi đâu được nữa, liệu nàng có chấp nhận ko?

“Tiểu thư...là em ko tốt...em ko bảo vệ được người!” Nước mắt rơi đầy mặt Thanh Phi.

Không khí trong xe đột nhiên rất căng thẳng. Trong xe ko ai nói gì ngoại trừ tiếng khóc của Thanh Phi ra.

Xe ngựa dừng lại trước Vạn Hoa lầu

Lãnh Phong bế Phi Yến cẩn thận xuống xe ngựa.

Vừa vào tới nơi đã thấy Thần Hy cùng Thanh La ngồi ở một cái bàn nhỏ trong góc.

Nhược Bạch? Hắn ta cũng tới đây sao? Còn nam tử đi bên cạnh hắn hẳn khí ngút trời là ai vậy? Mắt Thần Hy vô tình nhìn vào trong lòng nam tử kia... đó chính là nàng mà!

Thần Hy nhìn thấy Thanh Phi đi cạnh nam tử đó cứ khóc ko ngừng...chẳng lẽ có chuyện ko hay xảy ra.

Hắn vội vàng đi tới phía bọn họ.

Thần Hy còn chưa kịp hỏi đã bị Nhược Bạch cướp lời, “Vào phòng trước rồi nói sau!”

Vào đến phòng, Lãnh Phong cẩn thận đặt Phi Yến lên giường rồi lấy chăn đắp lên người nàng.

“Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Thần Hy đã ko còn kiên nhẫn nữa.

“Nàng ấy vì ngâm mình trong nước quá lâu nên hàn khí đã xâm nhập tới tận xương cốt, còn...chân Phi Yến đã gãy...sau này ko thể cử động được nữa!” Nhược Bạch đau lòng nói

“Cái gì? Huỳnh đã nghĩ được cách nào giúp cho Phi Yến tỉnh lại chưa?” Thần Hy biết y thuật của Nhược Bạch rất cao thâm nên chắc chắn đã có cách

“Muốn nàng ấy tỉnh lại cần có sự trợ giúp của một thư và một người! Đó là Lam Nguyệt hồ trong hoàng cung Chu Tước và Hóa Thần!” Đây là cách duy nhất nhưng phải nhờ vả đến tên âm mưu nhiều vô số kể – Hóa Thần kia.

“Hắn ta chắc chắn ko giúp chúng ta dễ dàng như vậy đâu!” Thần Hy biết Hóa Thần ko bao giờ làm việc gì mà ko có lợi cho mình!

“Dù vậy, nhưng chúng ta phải thử thôi! Đó là cách duy nhất để cứu Phi Yến, ngày mai ta sẽ tiến cung!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tỉnh dậy

“Đương Vân, nam nhân kia từ đâu xuất hiện vậy?” Thần Hy đứng bên ngoài nhìn vào Lãnh Phong đang ngồi cạnh Phi Yến. Nam nhân này suốt ngày ở cạnh nàng ko rời, đến nỗi bản thân hắn chưa nhìn thấy nam nhân này ngủ bao giờ.

“Lãnh Phong là người được Phi Yến tiểu thư cứu giữa đường, lúc đó hắn ta bị thương rất nặng! Bất quá thuộc hạ thấy hình như hai người bọn họ đã quen biết nhau từ trước!” Đương Vân kể lại đầu đuôi sự việc.

Thần Hy trầm ngâm một lát rồi bước vào phòng.

“Ngươi đã ở đây suốt đêm qua vì vậy ngươi nên đi nghỉ một chút đi!”

“Ta ko sao!” Lãnh Phong ngắn gọn đáp

“Phi Yến đã cứu ngươi, ngươi cũng nên quý trọng sức khỏe của mình một chút chứ! Nếu như nàng biết ngươi như vậy sẽ ko hài lòng đâu!” Thần Hy vẫn cố gắng khuyên nhủ hần

Đúng vậy, nếu như nàng biết vết thương của hần đã bị rách ra thế nào cũng cần nhân cho coi! Nàng thế nào cũng nói hần làm phí được liệu của nàng, uống công năng đã băng bó vết thương cho hần! Lãnh Phong bất giác nhoen miệng cười, “Vậy nàng ấy giao cho ngươi!”

Đây quả là giây phút lịch sử nên đánh dấu lại! Thật ko ngờ, sát thủ đệ nhất thiên hạ nổi danh vô tình, lãnh khốc cũng biết cười, chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ khiến mọi người kinh thiên động địa mất.

Thần Hy thấy Lãnh Phong ra ngoài rồi mới ngồi cạnh Phi Yến.

“Nàng thật có sức hút đấy! Ko gặp nàng một thời gian mà bên cạnh nàng lại có thêm một nam nhân mới rồi!” Thần Hy thì thầm

“Nàng biết ko? Ta thực hối hận khi giúp nàng đi. Nếu như nàng ko đi sẽ ko có kết cục như ngày hôm nay! Nàng nhất định phải mau tỉnh dậy nếu ko ta sẽ ân hận đến chết mất!”

Tại hoàng cung Chu Tước quốc

Nam nhân mặc hoàng bào màu đỏ tà mị nhìn nam nhân mặc y phục mang sắc lam nhân nhạ ngồi đối diện. Hai người này có thể so sánh như một người là ngọn lửa rực rỡ còn một người là dòng nước dịu dàng và điềm tĩnh.

“Ôn Ngọc công tử hôm nay rảnh rồi ghé hoàng cung của ta phải chăng là có việc gì?” Hòa Thần mặc dù hỏi nhưng cũng đoán được phần nào nguyên nhân

“Ta muốn mượn Lam Nguyệt hồ của ngươi một chút và mượn cả một ít nội lực của ngươi!” Nhược Bạch từ tốn nói (chưa có ai đi xin xỏ người ta mà giống như ca)

“Ồ, mượn đồ của ta cũng được đi nhưng ta muốn biết ngươi tính dùng vào việc gì?” Hòa Thần làm bộ ngạc nhiên hỏi

Nhược Bạch biết tên này đang giả ngu nhưng vẫn giải thích bình thường, “Công chúa bị nhiễm hàn khí rất nghiêm trọng, chỉ có ngâm mình trong Lam Nguyệt hồ và dùng nội lực của ngươi điều trị mới có thể tỉnh dậy thôi! Vô công của ngươi vốn thuộc tính hỏa cộng thêm nước nóng trong Lam Nguyệt hồ sẽ hóa giải được hàn khí trong người nàng!”

“Hảo, ta đồng ý!” Hòa Thần nhanh chóng đáp

Nhược Bạch bất ngờ khi Hòa Thần đáp ứng nhanh chóng như vậy! Tên này chắc chắn đang có âm mưu gì đó đấy! Nhược Bạch nhìn Hòa Thần với ánh mắt dò xét nhưng thấy hần ta ko có phản ứng gì nên đành đứng lên, “Được, vậy ta quay về đem Phi Yến tới!”

Ba canh giờ sau

Nhược Bạch bồng Phi Yến trên tay, đi bên cạnh hần là Thanh La cùng nhau tiến vào Lam Nguyệt hồ.

Lam Nguyệt hồ được bao quanh bởi những khóm hải đường trắng tinh khiết, hơi nước bốc lên nghi ngút khiến cho ta ko thể thấy tới đáy hồ, sở dĩ người ta gọi là Lam Nguyệt hồ là bởi vì nước trong hồ có sắc lam tuyệt đẹp.

Hòa Thần đã đứng chờ bọn họ trong Lam Nguyệt hồ từ lâu, “Mau đặt nàng ấy xuống đi!”

Nhược Bạch cẩn thận đặt Phi Yến vào trong làn nước rồi quay lại nhìn Hòa Thần, “Bắt đầu được rồi!”

Hòa Thần ngồi xếp bằng bên cạnh bờ hồ. Hần bắt đầu vận công truyền nội lực vào trong người Phi Yến.

Hần nhìn đến lớp y phục màu hồng nhạt dính sát vào cơ thể Phi Yến làm lộ ra làn da trắng ngần và những đường cong tinh tế.

“Tập trung một chút, chắc ngươi ko muốn tẩu hỏa nhập ma đâu nhì?” Giọng Nhược Bạch khó chịu vang lên

Hòa Thần lập tức tỉnh tâm lại, tập trung vào điều trị cho nàng.

Trên trán Phi Yến dần dần lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt cũng đỏ ửng lên làm say lòng người.

“Nóng... nóng quá!” Trong tiềm thức của nàng, nàng cảm giác như đang có một ngọn lửa cháy bùng bùng trong người nàng vậy!

Hỏa Thần từ từ thu hai tay đặt trên lưng nàng lại. Nhược Bạch cầm khăn choàng khoác qua người Phi Yến rồi bồng nàng lên.

“Ta đã cho dựng một túp lều phía trước, người mau đem nàng ấy qua đó thay y phục đi!” Hỏa Thần mệt mỏi nói. Lần chữa trị này đã làm hao tổn biết bao nhiêu công lực của hắn. Đợi nàng khỏe lại rồi hắn nhất định hảo hảo đòi nợ.

“Hôm nay đa tạ người! Sau này ta nhất định báo đáp!” Nhược Bạch thật lòng nói

Hỏa Thần nhìn bóng lưng Nhược Bạch rời khỏi. Hừ, đương nhiên là phải báo đáp, bất quá người đó ko phải người thôi!

Sau khi Thanh La thay y phục cho Phi Yến xong bọn họ quay trở lại Vạn Hoa lầu

Vừa đặt Phi Yến xuống giường, Thần Hy liền lo lắng hỏi: “Nàng ấy sẽ tỉnh lại chứ?”

“Sẽ tỉnh lại, việc chúng ta cần làm bây giờ là chờ đợi thôi!” Nhược Bạch nhìn khuôn mặt hồng hào của Phi Yến.

“Ừm...” Nàng khẽ hé mắt ra.

Khuôn mặt đầu tiên nàng nhìn thấy là Thần Hy, sau đó là Nhược Bạch, Thanh Phi và Thanh La tỷ đang đứng cạnh giường nàng còn Lãnh Phong im lặng đứng trong góc. Sao mọi người tập trung đông đủ thế này? Nàng nhớ ko lầm thì nàng bị rơi xuống biển sau đó Lãnh Phong đã cứu nàng rồi truyền chân khí cho nàng suốt đêm, còn chuyện gì xảy ra tiếp theo thì nàng hoàn toàn ko nhớ gì hết. Nàng chỉ cảm thấy bản thân mình đã ngủ một giấc rất dài!

“Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh rồi!” Thanh Phi vui mừng la lên

“Nàng có cảm thấy ko khỏe chỗ nào ko?” Nhược Bạch tiến lại gần nàng ân cần hỏi.

“Ko, chỉ có...chân ta rất đau!” Giờ phút này nàng mới cảm thấy một trận đau nhức truyền lên từ đôi chân

“Tiểu thư, người có đói bụng ko? Thanh La đi lấy ít cháo cho người ăn!” Thanh La vội lảng tránh sang chuyện khác.

Phi Yến xoa xoa cái bụng, “Tỷ nhắc tới làm ta thấy đói khủng khiếp!”

Thanh Phi đứng bên cạnh nàng khóc lóc sụt sùi, “Tiểu thư...người...thật là xấu! Người...ngủ lâu đến như vậy làm...em...lo lắng cho người...muốn chết!”

“Đừng khóc nữa! Chẳng phải ta đã tỉnh rồi sao? Em mà còn khóc nữa người ta sẽ tưởng ta chết ko bằng!” Phi Yến trêu đùa Thanh Phi

“Tiểu thư! Người nói gì xui xẻo vậy?”

“Phi Yến! Nàng ăn nói lung tung gì vậy?”

Thanh Phi cùng Thần Hy cùng một lúc hét lên làm cho nàng giật mình.

Phi Yến đang định nói lại vài câu thì Thanh La đi vào với chén cháo thơm phức. Nàng ko thèm cãi nhau nữa mà tập trung ăn.

Sau khi ăn uống no nê, nàng chợt nhớ tới cái chân đau đớn mới lập tức vắn chân lên để nhìn đôi chân của nàng.

Chân của nàng, chân của nàng tại sao lại bị băng bó kín mít như vậy? “Tại sao chân ta lại như vậy?”

Nàng đợi một hồi lâu mà ko thấy ai lên tiếng đành ngẩng đầu lên nhìn. Ánh mắt của tất cả mọi người dường như né tránh nàng. Phi Yến nhìn thẳng vào Nhược Bạch, “Nhược Bạch, huynh nói cho ta biết rốt cục chân ta sao vậy?”

Nhược Bạch thờ dãi, “Phi Yến, nàng bình tĩnh nghe ta nói! Chân nàng bị gãy lúc té xuống nước, do ngâm trong nước quá lâu nên...có lẽ sau này...chân nàng sẽ ko cử động được nữa!”

Mọi người tập trung quan sát nét mặt Phi Yến, bọn họ còn tưởng nàng sẽ kích động lắm nhưng nàng chỉ thản nhiên nói: “Vậy sao? Được rồi, mọi người ra ngoài hết đi! Ta muốn nghỉ ngơi một chút!”

“Nhưng...”

Phi Yến thấy ko ai chịu nhúc nhích nên mỉm cười nói: “Yên tâm, ta ko phải loại người ngu ngốc làm chuyện đại dot đâu!”

“Được, nàng nghỉ ngơi đi!” Nhược Bạch cùng mọi người đều đi ra ngoài.

Phi Yến lặng lẽ nhìn xuống đôi chân của nàng. Vậy là từ nay nàng ko thể tự do đi lại nữa sao? Người ta nói đôi chân của một người mẫu rất quan trọng, nếu đôi chân có mệnh hệ nào thì tính mạng của người đó cũng ko còn nữa! Ko có đôi chân này làm sao nàng có thể du ngoạn khắp nơi? Ko có nó nàng làm sao có thể múa được nữa?

Nước mắt nàng tự nhiên rơi xuống. Ban đầu chỉ có vài giọt nhưng sau đó nước mắt nàng cứ tuôn trào như thác nước.

Nhược Bạch và Thần Hy đứng ngoài cửa cũng có thể nghe được tiếng khóc của Phi Yến. Nghe thấy nàng khóc lòng bọn hắn cũng nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Rơi xuống vì mấy viên kẹo

Phi Yến lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, ko biết cảnh vật bên ngoài lúc này thế nào nhỉ? Đến Chu Tước quốc một thời gian rồi mà nàng vẫn chưa có cơ hội đi tham quan khắp nơi! Mấy ngày qua đều phải nhờ đến Thanh Phi và Thanh La tỷ mới có thể đi tắm được, muốn làm việc gì đều cần đến sự giúp đỡ của người khác. Nàng từ nhỏ đã có tính tự lập, ko thích phụ thuộc vào người khác nên tình cảnh lúc này đây làm cho nàng rất khó chịu.

“Phi Yến, đến giờ uống thuốc rồi!” Nhược Bạch bước vào phòng với một chén thuốc nóng hổi trên tay.

Nàng chun mũi, vừa mới nhìn thấy chén thuốc đen sì đó là nàng lại muốn ói. “Được rồi, huynh để xuống đây đi! Lát nữa ta sẽ uống!” Phi Yến chỉ vào cái bàn nhỏ đặt cạnh giường nàng.

“Ko được, thuốc phải uống lúc còn nóng mới tốt! Nàng đừng nghĩ đến chuyện lên đồ nó đi, ta sẽ đứng đây đến khi nàng uống xong!” Hắn đã phát hiện nàng mấy lần lên đem thuốc đổ đi nên phải canh chừng nàng thật kĩ

Phi Yến ko còn cách nào khác đành đón lấy chén thuốc trên tay Nhược Bạch. Nàng hít một hơi thật sâu, nín thở rồi đem chén thuốc một hơi uống hết! Vị đắng nghét và lờ lợ trong miệng làm nàng muốn nôn ra.

Nhược Bạch thấy bộ dạng khổ sở của nàng liền lấy một gói nhỏ màu trắng từ trong người ra. Hắn mở ra, bên trong có những viên đường nhỏ trắng tinh y như tuyết ở bên ngoài. Hắn lấy ra một viên và đút vào miệng nàng, “Ăn cái này nàng sẽ đỡ hơn!”

Vị ngọt lập tức hòa tan trong miệng Phi Yến lần ắt đi vị đắng, hảo ngọt, nàng nhoen miệng cười, “Ta muốn thêm một viên nữa!”

Nhược Bạch ôn nhu nhìn nàng, “Cho nàng hết đó! Lần sau uống thuốc sẽ ko thấy khó chịu nữa!” Mấy viên đường này là hắn cố tình mua cho nàng, mỗi lần nhìn nàng uống thuốc khổ sở như vậy hắn cũng ko muốn.

“À, xem một chút nữa là quên mất! Huynh tìm thợ mộc giỏi làm cho muội cái này được ko? Chỉ cần làm y như trong tờ giấy này là được!” Phi Yến nhét gói kẹo vào người, rồi lấy ra một tờ giấy đặt dưới gối nàng cho Nhược Bạch.

Nhược Bạch nhìn vào trong tờ giấy nàng đưa, khuôn mặt lộ ra vẻ vui mừng, “Nàng làm sao nghĩ ra được thứ tuyệt vời này? Ta sẽ cho người đi làm ngay lập tức!”

Phi Yến chỉ mỉm cười rồi gật đầu. Thật ra cái thứ trong tờ giấy đó là bản vẽ một chiếc xe lăn bằng gỗ đơn giản, mà cái xe lăn đó ko phải nàng nghĩ ra, nó có rất nhiều ở hiện đại, nàng chỉ dựa vào đó vẽ mà thôi!

“A, tuyệt vời kia! Thật là đẹp quá đi!” Bên ngoài có người reo lên.

Phi Yến ko nhìn được mà nhìn ra ngoài cửa sổ. Nàng cũng muốn ngắm tuyết rơi.

Nhược Bạch đọc được suy nghĩ của nàng liền đứng dậy bế nàng lên, “Đi thôi!”

“Ồ...đi đâu cơ?” Phi Yến chả hiểu mô teo gì cả

“Đương nhiên là đi ngắm tuyết rơi rồi!” Nhược Bạch mỉm cười ôm nàng đi ra ngoài.

Nàng thấy Nhược Bạch ko định đi xuống lâu mà lại nhìn lên trên, “Huynh ko định đi xuống dưới sao?”

“Ta ko thích, ta thích ngắm mọi thứ ở trên cao hơn!” Nhược Bạch nhìn nàng mỉm cười rồi phi thân lên mái nhà.

Hắn cẩn thận đặt nàng ngồi xuống rồi ngồi bên cạnh.

Phi Yến ngẩng đầu lên nhìn ngắm bầu trời xanh biếc, những đám mây trắng xốp y như một cây kẹo bông giòn khổng lồ. Nàng đưa tay ra đón lấy những bông tuyết rơi xuống, mấy bông tuyết này trông ko khác gì những viên đường Nhược Bạch cho nàng.

Nàng tạm thời quên đi những chuyện khác mà cười vui vẻ. Nhược Bạch nhìn thấy nàng cười mà trong lòng cứ như có một dòng nước ấm chảy qua. Hắn nhìn lên mái tóc đen nhánh dính vài hạt tuyết của nàng mà ko nhìn được đưa tay phủi nó xuống.

Phi Yến bị hành động của Nhược Bạch làm cho giật mình, “Huynh...làm gì vậy?”

“Ta phui tuyết trên đầu nàng xuống! Nàng... nghĩ ta muốn làm gì chứ?” Nhục Bạch tiến tới gần nàng hơn một chút.

Phi Yến thấy khoảng cách hai người càng ngày càng gần liền đưa hai tay đặt lên ngực Nhục Bạch tránh cho hắn tiến tới gần nữa! Trong đầu nàng tự nhiên lại xuất hiện hình ảnh cái lần Từ Ly hôn nàng, ách, sao tự nhiên nàng lại nhớ tới cái này? Phi Yến bối rối lắc nhẹ đầu, áp ứng nói: “Huỳnh... đương nhiên ta nghĩ huỳnh phui tuyết cho ta rồi! Ta...ta còn có thể nghĩ đến cái gì khác chứ?”

Nhục Bạch ko nhìn được liền phui cười lớn, “Haha...ta thật ko ngờ nàng còn biết thẹn thùng e lệ cơ đấy! Ta cứ tưởng Phi Yến nàng đã sớm ko còn biết đến mấy cái này rồi!” Từ khi quen nàng, đây là lần đầu tiên hắn thấy nàng như vậy, bất quá nàng lúc này rất đáng iu!

“Huỳnh...” Phi Yến vừa tức vừa then nên ko nói nên lời! Tuy nàng rất ít thẹn thùng nhưng dù sao nàng cũng là con gái mà!

Nhục Bạch cười đã rồi mới nhìn nàng, chợt hắn sực nhớ đến một điều, “Phi Yến, nàng ngồi đây chờ ta! Ta đi lấy áo choàng cho nàng!” Nói xong liền phi thân xuống. Thật là, làm sao hắn có thể quên việc này được chứ?

Phi Yến lấy gói kẹo ra, nàng còn chưa kịp lấy một viên bỏ vào miệng thì những viên đường cứ như hạt tuyết rơi xuống, nàng theo phản xạ tự nhiên chồm người tới chụp lấy, chỉ có điều nàng quên mất mình đã ko còn như xưa. Đến khi tay nàng chụp được hai viên đường đang rơi xuống cũng là lúc nàng rơi theo những viên còn lại. Phi Yến cố gắng cử động đôi chân để sử dụng khinh công nhưng chân nàng ko nghe lời nàng nữa! Phi Yến liền nhắm mắt lại. Thế nào lần này cũng gãy tay hay gãy cổ cho coi!

Nhưng thay vì nàng sẽ ôm hôn thắm thiết với mặt đất thì lại rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc (hehe...các nàng đoán xem là ai nào!) . Phi Yến đưa tay lên ngực thở phào nhẹ nhõm, may quá, một chút nữa thôi là tiêu rồi! Nàng còn chưa kịp ngẩng đầu lên nhìn mặt ân công của mình thì giọng nói nam nhân tựa như gió thoảng mây bay vang lên trên đỉnh đầu nàng

“Hình như nàng rất thích từ trên trời rơi xuống thì phải?”

Phi Yến liền ngẩng đầu lên, nam nhân ngũ quan tuấn đạt nhìn nàng cười, nụ cười này đảm bảo đủ sức rung chuyển trời đất, “Từ Ly, huỳnh hình như cũng rất thích đỡ ta nhỉ?”

“Lần này nàng có thể nói cho ta biết vì sao lại rơi xuống được ko?” Nếu lúc này hắn ko phải vô tình bước vào đây hỏi thăm tin tức nàng thì đã ko đỡ được nàng rồi! Thật ko dám nghĩ đến cảnh nàng rơi xuống.

Phi Yến chợt nhớ ra liền đem lòng bàn tay khi nãy nắm chặt mở ra, bên trong hai viên kẹo đường vẫn còn nguyên vẹn. “Kẹo của ta...”

“Nàng đừng bảo với ta là vì hai viên đường này nhé!” Từ Ly nhìn bộ mặt tiếc nuối của nàng thì tin chắc rằng có liên quan đến hai viên đường này.

“Phi Yến, nàng làm sao xuống được?” Nhục Bạch trên tay cầm áo choàng lo lắng chạy tới. Lúc hắn trở lên mà ko thấy nàng, lòng hắn đã sợ hãi đến mức nào!

“Ta vì chụp mấy viên kẹo này nên ko cẩn thận rơi xuống!” Phi Yến xòe hai viên kẹo trong tay ra.

“Nàng...nàng thật là, những thứ này mất rồi ta có thể mua lại được cho nàng! Lần sau đừng bao giờ như vậy nữa!” Hắn thật tức chết với nàng.

Từ Ly đang định đặt nàng xuống đất thì Nhục Bạch ngăn cản, “Ko được, chân nàng ấy bây giờ ko thể đứng được!” Nhục Bạch lúc này mới chú ý tới sự xuất hiện của Từ Ly.

“Tại sao?” Từ Ly nhìn qua chân Phi Yến, hắn lo lắng hỏi nàng, “Chân nàng bị sao vậy?”

“Chân ta sau này sẽ ko cử động được nữa!” Giọng nàng thân nhiên y như đang nói về một người xa lạ.

Lời nói ngắn gọn của nàng càng khiến cho hắn đau lòng hơn. “Ta muốn nghe tất cả mọi chuyện!” Từ Ly bế nàng vào trong.

Sau khi nghe Phi Yến kể xong, lòng mày hắn càng ngày càng nhíu lại, “Nếu như ta biết nàng sẽ xảy ra chuyện này thì lần gặp cuối cùng ta đã trực tiếp bắt nàng đi rồi!”

“Dù sao mọi chuyện cũng xảy ra rồi!” Phi Yến u nhả nâng chén trà lên uống một hớp

Từ Ly trầm ngâm một hồi lâu thì nói, “Nàng yên tâm, ta nhất định chữa khỏi chân cho nàng! Ta biết trên thế gian này có một người có thể làm được việc đó!”

“Chẳng lẽ...người định...” Nhục Bạch vừa nghe liền có thể đoán được người nào.

” Phải, hai ngày sau chúng ta sẽ đi Lạc Hoa các!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhất định chữa khỏi cho người

Lạc Hoa các nằm trên núi Thiên Sơn, dãy núi Thiên Sơn này ko thuộc lãnh thổ của bất kì nước nào hết. Nó nằm giữa ranh giới của tứ quốc, cũng là cấm địa ko cho phép bất kì ai vào. Các chủ Lạc Hoa các được người trong giang hồ gọi là Diệp Tử, là người hành tung thần bí, chưa ai được diện kiến hết, bất quá một số người bảo Diệp Tử chính là thiên hạ đệ nhất nữ nhân. Bản thân Phi Yến nghe chuyện này mà thấy buồn cười, chẳng phải nói Diệp Tử hành tung bí ẩn sao? Chưa ai từng gặp sao? Vậy làm sao có thể khẳng định đó là một nữ nhân được, biết đâu chừng Diệp Tử chỉ là một bà lão nhăn nhoe, già nua thì sao?

Lạc Hoa các đối với người trong giang hồ, à không, phải nói là người trong thiên hạ mới đúng, rất có tiếng nói. Các chủ của Lạc Hoa các có thể can thiệp vào chuyện võ lâm, thậm chí còn có quyền lực hơn cả minh chủ võ lâm, hay can thiệp vào những chuyện chiến tranh xảy ra, nói cách khác vị trí các chủ này vô cùng lợi hại và có biết bao nhiêu người thèm muốn. Sở dĩ người của Lạc Hoa các lợi hại như vậy là do đa số người thuộc Lạc Hoa các võ công cao cường hoặc y thuật xuất chúng, nói chung là rất tài giỏi, hơn nữa thân phận của những người này ko tầm thường chút nào! Giang hồ đồn đại võ lâm minh chủ hiện giờ chính là đệ tử của Lạc Hoa các, rồi hoàng đế của tứ quốc cũng thuộc Lạc Hoa các và vô số tin đồn điên rồ khác xoay quanh cái Lạc Hoa các bí ẩn này!

Còn cái nguyên nhân Tử Ly muốn đưa nàng đến Lạc Hoa các là vì thần y Thiên Hàn là người của Lạc Hoa các, mọi người đều nói hắn ta ko có loại độc nào là ko giải được, ko có bệnh nào là ko chữa khỏi, chỉ có điều hắn chịu chữa hay ko thôi! Biết bao nhiêu người đã quỳ dưới chân núi Thiên Sơn chỉ để cầu y nhưng hắn ta vẫn ko chịu chữa trị, những người may mắn được hắn chữa trị xong phải để lại thứ quý giá nhất cho hắn!

Nàng cảm thấy đi cầu cái tên thần y này ko có hy vọng cho lắm, với lại nàng cũng ko tin là hắn tài giỏi đến cỡ đó!

“Tiểu thư, vậy là chúng ta sắp được nhìn thấy thần y Thiên Hàn nổi danh trong thiên hạ nha! Thần y Thiên Hàn được mệnh danh là đệ nhất nữ nam trong thiên hạ nữa!” Thanh Phi hưng phấn nói rồi đưa cho Phi Yến một tách trà hoa cúc.

Phi Yến chậm rãi ngửi mùi hương hoa cúc ngào ngạt, buồn cười nói: “Em chưa gặp làm sao biết hắn là một nữ nam chứ? Biết đâu thần y gì đó chỉ là một lão già 60 tuổi xấu xí thì sao? Dầu sao lời đồn cũng chỉ là lời đồn mà thôi!”

“Tiểu thư, người thật là... làm sao thần y Thiên Hàn có thể là một lão già được chứ? Lần trước tiểu thư cũng nói Nhục Bạch công tử là một lão già nhưng rốt cục có phải như vậy đâu!” Thanh Phi tức tối giậm chân tại chỗ, tiểu thư của nàng lúc nào cũng như vậy hết!

“Ai dám nói ta là một lão già chứ?” Nhục Bạch đẩy cửa bước vào. Phía sau hắn còn có Tử Ly và Thần Hy.

“Ồ...Nhục Bạch công tử...” Thanh Phi lúng túng

“Là ta đấy, huynh có vấn đề gì ko?” Phi Yến chậm rãi nói

“Tại sao nàng lại nói ta là một lão già?” Nhục Bạch vô cùng tò mò, hắn chưa bao giờ nghe người khác gọi hắn là lão già bao giờ!

“Thì lúc ta chưa gặp huynh, ta tưởng làm thừa tướng của một nước phải là một lão già chứ! Bất quá khi gặp huynh rồi, huynh cũng ko đến nỗi nào!” Phi Yến nhìn Nhục Bạch ra vẻ gật gù.

“A...Lãnh Phong đâu? Mấy ngày nay ta ko thấy hắn!” Phi Yến nhớ ra từ khi nàng tỉnh dậy có nhìn thấy hắn một lần rồi sau đó hắn giống như mất tích luôn.

“Ta ko biết!” Nhục Bạch nói mà trong lòng khó chịu.

Hắn đi đâu rồi nhỉ? Nàng đang định tìm hắn để hắn đi đến Lạc Hoa các cùng nàng, biết đâu cái tên thần y gì đó có thể giải được Ma Hạ thì sao?

Lúc này, một hắc y nam tử đẩy cửa vào, trên người hắn có nhiều vết máu loang lổ, “Phi Yến...”

“Thanh Phi, Thanh La tỷ, mau đỡ hắn lại đây cho ta!” Phi Yến hoảng hốt

Thanh Phi và Thanh La lập tức chạy đến đỡ Lãnh Phong đến.

Lãnh Phong lấy từ trong người ra một cái hộp nhỏ đưa cho nàng, “Đây là cái gì?”

“Băng tâm tuyết liên, nó sẽ tốt cho chân của người!”

Băng tâm tuyết liên? Ba đại nam nhân còn lại ko tin được nhìn vào cái hộp nhỏ đó! Băng tâm tuyết liên là vật mà ai cũng muốn có nhưng ko phải ai cũng lấy được, bởi vì nó được canh giữ bởi ba vị đại sư võ công cao cường. Ko ngờ hắn ta lại lấy được!

“Nếu có băng tâm tuyết liên thì quá tốt! Biết đâu chân nàng sẽ khỏi thì sao?” Thần Hy vui mừng nói

“Mọi người có thể ra ngoài một lát ko? Ta muốn nói chuyện riêng với Lãnh Phong!” Người cầm dùng băng tâm tuyết liên ko phải là nàng mà là hắn mới

đúng!

Sau khi mọi người đi ra ngoài, Phi Yến mới thở dài than thở, “Ngươi hình như rất thích bị người ta đánh thì phải? Vết thương cũ vừa mới lành vậy mà lại có thêm vết thương mới!”

“Ta đi tìm băng son tuyết liên cho ngươi!” Tuy thanh âm vẫn vẫn nhàn nhạt như trước nhưng đôi mắt ko còn chứa đựng sự lạnh lùng và tràn ngập ôn nhu, chỉ có điều hắn đang xoay lưng về phía nàng nên nàng ko phát hiện ra mà thôi!

“Ngươi cần nó hơn ta! Ta ko lấy đâu! Ngươi đó, nếu lần sau còn để ta trị thương cho ngươi, ta sẽ thu ngân lượng chữa trị đó!” Nàng vừa băng bó vết thương cho hắn vừa nói đùa.

“Nó chưa chắc đã giải được độc của ta! Ngươi dùng nó đi!” Bản thân hắn biết Ma Hạ ko dễ dàng gì giải được với lại ko biết từ lúc nào mà nàng đã rất quan trọng đối với hắn.

“Nhưng...”

“Nếu ngươi ko dùng ta sẽ vứt nó đi!”

“Ngươi...thôi được, nhưng ta sẽ ko dùng nó bây giờ! Đợi đến lúc tới được Lạc Hoa các đã! Nếu như tên thần y kia chữa trị cho ta, ta sẽ ko dùng nó! Lãnh Phong, ngươi hãy đi cùng ta đến Lạc Hoa các, ta sẽ tìm cách giải được Ma Hạ cho ngươi!”

“Ngươi lo cho bản thân mình trước đi!” Lãnh Phong đứng dậy, ko quay đầu lại nhìn nàng mà đi thẳng ra ngoài.

“Lãnh Phong, ta nhất định sẽ giúp ngươi!” Phi Yến thầm thì. Mạng này của nàng là do hắn cứu nên nàng nhất định giải độc cho hắn!

“Nàng và tên đó có vẻ thân với nhau nhỉ?” Từ Ly bước vào sau khi Lãnh Phong đi khỏi

“Nhờ hắn mà ta mới giữ được tính mạng!”

“Hôm nay, nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi! Ngày mai chúng ta sẽ khởi hành đi Lạc Hoa các!” Thần Hy đứng ngoài cửa nói

“Uhm, ta biết! Ngày mai huynh ko cần đi theo ta, huynh ở lại đây đi!”

“Tại sao?” Thần Hy bắt mắt

“Chẳng phải huynh nói Chính Hiền sẽ tới đây sao? Huynh ở lại đây chờ huynh ấy đi, nói với huynh ấy ko cần tìm ta nữa!” Nàng biết muốn kêu hắn ko đi theo nàng hơi khó khăn một chút!

“Ừ... vậy nàng đi cẩn thận một chút!” Thần Hy chợt nhớ đến Chính Hiền nên đành đồng ý. Ko hiểu sao mà hắn có cảm giác khi nàng đến Lạc Hoa các rồi thì rất lâu sau hắn mới có thể nhìn thấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cầu y

Phi Yến đang say trong giấc mộng đẹp thì cảm giác có người nào đó nhìn nàng chăm chăm. Nàng bừng dậy hét lên, “Kẻ nào mà mới sáng sớm đã phá giấc ngủ của ta?”

“Nàng nói chuyện với ân nhân cứu mạng mình như vậy sao?” Thanh âm mỉa mai hoặc chúng sinh vang lên bên tai nàng.

Tiếng còi báo hiệu nguy hiểm đang đến gần vang lên trong đầu, nàng lập tức mở mắt ra, khuôn mặt yêu nghiệt của Hỏa Thần phóng đại trước mắt nàng. Phi Yến theo bản năng mà lùi lại phía sau, “Ngươi...ngươi làm cách nào mà vào được đây! Còn nữa ngươi có biết đây là phòng nữ tử ko? Ta nói cho ngươi biết nam nữ thụ thụ bất thân, mau tránh xa ra một chút!”

Hỏa Thần ko tránh ra mà càng tiến gần nàng hơn, hắn đặc biệt yêu thích bộ dạng hoảng sợ của nàng, sau này hắn phải làm cho nàng sợ nhiều hơn nữa mới được (ca có suy nghĩ biến thái thật!), “Ta ko biết nam nữ thụ thụ bất thân là gì, nàng có thể dạy ta ko?”

“Ngươi tránh ra cho ta, nếu ko ta sẽ la lên cho mọi người biết hoàng đế ChuTước là sắc lang!” Nàng thật muốn lấy chân đạp cho hắn một đạp, chỉ tiếc chân nàng bây giờ ko tiện làm việc này thôi!

“Nàng cứ việc la, dù sao ai ai cũng biết ta là sắc lang!” Hỏa Thần tiếp tục trêu đùa nàng.

“Ngươi... ngươi...” Phi Yến tức tối ko thốt nên lời. A, nàng muốn giết người!

“Được rồi, ta ko đùa với nàng nữa! Ta nghe nói hôm nay nàng đến Lạc Hoa các?” Hỏa Thần cười nói, hấn nhích ra xa nàng một chút.

“Phải, chuyện này thì có liên quan gì đến ngươi?” Phi Yến bức tức nhìn Hỏa Thần

“Đương nhiên là liên quan đến ta, bởi vì nàng sau khi trị thương xong phải trả nợ cho ta!”

“Trả nợ? Nợ gì chứ?” Phi Yến trở mặt ra nhìn hấn

“Nàng mau quên nhĩ? Nếu ko có ta cứu nàng thì nàng nghĩ nàng sẽ tỉnh lại sao? Nàng cần phải trả ơn cho ân nhân này chứ! Hỏa Thần ta chưa làm chuyện gì thiệt thòi bao giờ!” Hừ, nàng đừng hòng quên được món nợ này!

Phi Yến bây giờ mới nhớ lại, đúng là nàng mắc nợ hấn thật! “Hào, ta nhất định sẽ báo đáp ngươi! Ngươi muốn ta báo đáp ngươi thế nào đây?”

“Ta chưa nghĩ ra, nàng cứ nhớ rằng còn nợ ta một chuyện đi! Còn việc ta muốn nàng làm gì thì đợi ta nghĩ ra rồi sẽ nói cho nàng biết!” Hấn cười thâm trong bụng, ko ngờ cả lại cần câu dễ dàng như vậy!

Tên này chắc chắn ko có yêu cầu gì tốt lành rồi, nàng phải đề phòng trước mới được, “Ta đồng ý với ngươi, nhưng những chuyện quá đáng ta sẽ ko làm đâu!”

“Ta sẽ ko bắt nàng làm gì quá đáng! Đến giờ ta vào triều rồi, ta đi đây!” Hỏa Thần nói xong liền mở cửa sổ ra rồi phi thân ra ngoài.

Phi Yến nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát hiện trời chỉ mới tờ mờ sáng mà thôi, cái tên chết bầm này, dám phá giấc ngủ của nàng!

Nàng liền cuộn mình trong chăn ấm đi gấp chu công đánh cò tiếp...

“Tiểu thư, tiểu thư, mau dậy thôi! Chúng ta còn phải lên đường sớm nữa!” Thanh La lay nhẹ người Phi Yến

“Ừm... ta biết rồi!” Phi Yến dụi dụi mắt.

Đội nàng rửa mặt, thay y phục và ăn một ít điểm tâm xong thì tất cả mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng để lên đường.

Từ Ly bồng nàng lên xe ngựa rồi đặt nàng ngồi xuống tấm thảm lông cừu trải trong xe.

Phi Yến hài lòng nhìn chiếc xe ngựa. Xe ngựa này rất rộng rãi nha! Lại có tấm thảm êm như vậy! Nàng tha hồ mà ngủ ngon!

“Phi Yến, tặng cho nàng! Trên Thiên Sơn rất lạnh, nàng sẽ cần tới nó!” Thần Hy vén màn xe lên trao cho nàng cái lò ấp tay bằng bạc mới giống hệt như cái cũ, Phi Yến vui mừng khi thấy lại cái lò ấp tay. Nàng đã tiếc nuối như thế nào khi làm mất nó lúc ở trên thuyền, “Thần Hy, đa tạ huynh!”

“Phi Yến, lên đường bảo trọng!” Thần Hy nuối tiếc nhìn nàng lần cuối rồi bỏ vào trong Vạn Hoa lâu.

Xe ngựa bắt đầu chạy...

Bên trong xe ngựa, Từ Ly, Nhược Bạch và Lãnh Phong cùng ngồi với nàng. Thanh Phi, Thanh La tỷ đều ở bên ngoài cùng Vân Dương. Ko hiểu sao mà nàng cảm thấy rất ko thoải mái khi ở cùng ba người này trong một không gian nhỏ hẹp như vậy! Còn nữa, nàng còn cảm thấy ánh mắt bọn họ nhìn nhau ko được thân thiện cho lắm!

Trong trường hợp này, cách tốt nhất là nàng giả vờ ngủ cho đỡ phiền! Phi Yến làm bộ đưa tay lên ngáp, nàng còn bày ra bộ dạng hết sức mệt mỏi.

“Phi Yến, nếu nàng mệt thì nằm xuống ngủ một lát đi!” Từ Ly dịu dàng nhìn nàng.

“Uhm, đúng là buồn ngủ thiệt!” Phi Yến nói xong liền ngã lưng ra tấm thảm êm ái và nhắm mắt lại.

Ban đầu nàng chỉ định giả vờ thôi nhưng sau đó lại đi vào giấc ngủ thật!

Nhược Bạch cởi áo choàng của mình ra rồi xếp lại, hấn nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên rồi kê tấm áo choàng vào, hấn còn tiện tay vén mấy sợi tóc mai của nàng qua, mặc dù chỉ chạm nhẹ qua nhưng da thịt nàng thật mềm mại, thật khiến cho người ta muốn chạm vào nữa! Lúc này Nhược Bạch cảm thấy có một ánh mắt như muốn giết người nhìn hấn. Ko cần nhìn cũng biết là kẻ nào, bất quá hấn ko chấp nhất mấy chuyện này! Nhược Bạch nhẹ mím cười rồi nhắm mắt lại an thần.

Màn đêm buông xuống...

Từ Ly nhìn Phi Yến đã ngủ suốt mấy canh giờ liền, à không, phải là nàng đã ngủ từ sáng cho đến trời tối, hấn chưa bao giờ thấy người nào lại ngủ nhiều như nàng. Nếu ko phải Thanh La nói với hấn Phi Yến sẽ ngủ rất nhiều vào mùa đông, nhất là khi trời càng lạnh thì hấn đã hốt hoảng vì ko biết nàng có bị hôn mê hay ko?

“Phi Yến, mau dậy ăn chút gì đó đi!” Từ Ty ôn nhu lay người nàng

“Ừm...ko ăn đâu! Người ta còn muốn ngủ nữa!” Phi Yến cầu nài

“Nàng ăn xong rồi ngủ tiếp!” Từ Ly kiên nhẫn lay người nàng tiếp

“Đúng vậy, nàng còn ko dậy ăn thì thức ăn sẽ hết đó!” Nhục Bạch cũng tham gia vào công việc đánh thức nàng.

Phi Yến muốn mặc kệ mà ngủ tiếp nhưng mấy tiếng ồn ào này cứ lớn vồn xung quanh hoài nên nàng đành lòng mở mắt ra.

Phi Yến uể oải ngồi dậy, nàng mờ hồ tiếp nhận một cái gì đó do một người nào đó đưa đến, nàng bỏ thứ đó vào miệng mà cũng ko thèm để ý nó là cái gì (trời, ta ko còn lời nào nói với người nữa T.T) ! Phi Yến nhanh chóng nhai cái thứ trong miệng nàng, kế tiếp nàng tiếp nhận lấy một cái bình cao lớn rồi đưa lên miệng uống mà nàng đoán rằng thứ trong bình chính là nước! Phi Yến trình diễn xong một màn ăn uống này liền nằm xuống ngủ tiếp. Ko hiểu sao mà trời càng lúc càng lạnh làm nàng càng lúc càng buồn ngủ! (ta đưa ra một câu kết luận cuối cùng, nữ chính của chúng ta là từ một con gấu tiến hóa thành!)

Từ Ly, Nhục Bạch trợn trừng mắt nhìn nàng. Quả thật, hôm nay bọn hắn đã chứng kiến một cảnh tượng hiếm có nha! Chưa từng thấy người nào như nàng! Hai người bọn hắn đều buồn cười nhìn Phi Yến đang ngủ say như chết trên tấm thảm! Ngay cả tảng băng ngàn năm như Lãnh Phong cũng bị một màn của nàng làm cho buồn cười.

Thanh Phi nhìn vào bên trong xe ngựa, quay qua lâu bầu với Thanh La: “Tiểu thư, thật là...cứ vào mùa đông lại trở nên như vậy! Bình thường thì rất đoan trang, cao quý nhưng cứ tới thời điểm này lại trở nên mơ mơ hồ hồ như thế nào ấy!”

“Nhưng đó cũng là một trong những điểm đáng iu của tiểu thư chúng ta!” Thanh La gật đầu cười

Thế là những màn như vậy cứ tiếp tục diễn ra cho đến khi đến Thiên Sơn.

Từ Ly càng ngày càng thích Phi Yến bây giờ. Lúc này hắn nói gì nàng đều gật đầu đồng ý hơn nữa đều ngoan ngoãn nghe lời giống một tiểu miêu. Giờ thì hắn đều mong quanh năm suốt tháng đều là mùa đông giá lạnh hết!

Xe ngựa từ từ đi men theo đường núi rồi chậm rãi dừng lại trước một bia đá lớn có khắc ba chữ “Lạc Hoa các”. Xung quanh nơi này đều được phủ bởi một màu tuyết trắng xóa, nơi này chỉ có một cái bia đá duy nhất ở đây, ngoài ra ko có bất cứ cái gì khác nữa! Muốn nhìn vào sâu bên trong cũng ko được, chỉ thấy tầng tầng lớp lớp sương mù.

Từ Ly bước xuống xe, ôn nhả nói: “Tại hạ Bạch Từ Ly, đến đây cầu y!”

Thanh âm hắn vừa dứt xong liền có một nữ tử từ bên trong dùng khinh công đi ra. Nữ tử này thân hình nhỏ nhắn, khuôn mặt lạnh lợi nhìn y hệt một tiểu cô nương chừng 10 tuổi. Thanh âm nữ tử như tiếng chuông vang lên, “Thật ko ngờ hoàng đế của Bạch Hổ quốc cũng đến đây cầu y! Nhưng ta xem người rất khỏe mạnh mà!”

“Linh Lan cô cô, ko phải tại hạ cầu y mà là nàng!” Từ Ly chỉ tay vào Phi Yến đang nằm trong lòng Nhục Bạch.

Nữ tử tên Linh Lan này chính là Độc y nhân trong giang hồ đồn đại. Thoạt nhìn nữ tử này trông giống một tiểu cô nương 10 tuổi nhưng thật ra nàng đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi! Người ta nói sở dĩ nàng có thân hình như vậy là do tự bản thân mình thử quá nhiều loại độc nên mới dẫn đến có vẻ bề ngoài của một ấu nhi. Linh Lan tiến lại gần Nhục Bạch để nhìn Phi Yến, bất quá chiều cao của nàng quá khác biệt so với Nhục Bạch nên buộc lòng hắn phải cúi người xuống thật thấp.

Linh Lan nhìn dung nhan nữ tử đang ngủ say này âm thầm tán thưởng. Quả nhiên là một đại mỹ nhân nha! Vậy là lời tiên tri của nha đầu Đinh Hương kia ko sai chút nào! “Cô nương này tên gọi là gì? Cùng với nàng bị như thế nào?”

“Nàng tên là Phi Yến. Đôi chân nàng ấy ko thể cử động được nữa!” Nhục Bạch thấy Linh Lan hỏi thì trong lòng âm thầm mừng rỡ. Xem ra Phi Yến có cơ hội rồi!

“Được rồi, các người để nàng ở đây rồi xuống núi hết đi!” Linh Lan vân đạm phong khinh nói.

“Nhưng mà...được rồi, vậy ta có thể để hai tì nữ của nàng theo cô cô được ko?” Nhục Bạch lo lắng nói. Hắn nhìn thấy Linh Lan thân hình nhỏ bé, ko thể nào một mình mà mang Phi Yến vào được nhưng lại ko dám nói thẳng ra. Ai mà chẳng biết đến tính cách của vị cô cô kì quái này chứ! Tốt nhất ko nên chọc giận nàng!

“Ko được, Lạc Hoa các là thánh địa, ko phải ai muốn vào cũng được! Các người mau xuống núi đi!” Linh Lan ko kiên nhẫn nói. “Vũ! Người còn ko ra đây giúp ta!” Linh Lan hét lớn

Tức thì một thân ảnh nam nhân cao lớn xuất hiện. Nam nhân này cao khoảng một thước chín, gương mặt tuấn tú, làn da màu nâu quấy rữ, trời rất lạnh nhưng hắn chỉ mặc một bộ y phục màu đen mỏng dính để lộ ra vòm ngực rắn chắc. “Bình tĩnh, ta đến rồi đây! Người cứ la hét như vậy sẽ trở thành một bà lão đó!”

“Im cái miệng thôi của nhà ngươi lại! Mau giúp ta đem vị cô nương đó vào!” Linh Lan trừng mắt nhìn Vũ

“Hảo, hảo!” Vũ đi về phía Nhục Bạch.

Nhược Bạch lo lắng nhìn Phi Yến lần cuối rồi mới chuyển nàng qua cho Vũ.

“Mong các người chiếu cố đến nàng!” Từ Ly nhét vào tay Phi Yến cái lò áp tay bằng bạc, hẩn luyện tiếc nhìn nàng.

“Đi thôi!” Linh Lan ko trả lời Từ Ly mà xoay qua nói với Vũ bên cạnh.

Vũ bỗng Phi Yến sử dụng khing công đi vào trong. Chỉ trông chốc lát mà thân ảnh của Vũ đã mất hút.

“Khoan đã!” Lãnh Phong bước xuống xe. Hẩn đưa cho Linh Lan chiếc hộp nhỏ, “Cái này sẽ giúp ích cho nàng ấy!” Bỗng tâm tuyệt liên là do Phi Yến lén lút nhét vào người hẩn lúc nào hẩn cũng ko biết!

Linh Lan đón nhận chiếc hộp từ tay Lãnh Phong. Nàng nhỏ giọng nói với hẩn, “Ko ngờ người đứng đầu Thanh Phong môn lại trở nên nông nổi này! Người nên tận hưởng tốt ngày tháng còn lại của mình đi, trước khi Ma Hạ phát tác!” Linh Lan nói xong liền dùng khing công bay vào trong.

Chỉ trong giây lát, nơi đây lại rơi vào không gian yên tĩnh như trước.

cười nham nhở các nàng thân mến, chương sau soái ca sẽ xuất hiện!!!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Các chủ mới

“Này, nàng ta chết rồi hả?” Hồng y nữ tử thanh tú nhìn chăm chú vào nữ nhân nằm trên giường, nàng quay qua hỏi “tiểu cô nương” bên cạnh.

“Chết cái đầu nhà ngươi! Nàng ta chỉ ngủ thôi!” Linh Lan liếc xéo nữ tử cạnh mình

“Ngủ? Ồ ha... giờ ta mới để ý, nàng ta vẫn còn thở! Vậy nàng ta bị gì vậy?” Hồng y nữ tử tò mò hỏi

“Người chẳng phải biết tiên tri sao? Tự mình tiên tri coi nàng ta bị cái gì!” Nếu ko phải nha đầu Đinh Hương này tự nhiên lại đưa ra lời tiên tri kia thì nàng còn lâu mới cứu nàng ta.

Đinh Hương nở một nụ cười lấy lòng, “Linh Lan tỷ tỷ xinh đẹp, người mau nói cho ta biết đi! Ta chỉ tiên tri được rằng nàng sẽ đến đây cầu y thôi, chứ có tiên tri được nàng ta bị cái gì đâu!”

“Ta có coi qua một chút, chân nàng ta bị gãy nhưng ngâm trong nước lạnh quá lâu nên hàn khí thâm nhập vào trong xương cốt làm mất khả năng phục hồi lại. Cho nên nàng ta ko cử động hai chân được!” Linh Lan biết nha đầu này có chuyện thì mới kêu nàng một tiếng tỷ tỷ, còn bình thường thì xem nàng với nàng ta ngang hàng nhau.

Đinh Hương gật đầu tỏ vẻ hiểu biết, “Ừa, hẩn ta đâu?”

Vừa nghe là Linh Lan đã biết “hẩn” ở đây ám chỉ ai rồi! “Từ lúc người tiên tri xong, tiểu tử kia liền xuống núi dạo chơi rồi! Hẩn còn nói cứ để cho nàng đợi! Khi nào hẩn chán rồi sẽ quay về chữa trị cho nàng!” Ko nhắc tới cái tên tiểu tử này thì thôi, nhắc tới làm nàng phát bực, chỉ vì hẩn mà lâu lâu bên ngoài cửa Lạc Hoa Các lại có cả đám người quỷ xuống khóc lóc cầu y, phiền chết đi được!

Đinh Hương tiến lại gần chiếc giường Phi Yến nằm, nàng chăm chú nhìn nữ tử trên giường thật kĩ, “Chắc, chắc, đúng là nữ nhân a! Người nói xem nàng và các chủ của chúng ta ai nữ hơn?”

Linh Lan còn chưa kịp mở miệng trả lời thì một lam y nữ tử cùng tử y nữ tử từ bên ngoài chạy tới.

Lam y nữ tử buộc tóc hai bên trông đáng iu và hồn nhiên còn tử y nữ tử bên cạnh trông vẻ điềm đạm và trưởng thành hơn.

Lam y nữ tử hồn nhiên chạy đến bên Đinh Hương, “Đinh Hương tỷ, ai mà có thể so sánh với sắc đẹp các chủ chúng ta vậy?”

“Thì vị cô nương này nè!” Đinh Hương chỉ vào Phi Yến đang nằm trên giường.

Lam y nữ tử tò mò tiến lại gần xem thử, nàng nhìn Phi Yến mà trầm trồ tán thưởng, “Quả nhiên rất đẹp! Dù nàng ấy đang nhắm mắt thôi mà ta đã thấy đẹp rồi! Ta biết ai đẹp hơn rồi!”

“Ai?” Đinh Hương cùng Linh Lan đồng thanh

“Thì vị cô nương này! Dù sao cô nương người ta cũng trẻ hơn các chủ chúng ta nhiều nha! Đương nhiên phải đẹp hơn!” Lam y nữ tử hiển nhiên nói

“À ha...nha đầu Liên Hoa, người dám bảo các chủ già sao? Chờ nàng bề quan xong ta sẽ mách nàng để nàng trị tội người!” Linh Lan trêu ghẹo

“Ta...ta nói các chủ già khi nào?” Liên Hoa lúng túng

“Thôi được rồi, ta thấy các chủ đẹp theo kiểu khác còn vị cô nương này đẹp theo kiểu khác! Ko thể so sánh được!” Từ y nữ từ nãy giờ im lặng đứng xem bây giờ mới cất tiếng.

“Chỉ lí, Vân Mai tỷ tỷ nói là đúng nhất!” Liên Hoa thấy được giải vây nên mừng rỡ gật đầu theo.

Phi Yến đang trong mộng đẹp thì cảm thấy bên tai mình vô cùng vô cùng ồn ào. Nàng bức tức lấy tay che hai lỗ tai lại nhưng vẫn nghe thấy tiếng ồn. Phi Yến bức mình mở mắt ra xem kẻ nào dám làm ồn như vậy!

Ách, nàng đang ở đâu vậy? Máy người này là ai đây? Cảnh vật xung quanh đều vô cùng lạ lẫm với nàng. Phi Yến nhớ rõ ràng nàng đang nằm trong xe ngựa đi tới Lạc Hoa Các mà, sao tự dưng lại ở trong một căn phòng. Chẳng lẽ...

“Làm phiền các vị, ta muốn hỏi đây có phải Lạc Hoa Các ko?”

Cả bốn nữ tử đều ngừng nói chuyện mà đồng loạt quay sang nhìn Phi Yến.

“Uy, người dậy rồi sao?” Đinh Hương bị giọng nói Phi Yến làm cho giật mình. Nàng muốn cắn lưỡi mình ghê, tự nhiên lại hỏi một câu ngu ngốc như vậy! Ko phải người ta đã ngồi dậy sờ sờ trước mắt nàng rồi sao?

Linh Lan liếc qua Đinh Hương, nha đầu này chả làm gì ra hồn hết! “Phải, người đang ở Lạc Hoa Các! Người ráng chờ vài ngày, đợi tên tiểu tử kia trở về sẽ trị thương cho người!”

“Những người đi cùng ta đâu?” Nàng nhìn quanh một lượt cũng ko thấy bóng dáng quen thuộc nào

“Xuống núi rồi, Lạc Hoa Các ko phải nơi ai muốn vào cũng vào được!” Nữ nhân này vừa tỉnh dậy đã thấy mình ở một chỗ hoàn toàn xa lạ mà vẫn bình thản như không, không có một chút biểu hiện nào là của hoảng sợ. Thậm chí khi nàng nói nàng ta đang ở Lạc Hoa Các, nàng ta cũng ko lộ ra một chút vui mừng, phải biết rằng có biết bao kẻ mơ ước bước chân vào nơi này mà ko được!

“Uhm, ta ko thích nói vòng vo nên vào thẳng vấn đề vậy! Tại sao các người lại đồng ý chữa trị cho ta?” Phi Yến nghi ngờ nói. Nàng biết trên đời này ko có miếng bánh nào là cho không cả cũng giống như ko có bữa ăn nào là ko cần trả tiền.

“Ồ...vì chúng ta tốt bụng a!” Liên Hoa đáp

“Ta chả tin trên đời này có người tốt! Lạc Hoa Các vốn nổi danh ko tùy tiện cứu người, biết bao vương tử quý tộc đến đây cầu y mà vẫn bị các người từ chối đấy thôi thì làm sao một cô nương tầm thường như ta lại được!” Nàng mới ko tin cái lí do ngớ ngẩn đó!

“Cô nương tầm thường sao? Bà chủ của thiên hạ đệ nhất lâu – Mĩ Nhân Lâu cùng với danh phận Hạ Lan công chúa của Huyền Vũ quốc nổi tiếng khắp nơi mà tầm thường sao? Còn nữa cô nương chính là người khiến cho hai vị quân vương tranh giành thì một chút cũng ko tầm thường!” Thanh âm nhẹ nhàng của Vân Mai vang lên

“Để ta thử nha đầu này xem có đúng như lời Đinh Hương nói ko!” Linh Lan nói xong thì cầm kiếm hướng thẳng Phi Yến đi tới.

Phi Yến nhanh như chớp phóng ngón chân vào người Linh Lan.

Lúc Linh Lan nhận ra được thì năm cây ngón chân đã cắm vào bụng nàng. Linh Lan rút mấy cây ngón chân đó ra, nhìn một chút rồi nhoen miệng cười, “Độc trên ngón chân này khá lắm! Giết người trong chớp lát, đợi đến lúc họ nhận ra được rằng mình trúng độc thì đã trở thành một cỗ thi thể rồi!”

“Ai, thật ko ngờ thân thể người lại là bách độc bất xâm! Làm uổng phí ngón chân của ta!” Phi Yến thở dài ngao ngán nói

“Người định giết Linh Lan tỷ thật sao?” Đinh Hương chứng kiến một màn vừa rồi mà ko khỏi run sợ

“Thì nàng ta cũng định giết ta thật đó thôi!” Đường kiếm vừa rồi của Linh Lan nhanh và dứt khoát vô cùng, nếu nàng ko ra tay trước người chết sẽ là nàng!

“Haha, nàng ta nói rất đúng! Nếu nàng ta là loại vô dụng thì chúng ta cứu làm gì?” Linh Lan sáng khoái nói. Bất quá nàng ta ko phải loại nữ nhân yếu đuối như nàng tưởng, thật là thú vị a!

Hai tay Vân Mai ko biết từ lúc nào mà đã xuất hiện song phi đao bên nhón. Nàng lao về phía Phi Yến thi triển kiếm pháp.

Phi Yến ngựa đầu ra sau tránh đường đao của Vân Mai. Nàng cũng rút Bạch Ngọc kiếm ra, song phi đao của Vân Mai tuy cường hãn nhưng Bạch Ngọc kiếm trong tay Phi Yến vẫn uyển chuyển đỡ được.

“Ngừng!” Phi Yến cầm một lọn tóc dài giơ lên trước mắt Vân Mai

Vân Mai cuối xuống mới phát hiện một lọn tóc của nàng đã bị cắt đi từ lúc nào! Nàng ta ra tay từ lúc nào mà nàng lại ko hay biết thế này?

“Đừng đánh nhau nữa! Bây giờ hai người đã biết là ta ko có tiên đoán sai rồi chứ?” Đinh Hương tiến lại đứng chắn giữa Vân Mai và Phi Yến.

“Tin rồi!” Linh Lan mỉm cười gật đầu.

Vân Mai cũng thu hồi song phi đao lại, hướng Phi Yến cúi đầu, “Vừa rồi thất lễ!”

“Cô nương, chúng ta đồng ý chữa trị cho người là vì người sẽ là các chủ tiếp theo của Lạc Hoa các!” Đinh Hương xoay lại hướng Phi Yến giải thích.

“Nói cách khác, nếu muốn bọn ta giúp người chữa trị đôi chân thì người phải làm các chủ của bọn ta!” Linh Lan giải thích thêm

Phi Yến trở mặt ra nhìn bọn họ. Nàng nghe ko lắm chứ? Nàng khi nào là các chủ của mấy người này? “Ách...ta...tại sao các người lại nói ta là các chủ của các người!”

“À, chuyện này là do ta tiên tri được! Khi tất cả hoa mai trắng trong Lạc Hoa các nở rộ thì cũng là lúc các chủ mới xuất hiện và sáng nay lúc cô nương tới là thời điểm hoa mai nở rộ hết!” Đinh Hương đã tiên tri được hơn ba tháng nay, cuối cùng nàng cũng chờ được người trong lời tiên tri xuất hiện.

“Chỉ dựa vào bấy nhiêu mà nói ta là các chủ sao?” Nàng chả bao giờ tin vào mấy chuyện hoang đường như kiểu tiên tri này!

“Đương nhiên là ko, các chủ tiếp theo của Lạc Hoa các theo lời tiên tri nói là một người sở hữu nhan sắc khiến cho trăm hoa phải ghen tị! Còn nữa nàng sẽ được hai vị vương tử đưa đến! Nhưng lời tiên tri có nhắc đến một điều làm ta ko hiểu, nó nói các chủ tiếp theo ko phải người thuộc thế giới này!” Đinh Hương quan sát thật kĩ về mặt của Phi Yến

Phi Yến sững sờ nhìn Đinh Hương. Nàng đúng là người thuộc thế giới khác nha! Chẳng lẽ mấy lời tiên tri này lại đúng như vậy? Phi Yến nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, “Sao cũng được, nhưng ta ko làm các chủ đâu! Đó là một việc vô cùng phiền phức a!”

“Đã vậy, ta liền đem người quăng ra trước cửa Lạc Hoa Các vậy! Bên ngoài trời vừa lạnh vừa có thú dữ, để xem người sống được bao lâu!” Linh Lan nhún vai nhìn nàng.

“Người...Hào, ta làm các chủ như vậy được chưa? Nhưng các chủ hiện tại của các người ko có ý kiến gì sao?” Phi Yến ôm một chút hy vọng

“Ko, từ trước tới nay Lạc Hoa Các chúng ta tìm các chủ mới đều dựa vào lời tiên tri nên các chủ đương nhiệm chỉ có thể nghe theo thôi! Với lại các chủ bọn ta vô cùng vui mừng khi có người thay thế nàng a!” Liên Hoa bây giờ mới lên tiếng. Các chủ đã ko biết bao nhiêu lần kêu các nàng tìm các chủ mới để nàng được nghỉ ngơi nên lời tiên tri lần này đã hoàn thành được tám nguyện bấy lâu nay của các chủ.

Mọi chuyện là vậy đấy! Nàng tự dưng lại bị ghán cho cái chức danh này, mặc dù ko muốn nhưng vẫn phải đồng ý.

Phi Yến ở đây hai ngày, nàng đã gặp rất nhiều người nhưng có hai nhân vật nàng vẫn chưa thấy được! Người thứ nhất chính là vị các chủ thần bí kia còn người thứ hai là cái tên thần y quái quỷ kia.

Phi Yến đang nhàn nhã ngồi chơi cờ vua với Linh Lan. Cờ vua này là do nàng buồn chán nên mới nhờ người làm ra rồi dạy cho mọi người cách chơi. Thật ko ngờ, cái buồn qua đi thì phiền phức lại tới! Từ sáng đến tối đều có người đến tìm nàng chơi cờ, chơi đến nỗi nàng phát chán!

“Nha đầu hung dữ, Thiên Hàn đã trở về!” Giọng nam nhân từ ngoài cửa vang lên

Haha, nàng sắp được giải thoát rồi! Chỉ cần tên này xuất hiện thì y như rằng...

Linh Lan cầm trong tay năm quân cờ phóng ra ngoài cửa.

“Haha... người ném hựt rồi!” tiếng nam nhân cười sáng khoái vang lên

Linh Lan lần này cầm hết cả bàn cờ ném ra ngoài.

“Ui da...Người hung dữ như vậy coi chừng ko có ai thèm lấy!” Vũ đi vào phòng với cái trán đỏ ửng

“Câm cái miệng người lại! Coi chừng ta khiến người một tháng sống cũng ko được mà chết cũng ko xong!” Linh Lan gắng giọng cảnh cáo.

“Haha...ta biết Độc Y Nhân người rất lợi hại, ta chỉ muốn đùa một chút thôi!” Vũ nở nụ cười lạnh

“Tiểu tử kia về rồi sao người ko bảo hấn qua đây?” Linh Lan quay trở lại vấn đề chính

“Ta có nói...nhưng hấn nói nếu muốn hấn chữa trị thì phải tự mình đi qua chỗ hấn cầu xin, còn có hấn chưa bao giờ đồng ý chữa trị cho người khác một cách dễ dàng như vậy bao giờ, dù người đó có là các chủ tiếp theo đi nữa! Hấn còn nói nếu muốn hấn chữa trị thì phải đợi tâm tình hấn vui mới được!” Vũ vừa nói mà vừa quan sát nét mặt Phi Yến.

Phi Yến vẫn bình tĩnh như không mà uống trà, ko có bất kì thái độ nào là giận dữ hết!

“Được, tiểu tử này dám ăn nói như vậy! Đợi ta qua bên đó sẽ cho hấn nếm mùi lợi hại của độc dược ta mới chế!” Linh Lan tức giận đứng phắt dậy.

“Khoan đã, Linh Lan tỷ ko cần tức giận như vậy! Vũ đại ca, phiền người hỏi hấn giúp ta một câu. Có phải dung mạo hấn quá xấu xí nên mới tìm đủ lí do ko gặp ta ko? Ai, cũng chẳng trách, mẫu thân ta sinh ra ta lại xinh đẹp như vậy đương nhiên là làm cho những nam nhân kém cỏi phải xấu hổ mà tránh xa! A, hay là hấn y thuật quá kém, biết mình ko trị được chân của ta nên mới tìm cách thoái thác! Theo ta thấy thần y gì đó giang hồ đồn đại chẳng qua là một kẻ tầm thường mà thôi!” Phi Yến dùng giọng điệu hết sức bình thường và thản nhiên nói

Vũ âm thâm mà đỏ mỗ hôi lạnh sau lưng. Nữ nhân này đúng là độc mồm độc miệng chẳng thua gì nữ nhân hung dữ kia. “Ách...ta sẽ quay về nói với hấn!” Vũ nói xong liền vọt ra tới cửa

“Còn một điều nữa, nói với hấn là ta thù dai lắm! Tốt nhất đừng chọc ta nếu ko đợi lúc ta làm các chủ rồi sẽ cho thần y đại danh đình đình trong thiên hạ đi dọn nhà xí!” Phi Yến từ tốn nói.

Vũ nhanh chóng chạy ra khỏi cái nơi này! Sau này hấn nhất định sẽ ko đại đột như tên Thiên Hân chọc vào nữ nhân này!

“Nha đầu, người đứng là độc thật! Haha...ta thật muốn nhìn thấy cái vẻ mặt tức giận của tiểu tử kia nha!” Linh Lan nhìn Phi Yến bằng ánh mắt nể phục

“Việc chúng ta cần làm là chờ cho hấn dẫn xác tới thôi!” Phi Yến mỉm cười. Nàng tin nội trong ngày hôm nay hấn sẽ đến gặp nàng.

Trong rừng hoa đào cách đó ko xa.

Nam nhân y phục màu ngọc bích nạt chén trà trong tay, khuôn mặt trắng toát dần ửng đỏ, đôi lông mày chặt chẽ nhíu lại, hấn quay sang nói với nam tử cao lớn bên cạnh, “Nàng ta nói như vậy thật sao?”

Nam tử cao lớn chỉ biết im lặng mà gật đầu. Thiên a, bây giờ thì hấn chỉ muốn tránh xa con người đầy lửa giận này thôi!

“Hào, dám nói ta bắt tài, ta sẽ cho nàng ta biết tay!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thần y chết tiệt

Bầu trời đêm nay âm u, không trăng cũng không sao, một đêm như thế này thật thích hợp để làm chuyện gì đó mờ ám!

Phi Yến đang say trong giấc ngủ mà ko biết bên ngoài cửa có một nam nhân cao lớn đứng ngoài thổi một cái gì đó vào phòng nàng.

Một lát sau

Nam nhân đẩy nhẹ cánh cửa ra, hấn bước vào, nhẹ nhàng tiến lại gần nữ tử đang ngủ say trên giường.

“Dám nói ta bắt tài, ta sẽ cho người thấy tài năng của ta!” Nam nhân nhỏ giọng nói bên tai Phi Yến, hấn bồng nàng lên rồi ngang nhiên đi ra ngoài!

Bóng nam nhân cao lớn dần dần mất hút trong đêm.

“Dậy mau!” Tiếng nam nhân vang lên.

Phi Yến nhíu nhíu mày, mới sáng sớm mà đã ồn ào như vậy! Muốn tìm nàng chơi cờ cũng phải đợi đến trưa chứ! Phi Yến bực dọc kéo tấm chăn phủ lên đầu mình.

Giây tiếp theo một trận gió lạnh lùa vào người làm nàng rùng mình. Kẻ đáng chết nào lại dám giựt chăn của nàng? Phi Yến ngay lập tức mở mắt ra, chuẩn bị mắng té tát vào cái kẻ dám làm chuyện này...Ồ...nam nhân như hoa như ngọc này từ đâu chui ra vậy? Nàng ở đây mấy ngày mà chưa từng gặp qua nam nhân này nha!

Bộ dạng hấn còn mĩ hơn cả nữ tử nữa, đôi mắt màu tím trong suốt, mũi thon dài, làn da tựa men sứ, mái tóc đen buông dài bay nhẹ trong gió, vài sợi tóc đen nhánh vương trên làn da trắng nõn của hấn hết như giấy Tuyên Thành bị dính vài giọt mực, tên này mà mặc đồ nữ nhân chỉ sợ rằng sẽ có cả đồng nam nhân đi theo.

“Người nhìn đủ chưa?”

Phi Yến bị giọng nói của hấn làm cho giựt mình, nàng bây giờ mới nhận thức ra rằng mình đã nhìn chăm chăm tên đó nãy giờ. Nàng vội lấy lại vẻ mặt thản nhiên, “Đủ rồi! Bây giờ mau trả lại chăn cho ta rồi cút ra ngoài giùm!”

Nàng đứng dậy giựt lấy tấm chăn từ trên tay hắn rồi nằm xuống ngủ tiếp.

Mà lúc này nàng ko để ý đến nam nhân kia mặt đầy hắc tuyến, nữ nhân chết tiệt, cư nhiên dám đuổi hắn, uống công cho hắn đã chữa trị cho nàng cả đêm qua. “Nữ nhân ko biết điều kia, ngươi có nhận thấy cơ thể mình có chút khác thường ko?”

“Không!”

“Ngươi thật ko cảm thấy khác chỗ nào?”

“Không”

“Ngươi mau nhìn kĩ lại đi!”

“Ta đã bảo là ko mà! Cút ra ngoài cho ta!” Phi Yến mất kiên nhẫn hét lên

“Mau – đứng – dậy – cho – ta !” Hắn lúc này cũng hét lên

Tên điên này, mới sáng sớm đã la hét om sòm, nàng mà đứng dậy nhất định sẽ đá cho hắn một cước.

Phi Yến cúi kinh xuống giường đứng trước mặt nam nhân cao lớn kia.

“Ngươi vẫn ko thấy gì lạ?” Nếu lần này nàng ta còn ko biết, hắn sẽ tự tay đánh gãy hai chân nàng ta, để xem tới lúc đó nữ nhân này có nhớ ra hay ko!

“Không. .khoan đã, tại sao ta lại đứng được!” Phi Yến chợt phát hiện ra mình đang đứng trên mặt đất, đứng bằng hai chân của nàng.

Phi Yến hét co hai chân lên rồi thử đá vài cước vào không khí. Đứng là chân nàng cử động được rồi! Phi Yến sung sướng nhảy cẫng lên, “Haha. . .chân ta cử động được rồi! Tốt quá!”

Nàng liền lao ra cửa, chạy lòng vòng trong một vườn toàn hoa đào. Nàng hồn nhiên chạy nhảy y như một hài tử ba tuổi. Phi Yến vui đến nỗi nàng quên mất mình chưa mang hài vào mà đã chạy trên nền tuyết lạnh giá, bất quá sự lạnh giá lúc này ko thể nào ảnh hưởng tới nàng. Vậy mà nàng cứ tưởng, cứ tưởng rằng suốt đời này nàng ko thể nào đi bằng chính đôi chân này nữa! Thì ra ông trời vẫn còn thương nàng lắm!

Hắn ngo ngắc nhìn nữ tử xinh đẹp trên môi luôn nở nụ cười rạng rỡ chạy lòng vòng phía trước. Đôi mắt to tròn lúc này trừng mắt nhìn hắn lúc này lại cong như vầng trăng khuyết, hai lúm đồng tiền trên má vì nụ cười của nàng mà lộ ra thật rõ. Sáng sớm nay rõ ràng ko có nắng mà sao hắn lại cảm thấy chói mắt đến vậy? Hắn mãi mê ngắm nàng mà quên mất bản thân mình đang muốn tìm nàng để trừng trị.

Phi Yến quay đầu lại thì bắt gặp nam nhân ban nãy đang nhìn nàng chằm chằm, nàng nhanh chóng tiến về phía nam nhân đó. Phi Yến nở nụ cười làm lành, “Ngươi là Thiên Hàn?” Hối là hối như vậy thôi chứ nàng cũng đoán được hắn là ai rồi!

“Phải, y thuật của ta ko phải quá kém cỏi chứ?” Thiên Hàn chợt nhớ lại những lời Vũ nói

“Ko, đương nhiên là ko, kẻ nào lại có thể nói y thuật của thần y Thiên Hàn kém cỏi được?” (Choco *chỉ thẳng tay* ngươi là cái kẻ đó đó! Phi Yến *chạy tới bịt miệng rồi lòi đi*) Phi Yến quăng hết những lời nàng nói hôm trước ra khỏi đầu.

“Vậy có phải ta quá xấu xí ko?”

“Ko, sao lại như thế được? Nếu như Thiên Hàn đại ca của chúng ta mà xấu xí thì nam nhân trên thế gian này có ai đẹp chứ?” Phi Yến dùng giọng điệu hiển nhiên nói

“Vậy xin hỏi các chủ đại nhân, người còn muốn ta đi dọn nhà xí ko?”

Lần này Phi Yến ko có trả lời hắn mà nàng tiến tới ôm nhẹ hắn, “Đa tạ ngươi!” Nàng chân thành nói.

Thiên Hàn bị cái ôm của nàng làm cho toàn thân cứng đờ, tuy chỉ là cái ôm nhẹ nhưng hắn cũng cảm giác được thân thể mềm mại của nàng cùng mùi hương thơm ngát trên tóc nàng.

Phi Yến rời khỏi người Thiên Hàn, nàng lùi về sau một bước, dùng ánh mắt chân thành nhìn hắn, “Ta thật sự biết ơn ngươi! Nhờ ngươi, một lần nữa ta lại được đứng trên đôi chân của mình!”

“Nếu đã biết ơn thì hãy trả ơn cho ta đi!” Thiên Hàn bỗng dưng có một chút nuối tiếc cái ôm của nàng.

“Hả? Uhm, được thôi! Ngươi muốn ta trả ơn ngươi như thế nào?” Phi Yến bất ngờ khi hắn đột nhiên yêu cầu như vậy, bất quá hắn đúng là có ơn rất lớn đối với nàng nên nàng chắc chắn sẽ đền đáp.

“Ngươi ở lại đây phụ giúp ta điều chế thảo dược rồi đi hái thảo dược cho ta, còn nữa ngươi phải chịu trách nhiệm quét dọn nơi này, chưa hết việc ăn uống của ta ngươi cũng phải lo!” Thiên Hàn nói một mạch ko ngừng nghỉ

“Ngươi. .như vậy chẳng khác nào kêu ta đi làm nha hoàn của ngươi?” Phi Yến bất mãn. Nàng nói sẽ trả ơn cho hắn nhưng hắn cũng đâu cần phải bắt

nàng làm nhiều thứ như thế?

“Nha hoàn? Làm sao ta bắt các chủ trương lại làm nha hoàn được, ngươi chỉ là phụ giúp ta chút việc mà thôi! Ngươi chỉ cần làm những việc này trong vòng một tháng là được, một tháng sau ngươi sẽ ko nợ ta bất cứ thứ gì! Thế nào, ngươi có làm ko?”

Phi Yến nghĩ ngợi một lát mới nói: “Hào, cứ như vậy đi!” Ai kêu nàng mắc nợ người ta làm gì? Ráng chịu đựng một tháng là xong!

“Ta sẽ kêu người đem đồ của ngươi chuyển về đây! Mau vào trong đi, chân ngươi ko thấy lạnh sao? Nữ nhi gì mà lại để lộ chân mình ra?” Thiên Hàn liếc xuống bàn chân trần trắng ngần của Phi Yến

“Rất lạnh nhưng ta cảm thấy vui lắm! Với lại chân ta đẹp như vậy đương nhiên phải để cho người khác nhìn rồi!” Phi Yến kéo nhẹ váy lên để lộ ra một khoảng da thịt trắng như tuyết, nàng rung rung đôi chân trước mặt Thiên Hàn.

“Ngươi...ngươi đúng là nữ nhi ko biết phép tắc” Thiên Hàn lúng túng nói, hần cảm thấy mặt mình đang nóng dần lên

“Haha...ko ngờ thần y Thiên Hàn của chúng ta cũng biết đỏ mặt cơ đấy!” Phi Yến phá lên cười rồi nàng thừa cơ hần vẫn chưa phản ứng kịp chạy vù vào trong như một ngọn gió.

Lúc hần bình tĩnh lại thì trước mặt đã là một khoảng không màu trắng, định tiến vào phòng vắng nàng một trận, nhưng cửa đã bị nàng khóa lại. Thôi bỏ đi, hần thân là đại trưởng phu ko chấp nhất với nữ nhi yếu đuối! Thiên Hàn xoay người bỏ đi.

Dù sao ngày tháng sau này còn dài, trả thù nàng ta từ từ cũng được! (O...hồi này ai nói ko chấp nhất nữ nhi yếu đuối thế nhỉ? Thiên Hàn *làm ngo* ta có nghe ai nói đâu!)

Phi Yến nhận ra một điều rằng, ngay từ cái giây phút nàng nói nàng sẽ trả ơn là một sai lầm, phải, chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời nàng! Từ khi nàng cất tiếng khóc chào đời đến giờ chưa có lúc nào mà nàng lại làm việc nhiều như vậy, làm đến độ ko có thời gian ngồi xuống uống tách trà.

Từ từ để nàng kể cho nghe công việc trả ơn của nàng nhé! Sáng sớm tinh mơ, nàng đã bị bắt dậy thật sớm để chuẩn bị điểm tâm cho một kẻ nào đó vô cùng nhan rồi, sau đó nàng lại phải quét dọn, lau chùi mọi thứ sạch sẽ, tiếp đến thì đi điều chế dược liệu, phơi khô thảo dược, buổi trưa lại tiếp tục làm thức ăn cho kẻ nào đó, rồi chăm sóc, tưới nước cho mấy cái cây chết tiệt của kẻ đó mà nước thì hần bắt nàng xuống tận dưới chân núi để lấy. Nhiều đó thôi là đã nhiều rồi phải ko? Nhưng chưa đủ nhiều đối với kẻ nào đó, kẻ đó còn bắt nàng buổi chiều đi vòng vòng cái ngọn núi này để hái thuốc, buổi tối còn phải tiếp tục làm đồ ăn cho kẻ đó.

Mà cái “kẻ đó” giờ phút này lại đang nhàn nhã ngồi uống trà dưới gốc hoa anh đào. Nàng thật muốn dùng cây chổi này đập hần một phát vào mặt, nếu ko phải một lời nói ra đáng giá ngàn vàng thì nàng sớm dùng một chường đánh hần rồi! Hần phải biết rằng mình rất rất may mắn khi Vương Phi Yến nàng là một người biết giữ lời.

Cố lên, phải cố gắng nhịn! Chỉ cần một tháng sau, một tháng nữa thôi, nàng sẽ được giết tên đó!

“Phi Phi, ta muốn uống trà hoa nhài!” Thiên Hàn lớn tiếng kêu lên

Phải, cái tên Phi Phi này là do hần tự nghĩ ra rồi tự quyết định gọi nàng như vậy mặc kệ sự phản đối quyết liệt của nàng.

“Ngươi ko phải đang uống trà sao? Mà trà ngươi uống là Bích Loa Xuân thượng hạng nha, cần gì uống trà hoa nhài của ta?” Uống, uống, cầu ngươi đang uống giữa chừng thì sặc chết luôn đi! ==

“Nhưng ta thích uống trà của ngươi! Bích Loa Xuân này uống hoài, ta cũng chán nó rồi! Ngươi mau đi làm đi!” Thiên Hàn nhìn về mặt tức giận đang kìm nén lại của nàng mà trong lòng cảm thấy rất thú vị.

Phi Yến ko nói lời nào mà xoay người bỏ đi. “Nhịn, nhịn, ta nhất định phải nhịn!” Nàng vừa đi vừa lẩm bẩm.

Phi Yến mở cửa phòng chứa dược liệu rồi bước vào. Nàng đang loay hoay tìm hoa nhài thì vô tình đụng vào một cái gì đó, rồi tự dưng bức tường phía sau lưng nàng mở ra.

Thì ra ở đây có mật thất! Ko biết tên kia giấu cái gì trong đây nhỉ? Phi Yến tò mò bước vào trong xem thử.

Bên trong mật thất ko hề có vàng, châu báu hay bất kì thứ gì quý giá mà chỉ toàn thảo dược. Thảo dược trong đây nhiều vô số kể, từ các loại quý hiếm nhất cho đến những loại tầm thường nhất.

Phi Yến nắm chặt tay lại thành nắm đấm. Tên thần y chết tiệt kia, dám kiêu có hành hạ nàng! Hần đã có sẵn một đồng thảo dược ở đây mà vẫn bắt nàng đi hái rồi phơi khô cực khổ. Được lắm, đừng tưởng nàng ko nói gì là nàng sợ hần!

Phi Yến nhanh chóng sắp xếp mọi thứ như cũ rồi bước ra ngoài.

Nàng dùng khinh công tiến về hướng phòng của Linh Lan.

Phi Yến bức tức đến nỗi quên mất việc gõ cửa mà mở thẳng cửa bước vào.

“Linh Lan tỷ, tỷ có loại độc dược nào khiến cho người ta có cảm giác sống ko bằng chết ko?”

Linh Lan ngạc nhiên nhìn Phi Yến hăm hực bước vào, “Có, rất nhiều loại! Muội muốn hạ độc ai vậy?”

“Còn ai vào đây ngoài cái tên thần y chết bầm kia chứ?” Phi Yến ngồi xuống ghế tự rót cho mình một chung trà để hạ hỏa

“Nếu là hần thì ta khuyên muội nên bỏ cuộc đi! Thân thể hần vốn dĩ giống ta, đều là bách độc bất xâm hết, với lại độc dược của ta hần đều giải được hết!” Nếu độc dược mà có tác dụng với tiểu tử kia thì nàng sớm đã cho hần biết mùi lợi hại rồi!

“Vậy hần có điểm yếu nào ko?”

Liên Hoa từ ngoài cửa bước vào nói, “Thiên Hân ca ca ko có điểm yếu gì đâu! Hần vốn dĩ là người rất hoàn mỹ! Muội chưa bao giờ nghe nói hần có điểm yếu cả!”

“Ko thể nào! Đã là con người thì chắc chắn sẽ có điểm yếu, chẳng qua hần giấu che giấu mà thôi!” Phi Yến chống tay lên cằm suy nghĩ. Điểm yếu của tên đó là gì nhỉ?

“Ta biết điểm yếu của hần! Muội lại đây, ta nói cho muội nghe!” Linh Lan mỉm cười bí hiểm

Phi Yến nhích tới gần Linh Lan.

Ko biết Linh Lan đã thì thầm vào tai Phi Yến những gì mà chỉ thấy Phi Yến nghe xong mỉm cười đắc ý rồi đứng lên đập bàn một cái, “Tỷ tỷ, đa tạ! Thiên Hân, người chuẩn bị đi chết đi!”

Nói xong nàng như một con gió chạy ra ngoài cửa.

Liên Hoa ko hiểu gì hết, tò mò hỏi Linh Lan, “Linh Lan tỷ, tỷ nói gì với tỷ ấy vậy?”

“Ko có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi! Xem ra chúng ta sắp có chuyện vui để coi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Trà hoa hồng

Cả ngày hôm nay Phi Yến cứ bồn chồn và hồi hộp như thế nào ấy! Nàng cứ giống như một kẻ đang làm chuyện xấu đợi người khác phát hiện ra chuyện xấu hần làm. Không, chuyện nàng đang làm ko thể nói là chuyện xấu được! Nàng chỉ ăn miếng trả miếng thôi, ai kêu hần ta hành hạ nàng như vậy làm gì?

Phi Yến cứ lâu lâu lại lên nhìn qua Thiên Hân bên cạnh.

“Phi Phi, mặt ta có dính gì sao?” Nàng cứ nhìn hần như vậy làm hần ăn cũng ko cảm thấy ngon

“Ách, ko có gì!” Nàng làm sao có thể nói với hần đây là cảm giác trước khi làm gì đó sai trái chứ? Nàng có nên dừng việc đang làm lại ko nhỉ?

“Lát nữa ngươi đi xuống núi hái thảo dược đi!” Thiên Hân cảm thấy có cái gì đó là lạ ở Phi Yến nhưng nhất thời hần ko biết được là lạ ở chỗ nào.

Lại hái thảo dược? Hần có cả đồng thảo dược thế kia mà vẫn kêu nàng đi hái? Hảo, nàng đã quyết tâm rồi! Đáng lý ra nàng định ngưng ko làm chuyện đó nữa nhưng nhờ hần nàng sẽ thay đổi ý định!

“Ta vừa pha một loại trà mới. Ngươi có muốn uống thử ko?”

“Hảo!” Thiên Hân phải thừa nhận rằng trà Phi Yến pha rất ngon, hại hần uống trà nàng hoài rồi trở thành nghiện luôn! Những thứ trà như Bích Loa Xuân, Long Tỉnh mà hần thường uống cũng ko hợp khẩu vị của hần nữa! Bây giờ ngày nào ko uống trà hoa của nàng sẽ chịu ko được! (ca à, nghiện trà thôi chứ đừng nghiện người nhé!)

Phi Yến đi vào trong rồi bước trở ra với tách trà trên tay. Nàng đặt tách trà xuống trước mặt hần.

“Đây là trà gì vậy?” Thiên Hân nhìn vào tách trà có màu đỏ rất đẹp mắt tò mò hỏi. Hần cầm tách trà ngửi thì thấy mùi thơm ngào ngạt tỏa ra, có vẻ như uống rất ngon đây!

“Trà hoa hồng, ngươi mau uống thử đi!” Phi Yến hồi thúc

Thiên Hân từ từ đưa tách trà lên miệng uống.

Hắn ta có cần phải uống trà như vậy ko? Cứ như đang chụp hình cho tạp chí vậy! Haiz, bởi vậy người ta mới nói người đẹp làm gì cũng đẹp cả!

“Uhm, trà này rất ngon! Vị ngọt nhưng rất dịu, thanh mát, hương thơm tuy nồng nhưng rất dễ chịu!” Thiên Hàn đặt tách trà xuống bàn rồi ngẩng đầu nhìn ánh mắt mong chờ của Phi Yến

“Chỉ có vậy thôi sao?” Phi Yến sốt ruột quan sát Thiên Hàn thật kĩ

“Ừ, vậy người muốn gì nữa!” Hắn chẳng phải đã khen ngon rồi sao? Đây là lời khen nhiều nhất của hắn rồi, trước đây hắn chưa từng khen thứ gì nhiều như vậy đâu!

“Người ko cảm thấy còn thứ gì khác sao?” Phi Yến vẫn chưa hài lòng mấy nên tiếp tục hỏi

“Thứ gì khác chứ?” Thiên Hàn khó hiểu nhìn Phi Yến

“...”

“Ta ko rảnh ở đây nói chuyện với người nữa! Ta có việc phải làm, hai ngày sau mới quay về!” Nói xong hắn liền đứng dậy quay về phòng.

Phi Yến vẫn đứng ngay tại chỗ suy nghĩ trong chốc lát. Chắc là lúc nãy nàng bỏ mật ong vào ít nên chưa có tác dụng liền! Như vậy cũng tốt, để cho hắn trung cái bộ mặt bị dị ứng ra ngoài cho thiên hạ nhìn!

Phi Yến nghĩ vậy nên vui vẻ đến tìm Linh Lan nói chuyện phiếm.

À, sở dĩ nàng bỏ mật ong vào là vì cái tên kia bị dị ứng với mật ong. Linh Lan nói cho nàng biết nàng ta vô tình nghe được Thiên Hàn bị dị ứng với mật ong, nếu ăn phải mật ong hắn sẽ nổi mẩn đỏ rồi ngứa khắp người.

Cái tên kia đúng là khác thường! Mật ong ngon như vậy mà hắn lại bị dị ứng! Cũng may mà nàng bỏ mật ong vào trà hoa hồng nên hắn mới ko phát hiện ra! Vốn dĩ trà hoa hồng mùi rất nồng nên dù có bỏ mật ong vào cũng ko biết, huống hồ gì nàng chỉ dám bỏ một ít mà thôi!

“Phi Yến tỷ, Phi Yến tỷ!”

Phi Yến nghe loáng thoáng có tiếng ai đó gọi mình nên quay đầu lại nhìn.

Đinh Hương từ phía sau chạy đến trước nàng, “Tỷ suy nghĩ cái gì mà nãy giờ ta gọi tỷ mấy tiếng rồi tỷ vẫn ko nghe?”

“Ko có gì! Muội tìm ta có chuyện gì?” Phi Yến lảng sang chuyện khác. Chẳng lẽ nói với nàng ta rằng nàng đang hạ hê khi hại được Thiên Hàn?

“Các chủ bế quan xong rồi! Người muốn gặp tỷ đó!”

“Ừ, muội dẫn đường đi!” Dù đến đây cũng khá lâu rồi nhưng nàng vẫn chưa đi hết Lạc Hoa các này!

Nàng chỉ biết Lạc Hoa Các bao gồm bốn nơi lớn nhất: Xuân Chi viện, Hạ Chi viện, Thu Chi viện và Đông Chi viện. Bốn nơi này ứng với bốn mùa khác nhau trong năm, vì vậy người giang hồ mới nói Lạc Hoa Các tụ hội đủ xuân, hạ, thu, đông. Bất quá nàng chỉ mới đi được một phần nhỏ ở Đông Chi viện vì đây là chỗ Linh Lan và Đinh Hương ở. Nàng còn nghe nói mỗi một viện đều có một người đứng đầu, Linh Lan chính là người đứng đầu ở Đông Chi viện, Vân Mai là người đứng đầu ở Thu Chi viện còn hai người nữa thì nàng vẫn chưa gặp mặt.

“Đinh Hương, các chủ ở viện nào vậy?”

“À, nơi ở của các chủ đều là Lạc Hoa Lâm! Sau này tỷ làm các chủ thì sẽ ở chỗ này!” Đinh Hương dừng chân lại quay sang nhìn nàng, “Chúng ta tới rồi!”

Phi Yến lúc này mới ngẩng đầu lên. Oa, đây là nhân gian hay tiên giới vậy? Nơi này cứ như là nơi dành cho thần tiên ở.

Hai bên đường trồng những đóa hoa hải đường đỏ thắm, ở giữa có một con đường trải sỏi trắng sạch sẽ, xung quanh chỗ này đều được bao phủ bởi sương mai khiến người ta ko thể nhìn thấy mặt cá chân mình.

Đinh Hương dẫn đường đi trước.

Tiếng cầm từ xa vọng lại.

Tiếng đàn bi thương réo rất vang lên. Âm thanh lúc thì buồn day dứt lúc thì đau thương đến tột cùng.

Phi Yến ko kìm lòng được mà bước chân về phía tiếng đàn vọng ra.

Bên kia bờ hồ nhỏ

Trong mái đình nhỏ, một thân hình nữ tử ẩn hiện giữa bức màn mỏng màu xanh nhạt. Bức màn lay động trong cơn gió làm khuôn mặt nữ tử ẩn hiện ra.

Tuy chỉ nhìn từ xa nhưng nàng cũng cảm thấy nữ tử này xinh đẹp lộng người.

Tiếng đàn dừng lại.

Thanh âm dịu dàng từ trong đình vang ra, “Phi Yến cô nương, ta muốn mời người qua đây uống một ly rượu có được ko?”

Phi Yến cất bước đi về phía ngôi đình.

“Cô nương, mời ngồi!” Nữ tử đưa tay làm ra điệu bộ mời

Phi Yến lặng lẽ ngồi xuống. Nàng quan sát nữ tử này thật kĩ, nàng ta đúng là rất đẹp. Một nét đẹp làm ta liên tưởng đến đóa hoa phù dung dịu dàng, u uất cần người che chở. Phải, đó chính là nét đẹp khiến người khác muốn bảo vệ!

“Ta đẹp đến thế sao?”

Phi Yến bị tiếng nói làm cho giật mình. Nàng ko ngăn ngại mà gật đầu, “Phải, đúng là rất đẹp! Người là Diệp Từ các chủ?”

“Đúng vậy, ta là Diệp Từ! Ta thấy cô nương mới gọi là xinh đẹp!” Diệp Từ bật cười. Đúng là lần đầu tiên nàng mới thấy một mỹ nhân xinh đẹp như vậy! Ai, xem ra cái danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này nàng phải nhường lại rồi!

“Ta gọi cô nương đến đây là vì muốn nói năm ngày sau sẽ làm nghi lễ đổi các chủ mới!” Diệp Từ đưa cho nàng một ly rượu

“Năm ngày sau? Có phải quá nhanh ko? Với lại người tin tưởng rằng ta sẽ gánh vác nỗi Lạc Hoa Các sao?” Nàng chưa bao giờ định làm các chủ gì gì đó. Việc này rất phiền phức a!

“Ko nhanh đâu! Năm ngày cũng đủ cho cô nương học hết những thứ về Lạc Hoa Các và làm quen với những việc ở đây rồi! Người trong lời tiên tri nói chắc chắn có năng lực cai quản nơi này! Ai, ta đã làm các chủ được mười năm rồi, cũng đã đến lúc ta cần được nghỉ ngơi! Được rồi, mọi chuyện cứ như vậy đi! Cô nương hãy chuyển đến Lạc Hoa Lâm sống cho quen với nơi này!” Diệp Từ mỉm cười

Thế là những ngày tháng bận rộn lại bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Xem nữa bị “ăn”

Bây giờ Phi Yến mới biết tại sao Lạc Hoa Các lại có tiếng nói ở mọi lúc mọi nơi như thế! Đó là vì Lạc Hoa Các hầu như nắm gần hết nền kinh tế của thế giới này, bất kì ở đâu cũng có từ lâu, kĩ viện, song bài, quán trò, tiền trang và rất nhiều ngành nghề khác đứng tên Lạc Hoa Các. Ngoài những ngành nghề thông thường ra, Lạc Hoa Các còn làm một số nghề đặc biệt mà nàng gọi đó là nghề tay trái đi, đó chính là bảo tiêu, cung cấp những tin tức bảo mật và sát thủ. Bảo tiêu thì chỉ cần đối phương ra cái giá thật cao thì Lạc Hoa Các đều chấp nhận, còn cung cấp tin tức bảo mật và sát thủ thì còn tùy tình hình. Lạc hoa Các chỉ đồng ý cung cấp tin tức khi đối phương trả nhiều ngân lượng, điều này là đương nhiên đi, nhưng những tin tức đó cũng và người muốn mua tin phải ko gây thiệt hại to lớn hay làm xáo trộn trật tự ở đây mới được. Về mặt sát thủ, cái này cũng tùy vào người bị hành thích là loại người gì, có gây ảnh hưởng lớn hay không hay nếu đó là người tốt thì Lạc Hoa Các sẽ ko nhận. Nói chung thì Lạc Hoa Các đối với nàng mà nói là loại làm ăn lương thiện.

Lạc Hoa Các làm nhiều ngành nghề như vậy cũng do phải nuôi rất nhiều người ở đây! Môn hạ của Lạc Hoa Các ngoài một số ít người có thân phận đặc biệt ra thì đều là cô nhi, nơi này tuyển môn hạ cũng rất nghiêm khắc, chỉ những người có năng lực thật sự mới được làm môn hạ. Những cô nhi ko có năng lực nhưng được Lạc Hoa Các nhận về đều làm những công việc như gia đình hoặc nha hoàn gì đó!

Lạc Hoa Các bao gồm bốn viện: Xuân Chi viện cai quản những phường nhuộm vải, dệt vải, tiệm trang sức, cầm đồ... Những người thuộc Xuân Chi viện đều rất khéo tay, tính cách dễ chịu, vui vẻ và thường những người này võ công không cao lắm! Nhưng Xuân Chi viện có rất nhiều tài tử, tài nữ nổi tiếng trong giang hồ làm môn hạ nên mọi thứ trong Lạc Hoa Các đều do Xuân Chi viện trang trí và quản lý. Hạ Chi viện cai quản sông bài, khách điểm, kĩ viện... Việc trong giang hồ cũng do Hạ Chi viện kiểm soát, môn hạ của Hạ Chi viện võ công đều cao cường nhưng tính khí hơi bốc đồng và phóng khoáng một chút. Thu Chi viện là nơi tập hợp khá nhiều người tài giỏi và có thân phận đặc biệt. Tại sao lại như vậy? Bởi vì người của Thu Chi viện là những người nắm rất nhiều tin tức quan trọng trong giang hồ cũng như trong triều đình. Phải, Thu Chi viện chính là nơi cung cấp tin tức cũng như thực hiện nhiệm vụ bảo tiêu, bảo vệ Lạc Hoa Các. Cuối cùng là Đông Chi viện, người ta nói người của Đông Chi Viện là những người tính cách cổ quái và lạnh lùng nhất, cứ nhìn người đứng đầu là Linh Lan thì biết. Cũng chính vì thế Đông Chi viện phụ trách đào tạo ra những sát thủ, ám vệ giỏi nhất và cũng là nơi chịu trách nhiệm đi trừng phạt những kẻ dám gây náo loạn trong giang hồ hay những kẻ dám phản bội Lạc Hoa Các. Cách hành xử của Đông Chi viện rất tàn độc nên khiến mọi người vừa nghe đến cái tên này là sợ mất mật.

“Đinh Hương, ta hỏi muội một chuyện nhé!” Phi Yến buông mấy cái sổ sách mấy tháng qua của Lạc Hoa Các xuống

“Tỷ tỷ có gì thắc mắc cứ việc hỏi! Muội biết gì sẽ nói nấy!” Đinh Hương thật thà

“Việc thứ nhất, tại sao muội lại thuộc Đông Chi viện? Ta thấy tính cách muội ko thích hợp ở đó cho lắm!” Phi Yến thắc mắc. Đinh Hương mấy ngày qua đều ở chung với nàng nên nàng hiểu rất rõ. Tính tình Đinh Hương đơn thuần, dễ thương, lại ko hề biết một chút võ công nào nữa chứ vì vậy nên ko thích hợp lắm với Đông Chi viện kì quái.

“À, cái này là do năm đời nhà muội đều là người thuộc Đông Chi viện, hơn nữa những người có khả năng tiên tri đều được xếp vào Đông Chi viện!” Năm đời nhà nàng đều nổi tiếng với thuật tiên tri, hầu hết những người thuộc dòng họ của nàng đều tiên tri. Mẫu thân nàng chính là người tiên tri giỏi nhất thiên hạ nhưng thuật tiên tri của nàng thì rất bất ổn, có lúc nàng tiên tri được nhưng có lúc lại ko.

“Uhm, việc thứ hai là các chủ có được trả ngân lượng ko? Có ngày nghỉ phép ko?” Việc nàng muốn biết nhất chính là chuyện này

“Trả ngân lượng? Cái này thì ko nhưng ngân lượng Lạc Hoa Các kiếm được các chủ đều có thể dùng mà, như vậy cũng gần giống như được trả ngân lượng rồi! Còn ngày nghỉ phép là gì? Muội ko hiểu!” Đinh Hương suy nghĩ mãi mà vẫn ko biết Phi Yến định nói gì

“Ngày nghỉ phép chính là các chủ có được nghỉ ngơi ngày nào ko?” Phi Yến quên mất mình đã dùng từ hiện đại

“Cái này thì... muội ko biết! Nhưng muội chưa bao giờ thấy các chủ nghỉ ngơi cả, người luôn bận rộn xử lí việc của Lạc Hoa Các! Thôi, tỳ tỳ mau đi nghỉ sớm đi! Ngày mai còn phải dậy sớm chuẩn bị cho nghi lễ lập các chủ.”

“Uhm, ta biết rồi! Muội mau ra ngoài đi!”

Phi Yến thấy Đinh Hương đi ra ngoài rồi mới ngã xuống giường. Haiz, xem ra cái công việc các chủ này ko được lợi ích gì hết mà chỉ tổ chuốc cả đồng phiền phức thôi! Huhu... cuộc sống an nhàn, ngao du thiên hạ trong mơ của nàng thế là chấm dứt khi chưa kịp bắt đầu.

Phi Yến mệt mỏi thiếp đi lúc nào cũng ko hay.

Bỗng dưng

“Rầm” tiếng đập cửa vang lên cùng với một tiếng hét như sấm: “Vương – Phi – Yến!” (chắc các nàng cũng đoán được cái tiếng hét kia là của ai)

Ai mà gọi cả tên lẫn họ nàng thế nhỉ? Lại còn dám gây ồn ào lúc nàng đang ngủ, ủa khoan đã, cái giọng hét đó hình như hơi quen quen, chắc ko phải là hần chứ?

Phi Yến theo bản năng bật mình ngồi dậy nhìn thẳng vào cái kẻ nhìn như hung thần la sát đứng ngoài cửa kia.

Làn da bạch ngọc thường ngày vì tức giận mà trở nên ửng đỏ, đôi mắt màu tím cũng trở nên sắc bén hơn, nếu ko biết còn tưởng hần định đi giết người nữa! (giết người đấy, ở đó còn nói nhiều! Phi Yến *mắt rung rung* người nữ lòng nào để nữ chính chết sao? Ta mà chết là mọi chuyện chấm dứt Choco *ung dung* ko sao, ko sao, ta sẽ đốt giấy tiền vàng bạc cho người rồi tìm nữ chính mới!)

“Người có biết nửa đêm nửa hôm mà xông vào phòng nữ nhi là bất nhĩ lắm ko?” Phi Yến mặc dù biết nguyên nhân cái tên này đến tìm nàng nhưng vẫn lờ đi!

“Bất nhĩ? Ta ko quan tâm!” Thiên Hàn thân nhiên phun ra mấy chữ rồi đem cửa đóng lại. Hần từ từ tiến tới giường của nàng.

Phi Yến thấy hần càng ngày càng tiến lại gần nên hoảng sợ lùi vô trong, “Người định làm gì? Mau đứng lại đó cho ta!”

“Nàng nghĩ ta sẽ làm gì?” Thiên Hàn mỉm cười nham hiểm nhìn nàng

“Ách, đừng bước lại gần nữa! Nếu ko... nếu ko ta sẽ ko khách sáo mà đả thương người đâu!” Dù sao hần cũng là ân nhân của nàng nên nàng vẫn ko muốn đánh hần.

“Chưa biết là ai đả thương ai đâu!” Thiên Hàn lúc này đã tiến tới giường nàng.

Phi Yến biết nguy hiểm đang tới gần nên đứng dậy giơ chân ra đá hần nhưng ai ngờ Thiên Hàn lại nhanh hơn nàng một bước, hần vung tay áo một cái, một thứ bột màu trắng vung lên trong không khí. Phi Yến vì bất ngờ nên đã hít phải một ít rồi mới bật mũi lại, “Đây là cái gì?”

“Nàng sẽ sớm biết nhanh thôi!” Thiên Hàn mỉm cười ẩn ý.

Hần vừa nói xong Phi Yến liền cảm thấy cơ thể mất hết sức lực rồi ngã xuống giường.

Thiên Hàn đi tới ngồi xuống cạnh nàng

“Người dám hạ độc ta?” Giờ phút này nàng đếm một cú đấm cũng ko có sức lực giơ ra.

“Sao có thể là hạ độc được? Ta chỉ dùng một ít dược tính làm nàng mất đi sức lực mà thôi! Ta làm sao bằng nàng được! Nàng dám cho ta uống mật ong?” Thiên Hàn cuối đầu xuống để mặt hần chỉ cách mặt nàng một gang tay.

“Mật ong ko phải thuốc độc! Người mau tránh ra cho ta!” Phi Yến cố đẩy hần ra nhưng vô ích. Lực tay của nàng lúc này chỉ giống như đang chạm nhẹ

vào hần mà thôi!

“Phải ko? Có phải Linh Lan nói với nàng ta đi ứng với mặt ong nên nàng mới cố tình bỏ vào đúng ko?” Thiên Hàn gặng giọng. Nhờ nàng mà hần vừa xuống phò thì đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy sau đó thì nổi mẩn đỏ khắp người khiến hần phải lập tức quay về Lạc Hoa Các. Hần tìm nàng khắp nơi nhưng ko thấy, Vũ nói với hần là nàng đã chuyển sang Lạc Hoa Lâm ở nên hần đành phải nằm trong phòng suốt ba ngày đợi đến khi hoàn toàn bình phục mới đi tìm nàng tính sổ.

“Đó là do nguoi suốt ngày kiếm có hành hạ ta nên ta mới trả thù nguoi thôi!” Phi Yến lúc này ko sợ gì nữa mà nói hết ra.

“Ồ, thì ra là vậy! Mới có nhiều đó mà nàng đã nói là hành hạ rồi sao? Vậy những chuyện ta làm tiếp theo nàng gọi là gì?” Thiên Hàn tà mị nhìn nàng

“Nguoi định hủy dung ta sao? Chuyện này ko được đâu nhé! Nguoi phải biết cha mẹ ta phải cực khổ thế nào mới sinh ra được nữ nhi như ta đâu!” Phi Yến sợ hãi nhìn hần

“Haha...nàng nghĩ ta hủy dung nàng sao? Phi Phi, nàng rất thông minh nhưng hình như lại hơi ngu ngốc trong những chuyện này nhỉ? Ta vốn dĩ rất thích hoa nên một đóa hoa xinh đẹp và đặc biệt như nàng làm sao ta nỡ lòng nào đi hủy hoại chứ?” Thiên Hàn nhẹ nhàng vuốt ve gò má mịn màng của nàng. Tay còn lại của hần từ từ tháo sợi dây buộc ngay thắt lưng nàng.

“Ngụy quân tử!” Phi Yến tức giận mắng

“Ta vốn ko thích làm quân tử!”

“Háo sắc!”

“Nam nhân vốn dĩ phải háo sắc”

“Cảm thú”

“Haha... vậy ta có nên cho nàng biết cảm thú là như thế nào ko?” Thiên Hàn lật người sang đè lên người nàng. Hai tay của hần chống ngay đầu nàng.

Phi Yến toàn thân cứng đờ. Dù nàng ko rành mấy chuyện nam nữ cho lắm nhưng cũng đủ biết hần muốn làm gì! Nàng mặc dù trong lòng rất sợ hãi nhưng tính cách bướng bỉnh, ko chịu khuất phục của nàng ko cho phép nàng run sợ. Phi Yến mở to hai mắt nhìn thẳng vào Thiên Hàn, “Ngày mai ta sẽ là các chủ của nguoi! Tốt nhất nguoi nên biết điều một chút!”

Thiên Hàn cười thâm trong bụng. Hần biết nàng đang rất sợ hãi, thân thể nàng hoàn toàn cứng đờ nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ kiên cường cùng khí chất cao quý hiếm có. Lúc đầu hần chỉ định làm nàng hoảng sợ một tí thôi nhưng nhìn nàng thú vị như vậy hần lại ko muốn dừng lại. Hôm nay nàng thật xinh đẹp! Bình thường hần vốn dĩ cảm thấy nàng rất mỹ rồi nhưng bây giờ khoảng cách hần và nàng lại gần như vậy lại càng khiến hần có thể quan sát thật kĩ khuôn mặt của nàng. Làn da nàng tuyết trắng của nàng lúc này ứng đỏ lên chỗ gò má, lông mi đen dài cong vút như bức màn phủ lên đôi mắt đen to tròn của nàng, hàng lông mày thanh tú, đôi môi anh đào hồng nhuận khiến người ta muốn cắn một cái, mái tóc đen dài tán loạn trên giường. Nàng bây giờ là đang muốn quyến rũ hần sao?

“Nguoi mau tránh. ....” Phi Yến chưa nói hết câu thì môi hần đã dán lên môi nàng. Nàng cố gắng giãy giụa nhưng đều vô ích, điều này chỉ khiến hần hôn nàng càng thêm cuồng bạo hơn.

Phi Yến cắn chặt răng, nhắm mắt lại, nàng phải bình tĩnh, phải bình tĩnh!

Nàng bắt đầu cảm thấy hơi khó thở một chút, nàng tính mở miệng ra hít lấy một ít không khí nhưng cái tên biến thái kia lại thừa cơ hội mà tiến vào. Lưỡi hần dầy đưa trong miệng nàng, hút hết vị ngọt ngào trong miệng nàng. Hần hôn nàng một cách bá đạo và gấp gáp.

Phi Yến thừa dịp Thiên Hàn ko chú ý mà cắn mạnh vào môi hần. Vị máu tanh lập tức tràn vào miệng nàng. Thiên Hàn tức giận buông nàng ra.

Hần đưa tay quệt lấy tia máu ngay miệng, “Nàng dám cắn ta?”

“Có gì mà ko dám chứ? Ta sẽ cắn cho nguoi chết luôn!” Phi Yến trừng mắt nhìn hần.

“Nàng nghĩ như vậy sẽ làm ta dừng lại sao?” Thiên Hàn đưa tay mở vạt áo nàng ra. Hần nhanh chóng thoát áo khoát ngoài của nàng ra, tiếp đến mở áo trong của nàng.

“Dừng lại!” Phi Yến hoảng sợ hét lên. Huhu...biết thế lúc đầu nàng ko chọn ở căn phòng vắng vẻ nhất và cách xa những nơi khác nhất để mà ở đâu! Giờ nàng mà hết tới sáng cũng ko ai nghe.

Thiên Hàn lần này thẳng tay xé đi lớp áo trong của nàng. Trên người Phi Yến giờ chỉ còn lại một chiếc áo khoát bằng lụa mỏng cùng với một chiếc yếm ở bên trong.

“Dừng lại! Làm ơn...ta cầu... xin nguoi... dừng lại! Dừng... lại...” Thanh âm Phi Yến trở nên nghẹn ngào

Thiên Hàn ngược lên nhìn gương mặt nàng. Hần mới phát hiện gương mặt nàng lúc này đã đầy nước mắt. Những giọt nước mắt tựa như châu sa lăn dài trên gương mặt vốn dĩ bình tĩnh của nàng.

Hắn lập tức dừng tay lại. Nàng trong mắt hắn luôn buồn bã, ko sợ trời ko sợ đất, lại hay cãi cọ và gây sự với hắn nhưng hắn lại phát hiện nữ tử trước mặt hắn hiện giờ rất mỏng manh và yếu đuối! Hắn đã từng thấy nàng tức giận, thấy nàng cười thật vui vẻ nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nàng khóc. Nhìn nàng khóc mà tim hắn chợt nhói đau!

Thiên Hàn đưa tay muốn lau đi nước mắt nàng nhưng Phi Yến ngoảnh mặt đi. Hắn thu tay về rồi cởi áo khoác ngoài của mình ra phủ lên người nàng.

“Đừng khóc! Ta sẽ ko làm gì nàng nữa đâu! Ta đi đây! Chuyện hôm nay thành thật xin lỗi, ta đã đùa quá trớn rồi!” Thiên Hàn thờ dài nhìn nước mắt của Phi Yến vẫn tiếp tục rơi xuống. Hắn đứng dậy rồi bước ra khỏi phòng, trước khi đi hắn còn quay lại nhìn thân thể nàng nằm bất động trên giường.

Thật ko ngờ Thiên Hàn hắn mà cũng có ngày này! Hắn ko ngờ mình lại bị nước mắt của nàng ảnh hưởng nhiều như vậy! Ca ca hắn mà biết chuyện này sẽ phá lên cười mất. Cười người thờ ơ, ko để cảm xúc của mọi người vào mắt như hắn mà cũng có ngày vì nước mắt của nữ nhi mà chịu ảnh hưởng.

Phi Yến từ từ ngồi dậy, nàng nhìn cánh cửa vừa mới đóng lại rồi đưa tay lên lau khô hết những giọt nước mắt trên mặt mình. Nếu ko phải lúc này nàng nhanh trí cố gắng khóc ra vài giọt nước mắt rồi bày ra bộ dạng đáng thương thì còn lâu hắn mới dừng lại, nói ko chừng nàng còn bị ăn sạch sẽ nữa!

Từ sau ngày hôm nay nàng đã rút ra một chân lý: Nam nhân là loài động vật nguy hiểm, nên tránh càng xa càng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Vì một chữ “tình” như vậy có đáng ko?

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau dậy thôi!” Đinh Hương lay nhẹ cánh tay nữ nhân đang say giấc nồng trên giường

“Uhm...ta biết rồi!” Phi Yến mệt mỏi ngồi dậy. Đêm hôm qua nàng ngủ được rất ít, tất cả là tại cái tên thần y cầm thú kia!

“Tỷ tỷ, đêm qua tỷ ngủ ko ngon sao?” Đinh Hương lo lắng nhìn thần sắc mệt mỏi của Phi Yến

“Uhm...” Phi Yến vươn tay ngáp. Cứ thử lâm vào tình huống xem bị ăn như ta ngày hôm qua coi có ai ngủ ngon được ko? Nàng đi vòng ra đằng sau bức bình phong, từ từ thoát từng lớp áo rồi bước vào thùng nước nóng.

Ưm...đúng là dễ chịu mà! Nước ấm vừa đủ, trong nước lại bỏ hương liệu vào nên mùi thơm ngậy ngát, khiến con người ta sáng khoái.

Phi Yến tắm xong mặc áo vào rồi đi ra ngoài. Tay nàng cầm một cái khăn nhẹ xoa xoa mái tóc dài, vừa đi ra khỏi bức bình phong, một đoàn nữ tử kéo vào phòng nàng, xếp thành hai hàng thẳng, trên tay họ đều cầm nào là y phục, trang sức. Chỉ là làm các chủ thôi mà, có cần phải phiền như vậy ko? Người ngoài ko biết nhìn vào còn tưởng nàng sắp nhập cung làm phi không bằng!

“Tiểu thư, ta là Bách Hợp cai quản Xuân Chi viện! Mời tiểu thư chọn lựa y phục và trang sức!” Nữ tử thanh tú đứng đầu nhã nhặn nói

“Ta lấy cái này!” Phi Yến chỉ tay vào một bộ y phục màu trắng tinh khiết và đơn giản nhất trong số y phục đó.

“Tỷ tỷ, cái này có phải đơn giản quá ko?” Đinh Hương cau mày nhìn bộ y phục

“Ta làm các chủ chứ ko phải vô cùng làm phi! Cầu kì quá làm gì chứ?” Phi Yến cầm bạch y lên. Những bộ y phục khác đều là màu sắc sặc sỡ, hình thù quá nhiều, nàng ko thích như vậy!

“Ta thấy bạch y đó rất đẹp, lại hợp với khí chất thanh cao của cô nương!” Bách Hợp lên tiếng.

Phi Yến bước ra sau bức bình phong thay y phục. Nàng vốn dĩ ko quen thay đồ trước mặt nhiều người lạ như vậy!

Phi Yến chậm chậm bước ra khỏi bức bình phong.

Mọi người trong phòng há hốc mồm nhìn nữ tử tựa tiên nữ trước mặt.

Dù tất cả bọn họ đều là nữ tử nhưng cũng cảm thấy ngất ngây trước vẻ đẹp thanh khiết tựa như sương của Phi Yến.

“Tỷ tỷ, người đúng là rất hợp với màu trắng nha! Quyết định như vậy đi, sau này y phục của tỷ đều là màu trắng hết!” Đinh Hương tròn xoe mắt nhìn nàng.

“Đúng vậy, tiểu thư rất hợp với bộ y phục này!” Bách Hợp gật đầu tán thưởng.

Vì Đinh Hương và Bách Hợp đều muốn nàng giống tiên nữ thoát tục nên đều quyết định búi một kiểu tóc đơn giản nhất rồi xoa tự nhiên phần tóc còn lại.

“Mọi người chuẩn bị xong chưa? Các chủ kê ta đến nói với mọi người rằng trong sảnh đường đã đông đủ người rồi! Nghi thức có thể bắt đầu!” Liên Hoa gấp gấp nói

“Xong rồi, xong rồi!” Bách Hợp hài lòng ngắm nghía Phi Yến

“Chúng ta đi thôi!” Phi Yến xoay người lại đi về phía cửa

Đinh Hương và Bách Hợp liền nối đuôi đi theo nàng.

Phi Yến đi được vài bước thì dừng lại nhìn Liên Hoa vẫn ngây ngốc đứng ngay cửa, “Liên Hoa, muội ko đi sao?”

Liên Hoa bị tiếng nói Phi Yến làm cho giật mình tỉnh lại, “Đi đi chứ!” Nàng chạy theo Phi Yến. Đúng là mỹ nhân a! Thật ko ngờ các chủ mới còn mỹ hơn cả các chủ cũ nữa!

Trong sảnh đường, mọi người ồn ào bàn tán về vị các chủ mới. Bọn họ đều tò mò và thắc mắc ko biết các chủ mới là người như thế nào, bọn họ chỉ biết đó là một nữ tử mới mười tám tuổi.

“Các chủ tới” Một tiếng hô này làm cho mọi người trong sảnh đường trở nên im lặng và đứng ngay ngắn trong hàng.

Nữ tử một thân tử y xinh đẹp bước ra. Nữ tử trên môi luôn nở nụ cười dịu dàng nhưng nụ cười ấy khiến cho người khác cảm thấy có sự đau thương trong đó. Nữ tử nhẹ nhàng ngồi xuống cái ghế bằng ngọc.

“Tham kiến các chủ” Mọi người đồng thanh hô lên

“Được rồi! Bắt đầu từ hôm nay trở đi ta sẽ ko còn là các chủ nữa mà là vị cô nương ấy!” Diệp Tử hướng ánh mắt vào thân ảnh màu trắng đang đi đến gần cửa.

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa với ánh mắt tò mò. Một nữ tử toàn thân bạch y thướt tha đi trong gió, mái tóc đen dài bay trong gió, tay áo màu trắng phiêu dật, dù chỉ nhìn từ xa nhưng cũng đủ khiến người ta ko thể rời mắt khỏi hình ảnh bạch y nữ tử ấy!

Khi nàng bước chậm rãi vào sảnh đường, tất cả mọi người dường như quên cả việc hít thở không khí mà nhìn ngắm nàng. Đó là một nhan sắc mà khiến cho Hằng Nga cũng phải ghen tị!

Phi Yến vẫn bình thản bước đến chỗ Diệp Tử, phản ứng của mọi người nàng đã quá quen thuộc rồi nên ko lấy gì làm lạ cả (ngươi chánh cũng vừa vừa thôi!)

“Các vị, đây là Lục Yên cô nương! Từ nay nàng ấy sẽ là các chủ kế tiếp của Lạc Hoa Các! Có ai có ý kiến gì ko?” Diệp Tử nhìn quanh sảnh đường

Người trong Lạc Hoa Các này đều ko sử dụng tên thật của mình, ngay cả cái tên Diệp Tử cũng là biệt hiệu thôi nên nàng mới phải tốn công tốn sức nghĩ ra cái tên Lục Yên này để làm biệt hiệu.

Mọi người bắt đầu xầm xì sau đó một nam tử khoảng ba mươi tuổi đứng trong hàng ngũ Hạ Chi viện lên tiếng, “Các chủ, nàng ta chỉ mới có mười tám tuổi, dẫu sao cũng là một nha đầu chưa trải qua sự đời, giao Lạc Hoa Các cho nàng ta như vậy có được ko?”

Ở phía dưới bắt đầu có một vài tiếng đồng tình, một nữ tử nữa trong Đông Chi viện lên tiếng, “Phải, các chủ! Lục Yên cô nương nhìn chân yếu tay mềm như vậy làm sao có thể gánh vác được Lạc Hoa Các? Các chủ của Lạc Hoa Các phải là người võ công cao cường mới được!” Nữ tử nhìn Phi Yến bằng ánh mắt coi thường.

Linh Lan, Vân Mai, Đinh Hương và Liên Hoa nghe đến câu “chân yếu tay mềm” mà ko nhịn được cười. Nếu các nàng nhớ ko lầm thì lúc hai chân Phi Yến còn chưa cử động được đã đánh lại Linh Lan và Vân Mai rồi, huống chi bây giờ nàng ta lại khỏe mạnh như vậy!

Đinh Hương nhìn vị nữ tử ban nãy bằng ánh mắt thương hại. Chắc chắn, sắp sửa có người ném mùi lợi hại của tỷ tỷ rồi!

Vũ và Thiên Hàn mặc dù chưa thấy Phi Yến sử dụng võ công bao giờ nhưng cũng biết chắc chắn rằng đây là loại người ko nên đụng vô!

Phi Yến mỉm cười hòa nhã rồi bước đến trước mặt vị nữ tử đó! Nàng ta đúng là chán sống, dám nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường! “Vị cô nương này, cho hỏi ngươi tên gì, là người thuộc viện nào?”

Nữ tử ko chút kiên nhẫn nhìn thẳng vào mắt Phi Yến, “Ta là Thủy Tiên, là người của Đông Chi viện!”

“Ồ... vậy ngươi có chức vị gì trong Đông Chi viện?”

“Ồ...ta là môn hạ của Đông Chi viện!” Thủy Tiên có chút ko hiểu khi nghe Phi Yến nói như vậy

“Thì ra là vậy...Ngươi chẳng qua là một môn hạ bé nhỏ mà cũng dám nói chuyện với ta như vậy?” Phi Yến lạnh lùng phun ra từng chữ

Thủy Tiên bị khí thế của Phi Yến mà bất giác lùi về sau một bước.

Nữ tử này lúc này nhìn rất ôn nhu và thanh khiết nhưng bây giờ tại sao lại đáng sợ như vậy? Ánh mắt nàng ta nhìn nàng như một nữ vương nhìn một nô tỳ né nhỏ, ánh mắt tuy bình thản nhưng lại chứa hàn khí bức người. Thủy Tiên mặc dù sợ hãi nhưng vẫn cố gắng nhìn thẳng vào mắt Phi Yến, “Ta chỉ nói đúng sự thật thôi! Nếu như ngươi có bản lĩnh thật thì hãy chứng minh cho mọi người thấy!”

“Được thôi, vậy ngươi có muốn tỉ thí với ta ko? Nếu như ngươi thua sẽ tùy ta định đoạt còn nếu ngươi thắng ta sẽ nhường cho ngươi cái ghế các chủ này!” Phi Yến tựa tiểu phi tiểu nói

“Hào! Ta cho ngươi chọn lựa binh khí! Ta ko muốn đánh với một cô nương yếu đuối!” Thủy Tiên nghe đến cái chức vị các chủ thì mắt sáng lên. Cũng tốt, đánh bại nàng ta nàng có thể lên làm các chủ

“Ta ko cần vũ khí. Ngươi cứ việc chọn vũ khí đi!” Đánh với loại người ko biết tự lượng sức này mà cần vũ khí là quá mất mặt nàng

“Ta cũng ko cần!” Thủy Tiên liền hướng Phi Yến đánh tới.

Nhưng nàng ta có cố gắng đến mấy cũng ko động vào được một góc áo Phi Yến. Thân thể Phi Yến tựa như một cộng lông vũ né tránh.

Thủy Tiên giận đỏ mặt, nàng ta liền giựt lấy cây kiếm của một người gần đó rồi lao về Phi Yến nhưng chưa kịp đâm thì đã bị Phi Yến đánh ngã ra sàn.

Mọi người đều ko nhìn thấy vị cô nương áo trắng kia ra đòn như thế nào mà chỉ nhìn thấy Thủy Tiên nằm dưới đất.

“Muốn giết ta? Đâu có dễ như vậy!” Phi Yến tới gần Thủy Tiên đang nằm dưới đất rồi bỏ vào miệng nàng ta một viên thuốc màu đen.

“Ngươi cho ta ăn cái gì?”

Phi Yến ko trả lời mà đứng dậy nhìn về phía mọi người, “Có ai ko phục nữa ko? Nếu có thì có thể bước ra đây tỉ thí với ta nhưng nếu thua thì...” Phi Yến nhìn về phía Thủy Tiên nằm dưới đất.

Lúc này khuôn mặt nàng ta nhăn nhúm lại vì đau đớn, “A” một tiếng hét chói tai vang lên.

Thủy Tiên đau đớn nhìn Phi Yến, “Ngươi...ngươi...rất cực...cho ta...ăn...cái gì?”

Phi Yến mỉm cười thong thả nói, “Ko có gì hết, chẳng qua là một loại độc dược khiến cho võ công ngươi mất hết! À, quên nói cho ngươi biết, tốt nhất từ nay về sau ngươi ko nên có bất kì vết thương nào trên người bởi vì những vết thương đó sẽ ko bao giờ lành lại mà càng ngày càng ngày càng thối rữa!”

“Các vị có ai ko phục ko?” Phi Yến quay lại nhìn mọi người

“Thuộc hạ xin bái kiến tân các chủ!” Những người còn lại đồng thanh kêu lên. Bọn họ quả thật ko muốn có cái kết cục giống như Thủy Tiên a!

“Đã như vậy thì từ nay về sau Lục Yên cô nương sẽ là các chủ đời kế tiếp của Lạc Hoa Các!” Diệp Tử tháo chiếc nhẫn bằng ngọc bích từ trên tay ra đeo vào ngón trỏ nàng.

Chiếc nhẫn màu xanh ngọc bích trong suốt, sờ vào lại có cảm giác mát lạnh và dễ chịu, trên chiếc nhẫn còn khắc một chữ “Lạc” rất đẹp!

Tiếp theo là từng bốn quân sự của bốn viện ra mắt nàng sau đó thì bọn họ giải thích cho nàng nghe về tình hình Lạc Hoa Các hiện giờ. Sau khi mọi việc kết thúc, Phi Yến liền đi tìm Diệp Tử để hỏi một số chuyện liên quan đến Lạc Hoa Các mà nàng chưa hiểu lắm!

Nhưng Phi Yến tìm khắp nơi cũng ko thấy Diệp Tử đâu mãi đến khi nàng đi ngang qua cửa Lạc Hoa Các thì mới thấy bóng dáng một nữ tử mặc y phục đồ thẩm bước đi trong tuyết.

“Diệp Tử các chủ!” Phi Yến lớn tiếng gọi

“Phi Yến cô nương!” Diệp Tử quay lại nhìn nàng rồi mỉm cười “Ta đã ko còn là các chủ nữa rồi!”

“Vậy ta gọi ngươi là Diệp Tử tỷ tỷ được ko?” Phi Yến bước đến trước mặt Diệp Tử. Diệp Tử tuy lúc nào cũng mỉm cười với mọi người nhưng nàng làm cảm thấy những nụ cười đó đều ko thật lòng, giống như nụ cười lúc này. Nụ cười này vẫn chưa chạm tới đáy mắt, Phi Yến nhìn ra được sâu trong ánh mắt nữ tử như hoa phù dung này luôn ẩn chứa sự cô đơn và tịch mịch.

“Được, vậy ta gọi cô nương là Phi Yến muội muội được ko?”

“Đương nhiên là được! Tỷ định rời khỏi Lạc Hoa Các sao?”

“Phải, ta phải đến một nơi mà ta thuộc về nơi đó!” Diệp Tử nhìn xa xăm

“Ta có thể nhờ muội một chuyện được ko?” Diệp Tử quay lại nhìn nàng

“Được”

“Muội có thể làm chứng cho hôn lễ của ta được ko? Dù sao xuất giá cũng cần có người làm chứng!” Diệp Từ cười. Khi nhắc đến hai từ “xuất giá”, ánh mắt của Diệp Từ là vui mừng thật sự

Phi Yến kinh ngạc. Bây giờ nàng mới nhận ra bộ y phục trên người Diệp Từ là hỷ phục của tân nương. Xuất giá sao? Phi Yến cảm thấy kì lạ nhưng ko hỏi, nàng chỉ lặng lẽ đi theo Diệp Từ.

Hai người các nàng ra khỏi Lạc Hoa Các rồi vào một khu rừng vắng vẻ. Càng đi vào trong thì càng vắng, các nàng đã đi rất lâu rất lâu mãi cho đến khi Diệp Từ dừng chân trước cây tùng bách cao lớn.

“Đến rồi! Ta dẫn muội đi gặp tướng công tương lai của ta! Chẳng sẽ rất vui khi có người làm chứng cho hôn lễ!” Diệp Từ mỉm cười dịu dàng rồi dẫn nàng đến gần cây tùng bách.

Tướng công? Chẳng lẽ đây là tướng công của Diệp Từ tỳ sao?

Dưới gốc cây tùng bách là một ngôi mộ, bên cạnh ngôi mộ là... một cái huyệt đã được đào sẵn, nó cũng đã được dựng bia sẵn. Xung quanh ngôi mộ rất sạch sẽ, chứng tỏ có người thường xuyên đến đây quét dọn, trên bia đá có khắc ba chữ “Lăng Từ Minh”.

“Từ Minh, thiếp đến rồi đây! Thiếp còn dẫn theo một người nữa, nàng ấy tên là Phi Yến, nàng ấy sẽ người chủ trì hôn lễ của chúng ta! Chẳng có vui ko, Từ Minh?” Diệp Từ phủ phục người trước ngôi mộ, nàng dịu dàng vuốt ve tấm bia đá như vuốt ve làn da của một con người.

“Diệp Từ tỳ, tướng công của tỳ...”

Diệp Từ ko để cho Phi Yến nói hết câu mà quay lại hỏi nàng, “Phi Yến, muội đã yêu ai chưa?”

Phi Yến lắc đầu, “Muội ko hiểu tình yêu là gì! Muội còn rất nhiều chuyện phải làm ngoài yêu đương ra! Muội muốn đi ngao du khắp thiên hạ rồi sống một cuộc sống tự do tự tại, ko có sự trói buộc!”

“Đến một lúc nào đó muội sẽ hiểu tình yêu là gì thôi! Muội có muốn nghe ta kể một câu chuyện ko?”

Phi Yến nhẹ gật đầu rồi ngồi xuống bên cạnh Diệp Từ

Diệp Từ đắm đắm nhìn vào bia mộ, từ từ kể:

“Mười năm trước, trên giang hồ có một nữ sát thủ rất nổi tiếng, nàng ấy tên là Diệp Thanh Thanh. Diệp Thanh Thanh vốn dĩ nổi tiếng là sát thủ máu lạnh và tàn độc nhất cho đến khi nàng ta gặp được một thiếu niên dịu dàng như nước. Thiếu niên ấy lúc nào cũng quan tâm, lắng lẽ ở bên cạnh nàng và nở nụ cười dịu dàng với nàng. Lần đầu tiên Diệp Thanh Thanh biết cười là cười với thiếu niên ấy! Thanh Thanh cũng giống như muội bây giờ, nàng ấy có quá nhiều việc để làm, có một mối thù chưa trả nên tình yêu đối với nàng ta vốn là hư vô. Nàng ấy cứ bước đi trên con đường của mình mà ko hề ngoảnh đầu lại nhìn, nếu như... nếu như nàng ta quay đầu lại sẽ thấy thiếu niên dịu dàng ấy luôn đứng sau lưng nàng ta, chờ đợi nàng ta làm xong mọi việc thì sẽ quay lại nhìn chàng. Thanh Thanh mãi vẫn ko nhận ra điều đó cho đến khi... Vào một đêm tuyết trắng, lúc ấy tuyết rơi trắng xóa cả bầu trời, Thanh Thanh tận mắt chứng kiến mũi kiếm đâm xuyên qua tim thiếu niên kia. Máu đỏ nhuộm hết một khoảng tuyết rộng lớn. Thiếu niên ấy cuối cùng vẫn cười dịu dàng với nàng ta và nói nàng ta hãy sống thật vui vẻ. Chính giây phút thiếu niên kia ngã xuống cũng chính là lúc Thanh Thanh nhận ra rằng trên thế gian này ko có bất cứ chuyện gì quan trọng bằng thiếu niên đó nhưng mọi chuyện đã quá muộn. Thiếu niên kia đi rồi, nàng ta cũng trở thành người khác. Nàng ta suốt ngày nhốt mình trong phòng gảy những khúc nhạc thiếu niên kia thường hay đàn, viết những bài thơ vị thiếu niên kia thích, ăn những món vị thiếu niên kia từng ăn. Nàng ta đã sống trong sự cô đơn, dằn vặt suốt mười năm liền. Từ đó cái tên Diệp Thanh Thanh hoàn toàn biến mất trong giang hồ giống như nó chưa bao giờ xuất hiện!”

Hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt Diệp Từ.

“Được rồi! Hôn lễ bắt đầu thôi!” Diệp Từ rút tấm khăn màu đỏ ra trùm lên đầu

Phi Yến nén tiếng thở dài, nàng từ từ đứng dậy.

“Nhất bái thiên địa”

Diệp Từ quỳ xuống cúi lạy

“Nhị bái cao đường”

“Phu thê giao bái” Diệp Từ hướng ngôi mộ lạy. Nàng đi tới chỗ bình rượu để rót ra hai ly. Một ly đổ xuống đất còn một ly tự mình uống cạn, “Từ Minh, cuối cùng chúng ta cũng trở thành phu thê rồi! Chẳng biết ko đây là ngày hạnh phúc nhất trong đời thiếp!”

“Phi Yến, muội hãy trông coi Lạc Hoa Các cho thật tốt!” Diệp Từ khuôn mặt tái xanh lại, nằm gục bên ngôi mộ.

Phi Yến hoảng sợ chạy lại định bắt mạch cho nàng ta nhưng Diệp Từ lại khoát tay nàng ý bảo ko cần, “Chỉ còn... chỉ còn một... chút nữa thôi... ta sẽ gặp... được chàng... Phi Yến... hãy coi trọng người bên cạnh mình... đứng để hồi hận... như ta...” Diệp Từ nói xong liền tắt thở

Phi Yến nhìn nữ tử hỷ phục đỏ thắm, khoe miệng có chảy ra tia máu nhưng nàng vẫn nở nụ cười. Đó là nụ cười hạnh phúc thật sự!

Vì một chữ “tình” như vậy có đáng ko?

Phi Yến chôn cất Diệp Tử xong thì dùng Bạch Ngọc kiếm khắc lên bia mộ ba chữ “Lăng Thanh Thanh”

Liệu nàng có thể giống như Diệp Tử, à không, Thanh Thanh chết vì một nam nhân ko?

Dưới gốc cây tùng bách, nam tử dịu dàng như nước mỉm cười nói với nữ tử hỷ phục đồ thảm, “Thanh Thanh, cuối cùng ta cũng gặp được nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đại hội võ lâm

Giữa vườn hoa hải đường đỏ thắm, bạch y nữ tử mái tóc buông dài nhẹ bay trong gió, nàng thật nổi bật giữa cả ngàn đóa hoa hải đường. Nữ tử thần thờ đưa tay vuốt cánh hoa hải đường.

Hoa hải đường đỏ giống hệt như một vị tân nương xinh đẹp chuẩn bị bước lên kiệu hoa. Mỗi lần nàng nhìn đến mấy đóa hoa hải đường này thì lại nhớ đến Diệp Tử ty ty, việc xảy ra buổi chiều se lạnh hôm đó nàng vẫn nhớ như in trong đầu. Ánh mắt thương tâm của Diệp Tử khi kể lại câu chuyện đó cho nàng nghe, rồi ánh mắt ôn nhu khi vuốt ve tấm bia mộ, và đến khi ánh mắt mãn nguyện cùng hạnh phúc khi uống chung rượu, những hình ảnh đó cứ dai dẳng bám vào đầu nàng ko chịu đi.

*Đây là hoa hải đường đỏ nhé các nàng:

Từ trước tới giờ nàng nghĩ những tình yêu giống như sống chết có nhau hay suốt đời suốt kiếp yêu một người chỉ có trong mấy quyển tiểu thuyết nhảm chán mà San San hay đọc thôi chứ! Bản thân nàng cũng đọc nhiều loại tiểu thuyết như vậy rồi nhưng chưa bị cảm động lần nào hết cho đến ngày hôm qua.

Tuy chỉ chứng kiến thôi mà nàng đã cảm thấy đau lòng rồi, ko biết nếu nàng rơi vào trường hợp như vậy sẽ như thế nào? Ai, tình yêu chỉ là một bể khổ vì vậy tốt nhất ko nên yêu, ko yêu thì sẽ ko nhớ nhưng, mong chờ hay đau khổ. Nàng đã đưa ra một quyết định sáng suốt sau ngày hôm qua, Vương Phi Yến nàng sẽ giữ trái tim mình thật chặt, bảo vệ nó thật kĩ để ko ai bước vào được.

“Này, này!... Vương – Phi – Yến !”

Một tiếng thét chói tai vang ngay bên tai nàng làm nàng cho nàng giật mình mà lỡ tay bẻ luôn cả cành hải đường. Cái tên đáng chết nào vậy? Chán sống sao?

Phi Yến bực mình quay lại xem là kẻ nào hết muốn hít thở không khí nữa, ách, thì ra là hắn.

“Tìm ta có chuyện gì?” Nàng lạnh giọng

“Tại sao mấy hôm nay nàng cứ thần thờ vậy?” Thiên Hân ko để ý đến sự lạnh lùng trong mắt Phi Yến mà nhẹ nhàng nói

“Ko liên quan đến ngươi! Đến tìm ta có chuyện gì?” Phi Yến vẫn giữ thái độ như cũ. Từ cái đêm xảy ra chuyện đó, hắn luôn nhỏ nhẹ đối với nàng còn đặc biệt để ý đến tâm trạng của nàng nữa! Hắn ta thấy hối hận vì những việc mình đã làm sao?

“Linh Lan và Vân Mai ở trong thư phòng chờ nàng!”

“Ta biết rồi!” Phi Yến xoay người hướng thư phòng đi tới

“Nàng giận ta sao?” Thiên Hân nhìn bóng lưng lạnh lùng của nàng ko kìm được lòng hỏi

Phi Yến dừng bước lại nhưng ko quay đầu lại nhìn nam tử sau lưng, “Lần này ta tha thứ cho ngươi nhưng lần sau sẽ ko có chuyện đó đâu! Còn ko đi theo ta đến thư phòng?” Niềm tình mấy ngày nay hắn đều ngoan ngoãn như một con cún con bị ngươi ta vứt bỏ nên nàng mới rủ lòng thương người tha cho hắn lần này.

Thiên Hân nghe vậy liền vội vàng đi theo Phi Yến, “Phi Phi, đã lâu rồi ta ko uống trà của nàng pha, ta thực muốn uống a!”

“Làm ơn đừng gọi ta là Phi Phi nữa! Nghe ghớm chết đi được, vớ lại xin nhớ ta bây giờ là các chủ, dù ngươi có là người đứng đầu của cả tứ viện thì cũng phải gọi ta một tiếng các chủ!” Nàng bực mình trừng mắt nhìn hắn. Nàng thật ko ngờ bộ dạng tên này lại có chức vị cao như vậy trong Lạc Hoa Các, nói đúng hơn là dưới một người mà trên vạn người.

“Nàng ko cảm thấy gọi bằng các chủ sẽ làm nàng già thêm mấy tuổi sao?”

Đâu ra cái lí lẽ này vậy trời? Gọi các chủ thì có liên quan gì đến tuổi tác của nàng đâu? Mặc kệ hử, nàng ko hơi đâu tranh chấp với tên điên này!

Phi Yến bước vào thư phòng thì đã thấy Linh Lan và Vân Mai ngồi chờ nàng.

“Thuộc hạ tham kiến các chủ!” Linh Lan cùng Vân Mai đồng thanh

“Được rồi! Hai người ngồi xuống đi!” Phi Yến và Thiên Hàn đều ngồi vào ghế. Linh Lan tỷ tỷ lúc trước hay kêu nàng là nha đầu này nha đầu nọ nhưng khi nàng lên làm các chủ thì Linh Lan tỷ rất cung kính với nàng.

“Các chủ, đại hội võ lâm giữa tứ quốc ba tháng sau sẽ diễn ra! Bọn họ đã gửi thư mời các chủ đến tham dự! Người có muốn đi ko?” Hối là hối thể thôi nhưng nàng biết câu trả lời của các chủ chắc chắn là có

“Đương nhiên đi! Nhưng đại hội võ lâm giữa tứ quốc là sao?” Phi Yến vừa nghe đến bốn chữ “đại hội võ lâm” là hai mắt đã sáng rỡ. Haha... dạo này do quá bận rộn với công việc của Lạc Hoa Các nên nàng tạm thời ko nghĩ đến chuyện đi chơi được, thôi thì nhân cơ hội này nàng sẽ đi một chuyến vậy!

“Đại hội võ lâm của tứ quốc mỗi năm đều diễn ra một lần. Đó là nơi mà các minh chủ, các môn phái hay bất kì người có võ công nào đều muốn đến. Nguyên nhân chính tổ chức đại hội võ lâm là để các môn phái, người trong giang hồ của tứ quốc tham gia tỉ thí với nhau! Mỗi năm bốn vị minh chủ võ lâm của từng nước đều đưa ra phần thưởng rất quý giá cho người chiến thắng vì vậy ai cũng muốn thắng đại hội võ lâm!” Thiên Hàn giải thích cặn kẽ

“Năm nay thể lệ thi đấu có khác với mọi năm một chút, đó là nữ nhi cũng được phép tham gia và ko chỉ giới hạn ở tứ quốc mà những tiểu quốc lân cận cũng có thể tham gia tỉ thí. Phần thưởng năm nay là Long Ngân tiêu cho nam nhân và Huyền Ngọc Phượng cầm cho nữ nhân! Đảm bảo rằng đại hội võ lâm năm nay càng quyết liệt và đông đảo người tham gia hơn cho coi!” Linh Lan cũng khá hứng thú với đại hội võ lâm lần này

Long Ngân tiêu, Huyền Ngọc Phượng cầm? Đúng là bảo vật nha! Nàng từng nghe sư phụ nói trên thế gian này có bốn bảo vật mà người trong thiên hạ đều muốn. Một trong số những bảo vật đó đã nằm trong tay nàng, đó chính là Bạch Ngọc kiếm. Ba bảo vật còn lại lần lượt là Hắc Huyết đao, Long Ngân tiêu và Huyền Ngọc Phượng cầm. Trong đó Hắc Huyết đao thuộc về Lãnh Phong nàng đã từng thấy, còn Long Ngân tiêu và Huyền Ngọc Phượng cầm vốn dĩ đã thất lạc từ lâu rồi! Hai bảo vật này vốn là một đôi với nhau. Tiếng tiêu của Long Ngân tiêu có sức sát thương rất lớn, khiến người ko có võ công nghe sẽ học máu mà chết còn người có võ công sẽ bị rút dần nội lực vào tiếng tiêu, nói cách khác tiếng tiêu sẽ hấp thụ nội lực đó để trở nên mạnh hơn. Huyền Ngọc Phượng cầm tuy ko có tính sát thương lớn như Long Ngân tiêu nhưng cũng đủ để gây ảnh hưởng đến người khác. Huyền Ngọc Phượng cầm có vẻ hiền lành hơn Long Ngân tiêu nhưng điều khiến nàng chú ý đó là bất kì khúc nhạc nào từ Huyền Ngọc Phượng cầm gảy ra đều rung động lòng người và trở thành khúc nhạc chốn tiên giới.

“Mọi người hãy chuẩn bị đi! Chúng ta sẽ đi đại hội võ lâm! Ta rất có hứng thú với Huyền Ngọc Phượng cầm!” Nàng nhất định phải có trong tay bảo vật này

“À, mà đại hội võ lâm diễn ra ở đâu?” Phi Yến xem chút nữa là quên việc quan trọng này.

“Lần này diễn ra ở thành Hoa Dương thuộc Huyền Vũ quốc! Các chủ, lần này chúng ta đem theo bao nhiêu người đi?” Vân Mai cảm thấy chuyến đi này có lẽ là chuyến đi khiến nàng một nhất từ trước đến giờ. Lúc trước Diệp Tử ko thích tham dự mấy đại hội giống như vậy, cũng rất ít khi lộ diện ra ngoài nhưng bây giờ đã thay các chủ mới mà các chủ này có vẻ lại rất thích ra ngoài. Ai, nàng phải cẩn thận một chút!

“Mang theo một ít người là được rồi! Ko nên rầm rộ quá! Chúng ta hãy cải trang thành hiệp khách giang hồ bình thường là được, như vậy mới thú vị chứ! A, còn một việc nữa, hãy phái hai người thân thủ giỏi một chút đến Bắc thành thuộc Thanh Long quốc, bảo bọn họ đến quán trọ Như Ý đem Hắc Phong về đây cho ta!” Trước lúc đi Chu Tước nàng đã gửi Hắc Phong lại quán trọ, nàng còn đe dọa người ở đó rằng nếu ngựa của nàng mà mất sợi lông nào nàng nhất định sẽ sang bằng cái quán đó! (thông cảm, máu giang hồ của nữ chính lại nổi lên)

“Hắc Phong?” Ba người đồng thanh kêu lên

Hắc Phong là ai đây? Bọn họ chưa bao giờ nghe Phi Yến nhắc đến Hắc Phong.

Linh Lan tò mò nhìn Phi Yến, “Các chủ, Hắc Phong là ai vậy?”

“Hắc Phong là con ngựa của ta! Nói bọn họ cẩn thận một chút, Hắc Phong mà thiếu đi cọng lông nào thì bọn họ sẽ biết tay ta!”

Linh Lan hết biết nói sao với vị các chủ này! Nàng thật muốn coi mặt con ngựa đó như thế nào mà các chủ lại xem trong nó như vậy! “Ta xin phép cáo lui!”

“Khoan đã, nói bọn họ cầm theo cái khăn tay này đưa cho Hắc Phong nhận biết, nếu ko nó sẽ ko chịu đi theo đâu!” Phi Yến rút từ trong người ra cái khăn tay bằng lụa đưa cho Linh Lan.

Linh Lan cầm cái khăn tay mà ko biết nói như thế nào! Trời, rốt cục thì con ngựa kia là loại ngựa gì mà lại bất bình thường như thế?

Linh Lan và Mai Vân ra khỏi phòng.

Trong thư phòng chỉ còn lại nàng và Thiên Hàn.

“Ta có chuyện muốn hỏi ngươi!” Phi Yến lên tiếng trước

“Nàng có việc gì cứ hỏi đi! Ta biết gì sẽ nói đó, ko biết cũng sẽ nói!” Thiên Hàn phấn chấn khi nghe Phi Yến bắt chuyện với mình

“Ma Hạ có cách nào giải ko?” Nàng vẫn ko hề quên chuyện của Lãnh Phong. Chỉ vì mấy ngày qua ko có thời cơ thích hợp để hỏi Thiên Hàn

“Ma Hạ? Ai đã trúng Ma Hạ?” Thiên Hàn ngạc nhiên

“Ngươi hỏi nhiều như vậy để làm gì? Mau trả lời ta đi!” Tên này ko biết từ lúc nào đã biến thành một ông cụ non hỏi nhiều việc như vậy!

“Là nam nhân hay nữ nhân?” Thiên Hàn ko quan tâm tới khuôn mặt mất kiên nhẫn của Phi Yến mà tiếp tục hỏi

“Nam nhân”

“Có quan trọng với nàng ko?”

“Có” Phi Yến trả lời dứt khoát. Nàng vẫn nhớ cái đêm mà nàng rơi xuống biển, lúc đó Lãnh Phong luôn ở bên cạnh nàng động viên nàng, truyền chân khí cho nàng, nhờ vậy mà nàng mới sống được! Lúc nàng hôn mê bất tỉnh, hắn cũng túc trực chăm sóc nàng nên hắn đối với nàng mà nói rất quan trọng.

“Vậy thì nàng chuẩn bị tinh thần nhìn hắn sức cùng lực kiệt rồi trở thành phế nhân suốt đời đi!” Thiên Hàn tự nhiên trong lòng cảm thấy ko vui cho lắm!

“Cái gì? Ngươi nói vậy là sao? Ma Hạ ko giải được ư?” Phi Yến hốt hoảng

Nhìn bộ dạng hốt hoảng của nàng mà hắn khó chịu, “Phải, Ma Hạ vốn là cô được đã thất truyền từ lâu, nó ko hề có thuốc giải! Cho nên nàng kêu hắn ta chuẩn bị tinh thần chịu đau đớn khi độc được phát tác đi! Mà biết ko chừng bây giờ độc được đã phát tác rồi!” (nồng nặc mùi giảo nhĩ?)

“Nhưng ngươi là thần y mà! Chẳng lẽ ngươi cũng ko giải được?” Nàng ko tin đây là sự thật

“Thần y thì cũng là phạm phu tục tử mà thôi! Ko phải cái gì ta cũng chữa trị được!” Nàng tưởng hắn gạt nàng sao? Hắn thật sự ko biết giải nhưng dù có biết hắn cũng sẽ nói ko biết. Ai kêu nàng lo lắng cho nam nhân khác như vậy làm gì?

“Ngươi như vậy mà cũng đòi là thần y? Ta thấy ngươi nên lấy cái danh hiệu thần y xuống là vừa!” Nàng một lúc ko khống chế được tức giận

“Vương Phi Yến, nàng cũng vừa phải thôi! Chẳng phải ta đã chữa trị cho đôi chân xém chút nữa là tàn phế của nàng sao? Nếu ko có ta thì bây giờ nàng vẫn còn nằm trên giường đó!” Thiên Hàn tức giận. Nàng dám vì một nam nhân khác mà chửi mắng hắn?

Phi Yến biết mình đã nóng giận vô cớ nên nét mặt dịu xuống, “Được rồi, ta xin lỗi! Ngươi lui ra ngoài đi, ta có chuyện cần suy nghĩ một lát!”

Thiên Hàn định nói gì đó nhưng thấy nàng nhìn ra cửa sổ mà ko thèm nhìn hắn nên phát tay áo tức giận ra ngoài

Phi Yến đến bên cửa sổ. Nàng thờ dài nhìn lên bầu trời xanh biếc.

Nàng phải nói như thế nào với Lãnh Phong đây? Nàng đã hứa với hắn nhất định sẽ tìm cách giải độc cho hắn nhưng bây giờ lại ko làm được! Chỉ cần tưởng tượng ra cái cảnh Lãnh Phong nằm im trên giường mãi mãi ko cử động được nàng đã thấy chua xót rồi!

Phải biết đối với người tập võ mà nói đây chính là kiểu tra tấn dã man nhất! Làm sao có thể bắt một người võ công cao cường như hắn suốt đời cũng ko được cử động? Lúc này nàng thật muốn biết kẻ độc ác nào hạ độc Lãnh Phong, nàng mà biết nhất định sẽ cho kẻ đó ném mùi lợi hại!

Lãnh Phong, ta đã thất hứa rồi! Xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ngân thần

Buổi sáng hôm nay thật khiến nàng bức mình!

Sáng sớm hôm nay nàng cố tỉnh dậy sớm hơn mọi khi vì nàng bỗng dưng muốn ngắm bình minh. Nàng cũng chả hiểu sao bản thân lại muốn ngắm bình minh mà nàng chỉ biết mình muốn ngắm bình minh ghê ghớm lắm!

Vậy mà nàng cứ như một đứa ngốc đứng trên đỉnh Thiên Sơn lạnh giá vào buổi sáng sớm chờ đợi và chờ đợi để rồi cuối cùng nàng biết rằng bầu trời hôm nay ko hề có sự xuất hiện của mặt trời. Phải, bầu trời hôm nay cứ âm u như một đứa trẻ vừa nín khóc xong!

Phi Yến nhăn nhó từ từ đi xuống đỉnh núi.

Nàng trong suốt mười tám năm qua lần đầu tiên muốn ngắm bình minh vậy mà ông trời thật bất công khi ko toại nguyện nàng

Nàng cứ như hòn vọng phu chờ đợi mãi. Chưa bao giờ mà nàng thấy mình ấu trĩ như lúc này! Nàng thề rằng từ đây về sau sẽ ko bao giờ, ko bao giờ muốn ngắm mặt trời mọc nữa!

Phi Yến hăm hực bước vào Lạc Hoa Lâm.

Vừa bước tới gần phòng nàng thì Đinh Hương cùng Liên Hoa chạy tới

“Ồ...các chủ, sao hôm nay người dậy sớm vậy?” Đinh Hương ngạc nhiên. Từ đằng xa nàng đã thấy bóng dáng Phi Yến nhưng nàng cứ nghĩ mình đã lầm vì từ trước tới giờ nàng chưa thấy vị các chủ này dậy sớm bao giờ!

“Các chủ...hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây hay sao mà người lại dậy sớm đến thế! A, mà người vừa mới đi đâu về mà tóc phủ đầy sương thế kia?” Liên Hoa ko để ý đến sắc mặt ko vui vẻ mảy của Phi Yến mà vẫn huyên thuyên nói

“Liên Hoa, người càng ngày càng nhiều chuyện đấy! Nói bớt một chút, dành hơi sức của mình làm việc cho Lạc Hoa Các đi! Nếu ko ta phạt người lau dọn trù phòng một tháng bây giờ!” Phi Yến cau có nói rồi đi thẳng vào phòng.

“Đinh Hương, các chủ thật đáng sợ a! Ta có làm gì sai sao? Tự dưng đem người ta ra phạt!” Liên Hoa ủy khuất nhìn Đinh Hương

“Ta ko biết đâu! Chỉ biết rằng tâm trạng các chủ hôm nay ko được tốt cho lắm! Tốt nhất nên tránh xa các chủ ra một chút!” Đinh Hương thở dài kéo Liên Hoa ra khỏi khu vực nguy hiểm. Tâm tình các chủ còn thất thường hơn cả thời tiết!

Người ta thường nói buổi sáng là quan trọng nhất trong một ngày. Vì vậy tâm trạng hôm nay của Phi Yến cực kì xấu! Mọi người trong Lạc Hoa Các này đều phải đi đứng nhỏ nhẹ, ăn nói cẩn thận, tránh ko chọc giận vị các chủ cao cao tại thượng kia đang ngồi bên hồ...cho cá ăn. Bọn họ cảm thấy việc này còn mệt hơn là đi lẫn lộn trong giang hồ nữa!

Ai, số bọn họ thật là khổ! Diệt Tử các chủ dịu dàng, dễ chịu biết bao nhiêu thế mà các chủ hiện tại lại...Bọn họ ban đầu đều bị về ngoài thanh cao, tính kiêu, nụ cười dịu dàng và xinh đẹp của nàng đánh lừa hết! Người ta nói thật đúng mà, đúng là nhìn người ko thể nhìn mặt mà bắt hình dong được! (giờ mọi người mới ngộ ra điều này sao?)

“Các chủ, các chủ!” Một thân hình cao lớn từ xa dùng tốc độ nhanh nhất để đến bên bờ hồ.

Mấy nha hoàn ở gần đó nhìn nam nhân cao lớn đó bằng ánh mắt thương cảm. Ai, sắp có người tử nạn rồi đây!

“Các chủ, các chủ!” Tiếng nam nhân càng ngày càng lớn hơn

Bước chân mạnh mẽ của hắn làm cho Phi Yến đang ngồi bên thành cầu cũng cảm thấy cây cầu bắt qua hồ đang rung dữ dội.

“Người tính làm sập cầu của ta sao? Nếu cầu này mà sập, ta sẽ bắt một mình người xây lại nó đấy!” Phi Yến trừng mắt liếc nam nhân cao một thước chín lúc này đã ở trước mặt nàng

“Ách...Các chủ cây cầu này ko yếu tới cỡ đó đâu! Nếu nó có sập thì người cũng ko thể bắt ta xây lại được! Ta có biết làm mấy việc này đâu! Tài năng của ta chỉ dùng vào những việc lớn lao hơn thôi!” Vũ ko sợ chết mà nói đùa

“Ta biết một việc rất thích hợp cho tài năng của người! Người có muốn làm ko?”

“Việc gì vậy?” Vũ phản khởi nói

“Xuống núi xách nước cho trên dưới Lạc Hoa Các này dùng trong một tháng!” Phi Yến bình thản nhìn lũ cá đang bơi lội trong hồ mà ko thèm nhìn cái kẻ bị nàng dọa cho xanh mặt

“Các chủ, người thật tàn nhẫn a! Ta thân là chương quản của Hạ Chi viện làm sao có thể làm những việc này được!”

“Bớt nói nhiều lời một chút! Người tới tìm ta là vì chuyện gì?” Tên này ko nói ra thì còn lâu mọi người mới biết hắn là chương quản Hạ Chi viện. Chương quản gì mà suốt ngày đi lông bông khắp nơi, còn trêu đùa mọi người xung quanh nữa chứ!

“Xém chút nữa là quên mất, các chủ, Hắc Phong của người được đem về rồi!” Con ngựa này là hắc địch thân mạng nó về. Phải nói tính tình nó y hệt chủ nhân nó, tính khí đều thất thường như nhau, đều khó hầu hạ như nhau! Hắn chưa thấy cái ngựa nào mà lại phiền phức và rắc rối như vậy!

Phi Yến nghe xong lập tức đứng dậy nhét miếng bánh đang cho cá ăn đang dở vào tay Vũ rồi chạy mất dạng.

Phi Yến chạy thật nhanh đến chuồng ngựa.

Ở đó, có một con ngựa được nhốt riêng biệt. Nhìn nó hoàn toàn khác biệt so với những con ngựa khác, nói như thế nào nhỉ? Phải nói là nhìn nó rất kiêu ngạo và oai phong!

Phi Yến chạy tới ôm chầm lấy cổ Hắc Phong. Lúc đầu Hắc Phong còn ngo ngoáy ko chịu đứng yên nhưng khi đã nhận ra đó là chủ nhân yêu quý của nó

thì nó lập tức cọ cọ đầu mình vào người nàng.

“A, Hắc Phong, ta cũng nhớ người lắm! Bọn họ có cho người ăn uống đầy đủ ko?” Phi Yến vui mừng vuốt ve đầu nó rồi nàng lui về phía sau một chút để nhìn. Chà xem ra việc nàng hăm dọa rất có tác dụng. Hắc Phong nhìn rất mạnh khỏe hơn nữa lông còn bóng mượt hơn trước.

“Hắc Phong, chúng ta mau đi cưỡi ngựa thôi!” Phi Yến đem yên đặt lên người nó rồi từ từ dắt nó ra ngoài. Đã lâu rồi nàng ko cưỡi ngựa nên phải tìm lại cảm giác tự do khi cưỡi mới được!

Phi Yến dắt Hắc Phong ra khỏi Lạc Hoa Các rồi thích thú leo lên lưng nó.

Nàng hưởng thụ từng ngọn gió lạnh buốt chạm vào gò má mình, hưởng thụ cái cảm giác tự do tự tại khi cưỡi ngựa.

Chợt....

Phía trước nàng thấy một cái gì đó đang nằm giữa đồng tuyết trắng. Là cái gì thế nhỉ? Phi Yến cho Hắc Phong chạy đến gần hơn.

Là một con người, nói cho chính xác hơn là một đứa trẻ nhỏ bé đang chôn vùi giữa tuyết. Phi Yến lật đặt xuống ngựa đến bên đứa bé đó.

Nàng lật người nó lại, oa, đứa trẻ này đúng là một tiểu mỹ nam nha! Lớn lên nhất định sẽ là một nam nhân khiến cho tất cả nữ tử bị mê hoặc, mái tóc màu bạc lấp lánh dưới ánh sáng, làn da trắng mịn sờ vào rất tốt, đứa trẻ này chỉ nhắm mắt thôi mà cũng khiến người ta cảm thấy nó giống một thiên sứ!

Tay nàng bắt giác đụng vào thứ chất lỏng gì đó dính dính. Phi Yến cúi xuống nhìn thì mới phát hiện trên người nam hài này toàn là máu và máu.

“Lạnh...lạnh quá!” Giọng trẻ con non nớt rên rỉ

Phi Yến vội cởi áo choàng mình ra choàng lên người nam hài xinh đẹp này rồi ôm nó leo lên ngựa. Hắc Phong đã dùng tốc độ nhanh nhất về đến Lạc Hoa Các.

“Thiên Hàn đâu?” Nàng lập tức hỏi một nha hoàn đi ngang qua

“Ồ...các chủ! Tổng chương quản đang đánh cờ với Linh Lan chương quản ở Đông Chi viện...”

Phi Yến ko đợi nha hoàn kia nói hết câu thì đã dùng khinh công đến Đông Chi viện.

Linh Lan và Thiên Hàn nhìn thấy Phi Yến vội vã đi về phía họ, bọn họ chưa kịp nói gì thì nàng đã lo lắng nói, “Mau cứu đứa trẻ này!”

Lúc này Thiên Hàn mới nhìn đến trong lòng Phi Yến còn có một nam hài bất tỉnh.

“Mau đem nó vào phòng!” Thiên Hàn lập tức đứng dậy

Phi Yến vội vã chạy vào phòng.

Nàng cẩn thận đặt đứa bé xuống giường.

“Mạch đập rất yếu! Nó đã mất màu quá nhiều! Mau chuẩn bị nước ấm cho ta!” Thiên Hàn bắt mạch xong thì cau mày lại rồi phân phó một nha hoàn bên cạnh.

Hắn nhanh tay cởi bỏ y phục dính đầy máu trên người đứa trẻ ra.

Trời, Phi Yến ko tin vào mắt mình! Trên người đứa bé này có rất nhiều nhát kiếm, tuy ko phải nhát kiếm chí mạng nhưng kẻ đã chém mấy nhát kiếm này chắc chắn muốn cho nam hài này mất máu mà chết, chết một cách đau đớn nhất. Kẻ nào lại làm ra loại chuyện ác độc như vậy đối với một đứa trẻ chưa đầy năm tuổi? Nàng ko phải là người hay thương xót người khác nhưng cũng cảm thấy đau lòng khi nhìn thấy vết thương chằng chịt trên da thịt trắng mịn của đứa trẻ này!

“Ta ko ngờ lại có kẻ còn ác độc hơn ta! Ra tay với một đứa bé ko có sức phản kháng!” Linh Lan đứng kế bên ko nhịn được thốt lên.

Phi Yến đón lấy chậu nước nóng từ tay nha hoàn. Nàng cẩn thận dùng khăn thấm nước rồi lau vết máu trên người đứa trẻ.

Thiên Hàn cho nó uống được liệu cầm máu rồi khâu lại những vết thương lớn trên người nó.

Chậu nước phải thay mấy lần mới bằng bỏ xong.

“Ta đã bôi Kim San Dược lên vết thương rồi! Một ngày bôi hai lần thì sẽ đỡ hơn thôi! Cho nó tắm bồn vài ngày là ko sao?” Thiên Hàn định dùng tay áo lau mồ hôi ngay trán thì đã có một chiếc khăn tay xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn đón nhận chiếc khăn bằng lụa từ tay Phi Yến lau mồ hôi trên trán rồi ko trả lại nàng mà nhét nó vào trong tay áo, “Nàng gặp đứa trẻ này ở đâu vậy?”

“Dưới chân núi!” Phi Yến vẫn lo lắng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt tựa như tờ giấy trắng của nam hài.

“Một đứa trẻ sao tự đứng lại xuất hiện dưới chân núi được! Ta sẽ cho người đi điều tra xem!” Linh Lan nhíu mày nói

“Ừ, có tin tức gì thì báo cho ta!” Nàng dịu dàng kéo chân lên người đứa bé

“Ai mà ko biết sẽ nghĩ nàng là mẫu thân của nó đấy! Hay...hay đây là con rơi của nàng ở bên ngoài?” Thiên Hàn nhìn cử chỉ dịu dàng của Phi Yến mà nổi lòng tò mò

“Ngươi chán sống sao? Ta chỉ cảm thấy ta và thằng nhóc này có duyên với nhau thôi!” Tên điên này nghĩ ra những chuyện thật nực cười. Con rơi của nàng? Chuyện như vậy cũng nghĩ ra!

Thế là mọi người trong Lạc Hoa Các lại có chuyện bàn luận! Các chủ hỷ nô vô thường của bọn họ, các chủ đáng sợ của bọn họ tự đứng lại dịu dàng chăm sóc một đứa bé ko biết từ đâu chui ra!

Kể từ ngày đem nam hài này về nàng ko rời nó nửa bước!

Phi Yến là người thay băng cho nó, lau người, đút nó uống thuốc, ngày đêm túc trực chăm sóc nó!

Mấy ngày qua đứa trẻ này vẫn ko tỉnh lại nhưng nàng biết một điều rằng cuộc sống trước đây của nó rất khổ sở. Giữa đêm đang ngủ thì nàng nghe thấy đứa trẻ này la khóc, bộ dạng rất sợ hãi, miệng thì cứ lắp bắp “Con biết sai rồi! Đừng phạt con...”. Những lúc như vậy nàng đều ôm nó vào lòng và vỗ nhẹ lưng nó, lúc đó đứa bé này mới im lặng ngủ tiếp.

Thư phòng...

“Việc chuẩn bị cho đại hội võ lâm làm tới đâu rồi?” Phi Yến buông chồng sổ sách dày cộm trong tay xuống

“Mọi việc đã chuẩn bị xong rồi! Các chủ định....” Vân Mai còn chưa nói xong thì bên ngoài Đình Hương bộ dạng hốt ha hốt hải chạy vào

“Các chủ...các chủ...đứa bé kia tỉnh lại rồi!”

Phi Yến liền đứng lên cùng Đình Hương tiến về phía phòng, “Muội đã gọi Thiên Hàn tới chưa?”

“Đã rồi!...”

Phi Yến còn chưa bước tới gần cửa thì đã nghe thấy tiếng la hét của trẻ con vọng lại. Nàng nâng cước bộ nhanh hơn.

Trong phòng

Trên chiếc giường rộng lớn phủ lông cừu, một đứa bé xinh đẹp có mái tóc 1 màu bạc sáng bóng, đôi mắt màu bạc trong suốt như hai viên thủy tinh lấp lánh, thân mình đứa bé run rẩy lui về trong góc tường, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía nam nhân lạnh lùng đứng trước mặt nó.

Ai, cái tên kia thật biết cách hù dọa con nít! “Nhìn ngươi cứ như hung thần la sát thế kia làm cho nó sợ hãi là đúng rồi!”

“Hung thần la sát? Nếu ko phải ta cứu nó thì nó đã chết từ lâu rồi!” Thiên Hàn tức giận trừng mắt

Phi Yến ko thêm để ý đến con người đang nổi giận đùng đùng kia nữa mà từ từ tiến lại gần đứa trẻ. Nàng nở ra nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng kéo đứa bé đang run sợ vào lòng ôm.

Toàn thân đứa bé vẫn run ko ngừng cho đến khi nghe nàng nói, “Ngoan, đừng sợ! Ko còn ai bắt nạt ngươi nữa đâu!”

Giọng nói nàng dịu dàng như làn nước nhưng chứa sự kiên định khiến người khác an tâm. Đứa trẻ thôi run rẩy và ôm chặt lấy nàng.

Thiên Hàn, Đình Hương cùng Vân Mai tròn mắt nhìn cảnh tượng xảy ra trước mắt.

Cái này cũng ko trách bọn họ được! Ai kêu bọn họ chỉ thấy qua một Phi Yến hồn nhiên, vui vẻ như một đứa trẻ, lúc thì giận giữ, lạnh lùng, lúc thì uy nghiêm khiến người khác run sợ nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ thấy nàng dịu dàng như lúc này!

Toàn thân nàng tan mát ra hơi thở dịu dàng và hiền từ, làm cho Thiên Hàn thấy ghen tị với đứa bé trong lòng nàng, nó chắc phải cảm thấy cái ôm đó rất ấm áp!

Phi Yến đưa tay ra hiệu mọi người lui ra ngoài hết.

Đợi ko còn ai ở trong phòng thì nàng mới từ từ nói, “Tỷ tỷ tên là Phi Yến! Ngươi tên gì?”

“...”

Đáp lại nàng chỉ là một khoảng không yên lặng.

Đứa bé này tuy trong ánh mắt đã hết sợ hãi nhưng vẫn ko chịu mở miệng ra nói câu nào, bất quá kể từ ngày hôm đó nó cứ bám lấy nàng ko rời! Nàng ăn cơm nó sẽ ngồi ngay bên cạnh nàng, nàng vào thư phòng nó cũng ngồi cạnh nàng, chỉ trừ lúc nàng đi tắm ra đứa bé này ngồi ngoài cửa đợi nàng thì gần như 24/24 nó đều ở cạnh nàng.

Trong Lạc Hoa Các này, cứ lúc nào có sự xuất hiện của các chủ thì bên cạnh nàng sẽ có một thân ảnh nhỏ bé mặc bạch y xinh đẹp nắm lấy tay nàng.

Vườn hoa đào...

Tại đây đang mở ra hội nghị bàn tròn

Sáu người gồm: Linh Lan, Thiên Hàn, Vũ, Đinh Hương, Liên Hoa và Vân Mai đang ngồi túm tụm lại bên cái bàn đá nhỏ. Bọn họ ngồi sát lại với nhau, bộ dạng vô cùng lén lút

“Các người nói xem, đó có phải là con của các chủ ko?” Liên Hoa mở đầu lên tiếng trước

“Ta thấy nam hài đó vô cùng tuấn mĩ a! Các chủ của chúng ta lại là một đại đại mỹ nhân, cho nên đứa bé ấy chắc chắn là con của các chủ rồi!” Đinh Hương hào hứng đưa ra suy đoán của mình

“VẬY NGƯỜI NÓI CHA ĐỨA BÉ LÀ AI? CÁC CHỦ ĐÀO HOA NHƯ VẬY, TA NGHĨ CHA ĐỨA BÉ LÀ MỘT TRONG NHỮNG NGƯỜI SAU ĐÂY: HOÀNG ĐẾ BẠCH HỔ – TỬ LY, HOÀNG ĐẾ THANH LONG – CHÍNH HIỀN, TỬ VƯƠNG GIA THANH LONG – THẦN HY, ÔN NGỌC CÔNG TỬ – NHƯỢC BẠCH VÀ TIỀN TRƯỞNG MÔN CỦA THANH PHONG – LÃNH PHONG! CÁC NGƯỜI NGHĨ LÀ AI?” Vũ bắt đầu tham gia vào câu chuyện

“Hai người đầu tiên thì ta còn hiểu nhưng mấy người ở phía sau là như thế nào?” Liên Hoa gãi gãi đầu

“TIN TỨC NGƯỜI THẬT CHẬM CHẠP! TA NGHE NÓI NGƯỜI GIÚP CÁC CHỦ BỎ TRỐN KHỎI THANH LONG LÀ THẦN HY, HẮN TA CÒN VƯỢT NGÀN DẶM XA XÔI ĐẾN CHU TƯỚC TÌM CÁC CHỦ CHÚNG TA, HON NỮ CÁI LÒ ẤP TAY BẰNG BẠC CÁC CHỦ HAY DỪNG LÀ DO HẮN TA TẶNG. CÒN NHƯỢC BẠCH LÀ NGƯỜI ĐÃ GIÚP CÁC CHỦ MƠ MĨ NHÂN LÂU, HẮN CŨNG TRONG ĐỘI NGŨ ĐẾN CHU TƯỚC TÌM CÁC CHỦ, HON NỮ CÁI NGÀY CÁC CHỦ TỚI ĐÂY CHÍNH HẮN BỒNG CÁC CHỦ TRÊN NGƯỜI, ÁNH MẮT VÔ CÙNG LUYẾN TIẾC KHI TA ĐEM CÁC CHỦ ĐI! CÒN....” Vũ một hơi nói hết

“Còn tên Lãnh Phong kia, chính hắn ta đã giao cho ta băng tâm tuyết liên cho ta, nói là dùng để chữa trị cho các chủ!” Linh Lan chen vào

“Oa, các chủ thật hạnh phúc nha! Hầu như thập đại mỹ nam trong thiên hạ đã thích các chủ rồi!” Đinh Hương ngưỡng mộ kêu lên

“Các người đừng ở đây suy đoán xằng bậy! Theo ta thì các chủ chỉ đơn giản là tội nghiệp đứa bé đó nên mới chăm sóc nó như vậy thôi!” Thiên Hàn ko thể nghe được nữa, tức giận nói

“Ta cũng thấy vậy! Các chủ ko phải loại người như các người nói đâu!” Vân Mai nãy giờ im lặng bắt đầu lên tiếng

“Ta mệt rồi! Ta đi về nghỉ đây! Các người mà còn suy đoán lung tung một lần nữa, ta sẽ nói với các chủ!” Thiên Hàn lạnh lùng đứng lên bỏ đi

“Thiên Hàn, ko phải người cũng thích các chủ rồi chứ?” Tiếng Linh Lan vang lên từ sau lưng hắn.

Thân hình cao lớn của Thiên Hàn bất giác cứng đờ trong giây lát rồi khôi phục lại dáng vẻ bình thường mà bước tiếp.

Đêm...

Ánh trăng từ bên ngoài cửa sổ rọi vào trong phòng

Phi Yến ngồi bên bàn sách tính toán sổ sách một tháng nay của Lạc Hoa Các, rồi xem qua một lượt các việc xảy ra trên giang hồ gần đây.

Trên chiếc ghế nhỏ bên cạnh nàng, đứa trẻ có khuôn mặt tựa thiên sứ vẫn im lặng ngồi cạnh nàng. Dù khuôn mặt của nó đã lộ ra nét buồn ngủ và mệt mỏi nhưng nó vẫn cố gắng mở to hai mắt nhìn nàng.

Ai, đứa bé này thật kì lạ! Nàng nhiều lần kêu nó đi ngủ trước nhưng trước sau như một, nó vẫn im lặng ngồi cạnh nàng. Bản thân nàng có thể cảm nhận được đứa trẻ này rất cô đơn, rất lẻ loi, nó luôn sợ hãi nàng sẽ bỏ rơi nó!

Phi Yến cười rạo rờ, “Xong rồi, chúng ta đi ngủ thôi!”

Phi Yến đứng dậy đi về phía chiếc giường, đứa bé kia cũng lập tức đứng dậy chạy theo nàng.

“Ài, đệ ko nói cho tỷ tỷ biết đệ tên gì, tỷ tỷ cũng ko biết phải gọi đệ như thế nào!” Phi Yến thờ dãi ảo não.

“Rác rưởi”

Phi Yến nghe thấy một âm thanh non nớt phát ra nhưng rất nhỏ

“Hả?”

“Bọn họ đều gọi ta là rác rưởi!” Đứa bé lúc này mở to hai mắt sáng long lanh nhìn nàng

Phi Yến cau mày. Đó cũng là một cái tên sao? Rốt cục thì thằng bé này đã bị người khác đối xử như thế nào?

Phi Yến mỉm cười vuốt vuốt mái tóc màu bạc, “Đó ko phải một cái tên hay! Ta đặt cho đệ một cái tên khác được ko?”

Thằng bé chỉ nhẹ gật đầu nàng. Bản thân nó cũng ko thích cái tên này chút nào nhưng từ khi sinh ra nó đã nghe mọi người gọi nó như vậy!

Phi Yến bất chợt nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa sổ rồi mỉm cười, “Ta gọi đệ là Ngân Thần nhé!”

Đứa bé vui vẻ gật đồng và chạy lại ôm nàng. Lần đầu tiên nàng mới thấy đứa trẻ này cười, nụ cười của nó vô cùng đẹp, hết như nụ cười của một thiên sứ!

“Mau gọi ta một tiếng tỷ tỷ đi!” Phi Yến vui vẻ chờ đợi

“Mẫu thân!” Giọng Ngân Thần vang lên hết như tiếng lục lạc kêu

Ách, mẫu thân? Nàng từ khi nào đã có con vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bồng dung thành mẫu thân

Phi Yến ngậy ngốc nhìn đứa trẻ mắt sáng như sao đang nhìn nàng. Cái này cũng ko trách nàng được! Nàng chỉ mới mười tám thôi, tự nhiên nghe một thằng nhóc gọi nàng là mẹ đương nhiên nàng phải shock rồi!

“Có phải người cũng ghét bỏ con ko? Mọi người đều nói con là đồ đáng ghét!” Ngân Thần mắt rom rớm nước mắt nhìn nàng.

Phi Yến khẽ thở dài, “Ai nói con đáng ghét chứ? Ta chỉ bất ngờ một chút thôi! Bất quá có một hài nhi đáng yêu như Ngân Thần ta thấy rất rất hạnh phúc!” Nàng kéo Ngân Thần vào lòng rồi vỗ về

“Mẫu thân! Vậy là cuối cùng con cũng có mẫu thân rồi!” Ngân Thần hết như một đứa trẻ đang đói meo mà có người đưa cho nó một cái bánh bao nóng hổi, nó cảm thấy vui mừng vô cùng.

Thôi kệ, có một đứa con trai cũng tốt! Vậy là nàng ko cần lấy chồng cũng có một đứa con sẽ chăm sóc nàng lúc tuổi già (ngươi tính làm gái già thật à?!). Sinh con là một việc rất đau đớn và nàng lại chẳng thích chăm sóc trẻ con cho lắm! Bây giờ thì tốt rồi, nàng chẳng cần đau đớn và mệt mỏi chăm sóc trẻ sơ sinh mà cũng có một đứa con trai vô cùng đáng yêu. Nàng nhất định sẽ bồi dưỡng tiểu Thần của nàng thành nhân tài trong thiên hạ để sau này dưới chân con trai nàng sẽ có vô số nữ nhân ngã rạp dưới chân con nàng!

Câu chuyện về vị mỹ nam Ngân Thần sẽ đánh cắp trái tim của bất kì nữ tử nào chàng gặp cũng bắt đầu từ đó! Bất quá đó lại là một câu chuyện khác!

Sáng sớm tinh mơ

Bên ngoài bầu trời chỉ mới tờ mờ sáng

Lúc này Lạc Hoa Các vô cùng yên tĩnh nhưng trong một khoảng sân nhỏ tại Lạc Hoa Lâm lại ko yên tĩnh như vậy!

Thời tiết buổi sáng rất lạnh nhưng nam hài y phục màu trắng tinh trên trán vẫn đỏ đầy mồ hôi.

“Hây” nam hài tay nắm chặt vung ra, lúc thì đá chân lên.

Phi Yến ánh mắt tàn thưởng nhìn về phía tiểu Thần. Haha...thật ko ngờ tiểu Thần của nàng rất có tư chất học võ! Nàng chỉ cần giảng giải và làm mẫu vài lần thì tiểu Thần đã làm được!

“Được rồi! Hôm nay tập đến đây thôi! Sáng mai chúng ta sẽ tập tiếp, tiểu Thần con có mệt ko?” Phi Yến dịu dàng cầm khăn tay lau mồ hôi trên trán tiểu Thần

“Ko mệt, con nhất định phải luyện võ công thật lợi hại để có thể bảo vệ mẫu thân!” Ban đầu nó cảm thấy rất mệt mỗi khi dậy sớm nhưng sau khi chạy một hồi và luyện võ thì cơ thể ko còn mệt mỏi nữa! Với lại mẫu thân vui khi nhìn nó luyện võ

“Ngaoan, con cũng cần phải bảo vệ chính mình nữa! Nhớ lời ta nói là nam nhi phải mạnh mẽ, kiên cường, đầu đội trời chân đạp đất có biết ko?” Nàng

vuốt nhẹ đầu tiểu Thần

“Con biết rồi!” Tiểu Thần kiên quyết gạt đầu

“Mau vào trong thôi! Đứng đây một hồi sẽ dễ cảm lạnh!” Phi Yến dắt tay tiểu Thần đi vào trong

Hôm nay Phi Yến đích thân làm vài món điểm tâm và một chén cháo trứng nóng hổi. Nàng đợi tiểu Thần tắm rửa và thay y phục xong thì đặt lên bàn.

“Oa, thơm quá!” Tiểu Thần nhón chân lên nhìn vào bàn ăn

“Đương nhiên, là đích thân mẫu thân con làm đó! Mau ăn thử xem!” Nàng bế tiểu Thần lên ghé rồi đẩy chén cháo đến trước mặt tiểu Thần

Tiểu Thần múc một muỗng bỏ vào miệng rồi múc tiếp từng muỗng một cho đến khi chén cháo hết sạch

“Thế nào có ngon ko?” Phi Yến mong chờ

“Ngon, rất ngon, mẫu thân làm gì cũng ngon hết!” Ngân Thần cười ngọt ngào (mới tí tuổi đã biết dỗ ngọt rồi ko biết sau này thành soái ca rồi sẽ như thế nào đây?)

Sau khi buổi ăn sáng kết thúc, nàng dẫn Ngân Thần qua bên Thu Chi viện học bởi vì thời tiết ở đây ko quá lạnh cũng ko quá nóng, rất thích hợp để dạy học.

Nàng dạy tiểu Thần từ thi từ cho đến ca phú, ko ngờ tiểu Thần thông minh tiếp thu rất nhanh những gì nàng dạy. Sau cùng nàng dạy tiểu Thần viết chữ, Phi Yến kiên nhẫn cầm tay tiểu Thần nắn nót từng nét một sau đó mới buông ra để nó tự viết. Ban đầu nàng muốn dạy tiểu Thần viết tên nó trước tiên nhưng tiểu thần nhất quyết ko chịu, nói là muốn học viết tên nàng đầu tiên.

Trong đình

Trên bàn đá càng ngày càng có nhiều tờ giấy trắng đặt ngổn ngang trên bàn mà những tờ giấy trắng đó chỉ có duy nhất ba chữ “Vương Phi Yến”

Những người đi ngang Thu Chi viện đều mắt chữ A miệng chữ O khi nhìn thấy một nam hài khoảng bốn tuổi chốc chốc cầm một tờ giấy chạy lại phía nữ tử ngồi cách đó một bước chân, trên miệng lúc nào cũng nói, “Mẫu thân, người xem con viết như thỏ này được chưa?”

Nữ tử chừng mười tám tuổi vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành lúc nào cũng cười dịu dàng nói, “Đẹp lắm!”

Nhưng nam hài ko hài lòng lắm lại nói, “Con cảm thấy vẫn chưa đẹp lắm! Tên mẫu thân phải viết thật đẹp thật đẹp mới được!”

Vậy đây cảnh tượng này cứ lặp đi lặp lại vài lần!

Một lát sau cả Lạc Hoa Các này đều biết tin các chủ bọn họ tự đứng lại có một hài nhi!

“Các chủ... đây là con của người thật ư?” Đình Hương e dè hỏi

“Ờ” Phi Yến đáp ngắn gọn

“Nàng từ khi nào mà có con vậy?” Thiên Hàn bức mình nhìn đứa bé đang ngồi viết chữ một cách chăm chú kia

“Tối qua” Phi Yến đáp một cách dửng dưng

“Các chủ, có cần thông báo với mọi người về sự có mặt của tiểu thiếu gia ko?” Vân Mai là bình tĩnh nhất lên tiếng

“Uhm, cứ thông báo đi! Để sau này ko còn ai thắc mắc về sự xuất hiện của tiểu Thần!”

“Vậy... các chủ, tiểu thiếu gia xưng hô như thế nào?” Liên Hoa nhìn tiểu Thần thật kĩ. Chắc chắn, thiếu gia càng nhìn càng cảm thấy mỹ nha!

“Ngân Thần”

“Các chủ, phụ thân của tiểu thiếu gia là ai vậy? Là Tử Ly của Bạch Hồ quốc hay là Chính Hiên của Thanh Long còn ko thì là...”

Phi Yến ko kiên nhẫn cắt ngang lời Vũ, “Ngươi chán sống rồi sao? Bộ ta ko có quyền nhận nghĩa tử hả? Truyền lệnh xuống chương quản Hạ Chi viện – Vũ đi xách nước một thùng! Ta còn nghe bất kì người nào nói nữa sẽ phạt nặng hơn đây!”

Thiên Hàn thở phào nhẹ nhõm. Cũng may, cũng may mà hần chưa hỏi nàng câu đó!

Vậy là trong Lạc Hoa Các bắt đầu có sự xuất hiện của tiểu thiếu gia – Ngân Thần!

Tiểu Thần từ dè dặt với mọi người xung quanh dần dần trở nên hiếu động và thân thiện hơn với mọi người. Phải nói, trên dưới Lạc Hoa Các đều rất yêu mến vị tiểu thiếu gia đáng yêu này! Kể ra có một đứa bé hồn nhiên trong Lạc Hoa Các cũng tốt, ít nhất các chủ bọn họ tính khí cũng bớt thất thường hơn!

Tại vườn hoa đào

“Người nói xem ta là các chủ hay người là các chủ đây?” Phi Yến huyết khí dâng trào hét lên

“Đương nhiên là nàng!” Thiên Hàn thái độ bình thản trả lời

“Tốt, vậy tại sao người ko nghe lời ta?” Nàng cố kiềm chế ko tức giận

“Nàng là các chủ và việc ta nghe lời nàng thì dính dáng gì tới nhau?” Thiên Hàn ko sợ chết nói

Nhìn, nhìn, nhìn! Ko được, nàng muốn giết người! Cái tên này từ ngày nàng làm các chủ hẳn chả xem lời nói nàng ra gì hết! “T-H-I-Ê-N H-A-N! Người rốt cục có chịu nhận tiểu Thần làm đồ đệ ko?” Phi Yến gần từng chữ

Thiên Hàn bịt lỗ tai lại để tránh nghe tiếng hét của nàng, “Ta ko nhận đồ đệ với lại ko phải ai cũng có thể làm đồ đệ của ta!”

“Tiểu Thần của ta vô cùng thông minh! Có một đồ đệ như nó là phước ba đời nhà người! Ta hỏi lần cuối, người có nhận nó làm đồ đệ ko?” Phi Yến đè nén thanh âm mình xuống. Nếu ko phải nàng phát hiện ra tiểu Thần có thiên bẩm trời cho trong y thuật thì nàng đã ko mắc công đi cầu cạnh tên chết tiệt này!

“Không!”

“Được, vậy lần đại hội vô lâm lần này người đừng đi theo! Với lại... người đâu?” Phi Yến mỉm cười, một nụ cười đáng sợ

“Dạ, các chủ!” Hia tên lính canh đứng gần đó chạy lại

“Chặt hết mấy cây đào này cho ta!” Phi Yến nhìn Thiên Hàn mỉm cười đắc ý

“Ai dám?” Vườn đào này là do hắn chính tay chăm sóc, kẻ nào đụng đến hắn sẽ giết kẻ đó!

“Chặt đi! Ta nói cho người biết, vườn đào này nằm trong Lạc Hoa Các ta, mà ta là các chủ nên muốn quyết định như thế nào là quyền của ta!”

“Được, nàng giỏi lắm! Ta nhận lời nàng!” Thiên Hàn hăm hực nói rồi bỏ vào trong

Phi Yến nhìn thân hình tức giận của hắn mà đắc ý. Haha...nàng chỉ hù dọa hắn một chút thôi chứ nàng cũng đâu hẳn tâm chặt hết cả vườn đào này! (chỉ giỏi hăm dọa người khác T.T Phi Yến *liếc* Choco *co giò chạy*)

Thiên Hàn nhận tiểu Thần làm đồ đệ xong mới cảm thấy lời Phi Yến nói hoàn toàn chính xác. Tiểu Thần học rất nhanh cách châm cứu và nhớ tên rất nhiều loại thảo dược. Có thể nói bây giờ tiểu Thần đã có khả năng chữa được những bệnh thông thường.

“Tiểu Thần, nói cho ta biết mẫu thân con thích người như thế nào?” Thiên Hàn nhìn tiểu Thần đang chăm chú ngửi mấy loại dược liệu rồi cẩn thận ghi chép.

“Mẫu thân thích tiểu Thần. Người nói ngoài tiểu Thần ra người ko thích ai cả!” Tiểu Thần ko thèm nhìn sắc mặt Thiên Hàn đang đen lại mà trả lời

Hắn có chỗ nào thua tiểu tử này chứ? Dù sao hắn cũng là một nam nhân trưởng thành được biết bao nữ nhân say đắm, chẳng lẽ lại phải chịu thua một thằng oắt con? “Tiểu Thần, sau này gọi ta là phụ thân đi! Ta sẽ truyền hết y thuật của mình lại cho con!”(có người định dụ con nít =.=)

“Ko được, sư phụ là sư phụ làm sao có thể gọi là phụ thân được! Với lại tiểu Thần hỉ nghe lời một mình mẫu thân thôi! Mẫu thân đồng ý thì mới được! Sư phụ, người đừng ồn ào nữa! Con cần phải tập trung nghiên cứu mấy loại dược liệu này!” Tiểu Thần cau mày rồi chăm chú vào đồng dược liệu trước mặt

Thiên Hàn tức giận đến nỗi ko nói nên lời. Tiểu tử này ban đầu ngoan ngoãn, dè dặt mọi người đến thế vậy mà bây giờ lại đổi thành một con người khác! Tính cách của nó càng ngày càng giống nàng!

Biệt uyển trong Lạc Hoa Lâm...

“Các chủ, đại hội vô lâm lần này người định khi nào xuất phát?” Vân Mai cung kính hỏi

“Năm ngày nữa!” Phi Yến làm điệu bộ phẩm trà tao nhã

“Các chủ, đại hội vô lâm còn một tháng nữa mới tổ chức! Chúng ta đi sớm như vậy để làm gì?” Vũ bên cạnh thắc mắc

Phi Yến chưa kịp trả lời thì Linh Lan đã nạt Vũ, “Đầu heo, có như vậy cũng ko biết! Các chủ là muốn tranh thủ thời gian du sơn ngoạn thủy ở Huyền Vũ!”

“Vẫn là Linh Lan tỷ hiểu ý ta! Vũ, Linh Lan, Thiên Hàn và tiểu Thần sẽ đi với ta đến Huyền Vũ trước! Còn...”

Nàng còn chưa dứt lời thì Đình Hương cùng Liên Hoa từ xa chạy tới.

“Các chủ, còn bọn ta thì sao? Đình Hương cũng muốn ra ngoài du sơn ngoạn thủy một lần a!” Đình Hương hai mắt chớp chớp nhìn Phi Yến

“Vậy thì hai người các người đợi nửa tháng sau cùng Vân Mai đến Huyền Vũ đi! Chúng ta hội ngộ ở Hoa Dương thành!” Dem hai nha đầu này đi theo chỉ tổ phiền phức với lại đi đông người quá rất dễ thu hút sự chú ý của người khác.

“Nhưng.....” Liên Hoa ko cam lòng định nói nhưng thấy ánh mắt đáng sợ của các chủ nhìn nàng liền im bật.

Thật là tốt, lần này có thể thoải mái đi chơi rồi! Sẵn tiện nàng có thể vào hoàng cung thăm phụ hoàng và Nhượng Bạch một chuyến! Ko biết Thanh Phi và Thanh La có ở chỗ của Nhượng Bạch ko? Còn Lãnh Phong nữa, nàng sẽ nhân cơ hội này tìm bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thêm kẻ thù mới

Năm ngày trôi qua nhanh tựa như một cái chớp mắt. Mới đây mà Phi Yến đã đứng trước cổng Lạc Hoa Các chuẩn bị lên xe ngựa đi Huyền Vũ quốc

“Nếu có chuyện gì thì gửi bồ câu đưa thư cho ta! Nửa tháng sau chúng ta hội ngộ tại Hạnh Hoa Lâu!” Phi Yến dặn dò Vân Mai lần cuối. Hạnh Hoa Lâu này chính là quán trọ thuộc quyền sở hữu của Lạc Hoa Các ở Hoa Dương thành nên nàng mới quyết định mọi người sẽ đến đó gặp mặt.

“Dạ” Vân Mai gật đầu

Nói xong nàng liền bế tiểu Thần lên rồi tự mình leo lên xe ngựa.

Phi Yến vẻ mặt háo hức nhìn ra bên ngoài. Đã lâu lắm rồi nàng mới được ra ngoài chơi một chuyến! Nàng quan sát mọi người xung quanh thì nhận ra một điều, hình như chỉ có mình nàng phấn khởi thôi, ngay cả tiểu Thần ngồi bên cạnh cũng chẳng buồn nhìn ra ngoài một lần mà chỉ chăm chú vào quyển sách trên tay.

Thấy vẻ mặt của nàng Thiên Hàn buột miệng nói: “Ngay cả một đứa trẻ bốn tuổi cũng ko nhón nháo vậy mà một người mười tám tuổi lại cứ như một tiểu hài tử! Ta thấy nàng vừa ra Lạc Hoa Các một cái thái độ cũng chuyển biến liền!”

“Đúng, đúng! Ngày thường các chủ ko nghiêm nghị thì cũng lộ ra vẻ uy nghiêm, còn ko thì đáng sợ, lâu lâu mới vui vẻ được một chút!” Vũ tiếp lời

Nàng mỉm cười ngọt ngào nhìn Vũ, “Vậy trong mắt các người vị các chủ như ta đáng sợ lắm sao?”

Vũ ko ý thức được liền gật đầu. Vừa gật đầu xong liền bắt gặp ánh mắt đáng sợ của người trước mặt nên vội nói, “Ko, làm sao các chủ dịu dàng, hiền lành của chúng ta lại đáng sợ được! Đối với thuộc hạ mà nói các chủ tựa như tiên nữ trên trời, ko đáng sợ, ko đáng sợ!”. Phải, bề ngoài tựa tiên nữ nhưng bên trong là ác quỷ, Vũ thầm nghĩ trong đầu. (chắc chắc, ca nói quá đúng!)

Phi Yến hừ mũi rồi quay ra ngoài ngắm cảnh vật tiếp. Nếu ko phải cái chức vụ các chủ nặng nề này thì nàng cần gì phải tỏ uy nghiêm, đáng sợ chứ? Nàng ko làm như vậy thì làm sao bọn họ dễ dàng nghe lời nàng? Với lại ngày nào Lạc Hoa Các cũng có cả đồng việc cần xử lý, lấy đâu ra thời gian cho nàng vui đùa?

Nàng chợt nhớ tới tiểu Thần liền quay sang hỏi, “Tiểu Thần, trước đây con được ra ngoài nhiều lắm sao?”

“Ko, đây là lần đầu tiên con đi xa như vậy!” Tiểu Thần nghĩ nghĩ một chút rồi đáp

“Vậy sao con ko có chút gì gọi là phấn khởi vậy?”

“Chẳng phải mẫu thân đã dạy con lúc nào cũng phải suy nghĩ thấu đáo, trưởng thành sao?” Tiểu Thần buông cuốn sách xuống hai mắt nhìn nàng chớp chớp

Nàng thật muốn lấy cục đá đập vào đầu mình! Đúng là nàng có nói như vậy nhưng cũng đâu có nói nó lúc nào cũng phải như ông cụ non đâu!

Suốt chuyến đi, mọi người cứ hết ăn lại ngủ, còn ko thì dừng chân lại một khách điểm nhỏ trên đường nghỉ qua đêm rồi lại đi tiếp. Nàng sắp bị những việc này làm cho chán chết rồi!

“Sao dọc đường chúng ta đi ko xuất hiện sơn tặc vậy?” Nàng buồn chán than vãn

Ba người Linh Lan, Thần Hy và Vũ cùng đưa mắt nhìn nhau rồi quay sang nhìn nàng.

“Các chủ, người có sở thích thật kì lạ! Ta còn tưởng ta đã quái lạ lắm rồi chứ? Thì ra vẫn có người cổ quái hơn ta!” Linh Lan thán phục nhìn nàng

“Người cũng thật là, ko có son tặc người phải mừng chứ vì chúng ta bớt đi một thứ phiền phức!” Vũ lần đầu tiên thấy có người mong son tặc xuất hiện.

“Các người thì biết cái gì? Ta đang chán gần chết đây!” Vội lại từ khi đến thế giới này nàng chưa gặp son tặc lần nào! Nàng thấy San San đọc mấy cuốn tiểu thuyết mà trong đó nam chính là son tặc rất đẹp trai nha!

Vừa nói xong thì bên ngoài đã có tiếng ồn

“Các người muốn qua đường này phải để toàn bộ ngân lượng lại cho bọn ta!”

Phi Yến nghe thấy thế lập tức hưng phấn hẳn lên. Nàng nhanh chân nhảy xuống xe, Vũ, Thiên Hân cùng Linh Lan cũng bước ra cùng nàng.

Bọn son tặc nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt trần bước ra thì ngơ ngẩn cả mà quên mất mình đang đi cướp.

“Các người là son tặc?” Phi Yến nhìn đám người đầu trâu mặt ngựa phía trước nghi hoặc

“Phải, các người mau để lại của cải và mỹ nhân này lại ta sẽ cho các người qua!” Tên thủ lĩnh vẫn chưa hết thần thờ nhìn Phi Yến

“Các người thật sự là son tặc?”

“Phải!” Bọn son tặc đồng thanh trả lời nàng. Mỹ nhân này ngoại trừ xinh đẹp ra thì hơi ngốc thì phải? Chưa có ai thấy bọn họ mà hỏi câu này những hai lần!

“Ồ...các người thật xấu nha! Ta còn tưởng son tặc phải là soái ca chứ?” Phi Yến thất vọng tràn trề

Ba người đứng sau lưng Phi Yến nãy giờ khẽ lau mồ hôi trên trán.

Các chủ a, ai nói với người son tặc phải là soái ca chứ?

“Người dám nói bọn ta xấu?” Một tên tức giận trợn trừng mắt

“Đúng, ta chỉ nói đúng sự thật thôi! Chẳng lẽ các người xấu mà ta lại bảo đẹp sao? Mẫu thân ta dạy phải biết thành thật với mọi người! Ấy ấy, người đừng tức giận, xấu rồi còn nhân nhó sẽ xấu hơn đó!” Phi Yến giọng điệu vui vẻ

“Người...được, hôm nay đại gia ta nhất định sẽ bắt người về làm áp trại phu nhân để người biết bọn ta xấu đến cỡ nào!” Tên đầu lĩnh nhìn nàng bằng ánh mắt thêm khát

“Rất tiếc, bọn tiểu thư lại ko có thời gian rảnh rồi cho lắm! Vội lại tiêu chuẩn chọn tướng công của ta rất cao, chỉ bằng người mà muốn đem ta về sao?” Nàng ra chiều thờ dài

“An hem, xông lên cho ta! Những kẻ khác giết hết chỉ chừa lại ả thôi!” Tên đầu lĩnh tức giận hằm hằm chỉ vào nàng

Bọn son tặc còn chưa kịp tới gần nàng thì đã bị nàng quăng một thứ bột màu trắng vào.

“Người vừa mới quăng thứ gì vào?” Tên đầu lĩnh giận dữ

“Đợi một chút rồi người sẽ biết!” Phi Yến đưa tay ra hiệu hẳn đứng lại

Ko ngờ bọn son tặc đứng lại thật!

Một lát sau

“HAHA...mắc cười quá!” Một tên lăn ra đất rồi ôm bụng cười sặc sụa

Những tên khác dần dần cũng ngã lăn ra đất rồi cười ko ngừng.

“Người....n...cho....b...bọn...” Tên đầu lĩnh muốn nói mà nói ko được

“À, chỉ là một ít độc được ta mới chế! Nó ko hại chết các người đâu!” Phi Yến mỉm cười

Bọn son tặc ra chiều mừng rỡ.

“Nhưng...các người chỉ cười mà chết thôi!” Phi Yến cười cười

“Người....đồ....độc.....”

“Muốn ta độc ác sao? Ta như vậy là hiền từ lắm rồi! Yên tâm, các người sẽ chết trong hạnh phúc!” Nói rồi nàng vén rèm lên nói với tiểu Thần bên trong.

“Đưa mẫu thân mượn cây bút lông của con!” Phi Yến đón lấy cây bút từ tay tiểu Thần rồi bước về phía đám người đang cười ko ngừng.

Nàng thích thú vẽ lên mặt bọn họ rồi leo lên xe ngựa, “Chúng ta đi tiếp thôi!”

Vũ thăm cảm thương cho bọn sơn tặc kia! Bọn họ thật ko may a, cướp ai lại ko cướp mà chọn ngay các chủ bọn họ cướp! Ai, coi như số bọn họ đã tận!

“Mẫu thân, vậy bọn họ sẽ chết thật sao?” Tiểu Thần khuôn mặt ngây thơ nhìn nàng

“Ta ko biết! Nhưng chắc là thế! Tiểu Thần, ta dạy con một điều, đối với bọn người ác lương đó tuyệt đối ko được nương tay, còn nữa đối với kẻ thù của mình cũng vậy! Con phải biết nhân hậu với người khác là tàn nhẫn với bản thân!” Nàng phải dạy điều này cho tiểu Thần sớm một chút!

“Vậy đối với những người bất nạt và khinh thường con thì sao?”

“Vậy phải cho chúng sống ko bằng chết!” Phi Yến thẳng thắn đáp

Ba người còn lại trong xe ngựa tự nhiên thấy lạnh sống lưng.

Trời, có mẫu thân nào mà lại dạy hài nhi mới bốn tuổi của mình như vậy chứ? Xem ra sau này phải đối xử tốt với thiếu gia một chút bởi vì dưới sự dạy dỗ của các chủ thiếu gia sẽ trở nên đáng sợ giống các chủ mất!

Sau nhiều ngày mệt mỏi ngồi trên xe ngựa, bọn họ cuối cùng cũng đặt chân lên lãnh thổ Huyền Vũ quốc.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” Phi Yến vén rèm lên nhìn khung cảnh náo nhiệt bên ngoài

“Vân Nam thành, chỗ này cách thành Hoa Dương ko xa cho lắm!” Thiên Hàn đáp

“Các chủ, Vân Nam thành là nơi náo nhiệt nhất của Huyền Vũ, chỉ xếp sau Hoa Dương thành mà thôi!” Vũ giải thích

“Trước hết chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi đi đã! Còn một chuyện nữa, ở bên ngoài đừng gọi ta là các chủ...”

Nàng còn chưa nói xong thì cái tên Vũ nhanh mồm nhanh miệng này đã hỏi, “Vậy phải gọi là gì?”

“Hay là chúng ta cải trang đi! Nàng đóng vai tiểu nương tử còn ta là tướng công, tiểu Thần là con chúng ta còn....hai người các người....một người là nha hoàn còn một người là nô bộc đi!” Thiên Hàn chợt nghĩ ra sáng kiến rất hay nên liền nói.

“Người muốn chết à!” Cả ba người đồng thanh hét lên

“Sư phụ, người như vậy thật giống với một câu mẫu thân từng nói!” Tiểu Thần miệng nhỏ chồm chồm kéo kéo tay áo Thiên Hàn

“Câu gì?” Thiên Hàn háo hức

“Ăn nói thiếu suy nghĩ!” Tiểu Thần hờ hững buông ra một câu rồi chạy đến bên Phi Yến

Nhất thời sắc mặt Thiên Hàn hiện lên mấy đường hắc tuyến. Tên tiểu tử chết tiệt này dám nói hấn thiếu suy nghĩ!

“Tiểu Thần ngoan, nói rất đúng! Người mà còn phát ngôn lung tung một lần nữa thì biết tay ta! Các người gọi ta là tiểu thư được rồi!” Nàng nhìn Thiên Hàn bằng ánh mắt cảnh cáo

Xe ngựa dừng lại trước một quán trọ lớn có tên “Hoa Thiên lâu”, ở dưới góc bàn hiệu còn khắc một chữ “Lạc”, vừa nhìn cũng biết thuộc Lạc Hoa Các. Phi Yến quay qua nói với Vũ và Thiên Hàn, “Hai người các người mau dẫn tiểu Thần vào trong, ta và Linh Lan tỷ đi khảo sát xung quanh đây rồi quay về!”

“Ta muốn...” Thiên Hàn chưa nói xong thì đã thấy ánh mắt phóng ra tia lửa của Phi Yến nên im bật xuống xe.

“Tiểu thư, chúng ta đi đâu vậy?” Linh Lan đợi chỉ còn hai người trong xe ngựa mới hỏi

“Đi xem mấy tiệm vải của Lạc Hoa Các một chút! Ta muốn xem tình hình buôn bán ở đây thế nào! Với lại ta nghe nói Huyền Vũ là vương quốc của tơ lụa nên cũng muốn nhìn thử xem cho biết!” Dầu sao đến đây nàng cũng cần đi xem xét công chuyện làm ăn của Lạc Hoa Các thế nào đã, để mọi người khỏi nói nàng ra ngoài chuyện này chỉ có đi chơi thôi!

Phi Yến cùng Linh Lan bước vào tiệm bán vải lớn nhất ở đây của Lạc Hoa Các.

Chường quầy tiến đến định chào hỏi nàng nhưng liếc mắt thấy chiếc nhẫn trên ngón trỏ nàng thì liền cung kính cúi đầu xuống, “Các chủ đại giá quang lâm, thuộc hạ ko biết nên tiếp đón chậm trễ, mong các chủ tha tội!”

“Ko sao, gọi ta là tiểu thư được rồi! Lần này ra ngoài ta ko muốn cho người khác biết thân phận của mình! Ta chỉ nhìn qua việc buôn bán ở đây rồi sẽ đi ngay!” Phi Yến nhìn quanh căn tiệm một lượt. Tiệm này khá lớn và rộng rãi, các loại vải được xếp theo thứ tự cùng phân loại rõ rệt, nàng tiện tay sờ thử

mấy loại vải gần đó.

“Bầm các...tiểu thư, cửa tiệm buôn bán cũng rất khá! Tiểu thư nếu ưng loại vải nào cứ sai người đi gói loại đó lại!”

“Ông chủ, có loại vải nào mới ko?” Bên ngoài bước vào hai nữ tử.

Người thứ nhất tuổi chừng mười bốn, mười lăm mặc quần áo nha hoàn còn người thứ hai cũng khoảng mười chín, hai mươi, ăn mặc sang trọng, vẻ ngoài xinh đẹp!

“Chắc là tiểu thư con nhà quyền quý!” Phi Yến thăm đoán

Vị tiểu thư kia nhìn nàng với vẻ thần thờ sau đó thì kinh ngạc còn cuối cùng lộ vẻ chán ghét. Nàng cũng ko trách nàng ta được! Ai kêu nàng từ nhỏ đến lớn xinh đẹp như vậy làm gì! (à, có người bệnh tự kỷ bộc phát T.T)

“Ông chủ, ta muốn lấy loại vải này!” Nàng ta tiến tới giật lấy tấm vải Phi Yến đang chạm tay vào rồi đưa cho ông chủ.

Lão chủ quầy nhìn nàng với ánh mắt dò hỏi, thấy nàng nhẹ gật đầu rồi mới sai người đi gói lại cho cô nương kia.

Thế là bất cứ loại vải nào Phi Yến chạm vào nàng ta cũng nhất quyết mua hết. Phi Yến cười thầm trong bụng, nàng mà chạm hết vải trong tiệm này chắc nàng ta cũng mua hết quá! Bất quá nàng ta đã có lòng như vậy thì nàng cũng ko cản, cơ hội tốt kiếm ngân lượng cho Lạc Hoa Các làm sao nàng có thể bỏ qua được!

Phi Yến vô tình chạm vải một khúc vải màu trắng, sờ vào có cảm giác mát và mềm mượt, chưa hết loại vải này nếu rọi dưới ánh sáng sẽ thấy nó ánh lên lấp lánh rất đẹp.

Nàng ôm khúc vải rồi đưa cho chủ quầy, “Ông chủ, ta lấy loại vải này!”

“Ta cũng muốn lấy!” Nữ tử kia chạy lại giật lấy khúc vải trên tay ông chủ nhưng đã bị nàng nhanh tay hơn giữ lấy

“Cô nương, khúc vải này là ta nhìn thấy trước!” Phi Yến mỉm cười nhỏ nhẹ nói

“Ta ko cần biết, ta muốn có nó!”

“Thứ ta nhìn trúng thì người khác đừng hòng giành được!” Ánh mắt Phi Yến đã ko còn ôn hòa như trước mà trở nên sắc lạnh hơn

“Ngươi có biết ta là ai ko?” Nữ tử ko sợ chết ra uy với nàng

“Ta ko cần biết!”

“Nữ nhân ngu ngốc, tiểu thư nhà ta chính là thiên kim duy nhất của mình chủ võ lâm Huyền Vũ cũng chính là tài nữ bậc nhất Huyền Vũ – Đình Nghi cô nương!” Nha hoàn đứng đằng sau hênh hoang nói

Đình Nghi? Vốn dĩ nàng ko thèm để ý đến nàng ta nhưng ai kêu nàng ta có cái tên giống với người đã khiến nàng đến chỗ này làm gì, cho nên nàng nhất quyết chọc nàng ta tức chết mới thôi!

“Chỉ bằng một thiên kim của mình chủ võ lâm mà muốn nói chuyện với ta? Vị cô nương này ta thấy ngươi dung mạo xuất chúng vốn dĩ ko hợp với lại vải trắng thanh cao, thoát tục và đầy khí chất cao quý như khúc vải này! Ta khuyên ngươi ko nên mua nó!”

Đình Nghi ban đầu nghe lời Phi Yến thì tưởng nàng ta khen dung mạo mình nhưng càng về sau càng nhận ra nàng ta đang chửi xéo mình nên tức giận đỏ mặt. “Nha đầu ko biết điều, ngươi dám mắng bỗn tiểu thư ta!”

“Ta ko mắng ngươi, chỉ đang nói sự thật thôi! Ngươi có trách thì nên trách phụ mẫu ta tại sao sinh ra ta lại có đầy đủ phẩm chất thanh cao, thoát tục mà người khác phải ghen tị! Ai, ta cũng ko muốn đâu bị mọi người ghen ghét đâu! Bản thân ta cũng muốn chia sẻ bối cho cô nương nhan sắc của ta một chút nhưng...đáng tiếc...cóc ghê mãi mãi vẫn là cóc ghê mà thôi, dù có khoát lên người lụa là gấm vóc cũng ko hóa thành thiên nga được! Linh Lan tử, ta chơi chán rồi! Chúng ta quay về thôi!” Phi Yến làm điệu bộ đáng tiếc nhìn Đình Nghi sau đó ôm lấy khúc vải ra ngoài.

Đình Nghi tức giận đến đỏ mặt nên nhất thời ko phản ứng kịp. Đến lúc nàng lấy lại bình tĩnh thì thân ảnh của Phi Yến đã ko còn nữa.

Đình Nghi nắm tay lại thật chặt rồi mặt đờ đờ sát khí bỏ ra ngoài. Từ nhỏ đến giờ nàng chưa bao giờ chịu sự sỉ nhục như ngày hôm nay, nàng nhất định tìm cho được cái à ko biết trời cao đất dày hồi này!

Chủ quầy nhìn thấy sự việc lúc này mà đổ mồ hôi lạnh. Các chủ thật là đáng sợ a!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tái ngộ ở miếu Nguyệt Lão

Người ta bảo Huyền Vũ quốc là một nơi lắm sông và kênh rạch, chỉ cần tiện chân bước ra ngoài một chút là có thể bắt gặp một con sông, hay một ao hồ hoặc kênh rạch. Quả thật là như vậy! Mấy ngày nay nàng dùng thời gian đi dạo trong Vân Nam thành, chỉ cần đi một chút là nàng thấy kênh rạch và cầu, cũng chính vì như vậy mà người dân Huyền Vũ quốc thông thạo về thuyền.

Đến đây được hơn một tuần lễ, ngày nào nàng cũng ra ngoài chơi từ sáng đến tối muộn mới về quán trọ, mà đến khi về quán trọ nàng lúc nào cũng lâm vào tình trạng hai chân nhức mỏi vì đi quá nhiều nên vừa lên giường là ngủ ko biết trời đất.

Dù có phần mệt mỏi nhưng nàng rất thích cuộc sống hiện giờ, đó chính là cuộc sống nàng muốn hưởng thụ, suốt đời tự do tự tại khắp nơi vô âu vô lo.

Mặc dù nàng rất thích cuộc sống này nhưng mấy ngày nay lòng nàng cứ nôn nao thế nào ấy, cảm giác giống như bầu trời vô cùng yên bình trước khi cơn bão ập tới! Ài, mặc kệ, cứ tới đâu hay tới đó vậy!

“Cốc, cốc!” Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa

“Vào đi!” Phi Yên tiếp tục chải tóc

“Hôm nay có tổ chức hội hoa đăng! Nàng có muốn đi xem ko?” Thiên Hàn ra giọng mời mọc

“Hào, dù sao ta cũng buồn chán! Vũ và Linh Lan tỳ đâu?” Nàng cố gắng tết thành một bím tóc thật dài ở phía sau nhưng tóc nàng dài và tự mình tết tóc thật khó a! Trước đây tóc nàng đều do Thanh Phi hoặc Thanh La tỳ búi cho còn lúc đến Lạc Hoa Các thì ít nhất sẽ có nha hoàn làm tóc cho nàng, ai, chuyển đi lần này thì ko có ai cả, chỉ tại mấy kiểu tóc của thời này quá phức tạp nên nàng chẳng thể nào làm nổi.

“Bọn họ đều ra ngoài hết rồi! Hội hoa đăng chỉ có ta, nàng và tiểu Thần đi thôi!” Hần nhìn nàng xoay sở với mái tóc thì buồn cười, thật ko ngờ nàng biết nhiều việc như vậy mà cũng có một việc làm khó được nàng!

“Ừ, người ra ngoài trước đi, một lát ta sẽ ra sau!” Phi Yên bực dọc tháo mớ tóc đang tết dang dở ra, nàng chuyển sang tết tóc hai bên, dù sao kiểu này cũng đơn giản.

Một canh giờ sau

Cuối cùng Phi Yên cũng bước ra khỏi phòng

Thiên Hàn nhìn nàng từ đầu tới chân rồi nói, “Ta tưởng nàng sửa soạn cái gì ghê ghớm lắm! Hóa ra cũng bình thường như mọi ngày mà bắt ta đợi lâu chết đi được!”

Phi Yên hôm nay vận một bộ y phục màu hồng phấn, tay áo dài ôm sát chứ ko rộng như mọi khi, cổ áo thêu mấy bông hoa li ti trông rất xinh cùng với hai bím tóc dài hai bên càng làm cho nàng trông đáng yêu và hồn nhiên hơn.

“Đừng nói nhiều nữa, đi thôi!” Nàng ko thèm tranh cãi với hần rồi nắm tay tiểu Thần đi trước.

Đường phố hôm nay đông đúc hơn mọi ngày, người người qua lại tấp nập, đèn đuốc sáng trưng, lại có nhiều sạp hàng hóa bày ra khắp nơi, cả những vị tiểu thư thường ngày ở lì trong nhà hôm nay cũng háo hức kéo nhau ra ngoài. Phải nói thế nào nhỉ? Hôm nay đường phố tràn ngập nam thanh nữ tú, còn có vài cặp đôi hẹn nhau ngâm thơ đối ẩm.

Tuy đường phố đông đúc song ánh mắt của mọi người vẫn bị thu hút bởi nam tử mắt tím, dáng vẻ phong lưu trang nhã làm các cô nương ai nấy đều ko chớp mắt nhìn chàng, trên tay chàng đang bông một nam hài mái tóc màu bạc óng ánh, đôi mắt to tròn màu bạc tựa như vì sao, đi bên cạnh chàng là một nữ tử xinh đẹp động lòng người, ánh sáng nơi này dường như bị nàng hút lấy hết, đã lơ nhìn thấy nàng rồi thì ko dời mắt đi được.

“Cô nương, ta có thể mời cô nương qua bên kia vừa uống trà vừa ngâm thơ ko?” Đây đã là nam tử thứ mười lại bắt chuyện nàng

Và lần nào nàng cũng mỉm cười, trả lời lịch sự, “Đa tạ thành ý của công tử, ta ko tiện đi cùng công tử cho lắm!”

Và lần nào sau câu nói này nam tử đến bắt chuyện sẽ bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của nam tử bên cạnh và ánh mắt dò xét của tiểu hài tử.

A, hần sắp điên lên rồi! Cứ chốc chốc lại có mấy tên tiểu tử đến quấy rầy mặc kệ hần dùng ánh mắt muốn giết người nhìn bọn họ đến cỡ nào! Hần còn tưởng ba người bọn họ ra ngoài sẽ khiến cho người khác nghĩ hần và nàng là một đôi phu thê đầm thắm đang cùng với nam hài của bọn họ đi dạo phố nhưng nãy giờ chẳng có người nào nghĩ thế cả! Bọn họ lại tưởng hần là ca ca đang cùng muội muội và tiểu đệ đi xem hội hoa đăng mới chết! (tội nghiệp chưa, có người tưởng bỏ kìa!)

“Thiên Hàn, ta muốn ăn kẹo hồ lô!” Nàng kéo kéo tay áo hần

“Thì sao chứ? Nói với ta chuyện này làm gì?” Thiên Hàn đang bực tức nên cau có đáp trả

Tên chết tiệt này! Nếu ko phải đang ở giữa đường phố đông người thì nàng đã quát hấn một trận rồi, cũng may cho hấn là nàng luôn luôn và luôn luôn giữ hình tượng yếu điệu thực nữ nơi đông người!

“Người đi mua cho ta đi! Ta rất muốn ăn!” Nàng nũng nịu nói, dút lời nàng cũng thấy buồn nôn với giọng điệu chính mình!

Thiên Hàn thấy điệu bộ nàng đáng yêu nên dịu giọng, “Đứng đây đợi ta!” Nói xong liền xoay người đi tìm kẹo hồ lô cho nàng.

Phi Yên đợi một hồi vẫn chưa thấy hấn quay lại, lại thấy bên kia người ta đã thả hoa đăng nên nàng chạy về phía đó xem.

Nàng thích thú nhìn hồ nước tràn đầy ánh sáng lấp lánh của hoa đăng, đẹp thật! Phi Yên cũng chạy lại mua một cái hoa đăng, đốt nến rồi thả xuống nước!

Mấy vị nữ tử đứng gần nàng bắt đầu nói chuyện:

“Này, chúng ta mau tới miếu Nguyệt Lão cầu nguyện đi! Ta nghe nói miếu ở đây linh lắm đấy!”

“Ta ko biết có linh hay ko nhưng ta biết có rất nhiều người gặp được lang quân như ý tại đây!”

“Phải, phải! Hồi nãy ta nghe nói miếu Nguyệt Lão giờ này có rất nhiều nam thanh nữ tú tụ họp ở đó!”

Miếu Nguyệt Lão? À, đó chính là nơi mấy vị cô nương thời này đến đó cầu nguyện đây mà! Nàng cũng muốn tới đó một lần coi cho biết!

Phi Yên bèn đi theo mấy vị cô nương để đến miếu Nguyệt Lão.

Chưa bước vào bên trong mà nàng đã thấy rất đông người tụ họp ở đó rồi! Ko biết miếu có linh nghiệm hay ko nhưng nàng biết được nơi này kiếm được khá nhiều ngân lượng từ tiền cúng điệu.

Phi Yên rào bước vào bên trong

Bốn bề đều là các cô gái ở đủ mọi độ tuổi, có những cô chỉ khoảng mười ba mười bốn cũng đến đây cầu nguyện thậm chí có những nữ tử đã ngoài tứ tuần cũng đến cúng điệu, còn nữa xung quanh cũng có rất nhiều nam tử, bọn họ đều đảo mắt nhìn xung quanh, quan sát và đánh giá từng nữ tử bước vào.

Phi Yên trong lòng thầm cảm khái, “Đây mà là miếu cái nỗi gì? Nơi này giống như địa điểm xem mắt thì đúng hơn!”

Nàng đang định bỏ ra ngoài thì thấy một số nữ tử cầm một miếng vải màu đỏ dài ném lên một cái cây lớn giữa miếu. Trên thân cây xen kẽ những tán lá xanh mướt là hàng trăm dải lụa màu đỏ rực rỡ, nhìn kỹ từng dải lụa hơn một chút sẽ thấy những ước nguyện cầu tình duyên được ghi trên mảnh vải đỏ.

Phi Yên tò mò lại hỏi một cô nương gần đó, “Cô nương, bọn họ đang làm gì vậy?”

Vị nữ tử nhìn Phi Yên thoáng ngơ ngẩn một chút rồi đáp, “Đây là cây Nguyệt Lão dùng để cầu nhân duyên! Cô nương chỉ cần lấy một mảnh vải màu đỏ rồi ghi ước nguyện của mình lên đó, nếu chỉ trong một lần mà cô nương thấy lên cây thành công thì coi như ước nguyện của cô nương đã thành sự thật!”

“Đa tạ!” Phi Yên mỉm cười với nữ tử đó rồi tiến gần về phía cây Nguyệt Lão.

Phi Yên đứng dưới thân cây to lớn, nàng ngẩng đầu lên nhìn, những mảnh lụa đỏ phủ dài xuống thân cây làm cái cây thêm phần rực rỡ và bắt mắt.

Phi Yên tự dung cũng muốn ném một dải lụa lên thân cây thử nhưng nàng lại ko chuẩn bị dải lụa đỏ theo bên người, sức nhớ tới cái khăn tay màu đỏ của mình nên nàng lấy ra, tuy hơi tiếc cái khăn tay này một chút nhưng nàng cũng ko có cách nào khác.

Nàng lấy một cây bút lông rồi định ghi lên đó nhưng một dải lụa đỏ đã xuất hiện trước mặt nàng.

“Ta đưa nàng dải lụa đỏ này đổi lại nàng đưa ta cái khăn tay của nàng, được ko?” Thanh âm ôn nhuận như ngọc vang lên từ đỉnh đầu nàng.

Phi Yên ngẩng đầu lên mà ko biết rằng người kia đang cúi đầu xuống thế môi của nàng suýt nhẹ qua cằm kẻ kia. Nàng vội lui về phía sau nên sơ suất giẫm phải gấu váy mình, cũng may một vòng tay rắn chắc giữ lấy eo nàng.

“Từ... Từ Ly, sao huynh lại ở đây?” Phi Yên đứng ngay ngắn lại rồi đẩy nhẹ Từ Ly ra

Từ Ly ko trả lời nàng liền mà ngắm nhìn nàng từ đầu tới chân thật kỹ, sau đó bất chợt ôm nàng vào lòng.

“Từ Ly, buông ta ra! Mọi người đang nhìn kìa!” Nàng cố gắng đẩy hấn ra nhưng hấn càng siết chặt nàng hơn giống như hấn ko thể đem cơ thể nàng dung hòa vào cơ thể hấn vậy!

“Ta ko quan tâm! Nàng có biết ngày nào ta cũng lo lắng cho nàng, ngày nào ta hình ảnh nàng cũng xuất hiện trong đầu ta. Vừa nãy, thấy thân ảnh nàng từ xa ta vừa mừng rỡ vừa lo sợ. Mừng rỡ là vì ta có thể gặp lại nàng, lo sợ là vì nếu như đó ko phải nàng thì sao? Cho nên nàng hãy để yên cho ta ôm nàng một chút thôi, chỉ một chút thôi để ta xác nhận đây ko phải là mộng!” Âm thanh Từ Ly vừa dịu dàng vừa xót xa khiến cho nàng buông xuôi, để mặc cho hấn ôm mình.

Mọi người xung quanh dừng hết lại việc mình làm mà chăm chú ngắm nhìn một đôi nam nữ đang ôm nhau dưới cây Nguyệt Lão. Bọn họ ánh mắt có ghen tị, có ngưỡng mộ, tiếc nuối cũng có.

Ai, bọn hần còn đang định nghĩ cách làm quen với nữ tử tóc thắt hai bím đỏ! Hóa ra người ta là hoa đã có chủ!

Hừ, các nàng còn đang định lần la tới chào hỏi nam tử tướng mạo xuất chúng kia, ai ngờ chàng ta đã có đóa hoa của lòng mình!

Bất quá hai người đứng cạnh nhau thật là xứng đôi a!

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua...

Nàng chưa bao giờ thấy thời gian trôi qua lâu như vậy! Lòng ngực của Tử Ly thật rộng lớn và ấm áp làm cho bất kì nữ tử nào cũng muốn ngả vào lòng hần.

Mà hình như nàng quên chuyện gì đó rất quan trọng thì phải?

Chuyện gì nhỉ?...Chết!

“Tử Ly, ta có chuyện gấp cần phải làm! Hẹn huynh khi khác vậy, ta ở quán trọ tên Hạnh Hoa, khi nào rảnh huynh cứ đến đó tìm ta!” Phi Yến đẩy mạnh Tử Ly ra rồi chạy vụt đi trong đám đông.

Nàng dùng hết toàn bộ sức lực để chạy. Phen này tên kia thể nào cũng có cơ mắng nàng cho coi!

Chợt một bàn tay nắm kéo nàng lại.

“Buông ra!” Phi Yến vội vàng giựt tay ra nhưng bàn tay đó vẫn nắm nàng rất chặt

Nàng bực bội quay lại nhìn xem tên nào lại chán sống như vậy, “Tử Ly? Ta đang có việc gấp! Mau buông tay ta ra!”

“Đừng hòng! Nàng đi đâu ta sẽ đi với nàng. Lần này đừng mong ta buông tay ra!” Tử Ly càng ngày càng siết tay nàng chặt hơn.

Phi Yến bất lực nhìn nam tử cứng đầu trước mặt mình, “Được rồi! Vậy huynh cứ đi theo ta đi!” Nói xong nàng liền kéo Tử Ly về phía trước

Bỗng nàng nghe thấy tiếng trẻ con khóc phía trước.

Phi Yến nhanh chân tiến về phía tiếng khóc đó.

Vừa lại gần nàng đã thấy một đám nữ nhân bao vây một nam tử mặc tử y thân hình cao lớn, thần sắc nam tử này ko được tốt cho lắm, trên tay hần còn cầm hai cây kẹo hồ lô đối lập với thân hình và bộ dạng đáng sợ của hần hiện giờ. Ngay giờ có mấy nữ tử muốn tiến tới bắt chuyện với nam nhân tuấn mĩ này nhưng thấy bộ mặt muốn giết người của hần thì lại ko dám tới gần.

Bên cạnh nam tử này là một nam hài xinh xắn đáng yêu, đôi mắt màu bạc lấp lánh tràn ngập nước mắt khiến người ta mềm lòng, cái miệng nhỏ xinh thì luôn gọi “Mẫu thân”

Phi Yến khó khăn lắm mới đẩy đám nữ nhân này ra để chen vào.

“Vương – Phi – Yến, này giờ nàng mắt tích ở nơi nào vậy?” Thiên Hân vừa thấy nàng liền nhẹ thờ phào trong lòng rồi gần giọng nói.

“Mẫu thân, có phải... tiểu Thần... ko ngoan nên người... muốn bỏ tiểu Thần... ko? Người... đừng bỏ con, sau... này con nhất định sẽ ngoan ngoãn mà!” Tiểu Thần khóc nức nở chạy tới ôm chân nàng.

Phi Yến thờ dãi rồi ngồi xổm xuống ôm tiểu Thần vào lòng. Nàng lấy khăn tay ra lau nước mắt rồi nhẹ nhàng hôn lên trán tiểu Thần, “Ai nói mẫu thân bỏ con chứ? Tiểu Thần ngoan như vậy làm sao ta bỏ con được! Mẫu thân chỉ đi nơi này một lát thôi! Tiểu Thần ngoan, mẫu thân thương con nhiều như vậy làm sao bỏ con được! Con còn khóc nữa ta sẽ khóc theo con luôn đó!”

Tiểu Thần nghe vậy liền lấy tay áo quẹt nước mắt đi rồi nở nụ cười với nàng, “Mẫu thân đừng khóc! Tiểu Thần ko còn khóc nữa rồi!”

Mọi người chứng kiến thấy một màn mẫu tử tình thâm này liền bỏ đi. Tưởng gì, hóa ra nam tử kia đã có nương tử rồi!

Tử Ly cau mày nhìn tiểu Thần một lát rồi nhận ra có ánh mắt đầy sát khí nhìn hần chằm chằm, hần ngẩng đầu lên thì bắt gặp ánh mắt của Thiên Hân. Tử Ly cười nhạt nhìn Thiên Hân hết sức bình thản.

“Mẫu thân, tại sao vị thúc thúc này cứ nắm tay người hoài vậy?” Tiểu Thần lúc này mới để ý tới mẫu thân một tay ôm nó còn một tay thì bị thúc thúc tuấn mĩ kia nắm lấy.

“Ồ...” Nàng ko biết trả lời thế nào nên nhìn Tử Ly ý kêu Tử Ly buông tay ra nhưng Tử Ly làm như ngo, coi như ko hiểu gì hết!

“Vị thức thức này, tay mẫu thân ko thể tùy tiện nắm như vậy được! Tay mẫu thân chỉ nắm tay tiểu Thần mà thôi!” Tiểu Thần lấy bàn tay nhỏ bé tháo tay Từ Ly ra nhưng sức một đứa bé làm sao có thể bằng sức lực một nam nhân được!

Tiểu Thần thấy vậy đôi mắt liền ngập nước, ủy khuất nhìn Phi Yến.

Phi Yến trừng mắt nhìn Từ Ly một hồi, hần mới chịu buông tay nàng ra.

Phi Yến lúc này dùng hai tay bế tiểu Thần đi về phía Hoa Thiên Lâu, “Chúng ta đi về thôi!” Nàng thật ko hiểu sao bình thường tính cách Từ Ly trầm tĩnh như nước, đối với người khác ko thể hiện bất kì thái độ nào nhưng hôm nay lại đi so đo với một đứa con nít.

Tiểu Thần quay đầu lại nhìn Từ Ly phía sau rồi làm điệu bộ lêu lêu sau đó mới gục lên vai Phi Yến.

Mặt Từ Ly thoáng hiện lên ba đường hắc tuyến. Từ trước đến giờ hần vốn ko ghét cũng ko thích trẻ con nhưng hần thật sự ko ưa tên tiểu tử kia!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tụ họp

Tiết trời mùa xuân thật dễ chịu! Thời tiết ko quá nóng cũng ko quá lạnh, khí trời cứ dịu dịu, nhớ lại lúc trước cứ hễ tới mùa xuân là nàng sẽ nằm dài trên cái tràng kỷ đặt cạnh cửa sổ để đón những tia nắng ấm áp nhất!

Ai, thế là nàng lại đón một năm nữa ở thế giới này! Hy vọng trở về của nàng cứ dần lại tàn theo từng năm một, cho đến năm nay thì nàng đã dẹp bỏ cái ý nghĩ đó rồi!

Có đôi lúc nàng tự hỏi mọi người ở hiện đại có còn nhớ đến nàng ko? Ba mẹ vẫn còn nhớ đến đứa con gái này là nàng chứ? Anh nàng vẫn sẽ nhớ tới người em gái như nàng phải ko? San San sẽ shopping cùng ai trong năm mới đây? Nghĩ đến mà nàng thấy buồn cười, tất nhiên mọi người sẽ nhớ nàng rồi bởi vì nàng biết bọn họ vô cùng vô cùng yêu thương nàng.

“Nàng nghĩ gì mà thơ thẩn cả người thế kia?” Một cây quạt khẽ gõ nhẹ vào đầu nàng

Phi Yến quay lại, thì ra là Từ Ly!

Từ Ly kinh ngạc nhìn nàng rồi khẽ đưa tay vuốt qua gò má nàng, “Có chuyện gì vậy? Sao nàng lại khóc?” Hần quen nàng lâu như vậy mà chưa hề thấy nàng khóc lần nào hết vậy mà....

Lúc này hần đi ngang qua tiểu viện này thì thấy nàng đang thần thờ nhìn lên bầu trời. Thân ảnh nàng đắm chìm trong ánh nắng ban mai làm cho hần nhìn mà ko dời mắt được. Xung quanh nàng cứ tỏa ra ánh sáng ấm áp, nhìn xa thì rất đẹp và tinh khiết nhưng nhìn nàng kĩ thêm chút nữa sẽ thấy thân ảnh nàng rất cô đơn.

Khi nàng quay đầu lại nhìn hần, trong đôi mắt to tròn trong trẻo của nàng hằng ngày lại tràn ngập hơi nước, đôi mắt hồn nhiên, ngây thơ lại đầy sự cô đơn và lẻ loi.

“Ta khóc sao?” Phi Yến đưa tay lên chạm vào mặt mình thì đụng phải giọt nước mắt đang rơi xuống, hóa ra là nàng khóc thật! Đã bao lâu rồi nàng ko khóc thật lòng nhỉ? Nàng cũng chả nhớ nữa, chỉ biết rằng trước đây nàng rất ít rất ít khóc vì xung quanh nàng luôn có ba mẹ và anh nàng bảo vệ, còn có San San cười đùa với nàng.

Nàng cứ tưởng mình mạnh mẽ lắm chứ? Khi xuyên không đến thời đại này nàng thần nhiên chấp nhận sự thật, mấy năm nay nàng tuy nhớ nhà nhưng tự nhủ với bản thân rằng cứ coi như đang đi du lịch xa nhà vậy!

Nghĩ như vậy nước mắt nàng càng ngày càng rơi nhiều hơn!

Từ Ly hoảng hốt nhìn nàng khóc, “Nàng sao vậy? Phi Yến đừng làm ta sợ!” Đầu óc hần giờ đây trống rỗng, rồi tung cả lên, mỗi giọt nước mắt của nàng cứ như đâm vào tim hần.

“Từ Ly, ta nhớ nhà! Ta nhớ....tới cái ôm ấm áp của mẫu thân, nhớ ca ca hay trêu đùa mình, nhớ....phụ thân vuốt đầu dịu dàng với ta, nhớ San San thường hay cãi nhau....Ta rất nhớ bọn họ....” Tiếng nói nàng đứt quãng. Nhớ và sự cô đơn của nàng được kìm nén biết bao năm vỡ ra.

Từ Ly nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, tay vuốt nhẹ tóc nàng, an ủi “Nàng đừng khóc! Bọn họ biết nàng khóc cũng sẽ buồn lắm!” Từ trước tới giờ hần chưa bao giờ nghe nàng nói về gia đình hay nàng từ đâu tới, mà hần cũng ko hỏi, hần cũng từng cho người điều tra nàng nhưng vẫn ko điều tra được gì hết! Nàng cứ như từ trên trời rơi xuống thế giới này vậy!

Nàng ôm Từ Ly khóc thỏa thích, nàng cũng ko hiểu tại sao mình lại yếu đuối trước mặt Từ Ly như vậy mãi đến sau này nghĩ lại nàng mới biết nguyên

nhân tại sao!

Nước mắt nàng tích tụ trong mười tám năm qua thế là tuôn trào trong một lần hết! Nàng khóc đã đời rồi đấy nhẹ Từ Ly ra, nàng nhìn đến khoảng áo trước ngực hẳn bị thấm ướt hết mà xấu hổ cúi đầu xuống. San San mà thấy cảnh nàng ôm một nam nhân khóc lóc thảm thương như thế sẽ lăn ra cười mất rồi bảo con người có trái tim sắt đá như nàng cũng biết khóc cơ đấy!

“Cám ơn huynh, Từ Ly! Việc hôm nay huynh ko được nói cho ai biết đấy!” Nàng nói lí nhí

“Việc gì cơ?” Từ Ly biết nhưng cố tình trêu chọc nàng

“Việc.....ta khóc đấy!” Phi Yến đỏ mặt nói rồi chạy đi mất.

Trời ơi, xấu hổ chết đi được! Chuyện này mà đồn ra ngoài thì thế diện nàng mất hết, chưa hết người Lạc Hoa Các mà biết thế nào cũng cười đến chết cho coi, lúc đó các chủ như nàng còn gì gọi là uy nghiêm cơ chứ?

Từ Ly mỉm cười nhìn theo bóng dáng nàng, “Phi Yến, bộ dạng ban nãy của nàng chỉ một mình ta được nhìn thôi đấy!”

Do khóc quá nhiều nên mắt nàng đỏ hoe và sưng húp cả lên thế là nàng phải nhốt mình ở trong phòng suốt hai ngày nay.

Nàng cùng mọi người đã đến Hoa Dương thành được mấy ngày, nơi này quả ko hổ danh là kinh thành của Huyền Vũ quốc, nó vô cùng phồn hoa và rộng lớn. Lúc ở Vân Nam thành nàng đã thấy nó lớn rồi nhưng nơi này còn lớn hơn nữa, cũng may còn nửa tháng nữa mới tới đại hội võ lâm vì vậy nàng tha hồ dạo chơi thỏa thích.

Nhưng trước khi nghĩ đến chuyện ăn chơi, nàng còn có việc quan trọng hơn phải làm, đó là vào hoàng cung thăm phụ hoàng và đi tìm Nhược Bạch. Từ Ly nói với nàng Thanh Phi ở chỗ Nhược Bạch còn Thanh La thì ở Bạch Hồ rồi!

Phi Yến nhìn bầu trời tối đen như mực...

Hào, thời điểm thích hợp để đột nhập nhà người khác!

Nàng thay vội một bộ y phục màu lam sẫm, tóc búi lên gọn gàng rồi nhẹ nhàng mở cửa sổ phi thân ra ngoài.

Cuối cùng Phi Yến dừng lại trước một tòa nhà thật lớn, nàng lách mình vào một ngõ tối để quan sát xung quanh, tốt, chỉ có hai tên lính gác ở ngoài, thật là thuận tiện cho nàng mà!

Phi Yến tìm một khoảng tường ko ai để ý hết rồi nhảy vào trong. Bước chân nàng nhẹ nhàng, dáng người linh động di chuyển nên bọn thị vệ trong phủ ko ai phát hiện ra nàng.

Giờ chỉ việc tìm chỗ Nhược Bạch đang ở là xong! Phải, chỗ nàng đang đột nhập chính là phủ thừa tướng! Haha....đừng hỏi nàng tại sao ko đường đường chính chính vào mà phải lén lút thế này, đó là vì nàng muốn hưởng thụ cảm giác làm thích khách một lần(trời, sở thích kì quái T.T)! Phi Yến lấy một cái khăn từ trong tay áo ra rồi bịt lên mặt. Ban đầu nàng muốn mặc một bộ dạ hành nhưng tìm hoài cần ko thấy bộ nào hết nên đành phải mặc bộ y phục màu lam sẫm này!

Từ xa nàng thấy một nha hoàn đang đi tới, Phi Yến rút Bạch Ngọc kiếm ra rồi nhẹ nhàng đi đến đằng sau nha hoàn đó! Nhưng nào ngờ nha hoàn kia đột ngột quay đầu lại rồi phóng phi tiêu về phía nàng. “Vụt” ba cái phi tiêu chỉ lướt qua mặt nàng chứ ko trúng.

“Tiểu thư!” Nha hoàn kia thất kinh kêu lên rồi chạy đến ôm chầm lấy nàng

Lúc này Phi Yến mới nhận ra được nha hoàn này chính là Thanh Phi.

“Suyt, im lặng nào! Ta đang đóng vai thích khách đấy! Em đừng làm ta bị lộ!”

“Ách, thích khách?” Thanh Phi tròn mắt

“Nhược Bạch đang ở đâu?”

“Nhược Bạch công tử đang ở thư phòng!”

“Thư phòng nằm ở hướng nào?”

“Hướng Bắc, căn phòng lớn nhất! Tiểu thư....”

Phi Yến ngắt lời, “Được rồi, em đợi ta một lát! Ta đi thử cảm giác làm thích khách một lát rồi quay lại tìm em!” Nói xong Phi Yến vội cách ly khỏi Thanh Phi.

Nàng đi lòng vòng một hồi cũng tìm được thư phòng.

Phi Yến đang nghĩ thích khách sẽ xông vào như thế nào thì một thanh âm đầy uy lực vang lên:

“Kẻ nào đứng lên lút ở ngoài đó?”

Phi Yến bèn thẳng chân đạp cửa ra, chắc như vậy đã giống thích khách rồi nhỉ?

Vừa bước chân vào căn phòng, nàng còn chưa kịp thốt lên một câu nào thì đã bị bắt ngờ bởi sự hiện diện của Chính Hiền và Thần Hy ở đó! Hai tên này từ đâu chui ra vậy? Kế hoạch của nàng đâu có sự xuất hiện của hai kẻ này đâu!

Nàng nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, đôi mắt cố gắng lộ vẻ sát ý, “Hôm nay là ngày chết của các ngươi!”

Phi Yến cầm kiếm lảo đảo về phía Nhược Bạch, mắt thấy mũi kiếm sắp chạm vào người mà Nhược Bạch vẫn đứng im đó ko phản kích nên nàng dừng lại trừng mắt nhìn, “Sao ko đánh trả?”

“Haha...Phi Yến, lần này nàng chơi trò gì nữa vậy?” Thần Hy ko nhìn được nên phụt cười lớn

“Nàng định lấy mạng ai trong ba chúng ta vậy?” Chính Hiền mỉm cười

“Chả vui gì hết! Mất cả hứng! Làm sao ba người nhận ra ta?” Nàng buồn bực thu kiếm về rồi tháo khăn che mặt ra.

“Nếu như sau này nàng có ý định hành thích ta thì nên dịch dung trước khi đến đi!” Nhược Bạch nhìn nàng chăm chú. Làm sao hắn có thể ko nhận ra nàng cơ chứ? Chỉ cần nhìn đôi mắt đen láy trong suốt của nàng là hắn đã nhận ra rồi!

“Tại sao hai người lại ở đây?” Nàng quay qua hỏi Chính Hiền cùng Thần Hy

“Nàng ở đây vì lí do gì thì bọn ta ở đây vì lí do đó!” Chính Hiền ngắm nghía thật kĩ Phi Yến. Hắn ko gặp nàng bao lâu rồi nhỉ? Hình như là hơn ba tháng rồi, ba tháng ngắn ngủi đó cứ như ba năm dài đằng đẵng.

“Đại hội võ lâm!” Xém nữa thì nàng quên mất, giải thưởng của đại hội võ lâm lần này lớn như vậy đương nhiên thu hút nhiều người rồi! Nửa tháng nửa đại hội võ lâm mới tổ chức nhưng Hạnh Hoa Lâu đã chật kín người, mấy nhà trọ khác nàng nghe nói cũng hết chỗ!

“Nàng đang ở đâu vậy? Chắc nàng ko đến đây một mình chứ?” Thần Hy nãy giờ im lặng bây giờ mới lên tiếng

“Ta đang ở Hạnh Hoa Lâu! Đúng là ta ko đến đây một mình! Hai người đang ở đâu?” Nàng vội chuyển sang chuyện khác. Việc nàng đi chung với Thiên Hân cùng Vũ và Linh Lan tạm thời ko nói. Đến Từ Ly chỉ mới biết nàng đi cùng Thiên Hân chứ ko hề biết có sự xuất hiện của hai người kia! Từ khi gặp Từ Ly nàng đã nói Vũ cùng Linh Lan tách ra đi riêng, nàng ko muốn việc nàng là các chủ cho bọn họ biết bởi vì...nàng lười giải thích lắm!

“Hay nàng chuyển đến phủ ta ở đi! Chỗ này vừa rộng rãi vừa thoải mái, tuy Hạnh Hoa Lâu là quán trọ lớn nhưng dạo gần đây có rất nhiều môn phái giang hồ đến đó, nàng ở chỗ đó rất phiền phức!” Hắn cốt yếu là muốn ở gần nàng nên viện đại một lí do nào đó thôi!

“Hào, ngày mai ta sẽ dọn đến!” Ở chỗ Nhược Bạch cũng có lợi, dù sao mấy bữa nay Hạnh Hoa Lâu rất đông khách, nàng dọn đi rồi sẽ trống mấy phòng, mấy phòng đó có thể cho người khác trọ để nàng kiếm thêm một mớ ngân lượng, chắc chắn một việc làm quá lợi!

“Ko còn sớm nữa! Ta cản trở về! Nhược Bạch, ngày mai ta muốn vào cung thăm phụ hoàng!” Phi Yến đi ra cửa rồi quay đầu lại nhìn

“Ta tiễn nàng về!” Ba người đồng thanh nói

Phi Yến buồn cười nhìn bọn họ “Ko cần! Một mình ta đi là được!”

Hạnh Hoa Lâu...

Phi Yến nhẹ nhàng mở cửa sổ ra rồi chui vào trong. Nàng còn chưa kịp ngồi xuống nghỉ ngơi thì nghe thấy tiếng Vũ

“Các chủ, ta vừa biết một tin rất thú vị! Người có muốn nghe ko?”

“Tin gì?” Nàng lãnh đạm nói

“Đại hội võ lâm lần này có rất nhiều nhân vật lớn tham gia nha! Từ hoàng đế Thanh Long, tứ vương gia Thần Hy, hoàng đế Chu Tước – Hóa Thần cũng vừa đến đây, ngoài ra còn có trưởng môn đương nhiệm của Thanh Phong môn và cả tiền trưởng môn Thanh Phong – Lãnh Phong cũng đang trên đường tới chỗ này!”

Phi Yến đang tháo trăm cài tóc xuống thì dừng lại, “Lãnh Phong? Ngươi có biết hắn ta đang đi tới đâu rồi ko?”

Vũ thoáng ngạc nhiên, “Ồ...không! Các chủ có cần ta phái người điều tra ko?”

“Ko cần, Vũ, đích thân ngươi đi theo Lãnh Phong đi! Chỉ cần đi theo hắn ta là được, nhớ giữ khoảng cách xa! Có chuyện gì thì báo ngay cho ta! Đi ngay bây giờ đi!” Linh cảm nàng mách bảo Lãnh Phong đang gặp nguy hiểm, với lại nếu nàng tính ko lầm thì Ma Hạ đã bộc phát rồi!

“Các chủ, còn một chuyện rất kì lạ! Trong giang hồ có một tin đồn, có người nói Lãnh Phong trúng loại độc được thất truyền Ma Hạ!”

“Ngươi mau đi đi! Có chuyện gì xảy ra phải báo cho ta liền, đừng manh động! Ngày mai ta chuyển đến thừa tướng phủ nên có việc gì cứ đến đó! Còn một việc nữa, nhiệm vụ lần này đừng cho kẻ khác biết!” Phi Yến ngoài mặt giữ vẻ bình thản nhưng trong lòng đầy nghi vấn.

“Tuân lệnh!” Vũ nhận lệnh xong liền phi thân ra ngoài rồi biến mất trong màn đêm.

Vũ đi rồi, nàng mới cau mày suy nghĩ! Việc Lãnh Phong trúng Ma Hạ chỉ có một mình nàng biết, xem ra cái tin tức kia là do kẻ đã hạ được tung ra. Lãnh Phong, rốt cục kẻ nào lại hận huynh đến thế? Tin tức này chẳng khác gì lời mời gọi kẻ thù của Lãnh Phong đến đòi nợ!

Mặc kệ là kẻ nào tung ra tin này nhưng ta quyết ko để cho ân nhân mình chết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nhất định sẽ đòi tiền trị thương

Nàng, Thiên Hân, tiểu Thân và Tử Ly đã dọn về phủ thừa tướng ở. Tử Ly đi theo nàng với lý do quán trọ quá ồn ào với lại dù sao hấn cũng là hoàng đế Bạch Hồ quốc nên Nhượng Bạch đón tiếp là chuyện hết sức bình thường. Còn một chuyện nữa, nàng biết thêm một điều rất thú vị: ko nên để năm nam nhân ở chung với nhau vì bọn họ suốt ngày ko phải nói móc nhau thì cũng khiêu khích, nàng thật chả hiểu nổi, năm đại nam nhân mà cứ y như một đám nữ tử có chung một chồng nên suốt ngày ghen đua nhau! (mấy ca ấy như vậy là vì ai chứ? Vì ai? Phi Yến *tinh bo* ta nào có biết, người phải đi hỏi bọn họ mới đúng!)

Sáng sớm hôm nay Nhượng Bạch đưa nàng vào hoàng cung thăm phụ hoàng, vì nàng đến lúc phụ hoàng thượng triều nên đành phải đi loanh quanh trong ngự hoa viên cùng Nhượng Bạch.

Ngự hoa viên này ko trông bất kì một loại hoa nào hết ngoài hoa son trà, hoa son trà trong ngự hoa viên này đủ màu sắc từ hồng, trắng, đỏ, vàng, tím, nhưng son trà màu trắng được trồng nhiều nhất! Nàng từng nhớ mẹ cô nói mẹ rất thích hoa son trà, màu nào mẹ cũng thích hết nhưng thích nhất là son trà màu trắng bởi vì nó đơn thuần, trong trắng và vô tạp niệm. Sân vườn nhà nàng cũng trồng rất nhiều hoa son trà mà mỗi cây đều do chính tay mẹ nàng trồng. Ai, phụ hoàng cũng thật nặng tình!

*Hoa son trà:

“Lần đầu tiên ta đến ngự hoa viên đã vô cùng thắc mắc tại sao nơi này chỉ trồng mỗi hoa son trà, sau đó ta nghe mấy thái giám và các nữ quan lớn tuổi nói, tiểu thư Hạ Lan Tâm Như thích hoa son trà nên hoàng thượng mới ban lệnh trong ngự hoa viên chỉ được phép trồng hoa son trà!” Nhượng Bạch đắm chiêu nhìn mấy cây son trà.

“Tại sao hôm nay huynh ko lên triều mà rảnh rỗi đứng đây với ta vậy?” Phi Yến cố tình lảng sang chuyện khác. Nàng biết chuyện mẹ và phụ hoàng chỉ làm Nhượng Bạch đau lòng thêm, thử hỏi có ai ko đau lòng khi biết mẹ mình chỉ là thể thân cho một người nữ nhân khác?

“Ta ko lên triều một ngày ko sao đâu! Dầu sao hoàng thượng cũng sẽ ko trách phạt ta vì ở đây với nàng!”

“Hai người nói xấu gì trầm đó?” Thanh âm trầm thấp đầy uy lực vang lên sau lưng nàng

Phụ hoàng mặc bộ hoàng bào màu xanh bước vào ngự hoa viên, nhìn người đầy phong phạm của một bậc đế vương. Tuy khuôn mặt anh tuấn thuở nào đã thêm vài nếp nhăn ngay trán, mái tóc đen cũng xen lẫn vào vài cọng tóc bạc vào đó nhưng người vẫn ko mất đi nét tuấn mĩ thời niên thiếu, vẫn đủ làm trái tim thiếu nữ đập rộn ràng khi nhìn vào người.

“Phụ hoàng, Phi nhi vô cùng vô cùng nhớ người!” Nàng như một tiểu cô nương làm nũng nhào vào lòng phụ thân. Vòng tay ấm áp của phụ hoàng mang cho nàng cảm giác đây là vòng tay của một người cha thật sự.

“Nữ nhi lớn rồi mà như tiểu hài tử thế kia! Ta cũng rất nhớ con!” Hấn vuốt đầu nàng rồi hiền từ nói. Nữ nhi này chính là niềm an ủi duy nhất của hấn. Tâm Như, đa tạ nàng, nàng đã mang Phi nhi đến an ủi ta!

“Hoàng thượng, thần xin phép cáo lui!” Nhượng Bạch ôn tồn nói. Dù hấn ko hấn ko hận người nhưng thấy người xem Phi Yến như nữ nhi ruột của mình cũng làm lòng hấn bất giác nổi đau.

“Uhm, khanh lui ra đi!” Nói rồi phụ hoàng quay qua nói với nàng, “Phi nhi, ta đã kêu người chuẩn bị vài món bánh, chúng ta qua bên kia ăn đi!”

Phi Yến ngoái đầu lại nhìn bóng lưng lẻ loi của Nhượng Bạch biến mất giữa vườn hoa son trà. Nàng nhất định tìm cơ hội nói chuyện của Nhượng Bạch cho phụ hoàng biết!

“Phi nhi, cây son trà này chính là do mẫu thân con tự tay trồng!” Phụ hoàng chỉ vào cây son trà trắng nở nhiều hoa nhất.

Quanh chỗ này chỉ có một mình cây son trà này màu trắng còn những cây khác đều màu đỏ hết, hơn nữa cây son trà này được đặt ở vị trí đẹp nhất, bên cạnh nó còn đặt một cái bàn đá nhỏ, những điều này cũng đủ thấy cây son trà này đặc biệt và quan trọng biết bao.

Nàng lại nhìn thấy phụ hoàng nhìn cây son trà với ánh mắt nhớ nhung, “Phụ hoàng, Phi nhi có điều muốn nói!”

“Con nói đi!” Phụ hoàng lúc này mới quay lại nhìn nàng

“Có những chuyện đã qua rồi chúng ta cứ quên nó đi, đừng để những chuyện này làm người bên cạnh mình buồn lòng! Mẫu thân cũng ko muốn phụ hoàng suốt ngày u buồn rồi nhớ nhung đến người đâu!” Giọng nàng dịu nhẹ như làn gió xuân thổi qua làm người nghe động lòng

Phụ hoàng ko trả lời nàng mà chỉ khẽ thở dài, rất lâu sau đó người mới thốt lên một câu, “Có những chuyện muốn quên cũng ko quên được, có những người cố gắng ko nhớ đến nhưng càng ngày càng nhớ thêm!”

“Phi nhi, thời gian qua con sống như thế nào?” Phụ hoàng cuối cùng mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt đã ko còn thương đau mà chỉ còn sự ấm áp.

Nàng từ từ kể lại tất cả mọi chuyện cho người nghe, kể cả chuyện nàng là các chủ Lạc Hoa Các và mới nhận một nghĩa tử.

“Ai, Phi nhi, thân phận các chủ này của con ko nên để lộ ra ngoài! Nếu những người khác biết con vừa là công chúa duy nhất của Huyền Vũ vừa là các chủ Lạc Hoa Các có uy lực nhất trong thiên hạ hơn nữa... Tóm lại đến lúc đó tính mạng con rất nguy hiểm, sẽ có nhiều người muốn hãm hại và lợi dụng con!” Hơn nữa nữ nhi này của hắn có quá nhiều nhân vật quyền lực trong thiên hạ này thích như vậy, tính mạng sẽ càng nguy hiểm hơn nữa!

“Phụ hoàng, người đừng lo lắng! Con biết tự bảo vệ mình mà! Con phải về đây, ngày mai con sẽ đến thăm người tiếp, a, ngày mai con sẽ dẫn theo tiểu Thần để người gặp mặt nó!” Phi Yến đứng dậy nở nụ cười đáng yêu nói

“Uhm, ta cũng muốn gặp đứa cháu này! Phi nhi, con đã ưng ý nam tử nào chưa?”

“Ách, việc này...con ko nghĩ đến! Phụ hoàng, con sẽ sống cả đời ko cần nam nhân nào hết, con chỉ cần phụ hoàng thôi!” Phụ hoàng đổi đề tài cũng nhanh quá đi!

“Thôi được rồi, con mau xuất cung đi!” Nữ nhi này của hắn xem ra vẫn chưa yêu ai hết nhưng ko sớm thì muộn nó cũng yêu một ai đó thôi!

Trên đường về phủ thừa tướng, nàng ko nói một tiếng nào hết vì bận suy nghĩ nên nói chuyện về Nhục Bạch cho phụ hoàng biết như thế nào!

Suy nghĩ đến độ lúc nàng vào phòng cũng ko nhận ra Vũ đang đứng trong đó!

“Các chủ! Các chủ!”

“Uy, Vũ? Sao ngươi ở đây?” Nàng bị Vũ gọi làm cho giật cả mình

“Các chủ, cách thành Hoa Dương hai trăm dặm, có một đám người đang bao vây Lãnh Phong công tử, dường như bọn họ đến vì mục đích trả thù! Ta ko dám manh động nên lập tức quay về đây ngay!” Vũ hấp tấp nói

Nhanh như vậy đã đến sao? “Được rồi, ngươi mau chuẩn bị một chiếc xe ngựa đến chỗ đó! Còn nữa, chuyện này ko nên để ai biết hết!” Nàng nói xong liền vội vàng chạy ra ngoài.

Ra đến ngoài sân nàng liền dùng khinh công đi đến chuồng ngựa rồi leo lên lưng Bạch Phong của Tử Ly.

Nàng nghe tiếng Tử Ly loáng thoáng ở phía sau, “Phi Yến, nàng đi đâu vậy?”

Nhưng lúc này nàng ko còn thời gian để trả lời nữa! Nàng chỉ biết phi ngựa thật nhanh.

Vừa đến nơi thì nàng đã thấy khoảng hai chục nam nhân mặt đầy sát khí bao quanh một thân ảnh màu lục đơn độc ở giữa. Nam tử ấy tuy chỉ có một mình nhưng toàn thân tản ra hàn khí làm người ta run sợ ko dám lại gần.

Phi Yến nhanh chóng xuống ngựa rồi bất ngờ đánh một vài tên ở bên ngoài để đến bên cạnh Lãnh Phong.

“Nàng? Sao nàng lại đến đây?” Lãnh Phong như ko tin vào mắt mình

“Ta đến để chuẩn bị sẵn thuốc trị thương cho huynh chứ!” Phi Yến mỉm cười nhưng khi ánh mắt nàng liếc qua trên người Lãnh Phong thì nụ cười liền dập tắt. Trên người Lãnh Phong có nhiều vết thương do kiếm và đao gây ra, máu đã thấm ướt bộ y phục màu lục. Nàng biết ngay mà, độc đã phát tác rồi!

Nàng đẩy Lãnh Phong ra phía ngoài rồi nhìn đám người đầy sát khí mỉm cười khinh thường, “Đối phó lũ tép riều như các ngươi ko cần sát thủ bậc nhất thiên hạ như Lãnh Phong ra tay, chỉ cần một nữ nhi như ta là đủ!”

“Nữ nhân chết tiệt! Dựa vào ngươi mà muốn đối phó hết bọn ta sao?” Một tên mặt mày hung dữ trong đó quát

“Ta thấy ngươi quả là mỹ nhân, hay ngươi cầu xin bọn ta đi, may ra ta sẽ đem ngươi về từ từ thưởng thức tư vị!” Một tên ko biết liêm sỉ nhìn nàng bằng ánh mắt thèm khát.

Ngay tức thì một ánh sáng sắc lạnh lóe lên, nàng chỉ nghe tên kia hét lên một tiếng thảm thiết, khi nhìn lại đã thấy đầu hấn đã lia khỏi cổ. Phi Yến lập tức quay lại nhìn Lãnh Phong. Lúc này Lãnh Phong như Tu La từ địa ngục bước ra, thanh Hắc Huyết đao trong tay y nhuộm đầy máu và đang rung lên, tựa hồ như nó muốn giết thêm người nữa! Cánh tay Thanh Phong cũng đang run lên, nàng biết hấn sắp ko chống cự được nữa rồi!

Phi Yến nhích lại gần hấn, tay nàng đặt lên tay đang cầm Hắc Huyết đao của hấn rồi thào thì nói, “Cách thức giết người đặc trưng của huynh là gì?”

Lãnh Phong nhú mày, chừm chừm một lúc mới đáp, “Một đao chí mạng ngay cổ!”

Phi Yến cầm lấy thanh đao trong tay Lãnh Phong rồi nhẹ gạt đầu với hấn, “Yên tâm!” Nàng tuy nói hai chữ nhưng giọng hết sức kiên định

Lãnh Phong từ từ buông Hắc Huyết đao trong tay mình ra.

Phi Yến phải cố gắng lắm mới không chế được Hắc Huyết đao, nàng quay sang cười lạnh với bọn người đang đứng trơ ra đó!

“Chẳng lẽ...tin đồn hấn ta trúng Ma Hạ là thật!”

“Phải, nếu bình thường chúng ta đã chết dưới tay hấn từ lâu rồi!”

“Hảo, vậy hôm nay là ngày chúng ta báo thù!”

“Hôm nay cũng là ngày các ngươi phải chết!” Phi Yến lạnh lùng quét mắt qua từng người.

Nhân cơ hội bọn chúng còn bất ngờ bởi câu nói của nàng, Phi Yến liền nhân cơ hội này ra tay nhanh gọn, tức thì có mấy tên đứng gần đó ngã xuống ngay tại chỗ mà ko kịp thốt lên lời nào!

Những tên còn lại thấy thế liền lao về phía nàng.

Phi Yến cố gắng hết sức để thanh toán những tên này càng nhanh càng tốt nhưng thanh đao này quá nặng so với nàng, hơn nữa thanh đao này dường như đang phản kháng nàng cầm nó nên chỗ tay nắm lấy thanh đao của nàng như bị lửa thiêu đốt, dù bàn tay rất đau nhưng ngoài mặt nàng chỉ lộ ra sự lạnh lùng cùng sát khí.

Trên người nàng lúc này đã xuất hiện vài nhát kiếm nhưng Phi Yến quên mất cơn đau mà tập trung vào từng nhát đao. Chỉ trông chốc lát mà hai mươi tên chỉ còn lại một tên cuối cùng.

Giữa một đồng thi thể, nữ tử diễm lệ mái tóc xõa ra, bạch y trên người lúc này đã loang lổ đầy máu, nếu ko để ý thấy bàn tay đang cầm đao của nàng run lên thì sẽ ko nhận ra nữ tử này đang cố gắng chịu đựng đến mức nào! Ánh mắt nàng băng lãnh nhìn nam nhân sợ hãi trước mặt.

“Vị nữ hiệp này, cầu xin ngươi tha mạng! Ta...ta sẽ...ta...!”

Nữ tử chỉ cười lạnh một tiếng, “Xin lỗi, ngươi biết quá nhiều thứ!” Nói xong liền vung đao lên.

Một tiếng thét thảm thiết vang lên giữa không gian yên tĩnh rồi im bật ngay lập tức.

Nàng nhanh chân chạy lại chỗ Lãnh Phong, hấn lúc này đã nằm bất tỉnh, Phi Yến nhét Hắc Huyết đao vào trong tay hấn lại rồi cố gắng kéo dịch hấn về phía nấy thi thể kia một chút. Nàng thấy hiện trường giống như Lãnh Phong ra tay giết hết mấy tên này mới yên lòng. Phi Yến liền xui xẻo ngồi thụp xuống bên cạnh Lãnh Phong. Tốt nhất việc như vậy chỉ nên xảy ra lần này thôi, nếu còn có lần sau nàng ko chắc mình sẽ làm được như ngày hôm nay. Hay thật, vậy là đây là lần thứ hai nàng giết người!

“Các chủ! Các chủ!” Vũ hốt hoảng chạy lại

“Mau giúp ta đỡ hấn lên xe ngựa!” Giờ phút này nàng mới nhận thấy cơn đau đang truyền đến toàn thân, nhìn lên bàn tay phải thì thấy lòng bàn tay nàng sưng đỏ hết lên như vừa mới bị phỏng.

Vũ ko dám chậm trễ liền đỡ Lãnh Phong còn Phi Yến cũng tự mình đi về phía xe ngựa.

Bạch Phong đâu nhỉ? Chắc nó đã quay về chỗ Từ Ly!

Vũ thúc giục ngựa chạy nhanh nhất có thể, chỉ trong chốc lát thừa tướng phủ hiện ra trước mắt.

“Các chủ, bọn họ đều đang đứng trước cổng!” Vũ nhẹ giọng nói

Nàng vén rèm cửa lên thì thấy năm địa nam nhân kia bộ dạng hình như rất gấp gáp. Ai, trước mắt phải giải thích với mấy tên này như thế nào đây? Năm tên này đều ko phải cáo già, cũng thuộc vào loại đầu óc nhạy bén, dù nàng nói dối cỡ nào cũng bị bại lộ.

“Phi Yến, nàng...đã xảy ra chuyện gì vậy?” Từ Ly là người đầu tiên tiến về phía xe ngựa. Lúc nấy nàng còn lảnh lặn vậy mà giờ toàn thân lại đầy máu.

“Vũ, mau đỡ hấn vào trong trước đi!” Phi Yến ko trả lời Từ Ly mà quay sang nhìn Vũ

Nàng định xuống xe ngựa thì Từ Ly đã đỡ lấy nàng rồi dìu nàng xuống.

“Vương – Phi – Yến, nàng vừa đi đâu về vậy?” Thiên Hàn vừa tức giận vừa lo lắng

“Phi Yến!” Nhượng Bạch, Từ Ly cùng Thần Hy đồng thanh kêu

“Mọi người bình tĩnh, ta ko sao! Từ từ ta sẽ giải thích cho mọi người sau!” Nàng vội đi vào trong.

Trong phòng

Vũ đứng bên giường, “Tiểu thư...”

Nàng ngồi xuống giường bắt mạch cho Lãnh Phong, đột phát tác sớm hơn nàng dự tính!

Phi Yến cẩn thận băng bó vết thương cho Lãnh Phong. Đợi đến khi hần tỉnh lại, nàng nhất định sẽ đòi tiền công trị thương!

Hành động băng bó vết thương đó của nàng đều lọt vào mắt năm đại nam nhân đứng trong phòng kia!

Thiên Hàn ko hiểu sao lại cảm thấy tức giận khi nhìn nàng băng bó vết thương cho tên kia! Cảnh tượng này thật khiến hần chường mắt mà!

Từ Ly, Nhượng Bạch cùng Từ Ly đã từng thấy nàng băng bó vết thương cho Lãnh Phong nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Mà tại sao cái tên này lại bị thương nhiều như thế, mà lần nào hần cũng canh ngay lúc bị thương để xuất hiện?

“Đã lâu ko gặp nàng, ko ngờ bên cạnh nàng lại xuất hiện thêm một tên nam nhân nữa!” Chính Hiên trầm nghĩ. Hần thật mong mình mới là người nằm trên giường lúc này, ít nhất lúc đó hần sẽ được nàng quan tâm, chăm sóc!

”Ta đi về phòng nghỉ một lát đây! Có chuyện gì đợi ta nghỉ xong rồi sẽ giải thích!” Nàng nói xong liền chuồn nhanh về phòng.

Phi Yến vào phòng ngay lập tức khóa cửa lại.

“Các chủ, người bị thương rồi!” Linh Lan đột nhiên xuất hiện trong phòng nàng.

“Linh Lan tỷ, may quá, tỷ mau giúp ta băng bó vết thương!”

Linh Lan giúp nàng băng bó vết thương trên người và bôi thuốc vào bàn tay bị phỏng của nàng. Cũng may vết thương trên người nàng ko nhiều lắm với lại chỉ là vết thương ngoài da nên sẽ nhanh hồi phục.

Haiz, vấn đề phức tạp bây giờ là nàng phải giải thích với mấy tên kia như thế nào đây? Chuyện Lãnh Phong trúng Ma Hạ đương nhiên ko thể nói rồi, nàng đành phải nghĩ ra câu chuyện nào đó vậy!

Ai, tạm thời gác chuyện này qua một bên, chuyện quan trọng nhất bây giờ là...ngủ! Nàng phải lấy lại sức lực đã mất mới được!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mỹ nhân kế thất bại

Nàng đang chìm sâu trong giấc mộng thì cảm giác được lòng bàn tay mình có cái gì đó mát lạnh đổ lên lòng bàn tay bị phỏng của nàng. Thật thoải mái a!

“Nha đầu, ngủ mà còn cười được! Nàng đừng tưởng ta ko biết người trúng Ma Hạ là cái tên kia nhé, bắt quá....nàng cứ ngủ cho đã đi, sáng mai ta đợi lời giải thích của nàng!” Nàng cảm nhận được có hơi thở phả vào tai nàng, nhưng nàng mệt đến mức ko thể mở mắt ra nữa rồi!

Một lát sau

Bên cạnh giường nàng, nam nhân mặc bạch y khẽ đưa tay vuốt mấy sợi tóc dính trên trán nàng ra. Hần cầm tay nàng lên thì thấy lòng bàn tay nàng có vết bóng.Nam nhân cau mày, “Vết bóng này....Phi Yến, ta mong chờ lời giải thích của nàng!”

Nam nhân cúi đầu xuống nhẹ hôn lên cánh môi anh đào của nàng. Dù chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng hần vẫn ko muốn rời khỏi đôi môi nàng. Bắt quá đến lúc hần phải đi rồi, bằng không nàng tỉnh dậy thì ko xong!

Ánh nắng đầu tiên rọi vào phòng nàng....

Ừm, lâu rồi nàng mới ngủ ngon như vậy! Phi Yến chớp chớp mắt thì thấy khuôn mặt nhỏ bé của tiểu Thần đang nhìn nàng chăm chăm.

“Mẫu thân, các vị thúc thúc kia nói có chuyện muốn gặp người! Bọn họ đều ở ngoài sân đợi người!”

“Ồ...được rồi! Con ra ngoài đi, lát nữa ta sẽ ra!” Mới sáng sớm mà đã tìm nàng tra khảo rồi!

Đội tiểu Thần ra ngoài, nàng liền đi tắm và thay y phục. Lúc nhìn vào gương để chải tóc nàng chợt nhớ đến tối hôm qua, tối hôm qua hình như nàng mơ thấy mình đang ăn thạch đào, trong giấc mơ thạch đào ngon hơn bình thường rất nhiều, chắc tại nàng lâu quá ko được ăn nên cảm thấy thế! Ôi, nàng thật muốn ăn thạch a!

“Thanh Phi, em giúp ta làm kiểu tóc nào đẹp một chút!”

“Vậy người muốn em làm kiểu nào?”

“Gi cũng được, tùy em! Chỉ cần khiến người khác nhìn vào ko chớp mắt là được!” Phi Yến nghĩ ngợi một hồi rồi đáp.

Thanh Phi tết tóc nàng thành một bím tóc dài, bên trên đính hoa tử đinh hương nhỏ li ti làm nổi bật bím tóc đen dài.

“Ta thích kiểu tóc này!” Nàng cảm thấy mình giống mấy vị thần Hy Lạp trong thần thoại vậy!

Phi Yến lấy bộ y phục được may từ khúc vải nàng mua lần trước ở VânNamthành mặc vào người.

“Thế nào? Có đẹp ko?” Nàng xoay một vòng trước mặt Thanh Phi

Thanh Phi ngẩn ngơ nhìn nàng rồi gật đầu liên tục, nàng còn chưa kịp nói gì hết thì tiểu thư đã chạy ra ngoài rồi! Thật kỳ lạ, hôm nay là ngày gì mà tiểu thư lại ăn mặc như thế nhỉ?

Phi Yến vừa chạy ra ngoài thì bắt gặp tiểu Thần đang đứng đợi nàng.

“Mẫu thân, mấy thúc thúc kia bảo con đến gọi người ra ngoài phòng ăn lớn ăn sáng! Mẫu thân, hôm nay người thật đẹp nha! Nhìn người y như tiên nữ tỷ!”

“Lúc trước ta ko đẹp sao?” Nàng gõ nhẹ lên chop mũi tiểu Thần

“Đẹp, mẫu thân lúc nào cũng đẹp nhưng hôm nay người đẹp hơn rất rất nhiều!”

Hắc hắc, đương nhiên phải đẹp rồi! Như vậy nàng mới dùng được mỹ nhân kế chứ!

Nàng nắm tay tiểu Thần bước vào phòng ăn lớn. ...

Mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về phía nàng.

Trong vô vàn tia nắng ban mai, một bạch y nữ tử bước vào, y phục nàng thanh thoát, chiếu dưới ánh nắng lại ánh lên lấp lánh, tay áo dài thướt tha nhẹ bay lên theo từng bước đi của nàng, mái tóc đen dài được tết thành một bím tóc dày ở phía sau, những bông hoa tử đinh hương nhỏ bé đính rải rác trên mái tóc của nàng.

Đến khi Phi Yến ngồi vào chỗ của mình, năm nam nhân tuần mĩ vẫn ko rời mắt khỏi nàng.

Phi Yến thầm đắc ý nhưng bề ngoài nàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, “Mọi người ko ăn sao?”

“Đương nhiên là ăn! Phi Phi, đừng nói với ta là nàng đang sử dụng mỹ nhân kế nha!” Thiên Hàn nhanh chóng lấy lại sự bình thản

Phi Yến nhìn qua những người còn lại, vẻ mặt bọn họ đều bình thường trở lại, ko còn kinh ngạc hay lộ vẻ say mê gì nữa! Hừ, đám người này đúng là hồ ly mà, nhanh như vậy mà đã lấy lại bình tĩnh! Kẻ nào đã nói anh hùng ko qua được ải mỹ nhân chứ? Báo hại nàng học tập theo câu nói đó! Thế mà nàng cứ tưởng dùng mỹ nhân kế sẽ làm mấy tên này mất cảnh giác rồi quên mất việc hôm qua hoặc đầu óc bọn họ ko còn tỉnh táo để xác nhận xem lời giải thích của nàng có hợp lý ko!

“Phi Yến, nhớ ko lần thì nàng từng nói với ta sẽ ko bao giờ cần dùng đến mỹ nhân kế thì phải?” Chính Hiên mỉm cười sâu sa nhìn nàng. Hẳn quả thật bị bộ dạng bây giờ của nàng mê hoặc nhưng bề ngoài hẳn phải tỏ ra bình thản, hẳn ko muốn thấy nàng đắc ý khi mỹ nhân kế của nàng đã hiệu quả!

“Nàng nói hôm nay sẽ giải thích về việc xảy ra hôm qua, ta đang chờ nghe nàng giải thích đây!” Từ Ly nhìn sâu vào mắt nàng

“Làm sao nàng biết được Lãnh Phong đang ở cách Hoa Dương thành 200 dặm?” Nhục Bạch mở lời trước

“Với võ công của Lãnh Phong đáng ra ko cần nàng tới giúp còn vết bồng trên tay nàng có phải do Hắc Huyết đao gây ra ko?” Từ Ly tiếp lời

“Đám người kia cũng do nàng giết?” Thiên Hàn nhìn nàng

“Tốt nhất nàng ko nên dính vào cái tên Lãnh Phong kia! Kẻ muốn giết hần nhiều vô số kẻ, Lãnh Phong là loại người tuyệt tình, lãnh khốc, biết đâu chừng hần ta tiếp cận nàng vì một mục đích nào đó!” Chính Hiền lạnh lùng nói.

“Các người đang tra khảo ta? Các người tưởng ta là phạm nhân chắc? Chuyện của ta ko cần các người phải lo! Với lại Lãnh Phong ko phải là loại người như vậy, nếu ko có huynh ấy bây giờ ta còn đứng đây nói chuyện sao? Nhân tiện, ta ăn mặc như vậy ko phải sử dụng cái mỹ nhân kế gì gì đó mà là ta muốn ra ngoài chơi thôi! Được rồi, mọi người ăn vui vẻ nhé!” Phi Yến tức giận đứng bật dậy nói rồi bỏ ra ngoài liền

“Các người làm nàng ấy giận rồi đấy!” Thần Hy nãy giờ ko lên tiếng bây giờ mới mở miệng nói. Hần đã sớm biết nàng thế nào cũng nổi giận nên từ đầu đến cuối ko hề tham gia vào câu chuyện, như vậy nàng sẽ ko giận hần a!

“Chỉ có tiểu Thần mẫu thân mới ko bao giờ tức giận thôi! Mẫu thân sẽ ko thêm nói chuyện với các người nữa đâu!” Tiểu Thần làm điệu bộ lêu lêu rồi chuẩn đi mất.

Ngoại trừ Thần Hy, bốn nam nhân còn lại mặt xám đen hết.

Tại hoàng cung Huyền Vũ quốc

Nàng đã uống mấy tách trà hoa cúc liền một lúc mà vẫn ko thể nào nguôi giận được! Bọn họ mắc gì mà tra khảo nàng như thế? Nàng chỉ cứu Lãnh Phong thôi chứ có làm chuyện gì ghê ghớm lắm đâu, người ta nói cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp mà, đáng lý ra bọn họ phải vui mừng cùng khen tặng nàng khi nàng cứu người chứ? “Người đâu, đem cho ta một tách trà nữa!”

“Công chúa...đây là tách trà thứ bảy của người rồi! Người còn uống nữa sao?” Tiểu cung nữ e ngại nhìn nàng

“Đương nhiên là uống nữa! Ta còn chưa nguôi giận đâu!”

“Kẻ nào chọc giận Phi nhi của trẫm vậy?” Phụ hoàng từ ngoài bước vào

“Hoàng thượng các tường!” Tiểu cung nữ hoảng sợ lập tức quỳ xuống

“Các người lui ra hết đi!”

Đợi mọi người ra ngoài hết, phụ hoàng mới ôn tồn nói với nàng, “Nói cho ta nghe, có chuyện gì mà còn tức giận như vậy?”

“Ko có gì! Chỉ là tại mấy nam nhân kia chọc tức con thôi!” Nàng ỉu xiu nói.

Nàng tạm thời gác con giận lại mà vui vẻ trò chuyện cùng phụ hoàng. Nói chuyện với phụ hoàng một hồi nàng cũng ko còn thấy tức giận nữa!

Nàng ở trong cung chơi đến xế chiều mới đi về

Mặt trời chuẩn bị nghỉ ngơi nên bầu trời được nhuộm bởi thứ ánh sáng màu vàng nhạt, tuy ko rực rỡ như ban ngày nhưng mang đến cho ta cảm giác bình yên.

Phụ hoàng chuẩn bị xe ngựa cho nàng đi về nhưng nàng từ chối. Nàng muốn tự đi bộ về vì như vậy mới hưởng thụ được bầu không khí mát mẻ và nên thơ ở Huyền Vũ này.

Phi Yến đi dọc theo con đường mà hai bên trồng đầy hoa mộc lan. Thỉnh thoảng vài con gió thổi qua làm cánh hoa mộc lan trắng muốt rơi đầy trời, hương mộc lan thì thơm ngát khắp một con đường.

Phi Yến nhìn quanh, con đường này ko có ai qua lại hết, thì thoảng mới có một hai người đi qua, cũng tốt nàng thích yên tĩnh để tận hưởng không khí lúc này.

Nàng nhìn những đóa hoa mộc lan mà ko kìm lòng được bèn hái vài đóa hoa xuống. Nàng vuốt nhẹ cánh hoa mịn màng, chợt nàng thấy một đóa hoa mộc lan màu hồng nhạt giữa rừng hoa trắng, đóa hoa này trông rất cô đơn và lẻ loi nên nàng định hái nó xuống nhưng đóa hoa đó lại quá cao so với nàng. Sau một hồi nhón chân mà ko tới, nàng định dùng khinh công thì một bàn tay từ sau lưng nàng đã hái đóa hoa kia.

Phi Yến xoay người lại.

Ách,...thì ra là hần! Chắc hần ko đến đòi nợ nàng chứ?

Nam tử mặc y phục màu đỏ rực rỡ, đôi mắt màu tím toát lên vẻ tà mị, khuôn mặt tuấn tú nhưng mang nét yêu nghiệt. “Nhìn từ xa, ta còn tưởng chốn này xuất hiện một tiên nữ chứ? Nhưng đi lại gần mới phát hiện ra là nàng! Bất quá nàng quả thật giống tiên nữ!” Hỏa Thần cười yêu mị nhìn nàng rồi đem đóa hoa mộc lan kia cài lên phía bên tai nàng, sau đó còn gật gù nhìn ngắm.

Phi Yến ko tháo đóa hoa xuống mà nàng cũng ko nói với Hỏa Thần lấy một câu liền từ từ đi về phía trước. Khung cảnh buổi chiều này làm tâm tình nàng lắng xuống nên nàng chỉ muốn yên tĩnh thôi! Chắc do khí trời mát dịu, khung cảnh nên thơ này nên nàng tự dưng ko thấy tên này đáng ghét nữa!

Hỏa Thần thấy nàng im lặng bước đi cũng im lặng đi song song với nàng. Hai người đi cạnh nhau ko hề nói một lời nào hết, thậm chí cũng ko nhìn nhau một cái, nếu nhìn thoáng qua sẽ có cảm giác hai người như hai kẻ xa lạ nhưng quan sát kỹ sẽ thấy ko phải như vậy, bởi vì bước chân nữ tử và bước chân

nam tử này hết sức đồng đều, còn nữa nam tử tuần mã này khỏe miệng khê cong lên tạo thành một vòng cung tao nhã.

Ai đi qua Phi Yến và Hỏa Thần đều phải quay lại nhìn họ, bởi vì hai người bọn họ, một người mặc y phục đỏ rực rỡ còn một người mặc y phục màu trắng thanh khiết, một người như ngọn lửa cháy bùng làm người ta cảm thấy ngột thở còn một người như dòng nước dịu mát làm người ta muốn mãi mãi đắm chìm trong dòng nước đó!

Thế là Hỏa Thần đi cùng nàng đến phủ thừa tướng luôn! Bọn thị vệ thấy Hỏa Thần định chặn lại nhưng thấy nàng đi bên cạnh nhưng lại thôi! Hai người trước sau vẫn giữ lấy bầu không khí yên tĩnh làm mấy người thị vệ cũng ko dám lên tiếng.

Mãi đến khi gần đi tới sảnh chính, Hỏa Thần mới lên tiếng, “Nàng còn nợ ta một việc đấy!”

“Ồ...” Phi Yến chỉ nhẹ gật đầu

“Ta đã nghĩ ra chuyện ta muốn nàng làm rồi!”

“Ồ...”

“Việc ta muốn nàng làm là đi với ta ngày mai! Chỉ cần nàng đi với ta nguyên một ngày là được, sau ngày mai coi như nàng ko nợ ta bất cứ thứ gì!” Hỏa Thần ko để tâm tới thái độ thờ ơ của Phi Yến, hần nói chuyện cũng ko nhìn mặt nàng mà vẫn nhìn về phía trước.

“Hỏa Thần? Tại sao ngươi lại ở đây?” Chính Hiến ở trong sảnh đã thấy Phi Yến và một nam tử áo đỏ đi lại, hần cũng đoán là Hỏa Thần nhưng hần chưa bao giờ thấy một Hỏa Thần mị hoặc lại yên tĩnh và trầm lặng bao giờ nên hơi nghi ngờ về phán đoán của mình.

Hỏa Thần nhìn thấy Chính Hiến liền khôi phục lại dáng vẻ yêu mị của mình, “Haha...ngươi phải biết, Hỏa Thần ta ko bao giờ để một mỹ nhân về một mình, nhất là một tuyệt sắc mỹ nhân! Ta đã tiễn mỹ nhân về xong, ta cũng phải đi đây!”

Trước khi đi hần còn quay lại, cố tình ghé sát vào nàng, rồi thầm thì vào tai nàng, “Sáng mai ta sẽ tới đón nàng!” Rồi lùi ra xa một chút, cố tình nói lớn cho Chính Hiến nghe, “Ta thích nữ nhân mặc y phục màu đỏ! Ngày mai nàng cũng mặc y phục màu đỏ đi, còn nữa ta thích mùi hương của hoa mộc lan!” Nói xong liền nhanh chóng ly khai mà ko nhí đến vẻ mặt tức tối của Chính Hiến.

Hỏa Thần đi rồi Phi Yến cũng quay lưng bỏ đi để mặc cho Chính Hiến đứng đó tức tối.

Hừ, lần này nàng nhất định sẽ giận bọn họ thật lâu, nhất quyết ko mềm lòng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hẹn hò

“Lần này huynh phải đưa tiền công trị thương cho ta đó!” Phi Yến đi vào phòng thì thấy Lãnh Phong đang ngồi bên cửa sổ

“Yên tâm, ta nhất định sẽ báo đáp nàng, chỉ là trên người ta bây giờ ko có ngân lượng thôi!” Lãnh Phong quay lại thì thấy Phi Yến mặc y phục màu đỏ rực rỡ.

“Này, ta chỉ đùa thôi! Huynh ko tưởng là thật chứ? Mấy chuyện băng bó vết thương này ko là gì so với một mạng huynh đã cứu ta đâu!” Tân băng đúng là tân băng, chả có tí gì gọi là óc hài hước hết!

Lãnh Phong im lặng một hồi rồi mới lên tiếng, “Lần sau nếu gặp tình cảnh giống như vậy, nàng đừng nhúng tay vào! Lần này chỉ có hai mươi người, nhưng lần sau là năm mươi thì sao? Chuyện của ta, ta tự giải quyết được! Dù ta có chết dưới tay bọn chúng thì cũng do ân oán trên giang hồ, ta sẽ ko trách!” Lần đầu tiên hần đối với một người mà nói nhiều như vậy!

Hần làm như nàng muốn xen vào mấy chuyện này lắm ko bằng! Nàng cũng ko muốn giết người đâu! “Thói quen của ta là chuyện gì ta lơ xen vào rồi thì ta sẽ xen vào cho tới cùng! Với lại ân nhân của ta ko thể nào chết trong tay bọn giang hồ kia được!”

“.....”

Không gian chợt rơi vào yên tĩnh.

Lãnh Phong vẫn lạnh lùng nhìn ra ngoài.

“Ta có thể hỏi huynh một chuyện được ko?” Phi Yến điệu bộ e dè hỏi

Lãnh Phong quay lại nhìn nàng, ra hiệu cho nàng nói tiếp.

“Kẻ hạ độc là ai vậy? Có phải là trưởng môn đương nhiệm của Thanh Phong môn ko?”

Lãnh Phong im lặng nhìn nàng

“Nếu huynh ko muốn nói thì thôi!” Nàng thấy vậy nên vội nói

Nhưng ko ngờ Lãnh Phong lại từ từ mở miệng, “Ta là cô nhi nên hồi nhỏ ta phải làm những công việc nặng nhọc hoặc đi ăn cắp để kiếm đồ ăn. Trong một lần ta đi ăn cắp thì vô tình gặp được trưởng môn Thanh Phong môn, ông ấy đem ta về Thanh Phong môn dạy ta võ công, dạy ta học, thậm chí ông ấy còn nhận ta làm nghĩa tử! Ngay cả cái tên Lãnh Phong nay cũng do ông ấy đặt cho ta. Nghĩa phụ rất thương yêu ta nên ko muốn ta làm sát thủ nhưng ta nghe những người khác nói ta có tố chất để làm một sát thủ, với lại hồi đó Thanh Phong môn chưa có uy tín trên giang hồ nên ta quyết định mình sẽ trở thành một sát thủ bậc nhất thiên hạ, khiến cho ai nghe đến tên ta đều run sợ. Nghĩa phụ có một đứa con trai tên là Lãnh Vân. Tuy Lãnh Vân ko thích ta nhưng ta luôn coi đệ ấy là đệ đệ ruột của mình, đệ ấy dù ko ưa ta nhưng trước mặt nghĩa phụ nó luôn tỏ vẻ thân thiết với ta cho đến khi nghĩa phụ qua đời. Ông ấy giao lại chức vị trưởng môn cho ta, ban đầu ta từ chối nhưng ông ấy lại nói Thanh Phong môn chính là tâm huyết cả đời của ông ấy mà Lãnh Vân tính cách lại quá ngông cuồng, lại trầm mê nữ sắc nên ông ko yên tâm. Từ lúc đó Lãnh Vân luôn đối đầu ta, nó luôn tìm mọi cách lấy lại chức vị trưởng môn này!”

Đây là chuyện hán chưa từng kể cho ai nghe, nàng là người đầu tiên nghe câu chuyện này!

“Huynh có hận hán ta ko?”

“Ko, ta luôn coi nó là đệ đệ! Với lại coi như ta báo đáp lại ơn nuôi dưỡng của nghĩa phụ đi!” Lãnh Phong lạnh lạnh nói

“Như vậy cũng được sao? Thứ mà huynh trúng là Ma Hạ đó, võ công cùng nội lực bao nhiêu năm nay của huynh sẽ dần dần mất hết, hơn nữa sau này sẽ bị liệt cả đời! Đối với người luyện võ mà nói nó còn tàn nhẫn hơn cả cái chết! Nếu là ta, ta nhất định sẽ băm kẻ hạ được ra thành trăm mảnh!” Nàng cứ tưởng sát thủ như hán phải lãnh khốc lắm chứ, ai ngờ hán cũng có lúc mềm lòng như vậy!

Lãnh Phong lại tiếp tục im lặng. ...

Phi Yến cảm thấy mình giống như đang nói chuyện với không khí nên bực tức bỏ ra ngoài.

Vừa đến giữa sân, nàng đã nghe thấy tiếng ồn ào trong đại sảnh vang ra.

“Phi Yến, ta đợi nàng lâu lắm rồi nàng biết ko?” Hòa Thần y phục đỏ rực nổi bật

“Ồ...”

Hán cuối xuống ghé sát lên người nàng hít một hơi thật sâu rồi rời khỏi mỉm cười, ngất nhẹ má nàng một cái, “Hương mộc lan trên người nàng rất thơm! Nàng thật ngoan nha!”

Cùng lúc đó, mấy tiếng “răng rắc” của xương vang lên.

Phi Yến ko để ý thấy điều đó nhưng Hòa Thần lại thấy hết. Bốn nam nhân đứng gần đó, người nào cũng nắm chặt tay lại thành nắm đấm, hơn nữa người nào người nấy đều nhìn hán bằng ánh mắt như sắp giết người tới nơi! Bất quá hán thích được như thế!

“Vương – Phi – Yến, nàng có bị gì hay ko mà lại đi mặc bộ y phục ko giống ai thế kia?” Thiên Hàn chỉ cần nhìn bộ y phục màu đỏ chói mắt trên người nàng là máu trong người lại dâng trào lên. Ko ngờ nàng cũng hợp với màu đỏ như vậy! Bộ y phục trên người nàng có áo hơi trễ xuống một chút nên lộ ra đôi vai và cái cổ thon thả của nàng, màu đỏ còn làm nổi bật làn da bạch ngọc của nàng hơn! Nếu màu trắng làm Phi Yến thanh tao, tinh khiết tựa tiên nữ thì màu đỏ làm nàng thêm phần quyến rũ, phong tình vạn chủng cùng mê hoặc lòng người.

“Nàng chả hợp với màu đỏ chút nào! Ta cảm thấy nàng mặc những bộ y phục màu sáng là đẹp nhất!” Chính Hiên gật đầu tán đồng. Bây giờ nhìn nàng giống một tân nương xinh đẹp còn cái tên chết tiệt kia lại giống như một tân lang, hai người đứng cạnh nhau cứ như chuẩn bị bái đường thành thân.

“Ta mặc gì thì mặc kệ ta! Với lại ta tự biết mình mặc có đẹp hay ko? Chúng ta đi được chưa?” Nàng trừng mắt nhìn Chính Hiên cùng Thiên Hàn rồi quay qua hỏi Hòa Thần

“Ta lúc nào cũng sẵn sàng, chỉ đợi nàng thôi!”

“Phi Yến, hôm nay hoàng thượng rất muốn gặp nàng đó!” Nhượng Bạch ko nghĩ ra được lí do gì hay hơn nên đành lấy hoàng thượng ra.

Nhưng...

“Hôm qua ta mới gặp người rồi! Với lại phụ hoàng còn nhiều việc quan trọng phải làm lắm! Ta ko thể quấy rầy người được!”

“Một lát nữa tiểu Thần dạy ko thấy nàng đâu nó sẽ khóc mất! Đến lúc đó đám nam nhân bọn ta ko biết dỗ nó như thế nào đâu!” Từ Ly lấy tiểu Thần ra để giữ chân nàng lại. Dù hán ko ưa tên tiểu tử kia nhưng nó rất hữu ích trong tình cảnh này! Nàng thương tên tiểu tử này như vậy chắc chắn sẽ ko nỡ đi ra ngoài!

Nhưng...

“Tiểu Thần cần phải tự lập, ko thể lúc nào cũng dính lấy ta được! Yên tâm, tiểu Thần tuyệt đối sẽ ko khóc đâu!” Sau lần trước tiểu Thần đã nói với nàng nó sẽ ko bao giờ khóc nữa, nó còn nói nam nhi đại trượng phu ko thể nào rơi nước mắt, ủy mị như nữ nhi được!

Nàng ko muốn nghe thêm lời nào nữa nên nhanh chân bước ra ngoài, mặc kệ bốn nam nhân kia còn rất nhiều điều muốn nói với nàng.

Phi Yến ra ngoài chỉ thấy một con ngựa màu nâu con lớn trước cổng, nàng cố nhìn xung quanh xem coi có con ngựa nào khác hay chiếc xe ngựa nào ko nhưng ko có. “Chúng ta đi bằng con ngựa này sao?”

“Ừm, mau leo lên!” Hỏa Thần leo lên lưng ngựa chỉ trong nháy mắt rồi giờ một bàn tay về phía nàng.

“Hai chúng ta cười cùng một con?” Nàng chưa bao giờ cười ngựa chung với ai bao giờ nha!

“Hay nàng muốn đi bộ? Còn ko leo lên ta cho nàng đi bộ thật đó!” Hỏa Thần có điểm ko kiên nhẫn

Phi Yến đành nắm tay Hỏa Thần để cho hắn tùy ý kéo nàng lên.

Một con ngựa mà tới hai người cười nên hia người bắt buộc phải dựa sát vào nhau. Nàng có thể nghe thấy rõ tiếng tim Hỏa Thần đập thình thịch, giờ nàng mới nhận ra trên người Hỏa Thần có mùi của gỗ đàn hương thơm ngào ngạt!

Hắn phi ngựa rất nhanh nên buộc nàng phải áp sát mặt vào lồng ngực hắn để tránh những cơn gió lạnh buốt tạt vào mặt nàng.

“Đến rồi!” Hỏa Thần dừng ngựa lại và đỡ nàng xuống.

Lúc này Phi Yến mới nhận ra trước mặt nàng là một chiếc thuyền vô cùng lớn, chắc hẳn ko phải muốn cùng nàng đi thuyền ngắm cảnh trên sông chứ?
“Tại sao chúng ta lại đến đây?”

“Đương nhiên là để đi thuyền rồi!” Hỏa Thần liếc mắt nhìn nàng một cái rồi trực tiếp nắm tay nàng kéo lên thuyền

Phi Yến dùng dằng, “Ta ko thích đi thuyền đâu! Ngươi đi một mình đi, ta đứng đây đợi ngươi!” Nàng vẫn còn bị ám ảnh bởi lần trước nha! Giờ cứ nhìn thấy thuyền là nàng sợ chết đi được!

“Nàng đừng quên đã hứa với ta mọi chuyện hôm nay đều tùy ta quyết định đấy nhé! Yên tâm đi, có ta đi với nàng sẽ ko sao đâu! Ta ko bao giờ để cho mỹ nhân rơi xuống nước đâu!” Hỏa Thần mị hoặc nhìn nàng. Hóa ra nàng cũng biết sợ cơ đấy! Hắn còn tưởng nàng gan lì ko sợ trời ko sợ đất chứ?

“Nhưng...”

“Hay nàng muốn ta bồng nàng đi?” Hỏa Thần làm động tác chuẩn bị bồng nàng lên

Phi Yến hoảng hốt liền tự động bước lên thuyền, “Ko cần, ko cần, tự ta đi được rồi!”

Nội thất bên trong thuyền hết sức xa hoa và rộng rãi, đúng là hoàng đế có khác! Nhưng tại sao ttrong thuyền này lại ko có một bóng người thế nhỉ?
“Ngươi đừng nói với ta trên thuyền này ngoài hai chúng ta ra thì ko có kẻ khác nha!”

“Đúng là trên thuyền này chỉ có hai chúng ta mà thôi! Mau ngồi xuống, chúng ta uống chút rượu nào!” Hỏa Thần ngồi xuống một cái bàn đặt cạnh khung cửa, từ đây có thể nhìn thấy những ngôi nhà ven sông và cảnh sông nước yên bình.

Phi Yến e dè ngồi xuống. Mẹ nàng từng nói ko nên cùng nam nhân ở chung một chỗ bởi vì lúc đó nam nhân đó sẽ bộc phát thú tính, hống hờ nam nhân trước mặt nàng ko phải nam nhân tầm thường!

“Ta biết mình rất tuần mĩ nhưng nàng ko cần nhìn ta như vậy đâu!”

Phi Yến bị câu nói của Hỏa Thần làm cho xấu hổ nên vội nhìn sang chỗ khác.

Hỏa Thần rót cho nàng một ly rượu rồi đưa tận tay nàng.

Nàng chần chờ nhìn ly rượu trước mặt rồi dò xét nhìn sắc mặt Hỏa Thần. Tên này chắc ko bỏ cái gì vào rượu chứ?

Hỏa Thần buồn cười nhìn điệu bộ sợ sệt của nàng, “Nàng chắc ko nghĩ ta hạ dược vào trong ly rượu chứ?”

“Lòng người khó đoán!” Nàng vồn vện phun ra bốn chữ. Phải, lòng người khó đoán mà tên này lại là hồ ly nên càng khó đoán hơn!

Hỏa Thần khoe miệng khẽ nhếch lên, “Ta ko phải hạng người sẽ bỏ dược vào rượu người khác đâu! Với lại nếu như Hỏa Thần ta có muốn nàng cũng ko cần phải dùng đến dược!”

Nàng nhìn ly rượu rồi nhìn mặt hắn, xem ra điệu bộ hắn cũng ko có lừa gạt nàng. Phi Yến đón lấy ly rượu từ tay hắn rồi uống thử một hớp, ngoài cảm giác cay nồng nơi cuống họng ra thì mọi thứ đều bình thường, thấy vậy nên nàng mới tin tưởng uống hết ly rượu.

Thế là nàng cùng Hòa Thần ngồi trên thuyền đến tận chiều tối.

Nàng và hấn hết ngâm thơ, đối câu rồi nàng kể hấn nghe vài câu chuyện ở thế giới nàng.

Tuy nàng đã uống nhiều rượu nhưng loại rượu nhẹ đó thì ko thể nào làm nàng say được! Muốn chuốc rượu? Hấn ta tìm nhằm đối tượng rồi!

“Ta muốn nghe nàng hát!” Hòa Thần nhìn gương mặt trắng nõn của nàng nói. Hấn ko ngờ tửu lượng của nàng lại cao như vậy, xem ra số rượu đó ko có tác dụng gì với nàng rồi!

“Hát? Nhưng ở đây ko có đàn hay bất kì nhạc cụ nào, người nói ta làm sao hát được!” Tự dưng khi không lại kêu nàng hát cho hấn nghe.

“Ko cần nhạc cũng được, ta chỉ muốn nghe nàng hát thôi!” Hấn vẫn còn nhớ lần đầu tiên nghe nàng hát, tiếng hát trong trẻo nhưng da diết làm lay động tâm hồn người nghe, lúc đó hấn hoàn toàn bị mê hoặc bởi tiếng hát của nàng.

“Hào!” Nàng gật đầu rồi nhìn lên bầu trời bên ngoài. Hát bài gì bây giờ nhỉ?

Thế rồi trời đột nhiên đổ mưa, vì là cơn mưa đầu mùa nên dịu nhẹ và tinh khiết. Phi Yến đứng dậy đi ra ngoài khoang thuyền, nàng giơ tay ra đón lấy những hạt mưa rơi xuống.

Nàng từ từ cất tiếng hát. Bài hát nàng hát chính là bài “Mùa đợi chờ” trong phim Bộ Bộ Kinh Tâm, tuy ko liên quan gì đến tình cảnh này cho lắm nhưng nàng thích bài này.

“Đợi hè đến đợi thu sang

Đợi đến những mùa sau

Đợi đến khi ánh trăng tan khuyết

Chàng mới đến bên ta

Có cần phải gặp nhau thêm nữa

Không có cách nào thôi nhớ nhưng

Bỗng nhiên muốn nhìn thấy khuôn mặt của chàng

Một cảm giác thật là quen thuộc

Không, ta dặt tay nhau vẫn có thể đi giữa phong sương gió tuyết

Không, có thể nhìn thấy nhau cũng muốn nhìn mãi không thôi

Chỉ muốn chàng biết rằng

Ta là một cô gái tốt

Thương một đời, yêu một đời

Thiếp sẽ đợi chàng cho đến khi thiếp già

Chỉ muốn cho chàng biết rằng

Không thể từ bỏ và cũng không thể quên

Nụ cười của chàng thật là đẹp

Là nơi ấm áp nhất thiếp có thể dựa vào

Chỉ muốn cho chàng biết rằng

Ta là một cô gái tốt

Thương một đời, yêu một đời

Thiếp sẽ đợi chàng cho đến khi thiếp già

Chỉ muốn chàng biết rằng

Không thể từ bỏ và cũng không thể quên

Nụ cười của chàng thật là đẹp

Là nơi ấm áp nhất thiếp có thể dựa vào”

Lúc nàng dứt tiếng hát cũng là lúc mưa tạnh, Phi Yến quay lại nhìn Hỏa Thần, “Được rồi chứ? Thuyền cũng cập bến rồi, mau đi thôi!”

“Nàng sẽ đợi một người đến khi nàng già thật chứ?”

Phi Yến bị câu nói của Hỏa Thần làm cho dừng bước lại, nàng ngẫm nghĩ một lát rồi mỉm cười, “Không, đó là nữ tử trong bài hát thôi chứ ta sẽ ko bao giờ đợi một người tới già!” Sau đó nàng thong thả bước xuống thuyền.

Vì trời vừa mưa xong nên không khí có mùi đất bốc lên, nàng hít một hơi thật sâu, thích nhất là bầu trời lúc mưa tạnh, bầu trời trong xanh ko chút gợn sóng y như mới trải qua một cuộc tẩy trần.

“Ngươi còn muốn đi đâu nữa ko?” Nàng hy vọng hắn ko còn muốn đi đâu nữa bởi vì nàng mệt lắm rồi

Nhưng xem ra sự việc ko bao giờ như ý muốn của nàng...

“Ta muốn đến tử lâu đằng trước ăn một chút! Nàng ko thấy đói sao?” Hừ, chưa gì mà nàng đã muốn trốn thoát khỏi hắn dễ dàng như vậy sao?

Hắn ko nhắc thì thôi nhắc đến một cái nàng liền cảm thấy đói kinh khủng. Vì vậy nàng ngoan ngoãn theo Hỏa Thần bước vào tử lâu, tiểu nhị dẫn hai người các nàng vào một gian phòng trên lầu.

Mọi người trong tử lâu đều phải ngược nhìn mỗi khi Phi Yến đi qua.

Cũng ko thể trách bọn họ nha! Ko phải lúc nào bọn họ cũng được thấy mỹ nhân hơn nữa nữ tử này lại là mỹ nhân tuyệt sắc, bộ y phục màu đỏ trên người nàng tựa như một ngọn lửa cháy rực rỡ trong đêm, mái tóc đen dài phủ xuống bờ vai thon, có lẽ vừa rồi có mưa nên vài sợi tóc đen nhánh dính trên vầng trán nàng.

Phi Yến nhìn thấy một bàn ăn đầy những sơn hào hải vị liền lên vuốt nước miếng. Từ sáng đến giờ nàng ăn rất ít nên bây giờ cảm thấy đói kinh khủng, Phi Yến nhanh chóng quăng hết những thứ gì gọi là thực nữ mà cầm đầu vào ăn.

Hỏa Thần rót rượu rồi đưa tận tay nàng. Phi Yến đón lấy ly rượu uống liền một hơi. Cứ thế nàng uống hết từ ly này sang ly khác, loại rượu này thật kỳ lạ, uống một lần vào rồi liền muốn uống thêm nhiều lần nữa!

Nàng uống một hồi liền cảm thấy mặt mình nóng bừng, đầu óc ko được tỉnh táo cho lắm.

Vì có hơi men vào nên nàng hết hát rồi nhảy múa rồi kể rất nhiều chuyện của nàng lúc trước.

Nàng đang hăng say kể cho Hỏa Thần nghe thì bên ngoài tự dưng có người đập cửa vào.

“Ách,...mọi người cũng đến đây ư? Mau... mau ngồi xuống đây...tất cả chúng ta hôm nay...ko say ko về...!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Say rượu

“Ko say ko về? Tại sao nàng lại uống rượu nhiều đến như vậy?” Từ Ly lo lắng lại gần Phi Yến, dù cách nàng tới năm bước chân nhưng hắn vẫn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người nàng

“Nàng ko uống rượu được thì đừng có cố! Đây là loại rượu mạnh!” Chính Hiền cầm ly rượu lên đưa lên mũi ngửi rồi nhún mày lại

“Nha đầu này, học gì ko học lại học người khác uống rượu!” Thiên Hàn cau gợn nhìn khuôn mặt ửng đỏ đến mê người của nàng

Lãnh Phong chỉ im lặng đứng nhìn nàng. Thật là, vừa nghe thấy nàng đi cùng Hỏa Thần, hắn cùng mấy tên này đã đi tìm nàng khắp nơi!

Ba nam nhân nhàu quang gợn dử cùng một nam nhân ánh mắt lạnh thấu xương đồng loạt nhìn về kẻ chủ mưu.

Chắc chắn cái tên này đã chuốc rượu nàng!

Hòa Thân đón bốn luồng ánh mắt như hàng ngàn mũi tên nhìn mình chằm chằm, nếu như ánh mắt có thể giết người thì lúc này hắn đã nằm trên một vũng máu rồi!

Hòa Thân ra chiều nhún nhún vai muốn nói việc này ko liên quan đến hắn.

“Mau... mau ngồi xuống! Các ngươi... năm đại nam nhân làm gì mà nhìn nhau chằm chằm vậy? A... hay các người là đoạn tụ nhưng... ai là công ai là thụ đây?” Phi Yến mơ mơ hồ hồ nhìn năm nam nhân trong phòng nhìn nhau ko chớp mắt.

“Vương – Phi – Yến, nằng ăn nói cho cẩn thận đó!” Thiên Hàn tức giận nhìn nằng.

Phi Yến bịt tai lại, tên này tại sao lúc nào cũng hét đầy đủ tên họ nằng thế kia! “Tên thần y chết bầm này, im miệng cho ta! Ngươi là ai mà dám to tiếng với bổn tiểu thư? Ta nói cho ngươi biết từ nhỏ tới lớn chưa có ai nạt nộ ta đâu!” Phi Yến lúc này ko còn ngồi nữa mà nằng leo lên ghế đứng. Một tay chống nạnh còn một tay chỉ thẳng vào mặt Thiên Hàn.

Bọn họ đều trở mắt nhìn nằng. Trời, đảm bảo đây là những hành động bọn hắn sẽ ko bao giờ được chứng kiến khi nằng tỉnh táo!

“Được rồi, được rồi, mau xuống đi! Nếu ko cẩn thận sẽ ngã xuống đó!” Từ Ly đến gần vươn tay định kéo nằng xuống.

Phi Yến giựt phắt tay Từ Ly ra, “Các ngươi đó! Các ngươi ý mình là nam nhi đại trượng phu bắt nạt một nữ nhi yếu đuối như ta! Còn ngươi nữa, trừng mắt cái gì? Ngươi coi chừng mắt sẽ rớt ra ngoài đó!” Phi Yến quay lại nhìn Thiên Hàn đang trừng mắt nhìn nằng.

“Ta còn chưa tính xỏ với ngươi về việc đêm hôm đó đâu! Đêm hôm đó, ngươi dám hạ được ta rồi... xé y phục của ta ra! Ngươi có biết bộ y phục đó là bộ ta thích nhất ko? Ta chưa bắt ngươi đền là may lắm rồi, ngươi còn trừng mắt nhìn ta cái gì?”

“Nằng có biết nằng nói gì ko? Im lặng cho ta!” Thiên Hàn tiến tới bịt miệng nằng lại nhưng bị Từ Ly đánh một quyền vào ngực buộc hắn phải lùi lại vài bước.

“Phi Yến, nói cho ta nghe hắn ta làm gì nằng!” Từ Ly nắm tay thật chặt. Xé y phục? Nếu ko phải hôm nay nằng uống say thì chắc suốt đời này hắn cũng ko biết quá!

“Hắn ta xem nữa thì ăn ta!” Phi Yến như một tiểu hài từ bị bắt nạt xong sau đó chạy về vách phụ mẫu.

Ngay lập tức, bầu không khí như bị đóng băng, một loạt ánh mắt đầy sát khí nhìn về phía Thiên Hàn.

“Ko nói chuyện này nữa! Mau uống rượu với ta!” Nằng leo xuống rồi rót mấy ly rượu đưa cho bọn hắn.

Từ Ly đang trong cơn tức giận nên đón lấy ly rượu của nằng rồi uống hết một hơi.

Nằng nhìn Từ Ly cười híp mắt, “Ngoan, Từ Ly thật ngoan nha!” Nằng đưa tay vuốt đầu hắn như vuốt đầu một tiểu hài tử.

Hắn vừa tức giận vừa buồn cười nhìn nằng. Dám đối với hắn làm hành động như vậy mà vẫn còn sống trên thế gian này ngoài nằng ra ko có người khác đâu!

“Uy, Lãnh Phong, ngươi cũng uống một ly đi! Đừng lúc nào cũng im lặng như vậy!” Nằng quay sang nói

Lãnh Phong cầm ly rượu đặt xuống bàn, thanh âm hắn lạnh lạnh vang lên nhưng ánh mắt lại chứa đựng ấm áp nhìn nằng, “Nằng say rồi! Mau về thôi!”

“Ta ko.... say.... Ta vẫn chưa.... muốn về!” Giọng nằng đút quăng

Nằng chăm chú nhìn Lãnh Phong một hồi rồi đột ngột tiến tới gần hắn, mặt nằng chỉ cách mặt hắn một gang tay “Ta nói này, sao ngươi ko cười lên nhỉ? Đừng lúc nào cũng nhíu mày lại!” Nằng đưa tay vuốt cằm giữa hai hàng chân mày đang nhíu lại của Lãnh Phong

“Còn nữa... ngươi phải cười lên! Lúc ấy tàn bạo như ngươi mới tan ra chứ?” Nằng đưa hai tay kéo miệng Lãnh Phong lên.

Lãnh Phong bị hành động đụng chạm của nằng làm cho thần thờ trong giây lát. Mấy nam nhân còn lại thì căng mắt nhìn hành động đụng chạm của nằng với Lãnh Phong.

“Ko nghe ta nói sao? Phải cười lên, cười giống như ta này!” Nằng nở nụ cười rạng rỡ làm lúm đồng tiền ở hai bên lộ rõ ra.

Giây phút nằng cười với hắn, nằng tựa như thứ ánh sáng chói mắt rơi sâu vào con người u tối của hắn. Lãnh Phong nhìn nằng mà khóe môi bất giác cong lên, trong ánh mắt hắn cũng đầy ý cười.

Những người còn lại ko tin vào mắt mình nhìn Lãnh Phong. Đệ nhất sát thủ, con người tàn nhẫn cùng lãnh khốc này cũng biết cười sao? Bọn hắn từng nghe nói Lãnh Phong là con người ko biết cười là hành động như thế nào nhưng theo tình hình này thì lời đồn kia ko chính xác rồi!

Phi Yến vỗ tay vui mừng, “Ngươi cuối cùng cũng cười! Lãnh Phong, ngươi cười thật sự tuần mỹ nha! Nếu như ngươi thường xuyên cười hơn thì danh hiệu mỹ nam đệ nhất thiên hạ chắc chắn sẽ là ngươi!”

“Xin thứ lỗi! Nhưng danh hiệu đó là của ta!” Chính Hiên cùng Thiên Hàn đồng thanh

“Nếu ta nhớ ko lầm thì Âu Dương Chính Hiên người chỉ là thiên hạ đệ nhị mỹ nam mà thôi!” Thiên Hàn vội phản bác

“Người.....”

“Ồn ào quá đi! Ta muốn ngủ, các người im lặng đi!” Phi Yến bực mình bịt tai lại hét lên rồi nằm gục xuống bàn ngay tức khắc.

Mọi người trong phòng tro mắt nhìn nữ tử mắt hơi thờ đều đều nằm gục trên bàn.

“Này, nàng thật sự ngủ rồi sao?” Thiên Hàn lay nhẹ Phi Yến.

“Xem ra nàng ấy ngủ thật rồi!” Chính Hiên thờ dài

Từ Ly bước lại gần định bế nàng lên thì Chính Hiên giữ tay hấn lại, “Người định làm gì?”

“Đưa nàng ấy về! Chẳng lẽ để một nữ nhi nằm ngủ ở đây sao?”

“Đương nhiên là đưa nàng ấy về bất quá người đưa nàng ấy về ko phải người thôi!” Chính Hiên đẩy cánh tay Từ Ly đặt trên người Phi Yến ra.

“Ta sẽ đưa nàng ấy về!” Thiên Hàn xen vào giữa hai người

“Tại sao?” Từ Ly cùng Chính Hiên đồng thanh

“Chỉ là ta là người đã trị khỏi chân cho nàng ấy và còn là sư phụ của Tiểu Thần!” Thiên Hàn chỉ nghĩ được mỗi nguyên nhân này

“Ta sẽ đưa nàng ấy về! Dù sao hôm nay ta và nàng ấy đã ước hẹn với nhau rằng hôm nay sẽ do một mình ta định đoạt với lại ta là người đưa nàng ấy đến đây!” Hỏa Thần chợt lên tiếng

“Ko được!” Ba người cùng lúc nói

Để cho cái tên lăm mư nhiều kẻ này đưa nàng về thì khác gì đưa thỏ vào miệng sói! Nói ko chừng lúc đưa nàng về hấn còn giờ thủ đoạn gì đó ra nữa!

”A, ồn ào quá đi! Các người đang làm gì vậy?” Phi Yến nhủ mảy nhìn bốn nam nhân đang trừng mắt nhìn nhau

“Bọn ta đang quyết định xem ai sẽ đưa nàng về!” Chính Hiên mỉm cười

“Ai, chỉ có việc còn con như vậy mà cũng tranh giành! Các người bốc thăm đi!” Nàng mơ màng cầm lấy năm chiếc đũa để trên bàn.

“Bốc thăm?” Bọn hấn chưa bao giờ nghe thấy từ quái lạ này nha!

“Ai, bốc thăm mà cũng ko biết!” Nàng đưa năm chiếc đũa ra đằng sau ko cho ai thấy hết rồi nhẹ bẻ gãy một chiếc đũa sau đó nàng cầm năm chiếc đũa giờ ra

“Ai lấy chiếc đũa bị bẻ gãy, người đó sẽ đưa ta về!”

Lần lượt từng người lấy một chiếc đũa ngay cả Lãnh Phong cũng lấy một cái.

“Xem ra ta là người may mắn rồi!” Từ Ly trong mắt hiện lên tia đắc ý nhìn chiếc đũa bị gãy một đầu của mình.

“Hào, bây giờ thì các người có thể im lặng được chứ? Ai, buồn ngủ chết đi được!” Phi Yến nói xong liền ngã vào lòng Từ Ly

Từ Ly cẩn thận bồng nàng lên rồi đi ra ngoài.

Thật ra hấn có thể thuê một chiếc xe ngựa nhưng hấn đã chọn đi bộ về phủ thừa tướng, hấn muốn cảm nhận giây phút này!

Mọi người trên đường đều bị thu hút bởi một vị nam tử đẹp tựa tiên nhân đang ôm trong lòng một nữ tử y phục màu đỏ, khuôn mặt nữ tử úp vào lồng ngực nam tử nên bọn họ ko thấy được.

Hấn ôm nàng tựa như ôm một thứ gì đó rất quý giá, hấn ôm nàng thật chặt, chỉ sợ lúc này nàng nằm trong lòng hấn nhưng giây tiếp theo sẽ vuột mất.

“Phi Yến, ta phải làm thế nào với nàng đây?” Từ Ly cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán nàng

Nàng cảm nhận được có cái gì đó rất mềm mại và ấm áp đụng vào trán nàng nên mở mắt ra nhìn.

Ai, nàng còn tưởng là con gì, hóa ra là Từ Ly!

Mắt nàng chợt nhìn lên bầu trời đầy sao.

Bầu trời tối đen được điểm thêm rất nhiều rất nhiều ngôi sao sáng lấp lánh. Bỗng nhiên trên bầu trời có một thứ ánh sáng xẹt qua. . .

Sao băng? Đúng rồi là sao băng!

Phi Yến cười rạng rỡ nhìn Từ Ly rồi chỉ lên bầu trời, “Sao băng kia, huynh mau chớp tay lại cầu nguyện đi! Chắc chắn ước nguyện sẽ thành hiện thực!”

Nàng liền nhắm mắt lại rồi thành tâm chớp tay lại cầu nguyện.

Cầu nguyện gì nhỉ?

A, nàng phải cầu cho mọi người ở hiện địa luôn hạnh phúc! Mọi người nàng quen biết ở thế giới nay cũng luôn hạnh phúc. Tiểu Thần luôn ngoan ngoãn và khỏe mạnh. Cuối cùng. ....nếu như chân ái thật sự có trên đời này nàng mong nàng sẽ gặp được chân ái giành cho mình.

Từ Ly mỉm cười ôn nhu nhìn nàng rồi nhìn lên bầu trời. Ước nguyện sẽ trở thành hiện thực sao?

Vậy hấn mong nàng luôn luôn ở bên cạnh hấn!

“Phi Yến!” Hấn cúi xuống nhìn nàng

“Hả?” Nàng ngược đầu lên nhìn.

Nàng còn chưa kịp suy nghĩ gì thì làn môi ấm áp và nóng rực kia đã áp xuống đôi môi anh đào của nàng.

Bắt đầu chỉ là một nụ hôn nhẹ nhưng sau đó Từ Ly càng hôn nàng sâu hơn.

“Từ. . .” Âm thanh nàng còn chưa kịp phun ra đã bị Từ Ly cuồng nhiệt chặn lại.

Ko biết có phải do hơi men hay ko mà nàng lại cảm thấy nụ hôn này ko hề giống với nụ hôn trước đây nhưng khác ở chỗ nào thì nàng ko biết!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thân phận bại lộ

A, đau đầu quá đi! Sao đầu nàng đau như búa bổ thế này? Phi Yến nheo nheo đôi mắt rồi ngồi dậy, nàng lấy tay di di ở huyệt thái dương. Cơ thể thật khó chịu! Nàng nhớ ko lầm là nàng cùng Hòa Thần vào một túp lều, sau đó nàng uống vài ly rượu rồi sau đó đầu óc nàng trở nên mơ hồ hơn! A, nàng còn nhớ Từ Ly, Chính Hiến, Thiên Hàn cùng Lãnh Phong đều có mặt ở đó rồi sao nữa nhỉ? Ai đưa nàng về đây?

“Tiểu thư, người dậy rồi! Tốt quá, người mau đi tắm rửa rồi uống canh giải rượu!” Thanh Phi bước vào phòng.

“Ừm. . .” Nàng đúng là cần đi tắm thật, ít nhất tắm xong nàng sẽ ko ngủ thấy mùi rượu trên người mình nữa.

“Tiểu thư, canh giải rượu đây! Người mau uống đi!” Thanh Phi đem chén canh đặt lên bàn

Phi Yến lau khô mái tóc xong, nàng dùng một cây trâm búi hờ mái tóc ra sau.

Nàng múc từng muỗng canh vào miệng, chợt nhớ tới có chuyện thắc mắc nên dừng lại nhìn Thanh Phi, “Hôm qua ai đưa ta về?”

“Từ Ly công tử đưa người về! Tiểu thư chắc hôm qua người đã uống rất nhiều rượu, em chưa bao giờ thấy người say đến thế!” Nàng vẫn còn nhớ mình đã ngạc nhiên thế nào khi thấy Từ Ly công tử bỗng tiểu thư về, hơn nữa tiểu thư còn ngủ rất say trong lòng Từ Ly công tử. Lúc đặt tiểu thư lên giường Từ Ly công tử cũng im lặng ngồi nhìn tiểu thư rất lâu nha, về mặt còn rất đắm chiêu!

Thì ra là Từ Ly đưa nàng về! Nhưng. . .hình như nàng quên mất một việc gì đó thì phải?

“Mẫu thân!” Tiểu Thần như một cơn gió nhỏ nhào vào lòng nàng

Tiểu Thần ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh nhìn nàng, “Mẫu thân, người mau ra ngoài với con đi! Từ Ly thúc thúc dạy con thổi sáo, con tập thổi được rồi! Người mau ra ngoài nghe con thổi đi!”

Nàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thần, mỉm cười âu yếm: “Con ở đây thổi cho ta nghe cũng được mà! Đầu cần phải ra tận ngoài kia!”

“Thối sao cần phải thối trong một khung cảnh hữu tình mới được chứ? Làm sao có thể tùy tiện thối ở đâu cũng được! Mau đi với con!” Tiểu Thần dùng bàn tay nhỏ nhắn kéo tay nàng

“Được rồi, được rồi! Vậy chúng ta ra hoa viên đi!” Nàng cuối cùng cũng phải đầu hàng bước đi theo tiểu Thần

Nàng dắt tiểu Thần đến ngồi dưới gốc cây mộc lan.

Tiểu Thần lấy cây sáo trúc trong người ra, đưa lên miệng thổi.

Vài cánh hoa mộc lan màu hồng rơi xuống, mái tóc màu bạc của tiểu Thần bay nhẹ trong gió, chắc chắn, tiểu tử này còn nhỏ như vậy mà bộ dạng đã muốn mê hoặc chúng sinh rồi, ko biết lớn lên sẽ thế nào đây?

Khúc nhạc dừng lại, tiểu Thần đôi mắt long lanh nhìn nàng mong chờ.

Phi Yến còn chưa kịp đưa ra lời nhận xét thì sau lưng đã vang lên vài tiếng vỗ tay. Nàng quay lại nhìn thì thấy Từ Lycùng Nhượng Bạch đi tới.

“Ta mới dạy con có mấy lần mà con đã thổi được khúc nhạc hay như vậy!” Từ Ly ánh mắt tán thưởng

“Xem ra chỉ một hai năm nữa thôi tài thổi sáo của con còn hơn cả ta!” Nhượng Bạch gật đầu phụ họa

Tuy được hai người khen nhưng sắc mặt tiểu Thần vẫn bình thản, ánh mắt mong chờ vẫn nhìn chăm chú vào Phi Yến, một tay kéo nhẹ góc tay áo nàng: “Mẫu thân, con thổi sao có hay ko?”

Nàng sùng nịnh vuốt mớ tóc dính trên mặt tiểu Thần ra, “Hay lắm, mẫu thân rất thích nhưng con phải chăm chỉ luyện tập hơn đó!”

Tiểu Thần gật đầu, “Mẫu thân, Từ Ly thúc thúc nói nếu thúc ấy dạy con thổi sáo thì con phải nói những điều tốt về thúc ấy trước mặt người! Bây giờ con sẽ nói, mẫu thân con thấy thúc ấy rất tốt! Còn nữa nha, Nhượng Bạch thúc thúc dạy con vẽ tranh cũng bảo con làm như vậy, sư phụ cũng bảo con thường xuyên nói tốt cho người trước mặt mẫu thân, còn nữa Chính Hiến thúc thúc cũng vậy! Nhưng mà.....tiểu Thần chỉ nghe lời mẫu thân thôi, cho nên người nói ai tốt con mới nói người đó tốt!”

Mặt Từ Ly và Nhượng Bạch khê biến sắc.

Tên tiểu tử này chắc chắn cố ý! Lúc nãy ni bọn hắn dạy thì lại nói ngon ngọt còn khi xong việc rồi lại quay ra phản bội.

Nhìn ánh mắt láu lỉnh của nó làm Từ Ly tức muốn học máu! Suốt bao nhiêu năm đối phó với bọn cáo già trong cung vậy mà bây giờ hắn lại bị một tiểu tử chơi sỏ.

Phi Yến nheo nheo mắt nhìn hết Từ Ly sang Nhượng Bạch rồi quay lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thần. Ai, vừa nhìn đã biết tiểu quý này lấy được lợi ích xong quay qua trở mặt.

“Nhượng Bạch ca ca! Nhượng Bạch ca ca!” Thanh âm nữ nhi vang lên sau đó một hoàng y nữ tử nhào vào lòng Nhượng Bạch.

Phi Yến tò mò nhìn vào nữ tử ôm chầm lấy Nhượng Bạch.

Nhượng Bạch lập tức đẩy nhẹ nữ tử đó ra, “Đình Nghi, muội đến đây làm gì?” Hắn thật ko muốn nàng thấy nữ tử khác ôm hắn a!

“Nhượng Bạch ca ca, huynh thật xấu! Đương nhiên muội đến đây thăm huynh rồi! Phụ thân nhớ huynh lắm đó, người cứ nhắc đến huynh hoài!” Hoàng y nữ tử thanh âm nũng nịu nói

Phi Yến cảm thấy có một bàn tay nắm tay nàng rất chắc. Nàng cúi xuống nhìn thì thấy tiểu Thần gương mặt sợ hãi, toàn thân run rẩy nép vào người nàng. “Tiểu Thần, con làm sao vậy? Ko được khỏe chỗ nào sao?”

Tiểu Thần ko trả lời nàng mà nhào vào lòng nàng, ôm nàng chặt chẽ.

“Ồ....Người!” Đình Nghi lúc này mới phát hiện ở đây ngoài nàng ra còn có những người khác mà trong đó có nàng ta....

“Ta quen người sao?” Phi Yến bình thản nhìn Đình Nghi. Nhìn cô ta quen thật nhưng nàng ko nhớ đã gặp cô ta ở đâu!

“Người.....” Đình Nghi tức nghẹn họng

“Hai nàng quen nhau sao?” Nhượng Bạch thấy Đình Nghi tức giận đến đỏ mặt nên lên tiếng

“Nhượng Bạch ca ca, lần trước ở VânNamthành, nàng ta đã si nhục muội trước bao nhiêu người! Hơn nữa.....hơn nữa nàng ta còn tát muội nữa!” Đình Nghi ủy khuất nép vào lòng Nhượng Bạch

Phi Yến lúc này mới nhớ ra nàng ta là ai! Nàng ko có si nhục nàng ta, nàng chỉ nói đúng sự thật cho nàng ta nghe thôi với lại nàng tát nàng ta hồi nào chứ? Nàng ghét nhất là loại nữ nhân giống như vậy, thật ghê tởm! Nhìn cô ta ko khác gì với Đình Nghi ở hiện đại kia!

Phi Yến lấy tay vỗ nhẹ vào trán mình một cái, rồi lộ vẻ mặt ra chiều hối hận, “A, thật thất lễ quá! Giờ ta mới nhớ cô nương là ai, thì ra là nữ nhi của mình chủ võ lâm! Nhưng cũng ko trách ta được, ta có một thói quen, đó là những thứ ko được đẹp đẽ và thuận mắt cho lắm thì ta sẽ ko bao giờ nhớ được!”

“Ngươi. ...Nhược Bạch ca ca!” Đinh Nghi kéo tay áo Nhược Bạch, đôi mắt ngập nước nhìn hắn.

Từ Ly thích thú đứng một bên xem kịch vui. Nàng đúng là đi tới đâu thì gây thù chuốc oán ở đó nha!

“Phi Yến, nàng cũng ko nên nặng lời như vậy!” Nhược Bạch trong lòng âm thầm thở dài. Sao tự dưng hắn bị đẩy vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này!

Hắn biết tính Phi Yến ko bao giờ tự dưng lại đi gây sự với người khác trừ phi người đó gây sự với nàng trước, hắn cũng quá rõ tính khí đại tiểu thư của Đinh Nghi quá rồi! Chắc chắn chuyện này là do Đinh Nghi có lỗi trước nhưng dù gì Đinh Nghi cũng là nữ nhi của người đã chăm sóc hắn từ nhỏ đến lớn, nàng đối với hắn cũng giống như muối muối ruột thịt vậy!

“Ta ko hề nặng lời! Ta chỉ nói đúng sự thật thôi! Được rồi, ta hỏi huynh, giữa ta và nàng ta huynh cảm thấy ai đẹp hơn?” Phi Yến lãnh đạm nhìn Nhược Bạch.

Đinh Nghi cũng quay sang nhìn Nhược Bạch với ánh mắt mong chờ.

“Ta cảm thấy nàng đẹp hơn!” Từ Ly trả lời trước

“Phi Phi, đương nhiên là nàng đẹp hơn rồi!” Thiên Hàn từ bên ngoài bước vào

Phi Yến ko để ý, nàng chỉ đợi một mình câu trả lời của Nhược Bạch vì nàng biết chỉ có câu trả lời của Nhược Bạch mới quan trọng với con người ko biết tự lượng sức mình kia!

“.....” Nhược Bạch im lặng. Nàng có cần bắt hắn rơi vào tình thế khó xử này ko?

Nàng nhìn hắn mỉm cười, “Huynh ko trả lời chứng tỏ đáp án của huynh là ta rồi nhé!”

Nàng cảm thấy tiểu Thần trong lòng nàng vẫn ko ngừng run rẩy nên vội vàng nói, “Ta về phòng trước đây!” Nói xong ko đợi ai trả lời mà nàng cất bước đi

“Khoan đã!” Đinh Nghi chợt chạy tới nắm lấy tay tiểu Thần đang đặt trên vai nàng.

Phi Yến xoay người lại. Nàng ta lại muốn gì nữa đây?

“Ngươi. ....thứ rác rưởi này, sao ngươi lại ở đây? Ngươi có biết vì ngươi mà ta bị phụ thân trách mắng một trận ko? Ta còn đang mừng vì tưởng ngươi chết rồi chứ? Ko ngờ đồ bỏ đi như ngươi cũng có người nhặt về!” Đinh Nghi trút hết mọi giận dữ lên người tiểu Thần. Nàng ta còn dùng móng tay cào vào người tiểu Thần.

“Ba” Một tiếng tát kinh thiên động địa vang lên

“Ngươi ăn nói cho cẩn thận vào!” Phi Yến đôi mắt tóe lửa

Không khí ngưng đọng lại. ...

Bọn hắn chưa bao giờ nhìn thấy nàng mất bình tĩnh đến thế!

“Ngươi. ....ngươi dám đánh ta! Chưa có ai dám tát ta hết! Ta là nữ nhi của mình chủ võ lâm đó, phụ thân ta chắc chắn sẽ tìm ngươi tính sổ! Thứ rác rưởi này dù có bị vứt đi thì cũng thuộc về Minh gia chúng ta!” Đinh Nghi lấy tay che lên một bên má đang sưng đỏ.

Phi Yến mỉm cười, nụ cười của nàng bây giờ mang mùi vị của sự nguy hiểm. Nàng bước lại gần Đinh Nghi một bước, nàng ta cũng lùi lại một bước.

Nhược Bạch thấy tình thế ko ổn cho lắm nên đứng giữa hai người, “Phi Yến, có chuyện gì. ....”

Phi Yến ko thèm nhìn đến Nhược Bạch mà nhìn Đinh Nghi sau lưng hắn. Thanh âm lạnh lùng của nàng vang lên, “Ta ko cần biết đứa trẻ này trước đây có quan hệ gì đến nhà các ngươi nhưng bây giờ nó là hài tử của ta! Bất cứ kẻ nào dám đụng đến nó, ta sẽ cho kẻ đó chết một cách đau đớn nhất!” Nàng nói xong liền xoay người đi nhưng lúc này. ...

“Ngươi nhặt một thứ bỏ đi thì cũng là kẻ bỏ đi mà thôi! Chuyện này phụ thân ta sẽ ko bỏ qua đâu!”

“ĐÌNH NGHI! Câm miệng!” Nhược Bạch ko kiềm chế được mà hét lên. Nàng ta nói gì cũng được nhưng hắn ko thể tha thứ nàng ta dám xúc phạm nàng.

“Bỏ đi? Hào, chuyển lời đến phụ thân ngươi, Lục Yên các chủ hỏi thăm hắn! Nói hắn chuẩn bị tinh thần mà tiếp đón ta đi!” Nàng phun ra vài chữ rồi đi tiếp.

Giờ phút này toàn thân nàng tràn ngập sát khí.

“Thiên Hàn, Vũ, Linh Lan! Quay lại Hạnh Hoa Lầu!”

Phi Yến vừa nói xong thì một nam một nữ từ trên phi thân xuống.

“Dạ, các chủ!”

Cái gì? Lạc Yên các chủ? Đó chẳng phải là tân các chủ của Lạc Hoa Các sao? Nàng từ khi nào đã trở thành các chủ của Lạc Hoa Các đại danh đình đình trong thiên hạ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Bắt các người sống ko bằng chết

Từ khi các chủ chuyển về Hạnh Hoa Lầu, mọi người trên dưới Hạnh Hoa Lầu đều nhận thức được các chủ của bọn họ cực kì cực kì ko vui, à không, ko vui là một từ ko chính xác lắm mà phải nói các chủ càng ngày càng lãnh khốc, phải nói một ánh mắt của người cũng đủ giết người rồi! Lão bản Hạnh Hoa Lầu phải xếp cho các chủ ở một tiểu viện phía sau, ngày ngày đều sai người chuẩn bị trà hoa cúc thanh nhiệt và một số món ăn có thể làm hạ hỏa.

Ai, tất cả là tại nữ nhân ko biết tốt xấu Đình Nghi kia hại bọn họ lâm vào tình cảnh khổ sở! Thế là nhất loại người trong Lạc Hoa Các đều xếp Minh Đình Nghi vào danh sách kẻ thù của Lạc Hoa Các.

Sau sự việc lần đó, Nhược Bạch ngày nào cũng đến tìm nàng, một là hấn hướng nàng giải thích quan hệ của hấn cùng nữ nhân kia, hai là muốn nàng nhẹ tay với Minh gia, dù sao hấn cũng do Minh lão minh chủ nuôi lớn, bắt quá ko có lần nào gặp được Phi Yến. Mà nguyên nhân nàng ko gặp hấn là vì nàng nhớ rất rõ thái độ của hấn ngày hôm đó, hấn nghe nữ nhân kia nói những lời độc địa như vậy ko những ko giúp nàng ra mặt mà còn muốn nàng tha cho nàng ta.

“Tiểu thư....Ồ.....Nhược Bạch công tử lại đến!” Thanh Phi mấy ngày nay cũng bị tiểu thư dọa chết. Nàng ngày đó tuy ko có mặt nhưng nghe những người khác kể tiểu thư tát nữ nhân ko biết trời cao đất dày kia như thế nào rồi thân sắc lãnh khốc đến đâu nàng cũng đủ hoảng sợ rồi! Lúc trước tuy tiểu thư cũng có lúc nóng giận nhưng chưa bao giờ giận giữ và mất bình tĩnh như ngày hôm đó.

Phi Yến buông cuộn giấy thông báo tình hình một tháng qua của Lạc Hoa Các xuống, mâu quang lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ, hình bóng một nam tử lam y nhàn nhạt đang đứng xa xa nhìn về phía này, tuy ko nhìn thấy rõ khuôn mặt nam tử kia nhưng cũng đủ biết tất cả tâm trí hấn đều đặt bên trong căn phòng trước mặt. “Kêu hấn vào đi!”

Thanh Phi瑟瑟 giây lát. Nàng ko ngờ tiểu thư sẽ gặp Nhược Bạch công tử a! “Dạ.....” Thanh Phi lấy lại tinh thần rồi lập tức chạy ra ngoài.

Không lâu sau đó.....

Nam tử lam y nhàn nhạt kia đứng trước mặt Phi Yến.

Ánh mắt hấn thủy chung nhìn chằm chằm vào nữ tử trước mặt nhưng từ khi hấn bước vào nàng vẫn ko hề nhìn hấn một cái, nàng vẫn cúi đầu xuống ghi ghu chép chép một cái gì đó!

“Phi Yến.....Ta.....Kỳ thực Đình Nghi.....Ta chỉ coi nàng ấy như muối muối.....Phụ thân nàng ấy, Minh lão minh chủ đã nuôi nấng, thu nhận ta khi mẫu thân ta mất, ông ấy dạy võ công cho ta, cho ta ăn học, nếu ko có ông ấy ta đã phải lang thang đầu đường xó chợ từ lâu rồi! Ta biết những lời nói của Đình Nghi là ko đúng nhưng nàng niệm tình ta có thể tha cho nàng ấy một lần ko? Tính tình Đình Nghi vốn ko xấu nhưng do từ nhỏ được cưng chiều nên bướng bỉnh và khó bảo thôi! Ta thay mặt muối ấy tạ lỗi với nàng!” Nhược Bạch chậm rãi nói, rồi cuối đầu đứng một góc chín mươi độ trước mặt nàng.

“Được rồi, ta có thể hiểu! Huynh lui ra đi, ta có việc quan trọng phải làm! Yên tâm, ta ko giết nàng ấy đâu!” Phi Yến vẫn thủy chung ko ngẩng đầu lên.

Nhược Bạch trong lòng chấn động. Nàng chưa bao giờ đối với hấn bày tỏ thái độ lạnh nhạt cùng hồ hững như vậy, thanh âm nàng nói với hấn cũng chưa bao giờ lạnh lùng như thế! Thà rằng nàng tức giận với hấn còn hơn, hấn thực sự ko chịu nổi sự lạnh nhạt của nàng bây giờ! “Đa tạ nàng! Đây là kẹo đường mà nàng thích ăn!” Nhược Bạch đặt xuống bàn một gói giấy nhỏ rồi chần chừ một lát mới đi ra ngoài.

Đội Nhược Bạch đi khỏi, nàng mới ngẩng đầu lên và mở gói giấy kia ra. Bên trong gói giấy là những viên kẹo đường nhỏ trắng tinh tựa như bông tuyết, Phi Yến nhón tay lấy một viên bên trong rồi cho vào miệng, vị ngọt của đường từ từ lan ra trong miệng nàng.

Nàng vẫn nhớ Nhược Bạch từng vì nàng ko uống thuốc đắng được mà mua kẹo cho nàng ăn, rồi ko ngại nguy hiểm một mình đến Thanh Phong môn cứu nàng ra, còn giúp nàng trang hoàng Mi Nhân Lâu nữa, nàng cũng ko muốn lạnh nhạt với hấn nhưng là nàng ko thể a! Nàng ko thể tha thứ được việc làm trên dưới Minh gia đối với tiểu Thần.

Nhớ sự việc lần trước mà nàng cho người điều tra Minh gia, đến lúc đó nàng mới biết được thân thế của tiểu Thần.

Minh Hạo Nhân – minh chủ võ lâm Huyền Vũ quốc được mọi người tôn kính, là người có tiếng nói trong giang hồ. Hắn có hai đứa con, một nam nhi là Minh Đình Hạo và một nữ nhi là Minh Đình Nghi. Minh Đình Hạo tướng mạo xuất anh tuấn, tuy ko sánh được với bọn Tử Ly, Nhữ Bạch, Lãnh Phong, ... nhưng cũng được xếp vào hàng thập đại mỹ nam trong thiên hạ, bất quá hắn chỉ đứng thứ mười mà thôi! Minh Đình Hạo một thân bản tính phong lưu, thích tiêu hoa ghẹo nguyệt, đi tới đâu cũng để lại mối nợ tương tư ở đó, trong nhà hắn cũng có tới năm thê thiếp nhưng hắn vẫn ko thảo mãn mà ra ngoài tìm thêm. Mẫu thân của tiểu Thần vốn thiên kim của một thương gia, do có sắc đẹp chim sa cá lặn mà lọt vào mắt xanh Đình Hạo, hắn muốn tiến tới nàng cầu hôn, đem nàng về làm nương tử thứ sáu nhưng bị nàng cự tuyệt thẳng thừng. Đình Hạo vì vậy mà tức giận nên tìm cách cưỡng bức nàng, sau khi chiếm đoạt xong hắn còn thẳng tay khiến nhà nàng bị phá sản, phụ thân nàng vì ko chịu được cảnh này nên học máu mà chết. Hắn đem nàng về biến nàng thành một nha hoàn thị tẩm thấp hèn. Mẫu thân của tiểu Thần mặc dù ko muốn mang thai nhưng lại nỡ hủy đi sinh mạng bé nhỏ trong bụng nàng nên chấp nhận sanh tiểu Thần ra, sau đó hai mẹ con sẽ chạy trốn. Nào ngờ đám thị thiếp độc ác và Đình Nghi kia vì chướng mắt nàng mà sau khi nàng sanh tiểu Thần ra liền bức nàng chết. Đình Hạo tuy có nhiều thê thiếp nhưng chỉ có hai đứa con là Minh Vũ Kiệt và tiểu Thần. Minh Vũ Kiệt do chánh thê sinh ra nên được mọi người nuông chiều còn tiểu Thần, ai, lúc sinh ra còn ko được đặt lấy một cái tên, đã vậy còn bị bắt nhốt trong phòng tối thường xuyên, ko cho ăn cơm, rồi bị mọi người đánh đập.

Ai, Phi Yến sau khi nghe những tin này xong, lòng nàng cảm thấy vô cùng đau đớn. Đau đớn là vì tiểu Thần còn nhỏ như vậy mà đã chịu cực khổ cùng si nhục, còn là vì nàng đã coi tiểu Thần như hài tử ruột của mình. Thử hỏi có mẫu thân nào thấy hài tử mình bị người ta hiếp đáp mà ko tức giận chứ? Cho nên thù này nàng ko trả, nàng ko còn mang tên Vương Phi Yến! Phải, nàng đã hứa với Nhữ Bạch sẽ ko giết người, bất quá nàng cũng ko có ý định giết người! Chỉ có điều nàng sẽ bắt trên dưới Minh gia... sống ko bằng chết!

Nàng đang mê mẩn suy nghĩ thì cảm thấy góc áo của mình bị ai đó giật nhẹ. Phi Yến cúi đầu xuống liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu Thần. Nàng dịu dàng ôm tiểu Thần vào lòng.

“Mẫu thân... có phải... người sắp đưa con về... chỗ đáng sợ kia ko?” Tiểu Thần giọng run run

Tiểu Thần sau khi gặp Đình Nghi xong liền trầm mặc, ít nói, thậm chí buổi tối còn mơ thấy ác mộng mà mấy ngày nay ánh mắt tiểu Thần luôn ánh lên sự sợ hãi. “Ko, con là hài tử của ta! Đương nhiên lúc nào cũng ở cùng ta, ta ko bao giờ cho con về đó đâu!”

“Tiểu Thần, con nhớ cho kỹ lời ta nói! Trên thế gian này con chỉ có hai người mẫu thân, một là người trên bia mộ lần trước ta dẫn con tới, hai là ta. Ngoài ta ra con ko cần quan tâm tới bất kì một ai khác! Nói cho ta nghe tên họ con là gì?” Phi Yến nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt tiểu Thần

“Vương Ngân Thần!” Tiểu Thần lúc này đồng dạng nói. Nó rất thích cái tên này! Nó luôn cảm thấy tự hào khi đọc lên cái tên mẫu thân đặt cho nó.

Phi Yến lấy từ trong người ra một thanh đoản đao.

Nàng đưa nó cho tiểu Thần, “Thanh đoản đao này ta tặng con! Con mau rút nó ra xem thử!” Thanh đoản đao này là do nàng nhờ thợ rèn giỏi nhất để làm ra.

Chui đao tinh xảo, cầm rất vừa tay, trên đó còn được đính những viên đá quý ánh lên sắc bạc, thân đao sáng bóng, trên đó còn khắc hai chữ “Ngân Thần”, bên trên hai chữ này là ký hiệu có khắc chữ “Vương”. Ký hiệu này là ký hiệu đặc trưng của Vương gia nàng, thanh đoản đao này cũng là do nàng dựa theo đồ gia truyền Vương gia mà làm. Thanh đoản đao khắc chữ “Vương” chỉ có con cháu của Vương gia mới được nhận mà lúc nàng xuyên qua thì ko có đem theo thanh đoản đao này!

“Mẫu thân, chữ khắc trên đây thật là đẹp!” Tiểu Thần vuốt nhẹ dòng chữ khắc trên đó

“Đương nhiên, ba chữ này là do chính tay ta tỉ mỉ khắc! Tiểu Thần, thanh đoản đao này chỉ có người họ Vương mới có, con là người họ Vương nên ta tặng con thanh đoản đao này!”

Tiểu Thần hai mắt sáng long lanh, vui mừng nhìn nàng, “Mẫu thân, con rất thích! Con nhất định sẽ giữ thật kỹ vật này!”

“Hào! Tiểu Thần, con còn nhớ ta đã từng dạy con phải đối xử như thế nào đối với những kẻ ức hiếp, coi thường mình ko?”

“Ko được mềm lòng với những người đó! Luôn phải kiên cường, nếu họ bắt mình chịu khổ một, mình phải bắt họ chịu khổ mười!” Tiểu Thần cẩn trọng lặp lại những gì nàng nói

“Hào! Tiểu Thần, hài tử của ta nhất định phải là một người mạnh mẽ, kiên cường! Cho dù bị ai bắt nạt đi chăng nữa cũng sẽ cứng rắn chống trả lại! Con có hiểu ko?” Nàng thâm ý nói

Tiểu Thần suy nghĩ một lát, rồi tụt xuống người nàng, đứng thẳng lưng, hai mắt kiên định nhìn nàng, “Mẫu thân, tiểu Thần đã biết! Mấy ngày qua con thật ko đúng! Bây giờ con sẽ đi luyện công!” Nói xong thì ngẩng cao đầu, mạnh mẽ bước ra ngoài.

Phi Yến nghĩ ngợi một lát rồi đi ra ngoài. Nàng hướng về phái phòng Lãnh Phong đi đến.

“Lãnh Phong, tối nay huynh có muốn ra ngoài dạo chơi cùng ta ko?”

“.....” Lãnh Phong im lặng

Nàng biết Lãnh Phong im lặng là đồng nghĩa với đồng ý.

“Đi đâu? Ko phải nàng đã đi hết Hoa Dương thành này rồi sao?” Thanh âm lạnh lạnh vang lên, tuy thanh âm Lãnh Phong vẫn lạnh như thường nhưng chất chứa trong đó là nhu tình đầy ắp.

“Kỹ viện a! Chúng ta tới đó xem kịch vui!” Nàng lộ ra vẻ mặt giảo hoạt

“Ta cũng muốn xem kịch vui! Nàng có hứng thú để ta đi cùng ko?” Một thanh âm mỉa mai từ phía sau vang lên.

“Ko thành vấn đề, càng đông càng thú vị!” Nàng quay lại nhìn thân ảnh yêu mị đỏ rực đứng ngay cửa cười.

Chắc, kịch vui sẽ bắt đầu vào tối nay!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Kịch vui

Màn đêm buông xuống

Hoa Dương thành so với ban ngày còn náo nhiệt và đông đúc hơn, khắp nơi đều là người với người, cảnh sắc thì lung linh và rực rỡ.

Lúc này Dạ Hoa viện, là thanh lâu lớn nhất Huyền Vũ quốc đang nổi lên từng trận náo loạn.

Đêm nay là ngày Minh Nguyệt cô nương biểu diễn ở đây nên phải nói khách nhân vào đây nườm nượp. Sở dĩ Minh Nguyệt cô nương nổi tiếng như vậy là vì nàng chính là kỳ nữ của Huyền Vũ quốc, tuy xuất thân thanh lâu nhưng lại mang dáng vẻ tinh khiết, ko nhiễm bụi trần ở nơi này, hơn nữa Minh Nguyệt cô nương ba tháng mới biểu diễn một lần cho mọi người xem.

Lúc này Dạ Hoa viện náo loạn là chuyện thường, bất quá nữ tử ở nơi này cũng đang điên cuồng vì sự xuất hiện của ba đại soái ca a!

Nam tử thứ nhất mặc toàn thân y phục đỏ rực, khuôn mặt tuấn tú vô cùng, miệng lúc nào cũng nở nụ cười yêu mị, toàn thân lại tản mát ra khí chất vương giả. Chắc chắn, chỉ cần hán dùng đôi mắt tím mê người kia nhìn một cái sẽ có biết bao nữ tử từ ngất xỉu!

Nam tử thứ hai lại ko đồng dạng với nam tử thứ nhất chút nào! Nếu nói nam tử kia là ngọn lửa nóng hùng hực thiêu đốt người khác thì nam tử này lại giống tảng băng lạnh lùng khiến người ta ko dám lại gần. Nam tử này mặt y phục màu đen hơi ôm sát làm lộ ra vòm ngực rắn chắc, nam tử tuấn tú nhưng lãnh khốc, trước sâu thẳm chung giữ vẻ mặt lạnh lùng. Ai, nhưng bộ dáng như vậy cũng khiến ko ít trái tim nữ tử đập thành thịch a!

Còn về người cuối cùng thì....Chắc, nam tử này khiến nữ nhi cũng phải ghen tị! Quả thật rất đẹp a! Toàn thân bạch y trắng muốt, trên tay cầm một chiếc phiến, đôi mắt đen bình lặng nhưng đầy khí chất, nhìn bộ dáng hán rất phong lưu khoáng đạt nha! Hấn ko quá cuồng nhiệt như ngọn lửa cũng ko quá lạnh lùng nhưng trên người lại luôn phát ra ánh hào quang dịu dàng, phải nếu hai người kia một người là lửa, một người là băng thì nam tử này chính là tượng trưng cho gió! Đúng là cực phẩm mỹ nam tử a! Đáng tiếc người này ko phải nữ nhi, nếu “hấn” là nữ nhi thì dám chắc cả Minh Nguyệt cô nương đều ko sánh bằng!

“Công tử, mọi thứ đã thu xếp xong! Mời công tử lên lầu!” Từ bà hướng Phi Yến cung kính nói.

“Hào!” Phi Yến điệu bộ tiêu sái nói rồi đi lên lầu.

Dạ Hoa viện này cũng thuộc sở hữu của Lạc Hoa Các nên ma ma ở đây cũng ko phải loại tầm thường tục tĩu như mấy ma ma ở thanh lâu khác. Nói là ma ma của kỹ viện chứ nàng chỉ chừng 30 tuổi, gương mặt cũng coi như thanh tú dễ nhìn đi, dáng vóc nhìn cũng khá nhanh nhẹn, hơi thở bình ổn vừa nhìn qua là biết người này võ công cũng ko tệ chút nào! Đúng là người của Lạc Hoa Các có khác! Trước khi nàng đến đây, nàng đã cho Vũ đi thông báo trước một tiếng và dặn ma ma thu xếp mọi việc đâu vào đấy!

“Phi Yến! Hôm nay là do nàng mời khách phải ko?” Hỏa Thần đợi trong phòng chỉ còn ba người bọn họ mới lên tiếng

“Tại sao?” Nàng tự động rót cho mình một chung rượu, còn chưa kịp đưa tới môi đã bị Lãnh Phong ngăn lại

Nàng biết hấn là vì vụ nàng say rượu lần trước cho nên mới nhắc nhở nàng nhưng loại rượu hôm nay ko mạnh bằng rượu lần trước nên ko sao. “Yên tâm, ta tự biết lượng sức mình mà!”

Nàng nói với Lãnh Phong xong thì quay qua nhìn Hỏa Thần chờ hấn nói tiếp.

“Nàng đừng tưởng ta ko biết Dạ Hoa viện này là thuộc Lạc Hoa Các nhé! Mà nàng lại là các chủ của Lạc Hoa Các nên hôm nay nàng mời là phải!”

Tin tức của hân cũng quá nhanh đi! Ngày đó chỉ có vài người có mặt nhưng bây giờ đến Hóa Thần cũng biết thân phận nàng, bắt quả nàng ko quan tâm mấy, dù sao đến đại hội vô lâm bọn họ cũng biết nàng là các chủ thôi! “Hảo, ta mời! Nhưng ta chỉ lo tiền ăn và rượu thôi đây! Bất quá, ta sẽ ko trả ngân lượng cho việc người đi tìm mấy vị cô nương mua vui đâu!”

“Haha...có mỹ nhân bên cạnh đây thì làm sao ta có thể tìm nữ nhân khác được!” Hóa Thần cười sáng khoái

“Phi Yến, kịch vui mà nàng nói sắp diễn ra chưa?” Đáng lý ra hôm nay hân có việc cần giải quyết nhưng nghe nàng nói có kịch vui nên đánh gác lại một nên mà đến đây.

“Chờ một chút! Sắp đến rồi!”

Cùng lúc này, dưới lầu đang rất náo nhiệt.

“Các vị công tử, đã để các vị chờ lâu! Minh Nguyệt cô nương bây giờ chính thức biểu diễn!” Tiếng ma ma vang lên

Tiếp theo đó, một hoàng y nữ tử xinh đẹp bước lên vũ đài. Dáng đi nàng thướt tha, gương mặt thanh tú thoát tục, đôi mày lá liễu, đôi mắt mang đầy nét dịu dàng, nhìn nàng ko có chút gì giống với một nữ tử chốn phong trần mà giống các bậc kỳ nữ thanh cao.

Hoàng y nữ tử ôm đàn tỳ bà che nửa mặt, ngón tay nàng uyển chuyển tựa như “hồ điệp xuyên hoa, thanh đình điểm thủy”, tiếng nhạc réo rất vang lên. Thật ko thể tưởng được! Nếu ko tận mắt chứng kiến thì có ai biết được khúc nhạc này do một nữ tử đàn lên. Khúc nhạc hùng vĩ, khí chất mạnh mẽ cộng thêm một ít khí thế hào sảng của bậc nam nhi. Đúng là rất xứng danh với bậc kỳ nữ!

Chú thích: hồ điệp xuyên hoa, thanh đình điểm thủy: như bướm lượn trên hoa, như chuồn chuồn đáp trên nước

Phi Yến bây giờ rất có hảo cảm đối với Minh Nguyệt cô nương này a! Nàng cảm thấy nàng và cô nương này có thể làm hảo tri kỷ với nhau, bất quá hôm nay ko phải lúc! Mục đích nàng đến đây hôm nay ko phải để xem biểu diễn mà để trả thù, cho nên việc kết giao với Minh Nguyệt cô nương để sau vậy!

Lúc này....

Gian phòng bên cạnh có tiếng nữ tử hét lên thất thanh.

Tất cả mọi người trong Dạ Hoa viện bị tiếng hét đó thu hút sự chú ý, tiếng đàn cũng ngừng lại. Nhiều người tò mò đi lên lầu trên xem có chuyện gì. Ko biết đã xảy ra cái sự tình gì nhưng lại có mấy tiếng kêu hét hoảng vang lên liên tục.

Phi Yến gấp cây quạt trong tay lại, mỉm cười ý nhị nhìn Hóa Thần, “Kịch vui đã đến rồi! Chúng tam au đi xem thôi!”

Ba người các nàng vừa bước đến gian phòng bên cạnh thì đập vào mắt là một hình ảnh ko thể nào chấp nhận được!

Trong phòng, hai nam tử thân thể lửa lò đang quần lấy nhau. Người nam tử ở trên thân hình mập mạp, gương mặt bị mớ tóc phủ xuống nhìn ko rõ mà người nam tử dưới thân hân diện mạo lại hết sức rõ rệt.

Ách, thiên a, đây chẳng phải Minh Đình Hạo công tử nổi tiếng trong giang hồ sao? Nghe nói hân là hoa hoa công tử, thích trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi nhưng chưa nghe nói hân có sở thích đoạn tay áo a!

“Haha...đáng đời! Ai kêu hân chọc ai lại ko chọc lại chọc đến Vương Phi Yến nàng làm gì? Nàng sẽ cho hân thân bại danh liệt!” Phi Yến thầm nghĩ trong bụng

Hóa Thần cùng Lãnh Phong nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của nàng liền biết sự việc hôm nay đều do nàng bày ra.

Mà lúc này hai nam tử kia ko vì mọi người vây quanh lại mà tách rời nhau ra, thậm chí bọn họ còn kịch liệt hơn trước.

Người A: “Phi! Thật xấu mặt nam nhân chúng ta! Nếu đã có sở thích này thì nên đến nam kỹ tìm thú vui! Sao lại đến kỹ viện làm gì?”

Người B: “Chậc, người ko biết gì hết! Hân là muốn che giấu sở thích của mình nên mới đến đây lên lút làm những chuyện này!”

Người C tiếp lời: “Minh lão minh chủ thật bất hạnh a! Cư nhiên có một đứa con như vậy!”

Phi Yến hài lòng nghe những lời bàn tán xôn xao của những người này.

Nàng ung dung nói với hai nam nhân bên cạnh mình, “Đi thôi! Xem như vậy là đủ rồi!”

Nàng tiêu sái rời khỏi Dạ Hoa viện.

“Phi Yến! Nàng làm gì mà khiến Minh Đình Hạo trở nên như vậy?” Hóa Thần cũng từng nghe tiếng tăm Minh Đình Hạo rồi nhưng hân biết chắc cái tên kia ko hề có sở thích đoạn tay áo.

“Hắc hắc, ko có gì! Chỉ một chút xuân dược có dược tính đặc biệt bỏ vào trong lư hương là xong! Những chuyện còn lại đương nhiên là chờ đợi dược tính phát tác thôi!” Loại xuân dược này là nàng lấy từ chỗ Linh Lan, mà tác dụng của nó là làm cho người trúng dược bất kể là nam hay nữ đều nhất thiết

phải giao hoán với nam nhân mới được, được tính của nó cũng rất mạnh a, chắc phải 10 canh giờ sau mới hết mà đợi đến 10 canh giờ nữa thì...Danh dự của Minh Đình Hạo coi như xong!

Hòa Thần nghe nàng nói xong mà đỏ mặt hơi lạnh ở sống lưng. Hắn ko biết cái tên Minh Đình Hạo kia đã chọc phải nàng vì chuyện gì nhưng hắn biết nửa đời sau của tên kia sẽ thân bại danh liệt. “Phi Yến, ko phải Minh gia đã chọc phải nàng rồi chứ?”

“Phải!” Nàng thẳng thắn thừa nhận

Hòa Thần cũng ko ngờ Phi Yến sẽ thừa nhận như vậy! Ách, Minh gia thật xui xẻo mà!

“Ta phải về trước đây! Dù sao cũng cần chuẩn bị cho đại hội võ lâm ngày mai!” Nói xong nàng cùng Lãnh Phong tách ra đi về phía Hạnh Hoa lâu

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trùng phạt

Ngoại thành Hoa Dương

Mọi người đang tập trung đông đủ tại một khu rừng chờ đại hội võ lâm chính thức khai mạc. Đại hội võ lâm lần này đúng là thu hút ko ít người trong thiên hạ đến đây a! Ko chỉ người trong giang hồ mà còn có rất nhiều người đến đây vì hiếu kỳ. Bọn họ ngoài nôn nóng thấy hai bảo vật kia ra thì còn tò mò về một nhân vật thần bí nữa! Đó chính là Lục Yên các chủ của Lạc Hoa Các, bọn họ đều nghe nói tân các chủ này là một mỹ nhân tuyệt sắc, thậm chí còn mỹ hơn thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Diệp Từ, đây là ước muốn của phần đông nam tử ở đây! Còn phần lớn nữ tử còn lại đương nhiên muốn ngắm nhìn các mỹ nam nổi tiếng trong thiên hạ rồi!

“Chắc, mấy nữ tử này y hệt fan cuồng!” Như Nguyệt nhìn vào đám nữ tử đang hào hét tên của Từ Ly, Nhữ Bạch và Thiên Hàn.

“Haha...dầu là cô đại cũng có sắc nữ thôi!” Phi Yến mỉm cười. Nàng mới gặp Như Nguyệt cùng Dung Triệt sáng nay, haiz, thật ko ngờ hai người này đã thành thân với nhau rồi cơ đấy!

“Các chủ, đại hội võ lâm sắp khai mạc rồi! Mấy vị trưởng lão cùng minh chủ cũng tới, bọn họ chỉ đợi người!” Vân Mai đến bên cạnh nàng báo cáo.

“Ừ, ta biết rồi!” Vân Mai này là sáng nay nàng mới gặp được. Ko biết gì chuyện gì mà nửa tháng nay nàng chưa gặp Vân Mai, còn nữa, Thần Hy nàng cũng ko thấy đâu luôn, đến tận sáng nay nàng lại thấy hai người này đi chung với nhau mà nàng hỏi hai người có quen biết nhau ko thì hai người này lại làm lơ nàng đi!

“Các chủ, các vị trưởng lão mời người lên vũ đài kia!” Đinh Hương kéo nhẹ tay nàng

Lúc này nàng mới chợt nhận ra mọi người đều đang im lặng, có vài người thì nhìn qua nhìn lại tìm nàng.

Bắt đầu có tiếng xì xầm...

“Này, người đâu? Sao còn chưa xuất hiện?”

“Ta biết ngay mà! Chuyện các chủ Lạc Hoa Các xuất hiện chỉ là tin đồn nhảm thôi! Mấy lần đại hội võ lâm lần trước dù các trưởng lão có mời thế nào Diệp Từ các chủ cũng đâu xuất hiện đâu!”

“Chắc tân các chủ dung mạo xấu xí, thua kém Diệp Từ các chủ nên ko dám ra mặt!”

Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao...

Một bạch y nữ tử phi thân đến vũ đài. Y phục nàng thướt tha, tà áo nhẹ bay trong gió, mái tóc dài màu đen được búi gọn gàng và cài một cây trâm có hình hoa mộc lan. Nữ tử nhẹ điểm chân lên vũ đài, một cơn gió thoảng qua làm tà áo nàng bay phấp phới. Nàng thần sắc ung dung, tiêu sái nhìn mọi người bên dưới. Thanh âm trong trẻo của nàng từ từ vang lên, “Đã để mọi người đợi lâu! Ta là tân các chủ Lạc Hoa Các – Lục Yên!”

Đám nam nhân ở dưới vì một nụ cười mỉm của nàng mà hồn phách thất lạc mà trong đám người đó có một luồng ánh mắt nóng rực mà ôn nhu nhìn nàng. Phi Yến đưa mắt tìm liên tục tìm được ánh mắt đó.

Nàng nhẹ mỉm cười với nam tử một thân trường bào màu trắng.

Bên dưới bắt đầu có tiếng cảm thán

“Ngươi xem, ngươi xem Lục Yên các chủ còn đẹp hơn cả Diệp Từ các chủ a!”

“Đứng, đứng, ta chưa bao giờ thấy nữ tử đẹp như vậy!”

“Phải, tựa như tiên nữ giáng trần, à không, e rằng cả tiên nữ cũng ko bằng nàng!”

Đó là phản ứng của nam nhân, còn phản ứng của nữ nhân thì...

“Như vậy mà đẹp cái gì? Ta thấy cũng tầm thường thôi!”

“Đứng a, sắc đẹp như vậy chắc chỉ dùng để dụ dỗ nam nhân!”

Mà những lời nói này đều lọt hết vào tai Phi Yến, bất quá nàng ko quan tâm đến người ta nói như thế nào!

“Lục Yên các chủ! Mời ngồi!” Một vị trưởng lão hướng nàng đưa tay làm dấu hiệu mời.

Nàng còn chưa kịp ngồi xuống thì....

Một hoàng y nữ tử nhào lên vũ đài

“Phụ thân, chính là ả ta! Chính ả ta đã sát con!” Nữ tử tức giận chỉ về phía Phi Yến

Một nam nhân độ ngoài ngũ tuần nạt lại nữ tử rồi hướng nàng tạ lỗi, “Câm miệng, mau lui ra, Lục Yên các chủ là để cho ngươi chỉ tay vào sao? Lục Yên các chủ, lão phu Minh Hạo Nhân – minh chủ võ lâm Huyền Vũ quốc tham kiến các chủ! Tiểu nữ của lão phu ko hiểu chuyện mong người bỏ qua cho, ta về nhà sẽ dạy dỗ lại nó!”

Phi Yến đánh giá nam nhân trước mắt nàng rồi hòa nhã đáp, “Ko sao, ta cũng ko chấp nhất với vị tiểu thư này!”

Đình Nghi tròn mắt nhìn nàng, “Già nhân già nghĩa! Ngươi là hồ ly tinh, chính ngươi mê hoặc Nhưộc Bạch ca ca, chính ngươi, Nhưộc Bạch ca ca chưa bao giờ mắng ta nhưng lần trước chỉ vì ngươi mà huynh ấy mắng ta! Các chủ gì chứ, chỉ là con hồ ly tinh thôi!”

Mọi người nghe những lời này xong đều nhất mực im lặng.

Hai cái thân ảnh nhanh như chớp lao lên vũ đài. Nam tử thì cầm đao kề vào một bên cổ Đình Nghi còn nữ tử cầm kiếm kề vào bên cổ còn lại.

“Các ngươi... Ta là nữ nhi của minh chủ võ lâm, các ngươi dám vô lễ với ta sao?” Đình Nghi lòng run sợ nhưng vẫn cố hét lên

“Ta ko cần biết ngươi là nữ nhi của ai nhưng dám mạo phạm các chủ chỉ có con đường chết!” Vũ nghiêng răng gần từng chữ. Các chủ cao cao tại thượng của bọn họ là người có thể để cho người khác tùy tiện hạ nhục sao!

Minh Hạo Nhân run sợ vội cúi đầu trước Phi Yến, “Lục Yên các chủ tha mạng! Nữ nhi của lão phu nhất thời ăn nói hồ đồ! Ta nhất định sẽ mang nó về giáo huấn một trận!”

“Vũ, Vân Mai, lui ra đi!” Phi Yến nhàn nhạt nói

Vũ có hơi chần chờ nhìn nàng nhưng cuối cùng cũng buông đao ra cùng Vân Mai lui về phía sau Phi Yến.

Nàng thân thủ tiến đến gần Đình Nghi.

Trên gương mặt nàng vẫn nở một nụ cười nhưng nụ cười lúc này đã ko còn chạm tới đáy mắt nàng nữa. Ánh mắt nàng tràn đầy lạnh lùng cùng thị huyết.

Cô ta đúng là rất có gan, dám chạm vào một trong những từ tối kỵ của nàng. Phải biết, nàng vô cùng ghét ba chữ “hồ ly tinh” vì nó chính là câu trước khi nàng rơi xuống vách núi nghe được.

“Ta hỏi cô nương, ngươi và Nhưộc Bạch có quan hệ gì với nhau?” Thanh âm của nàng nghe ko ra có chút gì tức giận trong đó nhưng những người quen biết Vương Phi Yến nàng lâu đều biết đây là dấu hiệu trước khi cơn tức giận của nàng tới.

Đình Nghi bị hỏi vấn đề này đột ngột nên hơi lúng túng, “Ồ... Ta.... Ta và Nhưộc Bạch ca ca là.... Là.... thanh mai trúc mã từ hồi bé!”

“Hóa ra là thanh mai trúc mã! Thế mà ta lại cứ tưởng cô nương là nương tử của Nhưộc Bạch cơ đấy! Chỉ một cái thanh mai trúc mã tầm thường mà dám sỉ vả ta? Nhưộc Bạch thích ngươi sao?” Phi Yến thùy chung vẫn mỉm cười

Đình Nghi nhìn về phía Nhưộc Bạch dưới vũ đài nhưng hần...hần lại tránh ánh mắt của nàng. Đình Nghi đành tức giận nắm thật chặt góc áo, nàng ko lên tiếng trả lời.

Phi Yến lúc này lộ ra một nụ cười khuyên quốc khuyên thành, “Nhưộc Bạch vốn dĩ ko thích ngươi thì....ngươi có tư cách gì mà mắng ta!”

“Ngươi....” Đình Nghi giận đến đỏ mặt “Ta muốn cùng ngươi thách đấu một trận!” Nàng nhất định phải lấy lại lòng tự trọng, nhìn ả ta nàng chắc rằng ả ta võ công cũng tầm thường thôi! Dù sao nàng cũng học võ từ nhỏ, ko tin là ko đánh lại nàng ta!

“Hào, bắt quá ta từ trước đến nay thi đấu một cái gì đó đều phải có giải thưởng ta mới tham gia!” Điều nàng muốn chính là Đình Nghi mở miệng thách đấu với nàng, có như vậy nàng mới quang minh chính đại mà trả thù chứ!

“Hào, ngươi muốn gì?” Đình Nghi nghe Phi Yến nhận lời mình mà trong lòng âm thầm mừng rỡ

“Nếu như ta thắng thì ngươi tùy ý ta xử trí còn nếu như ngươi thắng ngươi muốn làm gì ta cũng được!”

“Hào!” Đình Nghi rút kiếm ra lao về phía nàng.

Mặc dù võ công của Đình Nghi ko tệ nhưng Phi Yến là loại người nào chứ? Nàng làm sao dễ dàng thua được!

Mọi người bên dưới đều ko nhìn rõ, bọn họ chỉ thấy Phi Yến ko hề rút vũ khí ra nhưng chỉ trong chớp mắt liền đánh ngã Đình Nghi, trên tay Phi Yến còn là kiếm của Đình Nghi ban nãy.

“Ngươi thua rồi!” Phi Yến buông kiếm ra rồi tiến lại gần Đình Nghi. Nàng tung một thứ bột màu xanh vào người Đình Nghi

“Ngươi làm gì?”

“Ko có gì! Chỉ là một chút trùng phạt nho nhỏ!” Phi Yến mỉm cười nhàn nhạt

“Aaaaa, đau quá! Mặt của ta, mặt của ta tại sao lại đau thế này? A, nóng quá, mặt của ta nóng quá!” Đình Nghi đau đớn ôm lấy khuôn mặt nàng

“Ngươi dám hạ độc ta? Mau đưa thuốc giải ra đây!”

“Rất tiếc, ta ko hề có thuốc giải! Độc này chính là Hỏa Sắc, nó sẽ khiến mặt của ngươi mỗi tháng đều đau đớn đến chết đi sống lại, tựa hồ như có lửa thiêu đốt da ngươi, có hàng ngàn con kiến đang cắn ngươi, sau mỗi tháng gương mặt ngươi sẽ bị hủy từ từ!”

“Ngươi...tiện nhân! Đồ ác độc!” Đình Nghi gào thét

Minh Hạo Nhân thấy vậy nên sai người đem Đình Nghi về, “Người đâu, mau đưa tiểu thư về! Lục Yên các chủ, tiểu nữ ko đúng, lão phu xin tạ lỗi với người!” Nữ nhi này của hắn thật quá ngông cuồng, lần này hắn ko thể nào cứu giúp gì được rồi!

Phi Yến thấy vậy mà quay xuống dưới nhìn tất cả mọi người, “Các vị, con người Lục Yên rất công bằng! Nếu các vị ko phạm phải ta cùng Lạc Hoa Các thì chúng ta đều là bằng hữu nhưng nếu đắc tội với ta rồi...hậu quả sẽ khó lường đấy! Có lẽ Diệp Tử các chủ khá nhân từ và ko quan tâm tới mọi việc cho lắm, bắt quá Lục Yên ta là người có thù tất sẽ báo mà còn bắt người đó trả giá gấp bội!” Khí thế uy nghiêm cùng tư chất thanh cao của nàng làm mọi người vừa sợ hãi nhưng cũng mang lại kính trọng, đó là khí chất mà ko phải bất kì một nữ tử nào cũng có.

Thế là từ đó mọi người nhắc tới danh tiếng Lục Yên các chủ của Lạc Hoa Các đều kiêng sợ, ko dám làm càn và đều nhớ như in sự việc xảy ra tại đại hội võ lâm năm đó!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Giao đấu

Tầm hình đúng với hoàn cảnh trong truyện! Hắc hắc....

Đúng là người càng già càng nói nhiều mà! Có mỗi cái lễ khai mạc đại hội võ lâm mà các vị trưởng lão này nói suốt bốn canh giờ ko ngừng nghỉ. Bọn họ chắc nội công thâm hậu lắm nên mới ko thấy mệt!

“Ngày mai đại hội võ lâm sẽ chính thức diễn ra!” Cuối cùng một vị trưởng lão cũng lên tiếng kết thúc.

“Các vị....”

“Khoan đã, tại hạ là trưởng môn Thanh Phong môn –LãnhVân! Ta muốn cùng giao đấu với Lãnh Phong nên nhờ các vị trưởng lão làm chứng!” Một nam tử tướng mạo khá bình thường tiến tới phía trước

Phi Yến mâu quang chiếu thẳng vàoLãnhVân. Thì ra cái tên này là người hạ độc Lãnh Phong, hừ, nhìn tướng mạo của hắn cũng đủ biết là kẻ tiểu nhân! Lãnh Phong lúc này một thân y phục màu đen đi sau lưngLãnhVân.

“Ồ...chuyện này...” Vị trưởng lão tỏ vẻ bối rối. Dù sao Thanh Phong môn cũng có uy tín trong thiên hạ nên ko thể đắc tội vớiLãnhVân mà Lãnh Phong lại là đệ nhất sát thủ, tên này cũng ko vừa chút nào! Hơn nữa bọn họ mà đánh nhau thế nào cũng đổ máu, ai, hắn thật ko muốn chuốt thêm phiền phức!

“Giao đấu cũng cần có lý do! Người vì cái gì muốn giao đấu?” Thanh âm Phi Yến ko nhanh ko chậm vang lên

“Lục Yên các chủ, ta chỉ muốn so tài với Lãnh Phong công tử thôi! Ta đã ngưỡng mộ võ công của huynh ấy lâu lắm rồi nên muốn được lĩnh giáo!” Lãnh Vân hai mắt nóng rực nhìn chăm chăm Phi Yến. Nữ nhân xinh đẹp như vậy mà đặt trong lòng chắc tuyệt lắm!

Phi Yến trong lòng khinh bỉ Lãnh Vân, “Hừ, ta khinh, đúng là thứ giả dối, vô sỉ! Rõ ràng hạ độc người ta xong rồi lại giả vờ như ko có gì hết!”. Bất quá ngoài mặt nàng vẫn giữ thái độ hết sức bình thản, “Ồ, thì ra là vậy! Giao đấu cũng cần có sự đồng ý của hai phía! Mà...”

Nàng còn chưa nói hết thanh âm lạnh lùng kia đã vang lên, “Ta đồng ý!”

Phi Yến nhin ko được mà trừng mắt lớn nhìn cái tên mặt lạnh ngu ngốc kia. Hắn có bị điên ko? Nếu như trước đây, có mười tên Lãnh Vân nàng cũng ko lo nhưng bây giờ là lúc nào chứ? A, nàng sắp bị cái tên mặt lạnh này chọc cho tức điên rồi!

“Lãnh Phong công tử, người suy nghĩ kỹ rồi chứ?” Phi Yến cố giữ bình tĩnh hỏi lại lần nữa

“Ta đồng ý!” Lãnh Phong như cũ đáp

“Hảo, vậy chúng ta giao đấu ngay bây giờ!” Lãnh Vân đắc ý

“Ko biết ta có thể làm trọng tài cho cuộc giao đấu này ko?” Phi Yến liếc xéo Lãnh Phong một cái rồi quay lại nhìn Lãnh Vân

“Đương nhiên, được Lục Yên các chủ làm trọng tài tại hạ còn muốn gì hơn!” Lãnh Vân ánh mắt thô tục nhìn nàng

“Đã vậy, ta sẽ ra luật lệ cuộc đấu! Đối phương ko được đả thương lẫn nhau, ko được dùng vũ khí, thời gian thi đấu dài nhất chỉ được phép trong vòng một nén hương. Hai người đứng trong vòng tròn này giao đấu, nếu có một người bước chân ra khỏi vòng tròn thì người đó thua cuộc. Ko biết hai vị thấy ý kiến của ta thế nào?” Phi Yến vẽ một vòng tròn ko to cũng ko nhỏ rồi mỉm cười nhìn Lãnh Phong

“Hảo, bất quá tại hạ cũng có sở thích giống Lục Yên các chủ! Đã thi đấu thì phải có phần thưởng...” Lãnh Vân thâm ý nhìn Phi Yến

Nàng vân đạm phong khinh nói: “Phần thưởng? Ko biết Lãnh môn chủ muốn phần thưởng như thế nào?”

Lãnh Vân cười một cách dâm tà, “Haha... tại hạ chỉ muốn một nụ hôn của mỹ nhân thôi! Ko biết như vậy có được ko?”

Mọi người giờ phút này đều im lặng toàn bộ. Thật ko ngờ tân trưởng môn của Thanh Phong môn lại vô sỉ đến như vậy!

Vũ và Thiên Hàn đang định bước lên liền bắt gặp Phi Yến nhẹ lắc đầu nên đành dừng lại.

“Ko thành vấn đề! Chỉ là... để xem người có thắng hay ko!” Câu cuối cùng này nàng có ý kéo thật dài ra. Bất luận như thế nào nàng cũng sẽ làm cho tên này thua!

Phi Yến bước xuống vũ đài nhường chỗ cho cuộc giao đấu. Lúc đi ngang qua Lãnh Phong, nàng cố ý dừng lại nói thật nhỏ vào tai hắn, “Ta ko muốn hôn cái tên vô sỉ kia đâu đấy! Đến lúc huynh phải trả công ta trị thương cho huynh rồi! Lãnh Phong, ta tin huynh nhất định chiến thắng! Đừng nhường tay với hắn!”

Nàng rời khỏi Lãnh Phong rồi đến ngồi xuống một cái ghế đặt dưới vũ đài.

“Các chủ, người đặt cược quá lớn nha!” Liên Hoa hào hứng chạy lại đứng bên cạnh nàng

“Phải đó tiểu thư, nếu như Lãnh Phong công tử thắng thì ko nói gì, dù sao Lãnh Phong công tử cũng rất soái a! Còn nếu như cái tên đầu trâu mặt ngựa kia thắng thì làm sao?” Thanh Phi lo lắng

“Các người yên tâm, các chủ nhất định đã có tính toán!” Vân Mai trầm lặng lên tiếng. Nàng biết các chủ thông minh như vậy nhất định đã có cách ứng phó.

Phi Yến mỉm cười nhìn thoáng qua mấy gương mặt bên cạnh nàng, “Lãnh Phong nhất định sẽ thắng!” Nàng nhàn nhạt đáp rồi quay về phía vũ đài.

Lúc này hai nam nhân thân hình chênh lệch nhau đã bước vào trong vòng tròn và thi triển võ công.

Quyền pháp của Lãnh Vân ko tệ nhưng ko mạnh mẽ bằng Lãnh Phong. Nhìn bên ngoài thì Lãnh Phong chiếm ưu thế hơn nhưng người nào am hiểu và thông minh liền nhận ra Lãnh Phong có điểm kỳ lạ. Thiên hạ đệ nhất sát thủ danh chấn trong giang hồ làm sao có thể dây dưa nãy giờ với một người có võ công như Lãnh Vân, đáng lẽ Lãnh Vân đã vắng khỏi vòng tròn từ đời kiếp nào từ khi Lãnh Phong ra chiêu thứ nhất rồi!

Cách đó ko xa...

Từ Ly nắm hai tay thành quyền, ánh mắt ko hề rời vũ đài.

“Lãnh Vân, người dám gây ra chuyện này! Thanh Ảnh, chuẩn bị xóa sổ Thanh Phong môn, ta ko muốn thấy cái tên kia xuất hiện trên thế gian này nữa!”

Hắn trầm giọng phân phó cho nam tử bên cạnh

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Thanh Ảnh hai tay ôm thành quyền rồi phi thân đi mất

Lúc này, trên vũ đài...

Lãnh Vân bị một quyền của Lãnh Phong làm cho lùi về phía sau vài bước. Ánh mắt hắn tràn đầy địch ý nhìn Lãnh Phong. Tại sao? Tại sao? Rõ ràng hắn đã hạ Ma Hạ rồi mà, tại sao tên kia lại ko hề hấn gì?

“Trận đấu kết thúc! Lãnh Phong thắng!” Một vị trưởng lão thấy Lãnh Vân đã bước khỏi cái vòng một chút nên hô lên

“Hừ!” Lãnh Vân mặc kệ lời nói của trưởng lão. Hắn chớp lấy một thanh kiếm gần đó mà hướng về phía Lãnh Phong.

“Keng” thanh âm của hai cây kiếm va chạm vào nhau.

Thanh kiếm trong tay Lãnh Vân gãy làm đôi và rơi xuống đất.

Bạch y nữ tử tay cầm thanh kiếm bằng bạch ngọc sáng lấp lánh dưới nắng chia vào Lãnh Vân.

Mọi người kinh ngạc nhìn thanh kiếm trên tay nữ tử đó

“Thiên a, đó chẳng phải là Bạch Ngọc kiếm sao?”

“Phải, đúng là Bạch Ngọc kiếm! Nghe nói thất lạc trên giang hồ rất lâu rồi, ko ngờ hôm nay lại xuất hiện ở nơi này!”

“Càng ko ngờ hơn nó lại nằm trong tay Lục Yên các chủ! Xem ra sau này chúng ta ko nên đắc tội với vị các chủ này!”

Quay trở lại tình hình trên vũ đài

Phi Yên mỉm cười đến khuynh quốc khuynh thành, “Ngươi đã thua!”

“Hừ, nữ nhân ko biết sống chết mau tránh ra!” Lãnh Vân gào lên một tiếng rồi giựt một cây kiếm trong tay thuộc hạ của hắn lao về phía Lãnh Phong

“Ko biết sống chết!” Nàng lạnh lùng nói một tiếng. Thân thủ nhanh như chớp đã kề kiếm vào cổ Lãnh Vân

“Ta là trưởng môn của Thanh Phong môn đó! Ngươi tốt nhất ko nên làm vậy! Ngươi đâu, còn ko mau lên cho ta!” Lãnh Vân ý thức được thanh kiếm lạnh lẽo kề sát vào cổ mình nên hoảng sợ kêu lên

Nhưng đến khi hắn nhìn xuống dưới, thủ hạ của hắn toàn bộ đã bị người của Lạc Hoa Các vây lại.

“Chắc, chắc, ngươi thật ko biết điều! Ngươi tự mình vi phạm quy tắc giao đấu trước nên đừng trách ta vô tình! Ta xử phạt công minh nên hành động vừa rồi của ngươi đương nhiên là đáng bị phạt!” Nàng nói xong liền bỏ một viên thuốc vào miệng hắn và ép hắn phải nuốt xuống.

“Ngươi cho ta ăn cái gì?”

“Ko có gì, chỉ là Ma Hạ mà thôi!” Phi Yên cố tình nói thật nhỏ

“Cái gì...Ma Hạ....Làm sao ngươi?” Lãnh Vân vừa nghe đến hai từ này liền bất giác run lên.

Hắn ngược mắt lên nhìn nữ tử xinh đẹp đang cười đến mê người.

“Ngươi! Ta nhất định giết ngươi!” Lãnh Vân hóa điên lên cầm thanh kiếm quay sang định đâm Phi Yên nhưng chưa gì hắn đã rú lên một tiếng thảm thiết.

Máu, cổ tay phải hắn ta đầy máu và máu. Gân tay của hắn, gân tay của hắn đã đứt rồi!

Nam tử y phục màu đen đứng chắn trước bạch y nữ tử, trên tay hắn chính là Long Huyết đao mà giờ phút này trên thân đao đã dính một ít máu.

“Ngươi...ngươi quên phụ thân đã nói với ngươi như thế nào sao?” Lãnh Vân vừa đau đớn vừa phẫn nộ nhìn Lãnh Phong

“Ân tình của nghĩa phụ ta đã trả xong hết rồi! Huống hồ....ta còn chưa giết ngươi!” Lãnh Phong ánh mắt lạnh thấu xương nhìn bộ dáng chật vật của Lãnh Vân đang nằm dưới đất.

“Các ngươi muốn theo một tên bại hoại, vô si này hay theo ta?” Lãnh Phong hướng thủ hạ của Thanh Phong môn nói

Toàn bộ thuộc hạ Thanh Phong môn đều nhất loạt quỳ xuống, “Bái kiến chủ thượng!” Bọn hắn cũng ko muốn theo cái tên vô tích sự kia đâu a, đầu chủ thượng Lãnh Phong rất tàn độc và lãnh khốc nhưng người là có năng lực thật sự, có thể dẫn dắt Thanh Phong môn.

Buổi khai mạc đại hội võ lâm đã kết thúc trong một màn như thế!

Dưới bầu trời đầy ánh sao lấp lánh

Phi Yến ngồi một mình thần thờ nhìn lên bầu trời.

“Ta phải đi rồi!” Một hơi thở lạnh lạnh phả lên đầu nàng

Phi Yến ngẩng đầu lên, nam nhân này lúc nào cũng biểu lộ một sắc thái lạnh lùng nhưng ngay tại thời điểm này nàng lại cảm thấy được ánh mắt hắn phát ra một tia ôn nhu cùng luyện tiếu nào đó! “Àn, ta cũng đoán được huynh sẽ đi! Dù sao cũng cần phải chỉnh đốn lại Thanh Phong môn! Độc được trong người huynh...”

“Yên tâm, ta đã tìm ra cách giải độc!” Hắn ngắn gọn đáp

“Phi Yến, nàng còn nợ ta một thứ!”

“Thứ gì?” Nàng ngạc nhiên mở to hai mắt nhìn hắn

Lãnh Phong giờ bạc môi lên khẽ mỉm cười. Hắn cúi đầu xuống, đưa tay nâng cằm nàng lên, “Phần thưởng của ta!”

Đôi môi lạnh giá đó liền dề lên môi nàng. Thật ôn nhu hôn nàng tựa hồ như vừa sợ nàng cự tuyệt vừa sợ nàng bị tổn thương!

Nàng ban đầu định đẩy hắn ra nhưng thấy đôi môi hơi run của hắn, lông mày nhíu chặt lại nàng lại ko nỡ. Ôi, nếu có ai biết vị sát thủ lãnh khốc này có bộ dáng e dè cùng sợ hãi như vậy sẽ cười đến đau bụng mất!

Thời gian cứ từ từ trôi qua! Lãnh Phong cuối cùng cũng buông nàng ra. Hắn nhìn nàng thật kỹ, thật kỹ như để khắc sâu hình ảnh của nàng vào tâm trí hắn.

“Đa tạ nàng, đa tạ nàng đã xuất hiện trong cuộc sống lạnh lẽo của ta! Nàng chính là thứ ánh sáng duy nhất trong cuộc đời đen tối của ta!” Lãnh Phong đưa bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt gương mặt nàng.

Phi Yến kinh ngạc nhìn hắn, nàng đang định mở miệng nói nhưng hắn đã cướp lời nàng

“Nàng nhất định phải hạnh phúc! Chỉ có như vậy ta mới hạnh phúc được!” Lãnh Phong cười với nàng tựa như có ánh sáng mặt trời chiếu vào một đêm đông đen tối. Hắn dứt khoát xoay người bước đi, ko hề quay đầu nhìn lại.

Phi Yến ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng đơn độc kia. Hóa ra, hắn cười thật đẹp a! Hy vọng huynh sẽ tìm được một người khiến huynh cười như vậy! Lãnh Phong, ta cũng mong huynh hạnh phúc!

Từ Ly từ xa đã chứng kiến hết một màn hồi nãy. Hắn nắm thật chặt bình rượu trong tay.

“Nàng nhìn gì mà chăm chú vậy?”

“Uy...” Phi Yến bị thanh âm thình lình phía sau làm giật mình.

“Từ Ly, huynh định dọa chết người sao?” Nàng xoay lại mới thấy Từ Ly phía sau

Từ Ly ngồi xuống cạnh nàng, rót ra hai ly rượu rồi đưa nàng một ly, “Ta tự dung muốn uống rượu, nàng uống với ta một ly đi!”

Phi Yến ko nghĩ ngợi gì mà tiếp ly rượu rồi đưa lên miệng uống.

Nàng uống từ ly này đến ly khác, thẳng đến khi nàng cảm thấy trong người hơi khó chịu một chút mới đứng dậy, “Ta hơi mệt! Ta về phòng trước!”

Nàng mới bước được hai bước liền cảm thấy trời đất quay cuồng rồi trước mắt tối sầm lại, giây tiếp theo nàng liền ngã vào một lồng ngực ấm áp và rộng lớn.

“Xin lỗi nàng, Phi Yến!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thành hôn

Chỗ là cái chỗ quái quỷ nào thế này? Nơi này lại còn hơi lắc lư nữa chứ! Đừng nói là...nàng đang ở trên thuyền nha!

Phi Yến vừa mới mở mắt ra liền thấy nàng đang ở trong một căn phòng nhỏ mà xung quanh không có lấy một bóng người. Nàng cố đứng dậy nhưng toàn thân lại vô lực, mãi nàng mới cố gắng vịn vào cái bàn để đến bên song cửa sổ nhỏ trong phòng.

Thiên a, tối qua nàng còn ở Hạnh Hoa Lâu uống rượu với Từ Ly vậy mà mở mắt ra liền thấy mình đang ở trên biển! Có ai nói cho nàng đây là chuyện gì không?

“Nàng đã tỉnh rồi!” Thanh âm trầm thấp của Từ Ly vang sau lưng nàng.

Phi Yến quay đầu lại. Nàng neho neho mắt nhìn thật sâu vào mắt nam tử đối diện. Hôm qua thứ nàng uống chỉ có rượu hắc đem tới, sau đó nàng liền cảm thấy chóng mặt mà ngất xỉu, chuyện này vừa nhìn vào liền biết là ai làm nhưng nàng không muốn tin. Nàng không muốn tin Từ Ly đối với lại hạ được.

“Nói cho ta biết, ta như thế nào lại ở trên thuyền! Còn nữa...huynh...có phải...hạ được ta không?” Phi Yến thần sắc ngưng trọng

“Phải, ta đã bỏ vào ly rượu nàng uống Chi Công Tán. Chúng ta đang trên đường đến Bạch Hổ quốc, nàng nên ngoan ngoãn ở đây nghỉ ngơi đi! Phi Yến, ta xin lỗi nhưng ta không hề hối hận vì hạ được nàng! Ta đối với nàng là vô phương cứu chữa rồi!” Từ Ly thần sắc đau khổ nhìn nàng. Lòng hắc đau đến cỡ nào khi phải chính tay mình hạ được với nàng nhưng hắc buộc phải làm như vậy! Nếu hắc không hạ được nàng, với võ công của nàng, nàng sẽ chạy thoát mất.

“Bạch Từ Ly, ngươi...” Nàng tức giận đến nỗi không thốt nên lời. Thật không ngờ hắc lại hạ Chi Công Tán với nàng!

Chi Công Tán chính là loại dược làm cho người bị hạ độc không có khả năng vận nội lực, mỗi lần vận nội lực liền đau thấu xương.

“Đưa cho ta giải dược!” Nàng lạnh lùng nói

“Không thể, đưa cho nàng nàng liền biến thành con chim yến nhỏ bay mất thì sao? Lần này ta quyết không để nàng chạy mất đâu!” Từ Ly kiên quyết đáp

Phi Yến nghe vậy liền nắm tay lại. Nàng ghét nhất là bị người khác hạ được, ghét nhất là bị người khác cưỡng ép mà hắc hôm nay lại phạm phải hai thứ nàng ghét nhất.

Phi Yến không suy nghĩ nhiều liền hướng Từ Ly xuất thủ ra mấy đòn taekwondo. Phải, nàng không thể dùng nội lực nhưng nàng còn có một thân đại đen taekwondo này! Dù sao nàng mỗi lần đi thi đấu chưa có lần nào là thua cả!

Từ Ly nhìn thứ võ công kỳ lạ của Phi Yến. Nàng từ đâu lại học được thứ võ công này? Tuy không sử dụng nội lực nhưng cước pháp lại nhanh và hữu lực, nếu như hắc không có võ công thì bây giờ đã bị mấy cú đá của nàng hạ gục.

Từ Ly bắt được một chân của Phi Yến, “Đừng đùa nữa! Ta không muốn làm nàng bị thương đâu!”

Phi Yến mặc kệ những gì Từ Ly nói. Nàng vẫn tiếp tục ra đòn. Nàng hôm nay không đá được hắc một cú sẽ không hạ hạ được.

Từ Ly thờ dãi, thân thủ nhanh như chớp liền chuyển qua sau lưng Phi Yến rồi nhanh nhẹn đánh vào sau gáy nàng.

Phi Yến tức thì xụi lơ xuống ngã vào lòng ngực Từ Ly.

“Nàng đó, chưa gì đã giương nanh múa vuốt ra rồi! “Hắc ôn nhu bế nàng đặt lên giường.

“Phi Yến, nàng vẫn là đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta!”

Lần thứ hai nàng tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong một căn phòng khác.

Xem ra nàng đã lên đất liền rồi!

Căn phòng này rất rộng lớn và bày trí xa hoa. Đến cái giường nàng đang nằm cũng đủ cho năm người nằm cũng không hết. Đừng nói nàng đang ở hoàng cung Bạch Hổ quốc nhé!

“A, đau chết đi được! Cái tên đáng ghét kia, có cần phải mạnh tay đến như vậy không?” Phi Yến xoa xoa chỗ sưng đỏ đằng sau gáy.

“Tiểu thư, tiểu thư!” Thanh La mắt rung rung chạy vào ôm nàng.

“Tiểu thư, Thanh La thật có lỗi với người! Thanh La đã không ở bên chăm sóc người trong một thời gian dài như vậy! Người có khỏe không? Người có đói không? Người có muốn đi tắm trước không?” Thanh La huyền thuyên

Phi Yến nhìn Thanh La mà tự nhiên trong mắt dâng lên một tầng hơi nước. “Thanh La tỷ, ta nhớ tỷ lắm!”

“Thanh La cũng nhớ tiểu thư lắm!” Có trời mới biết nàng lo lắng cho tiểu thư cỡ nào!

Phi Yến nhìn xung quanh, ở đây ngoại trừ nàng và Thanh La ra thì không có ai khác! “Thanh La tỷ, chúng ta đang ở đâu? Có phải là hoàng cung Bạch Hổ quốc không?”

Thanh La thần sắc phức tạp nhìn Phi Yến, “Em cũng ko biết nơi này là chỗ nào nhưng tuyệt đối ko phải hoàng cung. Lúc tỉnh dậy em đã thấy mình bị mang tới đây rồi! Tiểu thư, về chuyện hoàng thượng.....”

“Hoàng thượng? Hoàng thượng nào?”

“Từ Ly công tử....” Thanh La thật ko biết phải mở lời nói với tiểu thư chuyện này như thế nào nữa! Tiểu thư nàng mà nghe xong thế nào cũng sinh khí cho coi!

“Hắn làm sao?” Phi Yến vừa nghe đến cái tên này liền ko kiềm lòng được mà tức giận.

“Sáu ngày sau chính là đại hôn của hoàng thượng!” Thanh La nhìn Phi Yến bằng ánh mắt dò xét nhưng thần sắc Phi Yến vẫn bình thản như cũ.

“Đại hôn! Hôn lễ của hắn thì có liên quan gì đến ta?”

“Đáng lý ra là ko liên quan đến tiểu thư nhưng tân nương cử hành hôn lễ với hoàng thượng chính là tiểu thư. Nói cách khác chính là sáu ngày nữa người sẽ trở thành quốc mẫu Bạch Hồ quốc!”

“Cái gì? Ta là tân nương? Quốc mẫu? Ai cho hắn cái quyền đó? Ta từ khi nào đã đồng ý gả cho hắn? Tỳ mau nói cho ta biết bây giờ hắn ở đâu!” Phi Yến đứng bật dậy, mâu quang tức giận hết lên.

“Tiểu thư.....em cũng ko biết hoàng thượng ở đâu nhưng tin chắc rằng thế nào hoàng thượng cũng đến đây tìm tiểu thư! Tiểu thư, hay là người đi tắm trước sau đó ăn chút gì đi!”

“Hảo, ta phải chăm sóc bản thân mình thật tốt! Có như vậy ta mới có sức chiến đấu!”

Nhưng mà....

Đã ba ngày rồi, ba ngày rồi mà Từ Ly vẫn ko tới đây. Hừ, ghét nhất là chờ đợi, nàng cảm thấy mình cứ như hòn vọng phu vậy! Từ Ly này thật là đáng ghét! Bất nàng đến đây, nhốt nàng trong chỗ này, lại phải rất nhiều cao thủ canh chừng nàng vậy mà ko thèm đến gặp nàng một lần.

Ko được, nàng ko thể để như vậy được! Nếu chuyện này cứ tiếp tục diễn ra biết ko chừng nàng bị người ta tống lên kiệu hoa hồi nào cũng ko hay!

“Tiểu thư, ăn cơm thôi!” Thanh La trên tay bưng hai đĩa thức ăn bước vào

“Ta ko ăn đâu! Tỳ ăn đi! Ta phải làm cho Từ Ly đến gặp ta!” Nàng nói xong ko đợi Thanh La phản ứng mà đi vào trong năm.

Tầm cung hoàng đế....

“Bẩm hoàng thượng, Vương tiểu thư.....” Thái giám lo sợ dò xét nét mặt nam tử cao cao tại thượng ngồi trên long ỷ.

“Nàng làm sao? Ko phải nàng lại đánh nhau với ám vệ chứ?” Từ Ly ngược mắt lên nhìn tên thái giám bên dưới. Mấy ngày nay hắn luôn tránh mặt nàng, hắn rất sợ, sợ khi đến gặp nàng sẽ nghe thấy lời từ chối thẳng thừng ko muốn lấy hắn, còn sợ nàng oán trách hắn vì đã bắt nàng đến đây.

“Dạ ko, nhưng.....Vương tiểu thư.....tuyệt thực!”

“Cái gì? Tuyệt thực? Sao bây giờ mới báo cho trẫm? Đã được bao lâu rồi?”

“Dạ bẩm, hon...một ngày rồi....!” Biết ngay thế nào hoàng thượng cũng tức giận mà! Chỉ tại số hắn xui xẻo chọn phải lá thăm đen đuôi nên mới bị bắt đi bầm báo thôi!

Một ngày? Phi Yến, nàng quả thực biết cách chọc tức ta!

Từ Ly vội vàng sử dụng khinh công ra ngoài.

“Ta đến rồi, nàng mau ăn một chút gì đi!” Từ Ly đau lòng nhìn thân ảnh nữ tử nằm ngủ trên chiếc giường rộng lớn.

Phi Yến nghe thấy có tiếng nói bên cạnh mình nên mở mắt ra.

Hắn, nàng cuối cùng cũng làm cho hắn tới gặp nàng!

“Ta còn tưởng huynh sẽ để mặc ta chết khô ở đây chứ?”

“Ta ko hề bỏ mặc nàng! Nàng mau ăn chút gì đi!” Từ Ly ôn nhu nói. Hắn thân thủ muốn đỡ nàng dậy nhưng nàng lại tránh khỏi bàn tay hắn.

Nàng mở to đôi mắt long lanh nhìn hắn, đôi mắt tràn đầy kiên cường. “Giải được!” Phi Yến xòe một bàn tay ra trước mặt Từ Ly

“Ko thể!” Lòng hắn nhói đau, chưa bao giờ nàng lộ ra vẻ mặt kiên cường cùng xa cách như vậy với hắn.

“Tại sao?”

“Bởi vì lúc ta đưa nàng giải được cũng chính là lúc nàng rời khỏi ta!”

“Huynh... dù ko có giải được ta cũng sẽ rời khỏi đây! Ta cũng sẽ ko lấy huynh đâu!” Nàng lạnh lùng nói

“Ta ko quan tâm bởi vì nàng nhất định phải lấy ta!” Từ Ly đi lại cầm chén cháo trên bàn đến bên giường nàng. Hắn cẩn thận múc một muỗng sau đó thổi vài cái cho nguội bớt rồi đút cho nàng.

Phi Yến thấy vậy nên ngoảnh mặt đi. Nàng mới ko cần hắn đút!

Từ Ly mạnh mẽ xoay cầm nàng lại, bắt mặt nàng phải đối diện với mặt hắn sau đó liền hôn nàng.

Phi Yến nhắm chặt mắt lại, nàng cắn răng thật chặt.

Từ Ly ko vì vậy mà bỏ cuộc. Hắn liếm láp môi nàng, bóp mạnh cằm nàng, buộc nàng phải mở miệng ra.

“A...” Phi Yến bị cơn đau làm cho ko kiềm lòng được mà kêu lên một tiếng.

Thừa cơ hội đó lưỡi hắn liền tiến vào trong miệng nàng.

Nụ hôn vừa ôn nhu vừa cuồng dã. Hắn cắn mút lấy đôi môi nàng, một chút cũng ko chịu dừng lại.

Mãi đến khi nàng sắp chết vì ngạt thở mới chịu buông nàng ra.

Hắn nhìn đôi môi anh đào sưng đỏ lên vì nụ hôn vừa rồi của nàng. Thật là khiến người ta muốn chà đạp lên đó nhiều lần nữa!

Hắn chưa bao giờ hôn cuồng bạo như vậy! Cũng chỉ có nàng mới có khả năng làm hắn mất bình tĩnh đến thế!

Từ Ly tiếp tục đưa muỗng cháo tới trước mặt nàng.

Phi Yến định tránh đi lần nữa nhưng Từ Ly ghé thật sát vào tai nàng, cổ tình thổi hơi vào đó.

“Nếu nàng ko ngoan ngoãn ta sẽ hôn nàng tiếp, đến khi nào nàng chịu ăn thì thôi!” Tay hắn đưa lên nhẹ vuốt đôi môi sưng mọng của nàng. “Nhưng môi nàng có chịu thêm được vài nụ hôn như vậy ko đây?”

“Vô sĩ” Nàng tức giận trừng mắt.

Thiên a, nếu có người chứng kiến cảnh này chắc bọn họ sẽ ko tin vào mắt mình mắt! Bạch Từ Ly – hoàng đế Bạch Hồ quốc nổi tiếng trầm tĩnh, khó đoán, hành sự lại cẩn trọng, đặc biệt ko tiếp xúc nhiều với nữ sắc mà lại nói ra những lời này cùng với hành động như vậy thế nào cũng nói đây là Bạch Từ Ly giả mạo cho coi.

Dưới sự uy hiếp của Từ Ly, Phi Yến cuối cùng cũng ăn xong.

Đến lúc 1h chuẩn bị rời khỏi, nàng đã nắm tay hắn lại

“Từ Ly, thả ta đi đi! Huynh biết ta ko thích sống cuộc sống trong cung mà! Ta muốn cuộc sống tự do!”

Từ Ly từ từ xoay người lại, nhìn thật sâu vào mắt nàng, “Nàng ở bên ta, ta cũng có thể cho nàng cuộc sống tự do! Phi Yến, nàng ko yêu ta sao? Có phải nàng chán ghét ta lắm hay ko?”

“Ta...” Nàng thật ko biết trả lời như thế nào với hắn

Từ Ly thấy nàng lúng túng, miệng liền cong thành một đường nhẹ, “Nàng hãy suy nghĩ thật kỹ! Có thật là trong lòng nàng chưa hề có ta hay ko?”

Từ Ly xoay người bước đi.

“Dù nàng có hận ta cũng được, dù có phải dùng nhiều thủ đoạn đến mấy ta cũng ko để nàng rời xa ta!” Hắn buông một câu rồi đi mất.

Phi Yến thần thờ nhìn theo bóng lưng mạnh mẽ vừa mới đi khỏi.

Nàng có thích hắn ko? Thích hay ko đây?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Hận

“Tiểu thư, đây là số vải dùng để may hỷ phục hoàng thượng đưa tới!” Thanh La chỉ vào một đồng vải vóc màu đỏ rực rỡ để trên bàn.

Phi Yến đưa tay vuốt nhẹ một mảnh vải. Thật mềm mại! Đúng là loại vải thượng hạng có khác!

“Tiểu thư... người thật sự đồng ý lấy hoàng thượng?” Thanh La nhìn về mặt đầm chiêu của Phi Yến. Nàng hiểu rõ nhất tính tình tiểu thư. Với tính cách của tiểu thư, người sẽ ko bao giờ đồng ý!

“Ta đương nhiên ko đồng ý! Ko phải ta ko muốn thành thân nhưng ta ko thích bị người khác ép buộc! Hôn sự là chuyện cả đời, phải do chính ta nguyện ý mới được! Còn ko, dù có là ngọc hoàng đại đế cũng ko ép được ta!”

“Vương tiểu thư, lời nói rất hay! Thật làm cho Thư Họa ngưỡng mộ!” Một thanh âm dịu dàng, nhu hòa vang lên.

Phi Yến theo tiếng nói đó mà xoay người lại.

Ngay ngưỡng cửa là một nữ tử xiêm y trang nhã, mái tóc vấn cao làm lộ ra chiếc cổ thon dài, ngũ quan xinh đẹp, khí chất cao quý, bề ngoài là một nữ tử nhu thuận, dịu dàng, hiền lễ nghĩa nhưng đôi mắt nàng ta....

Lúc nữ tử này nhìn nàng, trong đôi mắt có ánh lên một tia ghen ghét cùng hận thù nhưng ngay sau đó liền mất đi, đôi mắt chỉ còn lại sự thân thiện cùng ngưỡng mộ. Nàng phải cẩn thận với nữ tử này mới được!

“Cô nương là Mẫu Đơn?” Phi Yến từng nhìn thấy Mẫu Đơn một lần ở Thanh Long quốc, dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng nàng vẫn nhớ dung mạo của nàng ta. Dầu sao người ta cũng là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân mà!

“Hừ, Mẫu Đơn chỉ là thân phận ở Thanh Long của tiểu thư nhà ta thôi! Chứ tiểu thư ta cao quý như vậy làm sao có thể là kỹ nữ tầm thường được! Tiểu thư ta chính là thiên kim của thừa tướng đại nhân – Thư Họa tiểu thư!” Một nữ nhân khoảng mười lăm, mười sáu tuổi ăn mặc y phục nha hoàn đứng sau lưng Thư Họa kiêu ngạo nói.

“Tiểu Hồng, ko được vô lễ!” Thư Họa nhẹ giọng khiển trách sau đó quay qua nhìn Phi Yến mỉm cười thân thiện, “Vương tiểu thư đừng trách! Nha hoàn của ta ko hiểu chuyện! Đã nghe danh Vương tiểu thư đã lâu, đến nay Thư Họa mới có dịp diện kiến, Vương tiểu thư ko hổ danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, xem ra so với lời đồn còn hơn nhiều!”

“Thư Họa cô nương quá khen! Ta nào được như vậy! Ta thấy Thư Họa cô nương mới là bậc mỹ nhân, danh xưng thiên hạ đệ nhị mỹ nhân cũng thật xứng!” Phi Yến mỉm cười ngọt ngào. Lúc nói nàng còn cố tình nhấn mạnh hai chữ “đệ nhị” nữa cơ đấy!

Sắc mặt Thư Họa khê khượng lại trong chớp lát nhưng sau đó liền phục hồi nét mặt vui vẻ như thường. “Vương tiểu thư quá khen! Thư Họa thật mong sau này hai chúng ta trở thành tỷ muội tốt với nhau! Cùng nhau dốc lòng hầu hạ hoàng thượng! Bất quá Vương tiểu thư sau này là hoàng hậu còn Thư Họa là quý phi nên vai vế đương nhiên Vương tiểu thư phải là tỷ tỷ! Thư Họa mong sau này tỷ tỷ chiếu cố đến ta!”

Phi Yến trầm mặc nhìn Thư Họa.

Tỷ muội? Quý phi? Hóa ra nàng ta là quý phi của Từ Ly! Haha... thật ko ngờ Vương Phi Yến ta cũng có ngày rơi vào mấy cuộc đấu tranh chốn hậu cung này! Nàng còn chưa thành thân với Từ Ly vậy mà nàng ta lại tới đây ra oai với nàng, sau này... nếu như nàng thành thân rồi, chẳng phải những chuyện như thế này còn nhiều hơn sao? Ko được, tuyệt đối ko được! Ta ko bao giờ choi những trò ngu xuẩn của nữ nhân chốn thâm cung, càng ko bao giờ chấp nhận phải chung lão công với nhiều nữ nhân khác!

“Thư Họa, ai cho nàng đến nơi này?”

“Ồ, hoàng thượng! Thư Họa tham kiến hoàng thượng!”

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng!”

Tất cả mọi người đều hành lễ hết trừ một người....

Lam y nữ tử đó vẫn ung dung, thản nhiên nhìn sự việc trước mắt, hoàn toàn ko có ý định thỉnh an gì!

“Đứng lên hết đi!” Từ Ly trầm giọng nói. Thanh âm chứa đầy sự uy nghi của bậc đế vương.

“Hoàng thượng, Thư Họa vì ngưỡng mộ Phi Yến tỷ tỷ đã lâu nên mới mạo muội đến đây tìm tỷ tỷ trò chuyện! Tỷ tỷ thật đúng là bậc kỳ nữ trong thiên hạ, tài sắc vẹn toàn làm cho Thư Họa vạn phần khâm phục!” Thư Họa bô dạng nhu thuận, lễ phép.

Phi Yến bị một tiếng “tỷ tỷ”, hai tiếng “tỷ tỷ” kia làm cho phát run! Nàng ta cũng nhanh lẹ thật, mới đây mà đã thân mật gọi nàng tỷ tỷ, còn ko tiếc lời khen ngợi nàng! Chỉ có điều tiếng “tỷ tỷ” này là để cho ai cũng có thể tùy tiện gọi sao?

Phi Yến nhoen miệng cười, nàng cười đến khuynh quốc khuynh thành, “Thư Họa tiểu thư, chúng ta mới gặp nhau chưa đầy một canh giờ, tiểu thư lại dễ dàng gọi ta một tiếng “tỷ tỷ” thân mật thế sao? Phi Yến cũng ko phải khó dễ gì, chỉ là Phi Yến có thói quen tìm hiểu một người thật kỹ mới có thể thân thiết với người đó được, chứ mới gặp nhau mà ra chiều thân thiết, loại tình cảm đó chẳng phải rất giả tạo sao? Phi Yến thấy Thư Họa tiểu thư là bậc tài nữ trong thiên hạ, ta cũng muốn kết giao cùng tiểu thư lắm! Nhưng chúng ta cứ từ từ tìm hiểu nhau cho kỹ sau đó mới trở thành tỷ muội tốt cũng chưa muộn!”

“Ồ...Thư Họa thật thất thố! Mong Vương tiểu thư thứ lỗi! Thư Họa cũng muốn hai ta từ từ tìm hiểu nhau sau đó làm tỷ muội tốt cũng chưa muộn!” Lời lẽ của Phi Yến làm cho nàng ko thể chối cãi được, nàng chỉ biết cắn răng nhượng bộ thôi!

“Thư Họa mời Vương tiểu thư một chung trà tạ lỗi!” Thư Họa bung một tách trà, hai tay dâng lên trước mặt Phi Yến

“Thư Họa tiểu thư thật khách khí!” Phi Yến thân thủ đưa tay ra chuẩn bị tiếp nhận tách trà nhưng...

Đến khi tay nàng chạm vào tách trà, nó liền rơi xuống đất, toàn bộ nước nóng trong đó đều hắt hết vào tay Thư Họa.

Thanh âm tách trà va chạm với nền nhà tạo ra những tiếng “loảng xoảng” thật chói tai.

Từ Ly lo lắng chạy lại cầm tay nàng lên xem xét thật kỹ, “Nàng có sao ko? Có bị phỏng ko?”

“Ta ko sao! Huynh nên xem Thư Họa tiểu thư thì hơn!” Phi Yến nhẹ lắc đầu rồi đưa mắt nhìn bàn tay sưng đỏ của Thư Họa.

“Thư Họa thật vô dụng! Có bung một tách trà cũng ko xong!” Thư Họa bộ dáng đáng thương, hai mắt long lanh bao phủ bởi một màn hơi nước.

“Ko phải lỗi của nàng! Trẫm đưa nàng đến chỗ thái y xem xét!” Từ Ly ra chiều quan tâm nói

“Phi Yến, tối nay ta đến tìm nàng!” Trước khi đi hần còn quăng lại cho nàng một câu.

Ách, tối nay á? Đến tìm nàng làm gì vậy trời!

Đội bọn họ đi khỏi, nàng mới xoay sang hỏi Thanh La, “Thanh La tỷ, Thư Họa kia là người như thế nào?”

“Thư Họa tiểu thư là thiên kim duy nhất của thừa tướng đại nhân, dung mạo lại xinh đẹp nên có rất nhiều công tử quý tộc muốn lấy nhưng thừa tướng đại nhân ngay từ đầu chỉ muốn nàng ta trở thành hoàng hậu. Nàng ta ngay từ nhỏ đã thích hoàng thượng nên mới nguyện ý đến Thanh Long quốc cùng với hoàng thượng và lấy thân phận là một kỹ nữ. Lúc hoàng thượng đăng cơ, có rất nhiều bá quan văn võ trong triều dâng tấu nói hoàng thượng nên lập Thư Họa tiểu thư làm hoàng hậu nhưng hoàng thượng nhất mực từ chối. Đến khi hoàng thượng đem tiểu thư về Bạch Hổ quốc và đưa ra chiếu chỉ lập tiểu thư làm hoàng hậu có rất nhiều người phản đối, trong đó người phản đối nhiều nhất chính là thừa tướng đại nhân, ông ta nói dù tiểu thư có là công chúa của Huyền Vũ quốc nhưng thật chất xuất thân chỉ là...một dân thường nên ko thích hợp làm mẫu nghi thiên hạ. Nhưng hoàng thượng vẫn kiên quyết làm như vậy, người còn nói ngôi vị hoàng hậu này chỉ một mình tiểu thư mới có thể ngồi ngoài ra người ko chấp nhận một kẻ nào khác hết! Sau đó ko biết vì cái gì mà thừa tướng đại nhân cũng chịu thỏa hiệp với một điều kiện, đó là ái nữ của ông ta phải làm hoàng quý phi, người chỉ đứng sau hoàng hậu!” Thanh La kể lại toàn bộ sự việc

Xem ra Từ Ly vì nàng đã gây xích mích với văn võ bá quan trong triều! “Ồ, vậy hoàng thượng trả lời như thế nào?”

“Hoàng thượng ko nói gì hết! Nhưng em nghĩ hoàng thượng sẽ ko đồng ý!”

“Vì sao?” Phi Yến ngược mắt nhìn Thanh La

“Bởi vì hoàng thượng rất yêu tiểu thư! Em cảm thấy suốt đời này ngoài tiểu thư ra hoàng thượng sẽ ko dung nạp thêm bất kì người nào nữa!” Điều này nàng rất chắc chắn. Nàng đã tận mắt chứng kiến tình cảm hoàng thượng dành cho tiểu thư sâu sắc đến mức nào. Đó là thứ tình cảm sâu đậm đến mức ko thể buông tay được nữa, là thứ tình cảm khiến hoàng thượng hành sự cẩn trọng phải làm những việc hết sức liêu lĩnh.

“Suốt đời yêu một mình ta? Ta ko tin! Người ta nói nhà đế vương luôn luôn vô tình! Có vị hoàng đế nào mà suốt đời chỉ có duy nhất một thê tử chứ?”

“Tiểu thư, người đừng trách Thanh La nhiều chuyện! Thanh La luôn thắc mắc một điều, tại sao tiểu thư lại nhất quyết ko chịu lấy hoàng thượng? Chẳng lẽ tình cảm của hoàng thượng tiểu thư lại ko hề cảm nhận được một chút nào? Thanh La đi theo hoàng thượng rất lâu, em chưa bao giờ thấy hoàng thượng vì bất cứ nữ nhân nào rung động, thậm chí lúc hoàng thượng còn là một đại hoàng tử, những hoàng tử khác trong phủ đã tam thê tứ thiếp mà trong phủ hoàng thượng lại ko hề có một thê thiếp nào! Người ngày ngày chỉ lo luyện công, đọc sách, nghĩ cách giúp tiên hoàng trị vì đất nước, đối phó thù trong giặc ngoài! Hoàng thái hậu, chính là mẫu thân của hoàng thượng mất từ khi người còn rất nhỏ, lại có rất nhiều người ngấm ngấm hại hoàng thượng chỉ vì ngôi báu nên hoàng thượng lúc nào cũng trong tình trạng cảnh giác cao độ. Bình thường bề ngoài của hoàng thượng lúc nào cũng hòa nhã, trầm ổn, trên môi lúc nào cũng mỉm cười nhưng nụ cười đó chưa bao giờ chạm vào đáy mắt cho đến khi....tiểu thư xuất hiện. Lúc đó hoàng thượng hoàn toàn thay đổi, người nói nhiều hơn, cười cũng nhiều hơn mà những nụ cười đó đều rất chân thật. Tiểu thư, người đừng để ý đến những lời Thanh La nói, đó chỉ là suy nghĩ của em, tiểu thư quyết định như thế nào em cũng sẽ nghe theo người! Thanh La đã nói quá nhiều, em vào trong làm bánh quế hoa mà tiểu thư thích ăn nhất!” Thanh La nói xong liền bỏ vào trong.

Ai, xem ra có rất nhiều chuyện về Từ Ly mà nàng ko hề biết!

Mà xem ra San San nói rất đúng về nàng!

“Sau này, tên nào yêu phải cậu sẽ rất đau khổ!”

Phi Yến ngạc nhiên nhìn người bạn thân nhất của mình, “Tại sao?”

“Ài, tại vì trái tim đại tiểu thư cậu làm bằng băng đó! Cậu đó, cậu có biết mình vô tâm lắm ko? Bên ngoài lúc nào cũng vui vẻ, cười đùa nhưng thực chất trái tim lại vô cùng lạnh lùng và vô tình! Tổ sẽ cầu nguyện cho tên nào yêu phải cậu! Chắc chắn, tên đó thật tội nghiệp!”

Những lời nói đó lại văng vẳng bên tai nàng lần nữa...

“Chỗ này thực từ băng tạo thành sao?” Phi Yến thì thầm với bản thân mình rồi đưa tay lên vuốt nhẹ chỗ trái tim nàng.

Lúc này tại ngự thư phòng...

Từ Ly ngồi trên long ý nhìn bàn tay Thư Họa đã được băng bó lại, “Thư Họa, nàng mau trở về phủ thừa tướng đi! Hoàng cung ko phải là nơi ai cũng có thể ở được!”

“Hoàng thượng, có phải Thư Họa đã làm gì sai ko? Phụ thân nói trước sau gì Thư Họa cũng trở thành hoàng quý phi nên....”

Từ Ly cắt lời Thư Họa ngay tức khắc, “Sẽ ko có chuyện đó đâu! Trẫm đã hạ chỉ phế bỏ hậu cung, cả đời này trẫm chỉ có một hoàng hậu duy nhất, sẽ ko dung nạp bất kì nữ nhân nào!”

Nước mắt Thư Họa bắt đầu ko tự chủ được mà rơi ra, “Hoàng thượng, Thư Họa sẽ ko bao giờ tranh giành với Vương tiểu thư, ta chỉ cần ở bên cạnh người là đủ!”

“Nàng mau quay về phủ của mình đi! Trẫm đã phụ nàng nhưng lòng trẫm chỉ có một nữ tử duy nhất mà thôi! Lòng trẫm ko thể dung nạp thêm bất kì ai!” Từ Ly ngữ khí trầm thấp

“Hoàng thượng....” Thư Họa định nói thêm nhưng nhìn đến thần sắc lạnh lùng của Từ Ly đành cúi đầu xuống. Nàng cắn răng, hai tay nắm lại thành nắm đấm, “Thư Họa đã hiểu! Thư Họa xin phép cáo lui!”

Vương Phi Yến, tất cả cũng tại ngươi! Ngươi đã cướp hoàng thượng khỏi tay ta! Ta hận ngươi! Ta nhất định khiến ngươi sống ko hạnh phúc! Nếu ta ko có được hoàng thượng thì người khác cũng đừng hòng!

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mi Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Ta sẽ thử tiếp nhận

“Tiểu thư, hôm nay trên triều đã xảy ra một chuyện rất trọng đại!” Thanh La hét hả hét hải chạy vào

“Chuyện gì mà làm cho Thanh La tỷ của chúng ta thường ngày bình tĩnh lại trở nên vội vàng như vậy?” Phi Yến ngược mắt lên nhìn bộ dáng vội vàng của Thanh La

“Hôm nay hoàng thượng đã hạ chỉ phế bỏ hậu cung! Rất nhiều bá quan văn võ ko đồng ý với việc này, hoàng thượng còn cùng thừa tướng đại nhân cãi nhau một trận, kết quả cuối cùng là thừa tướng đại nhân tức giận bỏ về, ông ta còn nói khi nào hoàng thượng chưa thu hồi thánh chỉ thì ông ta sẽ ko thượng triều!”

Phi Yến cau mày lại. Việc phế bỏ hậu cung mà hần cũng dám làm? Nàng liền đứng dậy bước ra ngoài.

“Tiểu thư, người đi đâu vậy?”

“Ta đi gặp hoàng thượng!”

Nàng còn chưa ra khỏi sân thì một bóng đen liền xuất hiện trước mặt nàng.

“Tiểu thư, mời người vào trong! Hoàng thượng đã có lệnh....”

Nàng vội ngắt lời, “Ta biết! Ta muốn đi tìm hoàng thượng!”

“Nhưng việc này....”

“Thanh Ảnh, chẳng lẽ ngươi muốn hoàng thượng bị mọi người chỉ trích? Bây giờ chỉ có ta mới khuyên hoàng thượng được thôi!”

Thanh Ảnh suy nghĩ trong chốc lát rồi đáp, “Vây thuộc hạ đi với người!”

Thanh Ảnh đưa nàng đi rất lâu rất lâu. Bây giờ nàng mới biết chỗ nàng ở nằm sâu trong hoàng cung, ở một nơi ít người biết tới. Dọc đường đi biết bao cung nữ, thái giám nhìn nàng bằng ánh mắt tò mò nhưng thấy Thanh Ảnh đi cùng nàng nên ko dám nhìn nữa.

“Tiểu thư, đây là tẩm cung của hoàng thượng!” Thanh Ảnh dừng trước một nơi rộng lớn, trang trí xa hoa, trước cửa còn có hai tượng đá thật lớn hình con hổ.

Nàng nâng làn váy bước vào trong. Vừa đi đến cửa liền gặp một lão thái giám. Ông ta khựng lại giây lát khi nhìn thấy nàng nhưng ngay sau đó liền vội hành lễ, “Thỉnh an Vương tiểu thư! Hoàng thượng đang ở bên trong!”

Nàng nhẹ gật đầu một cái rồi bước tiếp vào trong.

Bên trong Từ Ly đang ngồi trên chiếc tràng kỷ, mắt nhắm lại, hàng lông mày kiếm khẽ cau, “Trẫm đã nói ko được vào đây! Mau lui ra ngoài!”

Từ Ly đợi một lát nhưng ko thấy người trả lời bèn mở mắt ra xem nô tài ở đâu mà to gan như vậy nhưng trước mắt hần ko ai khác ngoại trừ nàng! Hần bị ảo giác sao? Nàng như thế nào lại chủ động đến tìm hần?

Nàng đứng đó, im lặng nhìn hần. Hần nhận ra rằng nàng rất hợp với y phục màu trắng. Mỗi lần nàng mặc y phục màu trắng hần lại thấy người nàng tỏa ra khí chất thanh cao, tinh khiết khiến người ta chìm đắm trong đó! Mái tóc nàng vẫn cao, trên đó còn cài cây trâm khắc hình một đôi hồ điệp hần đã tặng nàng, vài lọn tóc mai rớt xuống chiếc cổ trắng nõn, đôi mắt long lanh dịu dàng nhìn hần. Nàng chính là sức mạnh của hần. Chỉ cần nhìn thấy nàng hần liền quên hết tất cả, nào là tranh giành quyền lực, nào là cảm giác đối phó với lão thừa tướng kia, những lời nói của bọn quan lại, tất cả đều quên hết!

“Huynh định ngắm ta đến khi nào?” Thanh âm trong trẻo của nàng phá vỡ bầu không khí yên lặng.

“Ngắm nàng đến suốt đời! Ta muốn nhìn thấy nàng suốt đời, suốt kiếp! Mỗi buổi sáng thức dậy đều nhìn thấy gương mặt say ngủ của nàng, mỗi một lúc đều thấy nụ cười rạng rỡ của nàng!” Mắt hần tràn đầy ôn nhu nhìn nàng

“Tại sao huynh lại hạ chi phế bỏ hậu cung? Huynh có biết việc làm này gây bất lợi cho huynh đến thế nào ko? Huynh chỉ mới đăng cơ ko lâu, chuyện này sẽ làm cái cơ để những kẻ chống đối huynh làm phản! Từ Ly, huynh mau thu hồi thánh chỉ lại đi!” Nàng tiến đến gần hơn để nhìn rõ sắc mặt của hần

“Ta biết! Những chuyện này ta đều rõ hết! Hậu cung đối với hoàng đế mà nói ngoài tác dụng phát tiết ra còn là nơi để củng cố quyền lực của một vị vua! Những kẻ muốn đưa con gái mình vào cung sẽ nhất quyết phản đối chuyện này, ta hiểu rất rõ nhưng là ta ko thể làm như thế được! Nếu là trước đây ta sẽ coi hành động phế bỏ hậu cung là một việc làm quá mạo hiểm và ngu xuẩn, còn bây giờ ta đã gặp được nàng! Phi Yến, nàng có biết việc hạnh phúc nhất trên đời ta là gì ko? Đó chính là việc ta đã ra ngoài đồng cỏ thổi sáo vào cái ngày đầu tiên ta gặp nàng. Thật may vì ta đã đỡ lấy nàng!”

Đây đều là những lời từ tận đáy lòng của Từ Ly! Nàng có thể cảm nhận được điều đó nhưng nàng nên phản ứng thế nào đây? Từ Ly đều biết rõ lòng mình muốn gì nhưng nàng thì sao? Nàng vẫn ko biết lòng mình muốn gì!

“Vây huynh định xử trí việc này như thế nào?”

“Yên tâm, ta đã có tính toán! Phi Yến, hôm nay nàng ở lại đây ăn cơm cùng ta có được ko?”

Nàng muốn từ chối nhưng khi nhìn vào đôi mắt như nước hồ mùa thu kia nàng lại ko tự chủ được mà gật đầu.

Nàng ở bên cạnh Từ Ly cả ngày hôm nay. Hai người cùng nhau ăn, nàng im lặng đọc sách còn hần thì phê duyệt tấu chương, thời gian cứ thế từ từ trôi qua.

Nàng nhìn sắc trời bên ngoài ko còn sớm nữa. Trời bây giờ đã tối đen như mực, giờ cũng là canh ba nửa đêm, hoàng cung cũng chìm trong yên tĩnh.

“Ta phải về!” Phi Yến đứng dậy ra tới cửa thì một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nàng

“Nàng có thể ở lại đây với ta được ko?”

“Ách, ở lại đây? Cô nam quả nữ ở chung một căn phòng có vẻ ko tiện cho lắm! Vội lại.....”

Từ Ly nhìn thấy bộ dạng lúng túng của nàng liền ko nhịn được mà phì cười, “Ko sao, nàng ngủ trên giường, ta ngủ trên tràng kỷ là được! Ta chỉ cần nàng ở chung một chỗ với ta là đủ!”

Nàng do dự một lát nhưng cũng đồng ý.

Quả thật là Từ Ly nhường cho nàng long sàng rộng lớn để nằm còn mình thì nằm trên chiếc tràng kỷ nhỏ bé. Nhìn tình cảnh này thật buồn cười! Có đời nào hoàng đế quyền uy phải nằm trên chiếc tràng kỷ còn giường của mình thì để cho người khác nằm chứ?

Phi Yến ko bao lâu liền nhanh chóng đi đánh cờ với Chư công.

Nàng đang mơ màng chìm trong giấc mộng thì cảm thấy thân người rơi vào trong một vòng tay rộng lớn. Phi Yến mở mắt ra. Dù căn phòng ko

hề có đèn nhưng nàng vẫn nhìn thấy được khuôn mặt Từ Ly kẻ sát vào khuôn mặt nàng, cả thân mình nàng còn nằm trong lòng hắn nữa chứ!

Nàng vội đẩy hắn ra nhưng ko hề có tác dụng gì!

”Nàng ngủ đi! Ta chỉ muốn ôm nàng thôi!” Từ Ly ko buông ra mà còn ôm nàng chặt hơn.

Phi Yến cố gắng giãy dụa nhưng ko cách nào thoát khỏi lồng ngực rộng lớn đó.

“Nàng tốt nhất nằm yên một chỗ! Nếu nàng còn cử động nữa ta ko chắc sẽ ko làm gì nàng đâu!” Nàng có ý thức được rằng cơ thể hai người đang dính sát, tuy đã cách một lớp áo nhưng hắn vẫn cảm nhận rõ cơ thể nàng qua từng một cử động. Hắn chẳng qua chỉ muốn ôm nàng ngủ nhưng nàng lại khiêu khích bản chất nam nhân trong người hắn. Ko được, phải kiềm chế dục vọng lại, nếu bây giờ ko tự chủ được chỉ e rằng hắn sẽ dọa cho nàng sợ mất! Hắn là muốn chiếm được tâm nàng sau đó mới chiếm luôn cơ thể nàng.

Phi Yến nghe thấy giọng Từ Ly khàn khàn, hơi thở có chút gấp gáp, nàng tuy ko trải qua việc nam nữ nhưng ko có nghĩa là ko hiểu. Lúc này việc nàng cần làm là ngoan ngoãn nghe lời hắn, bằng không. ....

Nàng nhu thuận để mặc cho hắn ôm. Cằm của hắn đè lên đỉnh đầu nàng, hơi thở nóng nóng phả lên đầu nàng làm nàng có cảm giác tê tê. Nàng có thể nghe thấy rõ nhịp tim hắn đập thình thịch.

Từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ tiếp xúc với nam nhân nào gần như thế! Thân thể nam nhân cũng ko khó chịu như nàng tưởng! Lồng ngực rộng lớn, rắn chắc khiến nàng cảm thấy an toàn muốn nằm trong lồng ngực này mãi, hơi thở trầm ổn, trên người hắn còn toát lên mùi hương cây Tùng Bách. Nàng ko tự chủ được mà dụi dụi vào lồng ngực Từ Ly tựa như một con mèo nhỏ.

Khỏe môi Từ Ly cong lên thành một hình vòng cung tuyệt nĩ. Một tay hắn nhẹ vuốt mái tóc dài mượt của nàng còn tay còn lại vỗ nhẹ vào lưng nàng dỗ nàng ngủ. Hắn tham lam hít mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ cơ thể nàng. Nếu có thể hắn nguyện suốt đời sẽ sống như vậy!

Phi Yến nhanh chóng tiến vào giấc mộng. Trong mơ nàng thấy một nam tử y phục màu trắng đứng giữa đồng cỏ mênh mông, từ người nam tử ấy phát ra thứ ánh sáng thần kỳ tựa như hào quang của tiên nhân nhưng dù nàng cố gắng đến mấy cũng ko thể thấy được gương mặt người nam tử ấy. Nàng chỉ có cảm giác nam tử kia dường như rất quen thuộc với nàng, phải, là vô cùng quen thuộc!

“Hoàng. ....” Lão thái giám ko biết phải làm gì khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Trên giường, một đôi nam nữ ôm nhau ngủ, cả hai người bọn họ đều khiến người khác ko dám quấy rầy. Nam tử và nữ tử kia toàn thân tản mát ra khí chất thanh cao tựa như một đôi thần tiên trên trời.

Ai, hắn đã đi theo hoàng thượng từ khi người còn nhỏ! Sau khi hoàng hậu nương nương mất hoàng thượng ko có lúc nào là ngủ ngon. Đêm nào cũng giật mình dậy, còn ko thì gặp ác mộng, sau này lớn lên thì hoàng thượng đến đi ngủ cũng rất cảnh giác, chỉ cần người từ bên ngoài bước vào hoàng thượng liền tỉnh dậy nhưng bây giờ hắn đứng đây lâu như vậy hoàng thượng cũng ko hề dậy!

“Hoàng thượng!” Lão thái giám nhẹ giọng gọi

Từ Ly từ từ mở mắt ra. Hắn ko ngồi dậy liền mà ngấm ngấm thật kỹ mỹ nhân trong lồng ngực mình tựa như lo sợ mọi việc chỉ là một giấc mộng. Hắn nhẹ nhàng vuốt gò má trắng hồng của nàng, hơi ấm từ ngón tay truyền đến làm hắn tin tưởng đây là hiện thực.

Từ Ly thân thủ nhẹ nhàng, cẩn thận đặt đầu Phi Yến lại trên gối, cẩn thận đắp chăn cho nàng rồi mới rửa mặt và thay y phục.

Mọi việc đều diễn ra trong yên lặng đến độ cung nữ cùng thái giám còn ko dám thở mạnh, chỉ sợ sẽ đánh thức nữ tử xinh đẹp đang nằm trên giường kia!

Từ Ly sau khi thay y phục chỉnh tề. hắn liền tiến lại giường, nhẹ nhàng cúi người hôn lên trán nàng sau đó mới rời đi.

“Các người lui ra ngoài hết đi! Tránh làm cho nàng thức dậy!”

Cung nữ cùng thái giám đều lui ra ngoài hết.

“Thanh Ảnh!” Từ Ly hô một tiếng Thanh Ảnh liền xuất hiện trước mặt hắn.

“Mau gọi Thanh La tới đây! Chuyển hết đồ đạc tiểu thư vào đây, từ nay nàng sẽ ở cùng ta!”

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Thanh Ảnh nhận mệnh lệnh xong liền rời đi.

Từ Ly ung dung bước về phía đại điện. Tâm trạng hắn hôm nay là cực kỳ vui vẻ a!

Lúc Phi Yến tỉnh dậy cũng là giữa trưa. Bên cạnh nàng hoàn toàn ko có một bóng người, chắc hẳn Từ Ly đã thượng triều rồi.

Hôm qua nàng ngủ rất ngon nha! Lâu rồi nàng ko ngủ ngon như thế!

Phi Yến thoải mái bước xuống giường.

Thanh La liền bước vào, “Tiểu thư, người mau tắm rửa, thay y phục đi! Em sẽ bảo người mang đồ ăn lên!”

“Ừ, Thanh La tỷ, ta đã quyết định một chuyện rất quan trọng!” Phi Yến vui vẻ nhìn Thanh La

“Ko biết là chuyện gì mà tiểu thư xinh đẹp của chúng ta lại vui vẻ đến như vậy?” Thanh La bắt chước giọng điệu của nàng.

“Mặc dù ta ko biết mình có thích Tử Ly ko nhưng ta quyết định sẽ chấp nhận hẳn thử! Biết đâu hẳn chính là chân mệnh thiên tử của ta thì sao?”

“Tiểu thư, thật chứ? Hoàng thượng mà biết tin này chắc chắn sẽ vui mừng lắm đây!” Thanh La thần sắc mừng rỡ

Phi Yến vui vẻ gật đầu. Nàng sẽ đợi Tử Ly về nói cho hẳn biết quyết định của nàng. Hắc hắc, thật muốn nhìn thấy vẻ mặt của hẳn khi biết tin này!

Nhưng sự việc đúng là ko như ý nàng.

Nàng đợi Tử Ly suốt cả buổi nhưng ko thấy hẳn quay lại. Nàng hỏi bọn thái giám thì bọn họ lại nói Tử Ly đang ở trong ngự thư phòng cùng với Thụ Họa. Bọn họ tại sao lại ở cùng nhau? Lòng nàng cứ như có con gi chích vào, cảm giác thật khó chịu! Nàng ko biết tại sao nhưng nàng biết nàng ko hề thích nghe việc hai người bọn họ ở cùng nhau.

Trời cứ thế tối dần. ...

Ngoài trời đang yên đang lành tự dưng lại nổi sấm sét đùng đùng rồi trời bắt đầu mưa. Mưa như trút nước, mưa làm nàng ko thể thấy bất cứ thứ gì bên ngoài. Quái lạ, tự dưng trời lại mưa lớn đến thế nhỉ?

Tử Ly giờ này vẫn chưa quay về. Nàng phải đi tìm hẳn mới được! Ngay lúc nàng định bước đi thì Tử Ly từ bên ngoài bước vào.

Y phục màu trắng ướt đẫm, toàn thân hẳn ko có chỗ nào là ko ướt, môi hẳn mím lại, thần sắc đau lòng cùng phần nộ nhìn nàng.

Phi Yến ý thức được có chút gì đó kỳ quái nên nàng chỉ lẳng lặng quan sát Tử Ly.

Tử Ly tiến lại gần nàng. Nắm lấy tay nàng, kéo tay áo nàng lên nhìn thật kỹ hết tay bên này đến tay bên kia. Sau đó lại tức giận hỏi: “Thủ cung sa của nàng đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đế Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Hồi kết

Thủ cung sa? Đó chẳng phải là thứ để xác định nữ nhân cổ đại coi có còn trinh tiết hay ko sao? Thiên a, làm ơn đi! Nàng đường đường là thế hệ nữ tử của TK 21, làm sao mà có thủ cung sa được cơ chứ? Trò này thời hiện đại còn ai dùng nữa đâu!

“Ta ko có! Ta làm sao.....”

Nàng còn chưa nói xong, Tử Ly đã cướp lời nàng, “Nàng....Haha....ta đúng là nhìn lầm nàng, nàng hóa ra chỉ là nữ nhân vô sỉ như bao nữ nhân khác thôi!”

“Bạch – Tử – Ly, huynh nói cái gì? Nữ nhân vô sỉ? Dựa vào đâu mà nói ta là nữ nhân vô sỉ?” Nàng thần tình tức giận nhìn nam nhân trước mặt.

“Dựa vào đâu? Cái tên Thiên Hàn kia đã đến tận đây để tìm nàng, hẳn còn nói khoảng thời gian hai người ở Lạc Hoa Các vui vẻ biết mấy, hẳn hôn nàng, hai người đi ngắm hoa đào, đi hái được liệu! Nàng còn muốn ta kể nữa ko?” Tử Ly gằn giọng

Phi Yến cau mày, “Thiên Hàn tới đây?” Cái tên chết tiệt kia dám bịa chuyện? Còn nữa, nàng bị bắt bao lâu rồi mà bây giờ hẳn mới tới đây tìm nàng, đợi nàng thoát trở ra được nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn hẳn.

“Phải, ngoài hẳn ra còn có Lãnh Phong nữa! Rốt cục bên người nàng có bao nhiêu nam nhân? Chẳng lẽ nàng ko thể sống thiếu nam nhân được sao?” Tử Ly ko kiềm được mà hét lên

“Ba!” Một tiếng tát vang dội vang lên, âm thanh của nó thật chói tai!

Nàng ánh mắt tức giận nhìn hẳn. Hẳn tại sao lại nói với nàng những lời đó? Mà lòng nàng tại sao lại đau thế này? Đau, đau chết đi được! Nếu là người khác nói với nàng câu này sẽ ko đơn giản chỉ nhận lấy một cái tát!

Do lực tay nàng ko lớn lắm nên trên má hẳn chỉ in lại một dấu màu đỏ. Nàng cư nhiên đánh hẳn? Trên đời này người dám đánh hẳn chỉ có một mình nàng.

Từ Ly điên cuồng cúi người xuống hôn nàng. Nụ hôn ko có một điểm ôn nhu, chỉ bao hàm tức giận cùng trừng phạt. Nàng cố gắng đẩy hắn ra nhưng sức lực nàng chỉ như một con kiến đối với nam nhân như hắn.

Từ Ly bế nàng lên rồi đi lại phía giường.

“Thả ta ra!” Nàng cố gắng vùng vẫy nhưng đối lại chỉ là sự im lặng.

Hắn thô bạo ném nàng xuống giường, cũng may trên giường đều có lót nệm nếu ko mông nàng đã sớm nở hoa rồi!

“Người... người định làm gì?” Phi Yến ngược lên nhìn nam nhân tràn ngập tức giận. Hắn bây giờ là vô cùng đáng sợ, nàng chưa hề gặp qua một Từ Ly như vậy.

“Làm gì? Nàng sẽ biết ngay thôi!” Thanh âm hắn trầm thấp vang lên.

Nàng còn chưa kịp phản ứng hắn đã lấy môi mình chặn môi nàng lại. Dùng sức cạy răng nàng ra, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào.

Nàng dùng hết sức cắn vào môi hắn. Vị tanh của máu bắt đầu tràn ra trong miệng hai người nhưng hắn ko hề bị ảnh hưởng chút nào, vẫn tiếp tục cuồng dã hôn nàng thẳng đến khi nàng ko thở được mới thôi.

Phi Yến thở hổn hển, liệu mạng hít không khí. Nàng còn chưa kịp bình tĩnh lại đã nghe tiếng quần áo bị xé rách vang lên.

Trước ngực nàng cảm nhận rõ từng đợt từng đợt khí lạnh.

Nàng ko tin được hắn lại làm như vậy, “Người...” Thân thủ nàng muốn che lại ngực mình nhưng hai tay đã bị bàn tay to lớn của Từ Ly giữ trên đỉnh đầu.

“Ta sẽ khiến nàng trở thành nữ nhân của ta! Chỉ có như vậy nàng mới ở bên ta!” Hắn nói xong liền hôn lên cổ nàng rồi trượt xuống xương quai xanh của nàng.

“Nếu người dám làm như vậy, người nhất định sẽ hối hận!”

Ngoài trời sấm sét đùng đùng, tiếng mưa ngày càng dữ dội.

Trong phòng từng trận từng trận kịch liệt trôi qua....

Người ta nói sau cơn mưa trời lại sáng nhưng bầu trời Bạch Hổ quốc hôm nay vẫn âm u và đen kịt.

Bên ngoài hoàng cung....

“Ôi, hôm nay là hôn lễ của hoàng thượng đấy!”

“Phải, hoàng hậu của chúng ta chính là Hạ Lan công chúa nổi tiếng! Nghe nói vị công chúa này sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, chúng ta thật may mắn khi có hoàng hậu như vậy!”

Cách đó ko xa....

Một nam tử tay cầm thanh đao, sắc mặt hết sức lạnh lùng, hắn âm trầm nhìn về phía hoàng cung đỏ rực.

“Phi Yến, ta nhất định cứu nàng ra!”

Cách đó một con đường.

Bên trong quán trọ, nam tử toàn thân lực y nhàn nhã ngồi phẩm trà. Bên ngoài hắn vô cùng bình thản nhưng ai biết được trong lòng hắn một trận sóng gió đang nổi lên.

Hắn hôm nay cực kỳ chán ghét màu đỏ, cái thứ màu chói mắt đến phát bực. Thực ko ngờ, những lời hắn nói hôm trước lại ko đã động đến cái tên Từ Ly kia mấy nhưng hắn biết lúc nghe những lời kia tên đó là vô cùng tức giận.

“Chắc chắn, nếu như ta ko có được nàng thì những kẻ khác cũng đừng hòng!”

Hoàng cung

Trên dưới hoàng cung đều tất bật chuẩn bị đại hôn, không khí vô cùng náo nhiệt nhưng giờ phút này có một nơi ko hề có không khí hôn lễ.

Tẩm cung hoàng đế.....

Nàng toàn thân đau nhức, đến khí lực đứng lên cũng ko có. Nàng nhìn trên tấm nệm nguyên bản màu trắng đã bị nhuộm đỏ một khoảng. Phải, tư tưởng

nàng là của một người hiện đại nên rất phóng khoáng. Đối với nàng mà nói trình tiết cũng ko quan trọng cho lắm nhưng nàng muốn làm việc đó một cách tự nguyện chứ ko phải ép buộc cũng giống như hôn lễ này vậy, tất thấy đều ko phải nàng tự nguyện!

Nàng khó khăn lắm mới leo xuống giường được nhưng đi được vài bước chân nàng đều nhũn cả ra. Mắt thấy thân thể mình sắp chạm đến mặt đất lạnh giá nhưng giây tiếp theo nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

“Buông!” Nàng một tay đẩy hắn ra, ko biết lấy khi lúc từ đâu mà nàng lại đẩy thân thể cao lớn của hắn được.

“Phi Yến. ...” Hắn thanh âm đau khổ kêu lên.

“Đừng kêu tên ta! Ta hận ngươi, Bạch Tử Ly!” Nàng xoay mặt lại để mặt nàng đối diện mặt hắn, đôi mắt lạnh lùng trừng hắn.

Từ Ly định tiến lại gần nàng nhưng lại thôi. Sau cùng hắn buông ra một câu rồi đi mất, “Nàng hận ta cũng được! Như vậy càng tốt, ít nhất trong lòng nàng vẫn có ta! Nàng hôm nay nhất định phải lấy ta!”

Đêm hôm qua hắn ko định làm như vậy với nàng nhưng thân thể nàng giống như một loại độc dược, dù biết nó ko chạm vào được nhưng vẫn muốn tới gần nó. Hối hận? Lúc hắn nhìn gương mặt thiếp đi vì mệt mỏi bên cạnh nàng thì hắn đã ko biết viết hai từ “hối hận” đó như thế nào!

“Tiểu thư....Hãy phục....” Thanh La e sợ đặt bộ hỷ phục lên bàn.

Nàng chưa từng thấy tiểu thư như vậy! Từ sáng đến giờ tiểu thư chỉ ngồi bên cửa sổ, ko ăn ko uống gì, cũng ko hề mở miệng nói câu nào, cứ nhát nhát nhìn ra bên ngoài cửa sổ dường như ngoài đó có một thứ gì đó rất hấp dẫn. Nàng biết đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì nên nàng càng lo lắng hơn! Thà rằng tiểu thư khóc lóc, tức giận chứ đừng im lặng.

“Tiểu thư, người nói gì đi! Người đừng như vậy! Thanh La rất sợ!”

Phi Yến lúc này quay đầu lại, nàng nhẹ mỉm cười, ngữ khí vô cùng thân thiện thốt lên, “Thanh La tỷ, tỷ mau giúp ta mặc hỷ phục đi!”

“Ồ...vâng!” Thanh La gật đầu. Nàng cẩn thận giúp tiểu thư mặc hỷ phục vào.

Phi Yến trông vô cùng rực rỡ. Hỷ phục đỏ thắm khoát lên người nàng như phụ trợ thêm vẻ đẹp mê người của nàng, mái tóc đen được búi lên, trên đỉnh đầu còn cài trâm phượng. Phần đầu trâm là hình chim phượng đang ngậm một chiếc lông đèn tinh xảo, cây trâm này là do chính Từ Ly đặt làm cho riêng nàng.

“Ba! Ba!” Một tràn tiếng vỗ tay vang lên sau lưng nàng.

Phi Yến cùng Thanh La xoay người lại nhìn về phía cửa. Ở đó một nữ tử toàn thân cũng hỷ phục đỏ thắm, tóc cũng được búi lên cao nhưng nhìn lại kém xa Phi Yến.

“Phi Yến tiểu thư quả là tân nương xinh đẹp! Bất quá tân nương hôm nay ko phải là ngươi! Ngươi vọng tưởng có thể trở thành mẫu nghi của Bạch Hồ quốc sao? Nằm mơ, nếu muốn, chờ xuống dưới âm phủ đi!” Thư Họa hai mắt ánh lên tia sát ý. Nàng ta thân thủ rút kiếm ra lao về phía Phi Yến nhưng chưa kịp chạm vào nàng thì Thanh La đã chặn lại.

Thanh La võ công ko tệ nhưng Thư Họa này võ công cao cường nên Thanh La liền chịu một kiếm của ả.

Phi Yến lo lắng chạy đến bên Thanh La, máu từ người Thanh La chảy ra càng ngày càng nhiều, thấm ướt cả y phục.

“Thanh La tỷ!” Nàng lúc này vô cùng hốt hoảng kêu lên mà ko chú ý tới một mũi liềm đang lao về phía mình.

“Tiểu thư....” Thanh La hoảng loạn lấy thân mình che ở trước người nàng.

Mũi kiếm dường như sắp đâm vào người Thanh La thì một ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên. Giây tiếp theo thanh kiếm trên tay Thư Họa đã văng ra xa.

Nam tử toàn thân hắc y đứng chắn trước mặt Phi Yến. Hắn thần sắc vô cùng lãnh nhìn về phía Thư Họa rồi dùng một chưởng đánh về phái nàng. Thư Họa vì một chưởng lực này mà văng đến cửa, khóe miệng chảy ra một tia máu.

“Haha...Phi Yến, ngươi quả xứng danh hồ ly tinh! Nam nhân bên cạnh lại nhiều như thế! Hôm kia thì thiên hạ đệ nhất thần y – Thiên Hân, hôm nay lại là đệ nhất sát thủ – Lãnh Phong!”

“Ko sao chứ?” Lãnh Phong coi Thư Họa như người vô hình, trong mắt hắn lúc này chỉ có nữ tử trước mặt.

“Ko sao!” Nàng nhẹ lắc đầu.

“Chúng ta mau đi thôi!” Lãnh Phong thân thủ định ôm lấy nàng nhưng nàng đã tránh ra

“Còn Thanh La tỷ, ta ko thể để tỷ ấy ở đây được!” Phi Yến nhìn xuống Thanh La đang nằm vô lực trên mặt đất

“Tiểu thư, người đi trước đi! Mặc kệ ta!” Thanh La yếu ớt nói

“Ko được!”

Nàng còn chưa nói xong thì hai đạo thân ảnh đã lao vào phòng nàng.

“Yên tâm, ta sẽ phụ trách Thanh La!” Nhược Bạch một thân sắc lam nhàn nhạt, thần tình nhu hòa nhìn nàng.

“Nàng còn ngây ngốc làm gì? Chẳng lẽ nàng muốn ở đây làm tân nương sao?” Chính Hiên ở bên cạnh vội vàng thúc giục

Lãnh Phong nhanh chóng ôm lấy nàng còn Nhược Bạch thân thủ ôm lấy Thanh La.

“Đa tạ mọi người! Ta thật ko ngờ các huynh lại đến đây!” Nàng thấp giọng nói. Nàng là vô cùng cảm động, cả ba người bọn họ đều vì nàng mà chạy đến đây.

“Yên tâm, ta sẽ ko bỏ lại nàng đâu!” Cả ba đại nam nhân ngữ khí chắc chắn nói.

Ba người bọn hắn võ công cao cường nên nhẹ nhàng một cái thân ảnh liền biến mất trong màn đêm.

Phi Yến bên tai còn nghe tiếng Thư Họa vọng lại, “Vì cái gì? Vì cái gì tất cả nam nhân tốt đều vây quanh nàng ta?”

Bọn họ chạy ra ngoài hoàng cung, cũng may do mọi người đều lo chuẩn bị hôn lễ và đón tiếp khách mời mà ko để ý canh phòng nên bọn họ êm ái thoát ra ngoài được.

Tại hoàng cung

Từ Ly diện hý phục đồ khiến hắn càng thêm anh tuấn. Ko hiểu sao hắn cảm thấy rất bất an, một cỗ lo lắng tự nhiên nổi lên trong lòng hắn. Ko được, hắn phải đi tìm nàng! Mặc dù trước khi cử hành hôn lễ, tân lang ko được gặp tân nương nhưng hắn cần phải nhìn thấy nàng mới yên tâm được!

Vừa đi đến phòng nàng, bày ra trước mắt hắn là một cảnh tượng hỗn loạn, mắt thấy Thư Họa đang nằm ngay cửa, hắn liền nhanh chân tiến lại gần.

“Nàng ấy đâu?”

Thư Họa mừng rỡ nhìn nam nhân trong lòng mình trước mắt, “Hoàng thượng, người đã tới! Thư Họa rất sợ, rất sợ, cuối cùng người cũng tới bảo vệ Thư Họa!” Thư Họa thân thủ ôm lấy Từ Ly nhưng bị hắn thô bạo đẩy ra.

“Trẫm hỏi ngươi, nàng ấy đâu?”

“Nàng ấy? Hoàng thượng, Thư Họa vừa tới đã thấy Phi Yến tỷ tỷ cùng ba nam nhân khác bỏ đi rồi! Bọn họ còn đa thương Thư Họa nữa!” Thư Họa bày ra bộ dạng đáng thương. Nếu người khác nhìn thấy nhất định sẽ động lòng nhưng Từ Ly lúc này trong lòng chỉ có hình bóng của một người nên những thứ khác ko quan trọng.

“Ba người đó là ai?” Từ Ly nắm tay lại nắm đấm, nghiến răng nói

“Chính là thiên hạ đệ nhất sát thủ – Lãnh Phong, Ôn Ngọc công tử cùng hoàng đế Thanh Long quốc – Chính Hiên! Phi Yến tỷ cũng thật là, sắp thành thân với hoàng thượng rồi mà còn đi theo nam nhân khác!”

Từ Ly sắc mặt âm trầm. Hắn nhanh như chớp đứng lên, hắn còn định phi thân đi thì Thư Họa đã giữ tay hắn lại.

“Hoàng thượng, Thư Họa rất sợ! Người đừng đi!”

“Cút!” Từ Ly lạnh lùng hét lên sau đó đẩy ngã Thư Họa rồi phi thân đi.

Thư Họa bị ngã xuống đất. Sắc mặt vô cùng giận dữ. Hắn on mắt xinh đẹp lúc này tràn đầy thù hận, “Phi Yến, ta nhất định bắt ngươi chết!”

Bọn họ cuối cùng cũng đi đến một khu rừng.

Lãnh Phong đặt nàng xuống.

Phi Yến lo lắng chạy đến xem vết thương của Thanh La, cũng may vết thương ko sâu lắm!

“Phi Yến, nội lực của nàng đâu?” Lãnh Phong lúc này lên tiếng hỏi. Hắn lúc này ko hề cảm thấy nội lực của nàng với lại lúc vào cứu nàng thấy nàng sắp bị đâm mà ko hề hay biết. Nếu là lúc trước, nữ tử cầm thanh kiếm kia sớm đã ngã ra đất.

“Ta trúng Chi Công Tán!”

“Cái gì? Là hắn hạ độc nàng?” Chính Hiên kinh ngạc kêu lên

Nàng biết “hắn” ở đây là nhắc tới ai nên gật đầu.

Ba nam nhân thấy vậy liền lâm vào trầm mặc.

“Phi Yến, kể tiếp nàng định đi đâu?” Nhục Bạch lúc này mở lời trước

“Quay về Lạc Hoa Các, lấy giải được! Ta cần phải xử lý một số việc của Lạc Hoa Các trong khi ta đi vắng! A, tiểu Thần đang ở đâu?” Tên tiểu tử kia chính là mối lo của nàng lúc bị Từ Ly bắt. Ko có nàng bên cạnh, tiểu Thần sẽ như thế nào đây?

“Yên tâm, tiểu Thần đang ở trong hoàng cung chơi với phụ hoàng! Nó rất ngoan, nàng đừng lo!” Nhục Bạch mỉm cười. Ngoan ư? Tên tiểu tử đó chính xác là một tiểu ác ma đột lột một con cừu.

“Như vậy thì tốt! Khoan đã. ....huynh nói cái gì? Phụ hoàng ư?” Nếu nàng nghe ko lầm thì hồi nãy Nhục Bạch gọi phụ hoàng

Chính Hiền cướp mất lời Nhục Bạch, “Bây giờ hấn rất oai phong nha! Hấn chính là thái tử Huyền Vũ quốc!”

“Thật sao? Nhục Bạch, ta rất mừng cho huynh!” Nàng ko nhận được mà nhào tới ôm Nhục Bạch

“Tất cả là nhờ nàng! Bây giờ nàng là muối muối của ta rồi đấy!” Phải, nàng chính là muối muối của hấn! Dù hấn ko muốn nhưng hấn biết đây là danh phận duy nhất khiến hấn có thể ở bên nàng. Nàng là ko yêu hấn nhưng hấn có thể dùng cách này để nàng dành tình cảm cho hấn như tình cảm của muối muối đối với ca ca.

“Ca ca!” Nàng ngọt ngào kêu. Danh xưng này nàng đã rất lâu ko có gọi nên khi vừa gọi ra liền có cảm giác lạ lẫm

Nhục Bạch, thật xin lỗi! Tình cảm của huynh Phi Yến sẽ ghi nhớ trong lòng, chỉ là ta ko cách nào đáp lại được!

“Phi Yến, cẩn thận!” Ba đạo âm thanh lo lắng vang lên

Nàng còn chưa nhận ra chuyện gì đã bị một vòng tay quen thuộc ôm lấy. Cảm giác thật ấm áp và an toàn!

Nàng ngã xuống thăm cổ êm ái, trên người nàng là một thân thể cao lớn đè lên. Nàng đẩy nam tử ấy ra mới nhận ra rằng đây là người nàng nói nàng hận hấn.

“May quá, nàng ko sao!” Từ Ly mỉm cười ôn nhu với nàng.

Phi Yến nhìn sắc mặt hấn tái nhợt, hơi thở dần dần yếu đi. Lúc này nàng mới nhận ra trên tay mình là một thứ chất lỏng ấm áp. Nàng khẽ giơ bàn tay lên, máu, tay nàng dính đầy máu.

Nhìn xuống y phục của Từ Ly, một khoảng lớn trên y phục sạm màu, vì là hỷ phục màu đỏ nên vết máu nhìn ko rõ lắm! Trên lưng hấn là một mũi tên, tay nàng chạm nhẹ vào mũi tên đó! Mũi tên đâm sâu vào người hấn cũng là đâm vào trái tim nàng.

Hai mắt nàng bắt đầu nhòa đi! Vô số nước mắt chảy xuống. Lòng nàng đau, thực đau!

“Nàng khóc vì ta sao?” Từ Ly giơ bàn tay to lớn lên vuốt khuôn mặt đầy nước mắt của nàng.

“Nàng biết ko, ta cứ tưởng nàng cười là đẹp nhất rồi nhưng ko ngờ nàng khóc lại đẹp như vậy!” Hấn nhìn những giọt nước mắt tựa châu sa của nàng. Đây là lần thứ hai nàng khóc trước mặt hấn nhưng lần này nước mắt của nàng lại vì hấn rơi xuống. Nếu biết như vậy, hấn đã sớm tự đâm mình một nhát rồi! Chỉ có như vậy mới nhìn thấy nàng quan tâm hấn đến cỡ nào!

Đầu óc nàng trống rỗng. Bên tai nàng văng vẳng lại câu nói của Diệp Từ, “Phi Yến, hãy coi trọng người bên cạnh mình, đừng để hối hận như ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Đệ Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Viên mãn

6 năm sau. ....

“Các chủ, các chủ!!!” Liên Hoa vội vội vàng vàng chạy vào thư phòng nhưng bên trong thư phòng ko một bóng người. Thiên a, các chủ đâu rồi? Ko phải lại chạy ra ngoài chơi nữa rồi chứ?

“Liên Hoa, tỳ khôi cần tìm nữa! Mẩu thân chạy ra ngoài cười ngửa rồi!” Ngoài cửa là một nam hài chừng mười tuổi, mái tóc màu bạc lấp lánh trong nắng, hai mắt màu bạc tựa như pha lê trong suốt.

“Ách, cái gì? Cười ngựa? Trời, các chủ gần sắp sinh tới nơi rồi mà còn đi cười ngựa được? Ta chưa thấy nữ tử nào có thai như các chủ! Ngân Thần thiếu gia, sao lúc đó người ko ngăn cản các chủ lại?” Liên Hoa chỉ cần tưởng tượng tới hình ảnh một nữ tử mang thai khoảng 9 tháng ngồi trên lưng ngựa là thấy rung mình.

“Ta có ngăn cản nhưng mẫu thân nói người có nội lực cao đủ bảo vệ bảo bối nên ko cần lo, với lại đã có thúc thúc đuổi theo rồi!” Tiểu Thần nhún nhún vai. Hắn cực kì ko thích cái vị “thúc thúc” kia, suốt ngày cứ ngăn cản hắn đến gần mẫu thân, nói cái gì tiểu hài tử nghịch ngợm lờ như ảnh hưởng xấu đến bảo bối thì sao! Làm ơn đi, mặc dù hắn chỉ mới mười tuổi nhưng đã mang danh là thần y rồi, chẳng lẽ ko biết cái nào nên làm cái nào ko nên làm sao? Hừ, đáng ghét! Có cơ hội hắn sẽ tố cáo tội trạng của “thúc thúc” với mẫu thân.

“Ách, thiếu gia, người phải gọi là phụ thân chứ? Ai lại gọi tướng công của mẫu thân mình là thúc thúc bao giờ?”

“Ta mặc kệ! Ta chỉ có một mẫu thân thôi, ko có phụ thân nào hết!” Tiểu Thần ngoan cố nói rồi chạy ra ngoài.

Ách, thôi thì chuyện nhà của các chủ nàg để các chủ tự giải quyết vậy!

Tại chuồng ngựa...

“Chàng có để ta đi ko thì bảo?” Nữ tử mặc hồng y gương mặt xinh đẹp nhìn nam tử trước mắt. Nữ tử tóc búi cao để vài lọn tóc mai rớt xuống cổ, bụng nữ tử nhô ra biểu thị cho một sinh linh đang nằm trong bụng nàng.

“Nương tử, nàg đừng tức giận! Tức giận sẽ có hại cho sức khỏe, ko tốt cho bảo bối đâu! Nếu nàg muốn ra ngoài đợi khi nào sinh xong rồi ta sẽ đưa nàg đi!” Bạch y nam tử lo lắng nói.

“Nhưng ta muốn ra ngoài ngay bây giờ! Ý muốn của ta cũng là ý muốn của bảo bối! Bạch Tử Ly, rốt cục chàng có để ta ra ngoài hay ko?” Phi Yến ban đầu làm nũng nhưng sau đó thấy sắc mặt Tử Ly ko thấy đổi gì mấy nên hết lên

“Phi Yến, tính khí của nàg đúng là càng ngày càng xấu nha!” Một thanh âm mang theo nhiều phàn nàn chọc vang lên từ đằng sau.

Nàng ko cần nhìn cũng biết là kẻ nào! Hắn có cần lâu lâu lại đến Lạc Hoa Các của nàg ko? Bộ làm hoàng đế rảnh rồi lắm sao? “Hừ, huynh ko nghe nói nữ tử khi mang thai tính tình dễ nóng giận sao? Đinh Hương của huynh mà mang thai cũng giống như ta thôi!” Nàng quay lại liếc mắt nhìn Chính Hiền.

“Haha...ko thể nào! Hương nhi của ta tính tình nhu thuận, ngoan ngoãn, ko bao giờ như nàg đâu!”

“Để rồi xem! Đây, huynh tưởng Lạc Hoa Các của ta là chỗ muốn vào thì vào muốn ra thì ra sao? Huynh muốn vào cũng phải được sự cho phép của các chủ là ta đây chứ? Đây ra cái chuyện tùy tiện như vậy? Đừng tưởng mình là hoàng đế thì hay lắm nhé! Đã bước chân vào Lạc Hoa Các rồi thì hoàng đế cũng phải dưới quyền các chủ là ta thôi!”

Tử Ly đồng cảm đưa mắt nhìn về phía Chính Hiền. Hắn thân là hoàng đế cũng phải chịu thua thôi! Ai kêu nàg chức cao vọng trọng như vậy làm gì? Nàng vừa là các chủ vừa là hoàng hậu của hắn, quan trọng hơn hết là người mà hắn yêu nhất!

“Chẳng qua là vì Đinh Hương rất nhớ nơi này nên cách một hai ngày là bắt ta đưa nàg ấy đến đây! Nàng tưởng ta muốn đến đây lắm sao? Ta còn chưa hưởng thụ đủ cuộc sống phu thê ân ái đâu!” Nếu có sự lựa chọn hắn ko bao giờ muốn đến nơi này. Mỗi lần Hương nhi đến đây là quên mất tướng công là hắn, suốt ngày nàg ko chạy đến chỗ Linh Lan đánh cờ thì cũng đi tìm Liên Hoa tán gẫu còn ko thì đi hưởng ứng mấy trò kỳ quái của Phi Yến. Thế là mất hết thời gian phu thê ân ái! Nghĩ xem số hắn có khổ ko chứ? (khó, quá khổ ấy ca à! Nhưng ai bảo ca biết khổ nhưng cứ đâm đầu vào làm gì?)

“Hừ, ghé tòm! Ban ngày ban mặt đừng có nói với ta những chuyện ớn lạnh như vậy!” Phi Yến khinh thường nhìn Chính Hiền.

“Hai người các ngươi thì hơn gì ta chứ? Chẳng phải các ngươi giữa ban ngày ban mặt mà cũng tình chàng ý thiếp đó thôi!”

“Ta....A, bụng ta đau quá!” Phi Yến định cãi lại nhưng bụng nàng truyền đến cảm giác đau đớn.

“Phi Yến, nàg làm sao vậy? Đừng làm ta sợ!” Tử Ly vội đỡ lấy Phi Yến. Nhìn sắc mặt nàng bắt đầu tái đi, trán thì túa ra mồ hôi, hàng lông mày cau lại làm hắn vô cùng hoảng sợ.

“Nàng ấy sắp sinh rồi! Mau đưa nàg ấy về Lạc Hoa Lâm đi!” Ko biết từ lúc nào mà một thân ảnh đã xuất hiện. Nam tử này tóc buộc nửa đầu, những sợi tóc còn lại thả xuống dưới phát phơ trong gió, dung mạo hắn rất đẹp còn muốn đẹp hơn cả nữ tử nữa.

“Thiên Hàn? Ngươi...cuối cùng cũng chịu về rồi sao?” Phi Yến dù rất đau nhưng vẫn nhận ra giọng nói đó. Đó là cái giọng nói mà trong ngày thành thân của nàg đã tức giận hết lên, “Phi Yến, nếu nàg lấy hắn ta, ta sẽ rời khỏi Lạc Hoa Các! Mãi mãi cũng ko trở về!”

Vậy đấy, hắn đã bỏ đi sáu năm liền! Hoàn toàn mất tích trên giang hồ giống như cái tên thần y Thiên Hàn chưa bao giờ xuất hiện vậy!

“Phải, ta đã trở về nhưng ko ngờ vừa về liền phải đỡ đẻ cho nàg! Mau đưa nàg ấy về Lạc Hoa Lâm!” Thiên Hàn liếc nhìn Tử Ly bên cạnh

Tử Ly chỉ chờ câu nói này liền bế Phi Yến lên phi thân về phía Lạc Hoa Lâm.

“Aaaaa, đau chết đi được! Ta ko muốn sinh nữa! Tử Ly chết tiệt, tất cả là tại chàng!”

Bên trong phòng truyền ra tiếng la thất thanh của nữ tử.

“Tại sao lại lâu như vậy? Vào này giờ rồi mà chưa ra?” Từ Ly lòng như lửa đốt đi đi lại lại trước cửa.

“Từ Ly, người đừng đi nữa! Ta chóng hết cả mặc!” Chính Hiên nhìn Từ Ly đi lòng vòng một hồi thì đầu óc liền quay cuồng.

“Phải, bình tĩnh một chút! Chuyện này làm sao có thể nhanh được!” Thần Hy ở bên cạnh an ủi. Hắn cùng Vân Mai về Lạc Hoa Các chơi lại ko ngờ trúng ngay ngày Phi Yến sanh!

“Thần Hy, ta ko muốn mang thai nữa! Nhìn thấy các chủ đầu đón như vậy ta ko muốn mang thai đâu!” Vân Mai vuốt nhẹ cái bụng hơi nhô lên của mình rồi kéo tay áo của Thần Hy

“Ko được! Trong bụng nàng đã có tiểu Bảo Bảo của chúng ta, làm sao có thể nói ko mang thai được! Đừng lo, nàng cũng biết Phi Yến chịu đau rất kém mà, chắc chắn là nàng ấy làm quá lên thôi!” Thần Hy ôn nhu ôm lấy thân thể Vân Mai.

“Tướng công, sau này ta nhất định ko mang thai đâu đấy! Ta ko muốn chịu đau như các chủ đầu!” Đinh Hương hai mắt to tròn nhìn Chính Hiên

“Ngoan, nàng ko nghe Thần Hy nói sao? Phi Yến chịu đau rất kém cỏi nên mới la như vậy thôi chứ thực ra ko đau lắm đâu!” Chính Hiên sủng nịnh vuốt gò má trắng nõn của Đinh Hương.

Từ Ly nhìn cảnh tượng trước mắt mình. Thật là chứng mắt mà!

“Bốn người các người dừng lại hết cho ta! Muốn ôm ấp nhau thì đi về chỗ các người đi!” Từ Ly mất hết kiên nhẫn trừng mắt nhìn bốn người đang tình chàng ý thiếp trước mặt.

Lúc này, cửa phòng rốt cục cũng mở ra. Thanh La cùng Thanh Phi bước ra.

“Chúc mừng người, hoàng thượng! Hoàng hậu là đã hạ sinh hai tiểu hoàng tử rất đáng yêu!” Hai người các nàng đồng thanh nói

Bốn người ThầnHy, Vân Mai, Đinh Hương cùng Chính Hiên tò mò tiến tới nhìn hai tiểu hài tử trên tay Thanh La cùng Thanh Phi.

Đúng là rất đáng yêu nha!

Lúc này, Từ Ly như một con gió đã chạy vào trong phòng.

Ách, hoàng thượng cũng thật là, hài tử của mình cũng ko thèm nhìn một cái liền chạy vào trong tim nương tử!

“Phi Yến!” Từ Ly ôn nhu gạt mấy sợi tóc dính trên trán nàng ra. Hắn là ngàn vạn lần đều ko muốn nàng mang thai, việc này chẳng có ích lợi gì hết! Vừa khiến người hắn yêu thương nhất mệt nhọc, vừa xuất hiện thêm một người cản trở hắn và nàng, à không, ko phải một mà là hai mới đúng! Chẳng qua là nàng nói nàng muốn nhìn thấy hài tử của hắn và nàng như thế nào? Muốn nhìn xem hài tử giống nàng hay giống hắn nhiều hơn!

“Từ Ly, chàng đã nghĩ ra tên chưa?” Phi Yến mệt mỏi mở mắt ra nhìn nam tử ôn nhu trước mặt nàng.

“Tên gì?”

“Đương nhiên là tên của hài tử rồi!”

“Chưa nghĩ tới! Tên gì cũng được, ta ko quan tâm! Ta chỉ quan tâm tới nàng thôi!” Từ Ly vuốt vuốt tóc nàng.

“Chàng nói vậy mà nghe được sao? Vậy đi, gọi ca ca là Y Thần còn đệ đệ là Y Thiên, chàng thấy thế nào?”

“Hào, nàng đặt như thế nào đều hay hết!” Từ Ly sủng nịnh nói

Bốn năm sau...

“Mẫu thân...” Tiếng trẻ con nũng nịu vang lên

Phi Yến cúi đầu nhìn xuống thì thấy tiểu Y Thiên của nàng đang nắm lấy gấu váy nàng. Hai mắt long lanh nhìn nàng trông rất đáng yêu. Phi Yến cúi người xuống bế tiểu hài tử lên rồi ôm vào lòng mình.

“Y Thiên, ca ca đâu?”

“Ca ca đang luyện kiếm cùng Ngân Thần ca ca! Mẫu thân, trong đây là muội muội phải ko?” Tiểu Y Thiên cẩn thận vuốt lên bụng nàng.

“Sao con biết trong này là muội muội chứ ko phải đệ đệ?” Phi Yến vuốt gò má trắng nõn của tiểu Y Thiên. Ai, hài tử của nàng thật đáng yêu mà! Hắc hắc, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là đại mỹ nam! Đến lúc đó sẽ có biết bao nữ tử chạy theo con nàng, nghĩ đến đó thôi cũng thấy vui rồi!

“Y Thần ca ca nói tiểu muội muội sẽ đáng yêu hơn tiểu đệ đệ, Ngân Thần ca ca còn nói nếu là muội muội chắc chắn sẽ xinh đẹp giống như mẫu thân!”

“Các chủ!” Thanh âm nữ tử dễ nghe vang lên

Phi Yến ngẩng đầu lên thì thấy hình ảnh một nam nữ đang nắm tay nhau. Nam tử toàn thân y phục xanh sẫm, gương mặt vẫn lạnh lùng như vậy nhưng cứ mỗi lần nhìn nữ tử bên cạnh lại hiện lên vô vàng ấm áp. Hắn, cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc của mình!

Mà hoàng y nữ tử bên cạnh xinh đẹp, quanh thân luôn tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng tựa mặt trăng, trên tay nàng còn nắm tay một tiểu hài tử. Ai, tiểu hài tử này rất tuấn tú nhưng khuôn mặt lại hơi nghiêm nghị cùng lạnh lùng. Đúng là cha nào con nấy mà!

“Minh Nguyệt, Lãnh Phong, đã lâu ko gặp!” Phi Yến mỉm cười

“Các chủ!” Minh Nguyệt mỉm cười gật đầu với nàng.

“Mẫu thân, con đi chơi với Vô Song nha!” Y Thiên chớp mắt to tròn nhìn nàng.

Thấy nàng gật đầu mới nhanh chóng tuột khỏi người nàng chạy về phía tiểu nam hài kia.

“Các chủ, Minh Nguyệt đưa Y Thiên thiếu gia cùng Vô Song đi chơi!” Minh Nguyệt ý nhị nắm tay hai tiểu hài tử rồi dẫn đi.

“Nàng hạnh phúc chứ?” Lãnh Phong nhìn thật sâu vào mắt Phi Yến

“Ta rất hạnh phúc! Còn huynh?”

“Ta cũng vậy!” Hắn mỉm cười nhìn về phía bóng lưng hoàng y nữ tử vừa mới rời khỏi.

Hai người ko ai nói với nhau lời nào. Bọn họ đều nhìn một khoảng xa xăm nào đó.

“Hai người nhìn gì mà thất thần vậy?” Nhược Bạch từ xa tiến tới.

“Ko có gì! Chỉ là ngắm hạnh phúc của chính mình mà thôi!” Phi Yến nhoen miệng cười. Nụ cười của nàng chứa biết bao nhiêu điều hạnh phúc cùng mãn nguyện.

“Ta đi tìm Minh Nguyệt! Hai người nói chuyện đi!” Lãnh Phong quay lại nói với Phi Yến một câu rồi ly khai. Nàng chính là nữ tử hắn từng yêu nhất nhưng bây giờ hắn đã tìm thấy hạnh phúc đích thực dành cho mình. Dẫu đã tìm thấy hạnh phúc của riêng mình nhưng hắn sẽ ko bao giờ quên nàng, nữ tử đầu tiên hắn yêu!

Nhược Bạch ngồi xuống cạnh Phi Yến. Hai người cũng rơi vào im lặng đến khi thanh âm Phi Yến vang lên nhẹ nhàng, “Ca ca, huynh hạnh phúc chứ?” Hắn là người nàng mong hắn sẽ tìm thấy hạnh phúc của mình. Nàng ko muốn hắn giống như phụ hoàng, đến cuối cuộc đời cũng nhớ mãi hình bóng một nữ tử. Nàng ko muốn chuyện này tiếp diễn một lần nữa!

“Muội nghĩ ta có hạnh phúc ko?” Nhược Bạch nhìn nàng. Nếu như nhìn thật kỹ ánh mắt của hắn sẽ phát hiện ra sâu trong ánh mắt đó là tầng tầng lớp lớp tình cảm được chôn giấu.

“Muội ko biết!” Nàng quả thật ko biết hắn có hạnh phúc hay ko bởi vì lần nào nhìn thấy hắn, hắn cũng cười. Nếu nói nụ cười đó là ko hạnh phúc thì ko đúng, nụ cười của hắn rất chân thật, ko hề giả dối!

“Ta hạnh phúc!”

“Nhưng... Chẳng lẽ huynh định sống một mình suốt đời sao? Nhược Bạch, muội mong huynh tìm thấy hạnh phúc của mình! Tất cả bọn họ đều đã tìm thấy hạnh phúc của mình rồi! Tại sao huynh...”

“Tại sao muội lại biết ta chưa tìm thấy hạnh phúc của mình? Bọn họ có hạnh phúc của bọn họ, ta có hạnh phúc của riêng ta! Hạnh phúc ko nhất thiết phải giống nhau! Phi Yến, ta cảm thấy cuộc sống hiện tại rất hạnh phúc!” Phải, hắn rất hạnh phúc! Hạnh phúc của hắn chính là nhìn thấy nàng hạnh phúc, như vậy là đủ rồi!

Nhược Bạch nhìn sau lưng Phi Yến rồi đứng dậy, “Ta đi đây! Tương công của muội đến rồi! Ta còn phải đi thăm hai đứa cháu đáng yêu của ta!”

“Nhược Bạch...” Phi Yến định giữ Nhược Bạch lại nhưng đã có một vòng tay choàng lên vai nàng ngăn nàng lại.

“Phi Yến, đừng lo, Nhược Bạch, huynh ấy rất hạnh phúc!”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Tử Ly rồi tựa vào lòng hắn, “Ta cũng hy vọng như vậy!”

Nhược Bạch đi ngang qua một cây tử đinh hương, lúc này cây đã ra rất nhiều chùm bông màu tím nhạt xinh xắn. Hắn giơ tay ra đón lấy vài bông tử đinh hương rơi xuống.

Hắn sẽ ko bao giờ quên ngày hôm đó.

Ngày hôm đó, dưới gốc cây tử đinh hương có một nữ tử xinh đẹp say ngủ. Những cánh hoa tử đinh hương rơi trên mái tóc nàng. Lúc đó có một nam tử ko kìm lòng được mà hôn nhẹ lên môi nàng, ngày hôm đó chính là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời nam tử.

Đây cũng là bí mật của riêng hắn!

Phiên ngoại: Tử Ly- Hôn lễ kì quái

Chắc, cuối cùng hắn cũng chờ được đến ngày này! Ngày mà nàng đồng ý lấy hắn. Kể ra mọi chuyện thuận lợi như vậy cũng nhờ vào mũi tên Thư Họa bắn.

Ngày hôm đó hắn đã đỡ tên cho nàng. Lúc đó là lần thứ hai hắn nhìn thấy nàng khóc mà những giọt lệ đó lại rơi vì hắn. Mặc dù vết tên bắn rất đau nhưng hắn rất hạnh phúc! Hắn còn có một ý nghĩ hết sức ko bình thường, phải chỉ ngày nào hắn cũng bị thương thì hay biết mấy, như vậy sẽ thấy nàng quan tâm và lo lắng cho hắn.

Thực ra mũi tên bắn ko trúng vào những chỗ hiểm nhưng hắn cố tình ra vẻ như bị thương rất nặng bởi vì chỉ có như vậy mới nghe được những lời tận đáy lòng của nàng. Bây giờ nhớ lại những lời nàng nói hắn vẫn cảm thấy vui. . .

Lúc đó...

Nàng luôn luôn nắm chặt lấy tay hắn, một chút cũng ko buông ra. Gương mặt xinh đẹp thì đầy nước mắt, những giọt nước mắt của nàng thấm ướt cả y phục hắn. Mặc dù thấy nàng khóc hắn rất đau lòng nhưng vẫn cố tình bất tỉnh để nghe mấy lời của nàng. . .

“Tử Ly, huynh.... đừng chết! Ta nói ta hận huynh là gạt huynh đấy! Ta ko hận huynh chút nào nhưng nếu như huynh dám bỏ ta lại ta sẽ hận huynh đến chết! Tử Ly...Huynh là người rất quan trọng với ta, là người đầu tiên ta gặp khi đến nơi này, là người đã giúp ta rất nhiều! Nếu huynh chết, ta ko thêm báo đáp huynh như đã hứa đâu! Huynh chẳng phải sẽ lấy ta sao? Ta ko muốn thành quả phụ đâu!”

Hắn hé mắt, âm thanh cổ làm cho thật yếu ớt, “Nàng...đồng ý...lấy ta sao?”

Tim hắn đập thành thịch. . .

Nàng ko trả lời mà gật đầu thật mạnh.

Thế là dẫn đến ngày hôm nay...

Ngày thành thân của hắn và nàng...

Nàng nói nàng đồng ý lấy hắn chỉ với một điều kiện, đó là ko sống trong cung. Nàng nói cuộc sống trong cung rất ngột ngạt, đầy những tranh đấu và phải nhìn thấy bọn quan lại nịnh bợ đáng ghét nên nàng cực kì ko thích. Mà nàng ko thích đương nhiên hắn cũng không. Vậy là hắn đem theo một số người thân cận của mình cùng nàng sống ở Lạc Hoa Các! Có lẽ hắn là vị hoàng đế đầu tiên ko sống trong cung và mỗi lần thiết triều đều bắt các quan lại đến chân núi Thiên Sơn để thượng triều. Ban đầu bọn họ còn phản đối việc hắn làm như vậy nhưng sau khi nàng ra tay xử lí bọn họ thì mọi việc đều ổn thỏa.

“Hoàng thượng! Tới giờ lành rồi!” Thanh Ảnh đi vào trong bầm báo

“Trẫm đã biết!” Tử Ly ánh mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn về Lạc Hoa Lâm và bước về phía đó.

Phải nói đây là cách cử hành hôn lễ kì lạ nhất mà hắn từng thấy!

Lễ thành thân của bọn họ được cử hành ở giữa rừng hoa hải đường đỏ. Chính giữa khoảng sân có đặt một cái giống như cái đình nhưng cái đình này màu trắng, xung quanh được kết rất nhiều hoa thơm. Kì lạ hơn nữa là bọn họ đều ko mặc hỷ phục trong hôn lễ mà lại mặc y phục màu trắng! Ban đầu khi nàng nói ra ý nghĩ này tất cả mọi người đều phản đối hết chỉ trừ Như Nguyệt công chúa và hắn.

Hắn thì ko quan trọng mấy chuyện đó, chỉ cần nàng vui là được! Vậy là y phục cho lễ thành thân được giao cho Như Nguyệt cùng Xuân Chi Viện phụ trách.

Ngày đưa y phục đến cho hắn, hắn ko thể tin được cái thứ đồ kì lạ này lại có thể mặc vào người. Y phục màu trắng muốt rất đẹp nhưng kiểu dáng thì rất lạ! Y phục tân nương của nàng hắn còn chưa được nhìn thấy! Nàng nói đến ngày thành thân mới cho hắn xem. Ko biết y phục nàng sẽ thế nào nhưng chắc chắn là ko được bình thường.

Nàng còn đưa ra quy định đối với khách mời, đó là bọn họ mặc y phục gì cũng được nhưng ko được mặc màu trắng. Lúc đó, Chính Hiền có hỏi nàng vì sao và câu trả lời của nàng làm mọi người ko nói được lời nào.

“Bởi vì ta muốn ngày hôm đó ta và Tử Ly nổi bật nhất! Bọn ta là nhân vật chính mà! Cho nên các người nếu dám mặc y phục màu trắng đến thì.....hắc hắc....biết tay ta!”

Hắn nhìn đám người xung quanh, quả thật ko ai dám mặc màu trắng hết!

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên. . .

Mọi người đều nhìn về phía cuối đường. ...

Ở đó, một nữ tử mặc y phục màu trắng đẹp lung linh đang khoát tay một nam tử mặc y phục màu lam bước tới.

Thân váy của nữ tử đó xòe ra trông như một đóa hoa trắng muốt đang nở rộ, mái tóc dài xõa ra nhẹ bay trong gió, trên đầu nữ tử đội một vòng hoa màu tím nhạt và đội một chiếc khăn màu trắng, trên tay nữ tử cầm một đóa hoa Phi Yến, nàng cứ như tiên nữ lạc vào chốn nhân gian.

Hắn nhìn nàng ko rời mắt.

Hắn đón lấy tay nàng từ Nhượng Bạch.

“Muội muội ta yêu quý nhất giao cho người!” Nhượng Bạch cầm tay nàng đặt vào tay hắn.

“Yên tâm, ta sẽ yêu nàng đến cuối cuộc đời này!” Hắn xiết nhẹ tay nàng.

Nàng mỉm cười nhìn hắn.

“Hôm nay ta có đẹp ko?” Nàng hai mắt long lanh mong chờ nhìn hắn

“Nàng lúc nào cũng đẹp nhưng hôm nay là ngày nàng đẹp nhất!”

“Chàng thấy y phục của ta thế nào?”

“Kỳ lạ. ....” Hắn ngưng một lát nhìn nàng.

Thấy nàng chun mũi lại, liếc hắn một cái, ôi, bộ dạng nàng bây giờ rất đáng yêu. Hắn bật cười nhìn bộ dạng giận dỗi của nàng, “Bất quá, nó rất hợp với nàng! Ai, nương tử của ta là nương tử độc nhất vô nhị trên thế gian này! Nàng ko thấy có biết bao nữ tử đang ghen tị nhìn nàng sao? Chắc chắn, nương tử của ta mặc cái gì mà chả đẹp!”

“Hừ, chàng chỉ giỏi ngọt miệng!” Nàng quay sang một bên ko thèm nhìn mặt hắn nhưng trên môi vẫn nở nụ cười ngọt ngào.

Tiếng nhạc dừng lại. ...

Tất cả mọi người đều im lặng. Hắn cùng nàng đứng song song với nhau, nhìn lên phụ hoàng.

“Bạch Tử Ly, con có đồng ý lấy Vương Phi Yến làm nương tử ko? Suốt đời đều yêu thương, bảo vệ nàng?” Hoàng đế của Huyền Vũ quốc, à không, bây giờ là thái thượng hoàng mới đứng. Ông hạnh phúc nhìn nam tử và nữ tử trước mặt mình.

“Con đồng ý!” Hắn kiên định nói.

“Vương Phi Yến, con có đồng ý lấy Bạch Tử Ly làm tướng công ko? Suốt đời đều yêu thương, chăm sóc hắn?”

“Con đồng ý!” Nàng nở nụ cười rạng rỡ

“Ta tuyên bố, hai con đã trở thành phu thê!”

Hắn quay qua nhìn nàng, mỉm cười, “Nàng biết việc kế tiếp phải làm là gì ko?”

Nàng ngậy thơ nhìn hắn, “Việc gì?”

Hắn kề sát vào mặt nàng, “Đương nhiên là động phòng!” Hắn ko đợi nàng phản ứng đã cúi xuống hôn nàng.

“Muốn động phòng? Đầu có dễ như thế!” Bóng dáng Chính Hiền đằng xa đi tới

“Đứng, tân lang đương nhiên phải cùng khách quý uống rượu đã chứ!” Một bóng nam tử y phục màu đỏ rực rỡ xuất hiện.

“Các người muốn gì đây?” Hắn đứng chắn trước mặt nàng. Hừ, mấy tên này, lúc gửi thiệp mời thì bảo rằng ko tới, bọn họ còn chúc hắn cùng nàng sớm hưu nhau nữa chứ! Đáng ghét!

“Haha... đương nhiên là tới cướp tân nương rồi!” Hòa Thần cười đến yếu mị

Hòa Thần nói xong liền lao vào thi triển công phu ra.

Thiên a, hôm nay là ngày thành thân của hắn mà! Để cho hắn yên bình một ngày ko được sao?

Chính Hiền cũng bắt đầu lao vào tham gia cuộc chiến.

“Nương tử, nàng ko giúp ta sao?” Hấn nhìn qua người đang hết sức nhân nhả đứng ở gần đó xem một cách thích thú

“Tướng công, thiếp ko có tính xen vào cuộc vui của chàng đâu! Chàng cứ ở đó từ từ mà chơi đi nhé! Ai bảo chàng lúc trước dám gạt ta làm gì?”

Đây là nương tử của hấn ư? Nàng giống với một người đang xem trò vui thì đúng hơn!

Rốt cục khi nào hấn mới có thể động phòng đây?

Phiên ngoại 2: Lãnh Phong

“Lãnh Phong, chàng đi đâu vậy? Chờ ta với!” Một hoàng y nữ từ luống cuống chạy theo hắc y nam từ phía trước.

“Ta đi đâu liên quan gì đến ngươi! Đừng đi theo ta nữa! Nếu ko đừng trách ta vô tình!” Nam tử mặt lạnh như tiền quay lại trừng mắt nhìn nữ tử.

“Ko được! Ta là nương tử của chàng mà! Nếu ko theo chàng thì ko được!” Hoàng y nữ từ gương mặt nhỏ nhắn, làn da bạch ngọc vì chạy một đoạn đường mà trở nên ửng đỏ đến mê người, đôi mắt nàng sáng như trăng rằm, chiếc mũi nhỏ xinh, hàng lông mày lá liễu cùng đôi môi anh đào hồng nhuận. Nữ tử này quả là một mỹ nhân khiến cho nam nhân thấy nàng liền muốn ôm vào lòng, ko ai thấy nàng là ko động lòng chỉ trừ một người...

Người đó chính là con người lạnh như băng đang trừng mắt nhìn nàng!

“Ta nói lại lần cuối, ta ko phải tướng công của ngươi! Ngươi còn lặp lại một lần nữa ta sẽ giết ngươi ngay lập tức!” Mắt nam tử phát ra hàn khí đáng sợ nhưng dường như nữ tử trước mặt hấn lại chẳng sợ tí nào! Hấn thật ko hiểu, bề ngoài nàng cứ như một con thỏ yếu ớt nhưng từ khi gặp nàng tới nay, hấn đã hăm dọa nàng biết bao nhiêu lần, đã kẻ dao lên cổ nàng biết bao nhiêu lần vậy mà nàng vẫn tỉnh bơ, coi như ko có việc gì hết!

Nữ tử nở nụ cười đáng yêu, “Ta biết tướng công ko nở làm như vậy đâu! Chẳng phải chàng đã nói câu này đến hàng trăm lần nhưng ko lần nào làm thiệt đó thôi!”

“Minh Nguyệt, ta chẳng phải đã nói ngươi đừng gọi ta là tướng công sao?” Hấn ko kiên nhẫn hét lên. Trên đời này nếu có người có thể khiến hấn tức giận mà hét lên thì chỉ có duy nhất một người, đó là Ngọc Minh Nguyệt này!

Nàng ta chính là cục nợ mà hấn vô tình nhặt được! Một cục nợ mà dù hấn cố dứt cỡ nào cũng dứt ko thoát!

Nếu muốn kể lại đầu đuôi câu chuyện thì cần kể lại chuyện xảy ra ba tháng trước....

Tại Thanh Long quốc, kinh thành....

Ngày hôm đó, như thường lệ hấn vào Mi Nhân Lâu ăn. Mỗi ngày đều phải tới đây ăn hoặc chỉ đơn giản là uống trà đã là thói quen thường ngày của hấn bởi vì nơi này chính là nơi hấn gặp nàng lần đầu tiên và cũng chỉ có nơi này mới có hình bóng của nàng.

Một tháng trước, hấn nhận được thiệp mới đến dự hôn lễ của nàng. Hấn vẫn còn nhớ hôm đó trời bỗng dưng đổ mưa. Trời đang nắng rất đẹp nhưng cơn mưa vội vàng và bất ngờ kéo đến y như tấm thiệp mới màu đỏ hấn cầm trên tay. Nhìn thấy những nét chữ mềm mại và thanh thoát trên tấm thiệp, hấn liền nhận ra đây là nét bút của nàng. Hấn đã cầm tấm thiệp và đọc đi đọc lại rất nhiều lần, mặc dù đọc lại nhiều lần nhưng chữ trong đó vẫn ko thay đổi chút nào! Hấn biết rồi ngày này cũng sẽ đến, cái ngày mà hấn nhìn thấy nàng chính thức thuộc về người khác. Có đôi lúc hấn thầm nói, nếu như người đầu tiên nàng gặp là hấn thì sao? Nếu như hấn có nhiều thời gian bên cạnh nàng hơn thì sao? Nếu như ngày hôm đó người đỡ mũi tên cho nàng là hấn? Và nếu như....

Có vô số cái “nếu như” nhưng trong lòng hấn rõ hơn ai hết, vốn dĩ sẽ ko có nếu như, hiện thực chính là người ở cạnh nàng ko phải hấn!

Hấn vẫn còn nhớ cái lần đầu tiên hấn gặp nàng. Lúc đó nàng đang tắm, nếu nói hấn chưa nhìn thấy gì hết là nói dối, nếu nói lúc đó hấn ko động lòng dù chỉ một chút thôi cũng là nói dối nhưng hấn vẫn cố tỏ ra bình tĩnh. Hấn bị sự bình thản của nàng lúc đó thu hút. Trong ánh mắt nàng ko hề có một tia sợ sệt nào mà trong mắt nàng chỉ có sự thản nhiên cứ như việc hấn kẻ dao lên cổ nàng là một chuyện hết sức bình thường!

Rồi cái lần, hấn tưởng mình sẽ chết giữa trời mùa đông lạnh giá ấy nhưng đến lúc ấy hấn lại thấy nàng, ko hiểu sao lúc đó lòng hấn bỗng dưng ấm áp vô cùng. Nàng đã chọn lựa cứu hấn. Đây là lần thứ hai nàng băng bó vết thương cho hấn! Hấn còn nhớ nàng đã hỏi những vết thương đó có đau ko, lúc đó hấn trả lời ko đau, nàng còn nói hấn nói dối, vết thương sâu như vậy làm sao ko đau được nhưng nàng nào biết lúc đó là lời nói thật từ tận đáy lòng hấn. Hấn quả thật ko đau, một chút cũng ko bởi vì những vết thương này là do chính tay nàng cẩn thận băng bó.

Và nhớ nhất chính là lần hấn hôn nàng, hấn chưa bao giờ quên lúc đó!

Đó là lần đầu tiên hấn hôn nữ tử nên nàng làm sao biết hấn hồi hộp biết mấy, tim hấn đã đập nhanh biết mấy nhưng hấn vẫn cố tỏ ra bình thản!

Hôm nàng thành thân là ngày hấn uống rượu nhiều nhất trong cuộc đời. Hấn chưa bao giờ say rượu nhưng hôm đó hấn thật sự say đến ko biết trời đất. Như vậy cũng tốt, say rồi hấn sẽ ko nhớ nữa!

Từ ngày hôm đó trở đi, ngày nào hấn cũng đến Mi Nhân Lâu, hấn luôn chọn một gian phòng mà bức tranh trong gian phòng đó do nàng đích tay vẽ cho đến khi hấn gặp Nhượng Bạch ở đó.

Hấn ko thân với Nhượng Bạch cho lắm nhưng lần đó đã khiến hấn và Nhượng Bạch thân nhau hơn! Hai người bọn hấn cùng ngồi trong gian phòng có bức

tranh họa nàng. Nhược Bạch nói gian phòng này là nàng hứa dành riêng cho Nhược Bạch nhưng bây giờ Nhược Bạch đồng ý chia sẻ gian phòng này với hân bởi vì bọn họ có cùng nỗi lòng. Thông thường hai người bọn hân chỉ đơn giản ngồi uống rượu và nhìn chăm chú vào bức tranh, còn không thì bọn hân sẽ nói chuyện về nàng. Những câu chuyện về nàng luôn làm hai người bọn hân bật cười.

Hân để ý thấy Nhược Bạch hay nhìn cây tử đinh hương trong tiểu viện một cách mê luyến. Nhược Bạch khi thì ngồi dưới gốc cây, khi thì vuốt nhẹ lấy thân cây nhưng lúc nào cũng lấy một ít hoa tử đinh hương bỏ vào trong ngực áo. Hân chưa bao giờ hỏi cây tử đinh hương đó có ý nghĩa như thế nào nhưng hân cũng biết thứ khiến cho Nhược Bạch có thể mê luyến đến đó chỉ có thể là thứ liên quan đến một người. ...

Hôm nay, hân đi vào Mi Nhân Lâu, còn chưa bước vào gian phòng mọi ngày đã nghe thấy trên lầu có tiếng ồn ào. Hân bước lên lầu thì thấy một đám nam tử thô lỗ, mặt mày hung dữ đang bao vây lấy một nữ tử thân hình nhỏ nhắn bên trong. Nữ tử đó dù bị một đám nam nhân bao vây lấy nhưng trên mặt ko hiện lên một chút gì gọi là sợ sệt. Hân nhìn nữ tử đó thì chợt nhớ đến nàng nên ko tự chủ được mà cứu nữ tử kia.

Sau khi cứu nữ tử kia xong hân mới biết nàng là Minh Nguyệt, bậc kỳ nữ nổi tiếng của Huyền Vũ quốc. Nàng ta nói nàng ta du ngoạn đến Thanh Long quốc, nghe nói thiên hạ đề nhất lâu ở đây nên muốn ghé vào coi thử nào ngờ gặp phải một đám vô lại.

Đáng lí ra sau khi cứu người xong, hân và nữ tử kia sẽ đường ai nấy đi nhưng không. Không hiểu vì cái nguyên nhân gì mà Minh Nguyệt kia suốt ngày bám theo hân, một bước cũng ko rời. Hân đi đến đâu nàng đi đến đó, lúc hân về Thanh Phong môn nàng cũng đi theo, lúc hân đi giết người nàng cũng theo chỉ trừ lúc hân đi nhà xí ra ngoài ra tất cả nơi nào có hân thì chắc chắn sẽ có nàng.

Nàng khiến thanh danh sát thủ Lãnh Phong hành sự đơn độc bị thiêu hủy hết. Bây giờ chỉ còn lại chuyện sát thủ Lãnh Phong lúc nào cũng có một cô nương rất xinh đẹp theo bên cạnh.

Đừng hỏi hân tại sao ko cắt đuôi nàng, hân đã thử nhưng vô hiệu! Hân thật ko biết nàng làm cách nào có thể tìm thấy hân một cách chính xác nhất, hơn nữa còn nhanh nhất. Có đôi lúc hân từng nghi ngờ thân phận thật sự của nàng là gì nhưng thấy vẻ mặt ngây thơ và hơi ngu ngốc thì hân dẹp luôn ý nghĩ đó!

Còn nữa, nàng cứ suốt ngày gọi hân là tướng công làm cho đám thuộc hạ của hân cũng tưởng hân đã lấy nương tử rồi! Thanh danh của hân bị hủy hết trong tay nàng!

Trờ lại hiện tại. ...

“Hôm nay ta có việc quan trọng phải làm! Người tốt nhất đừng đi theo ta!” Hân cảnh cáo nàng lần cuối. Hôm nay hân phải hành thích một nhân vật rất nguy hiểm nên đem nàng đi theo chỉ tổ vướng chân vướng tay hân.

“Ko, ta muốn đi! Ta nhất định phải đi theo chàng!” Minh Nguyệt bướng bỉnh nói

“Ko được!”

“Ta muốn đi!”

“Ta nói ko!”

“Ta muốn đi! Ta ko biết, ta nhất định phải đi theo chàng!”

Sự kiên nhẫn cuối cùng của hân hoàn toàn đứt, “Đi về cho ta! Người là loại nữ nhân gì mà suốt ngày cứ bám theo nam nhân thế! Người ko sợ bị hủy thanh danh nhưng ta sợ đó! Mau đi chỗ khác cho ta, đi theo chỉ tổ làm vướng bận ta mà thôi!”

Nàng im lặng nhìn hân. Đôi mắt nàng bắt đầu đỏ hoe và ngập nước

“Lãnh Phong, người nhớ cho kỹ lời người nói đó! Ta ko bao giờ đi theo người nữa đâu!” Nàng hét lên xong liền xoay người bỏ chạy.

Nhìn thấy bóng lưng nhỏ bé nàng càng ngày càng xa mà lòng hân chợt đau. Nàng khóc ư? Hân ko cố ý làm nàng khóc! Nhưng mà như vậy cũng tốt, ít nhất nàng đã đi!

Nhiệm vụ lần này hân rất khó khăn mới hoàn thành được! Trong suốt lúc làm nhiệm vụ, hân ko tài nào tập trung nổi, đầu óc hân luôn tràn đầy khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, phải biết điều cấm kị nhất của sát thủ chính là thiếu tập trung. Hậu quả của việc này là hân bị thương ngay cánh tay nhưng cuối cùng nhiệm vụ cũng hoàn thành.

Mọi việc vừa xong hân liền vội vàng quay về nhà trọ tìm nàng nhưng tìm khắp phòng nàng cũng ko thấy người đâu. Cuối cùng thấy hân thấy mảnh giấy đặt trên bàn cùng với cây trâm cài tóc của nàng “Canh ba đêm nay đến bìa rừng. Nếu ko nữ nhân này sẽ chết!”

Hân dùng nội lực khiến tờ giấy biến thành một đồng hạt màu trắng li ti. Chết tiệt, hân chỉ đi một lát mà nàng đã bị bắt cóc! Nàng ko biết tự bảo vệ mình sao?

Hừ, nếu nàng mất một sợi tóc nào hân sẽ khiến những kẻ đó sống ko bằng chết!

Canh ba, tại bìa rừng. ...

Lãnh Phong sắc mặt lạnh lùng đứng trong bóng đêm nhìn một đám nam nhân trước mặt, trong đó có hai tên đang giữ chặt lấy tay Minh Nguyệt. Hừ, một lát nữa, hắn nhất định chặt hai cánh tay đó!

“Giang hồ đồn đại quả ko sai! Thì ra sát thủ tàn nhẫn Lãnh Phong có nương tử thật! Bất quá nương tử của ngươi quả là quốc sắc thiên hương!” Một tên thô bỉ trong đó vừa nói vừa nhìn Minh Nguyệt bằng ánh mắt ghê tởm.

“Ai nói ta là nương tử của hắn chứ? Hắn đến đây chẳng qua là nhìn xem ta chết như thế nào thôi!” Minh Nguyệt ngữ khí tức giận lên tiếng.

“Nàng ta ko phải nương tử của ngươi?”

Tên cầm đầu thấy Lãnh Phong im lặng bèn lên tiếng, “Vậy thì ko còn giá trị gì nữa! Giết nó đi!”

Thanh âm lạnh lạnh vang lên, “Ai nói nàng ko phải nương tử của ta? Các ngươi dám đụng vào nàng, ta sẽ cho các ngươi chết khó coi!”

Đám người kia còn chưa kịp phản ứng thì Long Huyết đao đã rút ra khỏi vỏ. Lãnh Phong thân thủ ôm Minh Nguyệt vào lòng để nàng ko thấy cảnh tượng ghê sợ trước mắt.

Trong không khí, mùi tanh của máu dần dần lan tỏa ra.

Ban đầu còn nghe thấy những tiếng hét ghê rợn nhưng càng về sau càng im ắng.

“Đừng sợ, đã có ta ở đây!” Lãnh Phong một tay cầm Long Huyết đao nhuộm đầy máu một tay nhẹ vuốt tóc nàng. Ngay cả bản thân hắn cũng ko ngờ được mình lại ôn nhu đến thế!

Minh Nguyệt ngược đầu lên nhìn hắn, “Những lời ban nãy là thật chứ?”

“Lời nào?” Hắn thả nhiên hỏi lại

“Hừ, biết ngay là ngươi gạt ta mà! Ngươi làm sao gọi ta là nương tử được chứ? Ta sẽ tự động biến đi cho ngươi, ko cần đợi ngươi đuổi đâu!” Nước mắt nàng như sắp tràn ra

“Ai nói nàng có thể đi chứ? Nàng đã làm hỏng thanh danh của ta rồi, nàng phải bồi thường cho ta!”

“Bồi thường bằng cách nào?”

Hắn mỉm cười rồi tiến tới gần nàng một chút, “Đương nhiên là dùng cả đời nàng bồi thường cho ta!”

Vậy là hắn cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc thuộc về riêng hắn! Tuy nàng ko phải là người đầu tiên hắn gặp nhưng hắn sẽ dùng cả cuộc đời còn lại để yêu thương nàng!

Phi Yến, ta đã tìm được nữ tử thuộc về mình !

Bạn đang đọc truyện *Thiên Hạ Độc Nhất Mĩ Nhân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.